

Tiểu thuyết

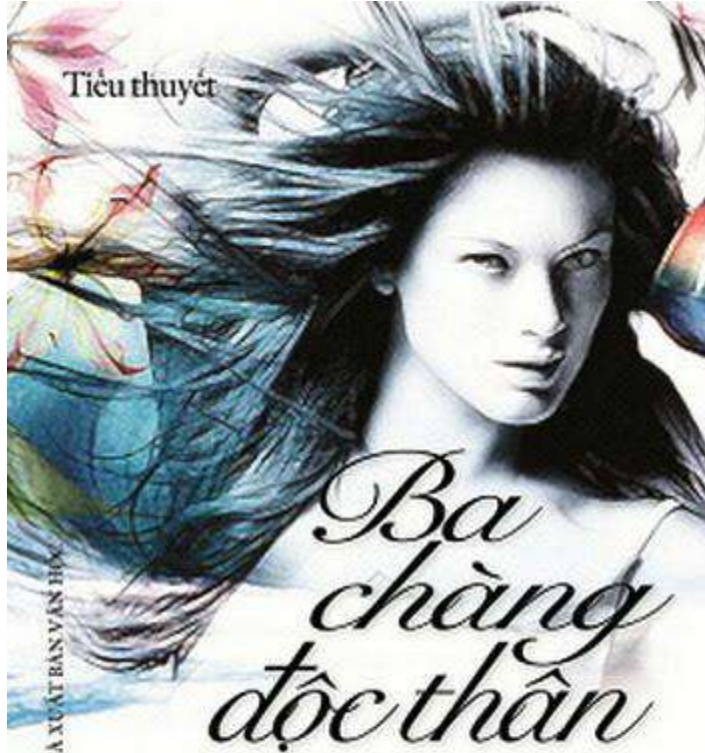
Ba
chàng
độc thân

"Tình yêu là cuộc phiêu lưu không thể đoán trước được"
Toni Bacheler

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

DANIELLE
STEEL

Tiểu thuyết

Ba
chàng
độc thân

"Tình yêu là cuộc phiêu lưu không thể đoán trước được"
Toxic Bachelors

vh

DANIELLE
STEEL

BA CHÀNG ĐỘC THÂN

Tác giả: Danielle Steel

Dịch giả: Văn Hòa

Nhà xuất bản Văn Học 2010

Nguồn: Vnthuquan

Biên tập: V.C

Ebook: Kaoaye

CHƯƠNG 1

Mặt trời chiếu ánh nắng chói chang xuống boong chiếc du thuyền có tên Blue Moon. Chiếc du thuyền này có chiều dài 80m, được thiết kế rất đẹp và có đầy đủ tiện nghi. Trên du thuyền có hồ bơi, bãi đáp trực thăng, sáu phòng dành cho khách tuyệt đẹp và sang trọng; phòng chủ nhân có nơi dùng để chiếu phim. Thủy thủ đoàn gồm 16 người được huấn luyện rất giỏi. Chiếc Blue Moon - và chủ nhân - đã được các tạp chí về du thuyền trên thế giới đăng tải. Charlie Summer Harrington đã mua chiếc du thuyền này từ tay một ông hoàng Saudi cách đây sáu năm. Chiếc du thuyền chàng mua đầu tiên là một thuyền buồm dài 22m, khi mới 22 tuổi. Chiếc du thuyền ấy có tên là Dream. Hai mươi bốn năm sau, chàng vui hưởng cuộc sống trên chiếc du thuyền Blue Moon cho đến giờ.

Charlie Harrington năm nay 46 tuổi, chàng nghĩ mình là người may mắn. Cuộc đời chàng dường như thoải mái về nhiều mặt. Năm 21 tuổi, chàng thừa hưởng một gia tài kếch sù, và từ ấy đến nay đã hai mươi lăm năm, chàng quản lý gia tài này với tinh thần trách nhiệm cao. Chàng đã đầu tư tài sản vào các nơi và điều hành cơ sở từ thiện của gia đình một cách hiệu quả. Chàng nghĩ rằng trên đời này hiếm có người sung sướng như mình, nên cố gắng hết sức để nâng cao cuộc sống của những người thiếu may mắn hơn, qua tổ chức từ thiện cũng như qua các lĩnh vực riêng tư. Chàng tin chắc mình có tinh thần trách nhiệm cao, ngay khi còn trẻ, chàng đã biết nghĩ đến người khác. Chàng luôn chăm lo cho đời sống của những thanh thiếu niên bất hạnh mà chàng biết. Cơ sở từ thiện mà chàng đang điều hành đã làm những việc rất ấn tượng về giáo dục, cung cấp thuốc men cho người nghèo, nhất là cho các nước đang phát triển, đồng thời chăm lo bảo vệ các thiếu nhi ở các thành phố cổ khỏi bị hành hạ. Charlie Harrington luôn lặng lẽ trong những công việc từ thiện. Nhưng chàng cũng xác nhận rằng mình đã quá được nuông chiều, và có cuộc sống nhiều khi quá phóng túng. Chàng đã chi hàng triệu đồng mỗi năm để lo cho sức khỏe của mọi người, và cũng chi

một số tiền rất lớn để lo cho chính mình. Chàng không lấy vợ, không có con, biết cách hưởng thụ cuộc sống, và khi có dịp thuận tiện, chàng vui chơi với bạn bè.

Hàng năm chàng luôn có kế hoạch cho việc vui chơi. Charlie cùng với hai người bạn thân, Adam Weiss và Gray Hawk, đi chơi suốt cả tháng Tám trên chiếc du thuyền của Charlie quanh vùng biển Địa Trung Hải, dừng lại ở bất cứ nơi nào họ muốn. Họ đã đi chơi như thế suốt mười năm qua. Họ luôn mong đợi cuộc hành trình này, nên tìm mọi cách để khỏi lỡ mất chuyến đi. Hàng năm cứ đến mùa nước cao, vào ngày một tháng Tám là Adam và Gray đáp máy bay đến Nice, lên chiếc Blue Moon đi chơi một tháng. Charlie thường ở trên thuyền từ tháng Bảy, thỉnh thoảng đến giữa tháng Chín hay cuối tháng Chín chàng mới trở về New York. Công việc ở cơ sở từ thiện hay các hoạt động tài chính đều được chàng điều hành từ trên du thuyền rất dễ. Nhưng tháng Tám là tháng dành để vui chơi. Và năm nay cũng không khác những năm trước. Chàng ngồi lạng lẽ ăn sáng phía sau boong khi chiếc du thuyền êm ả thả neo ở ngoài hải cảng St. Tropez. Đêm nay họ đã đi chơi khuya và về đến thuyền lúc bốn giờ sáng.

Mặc dù đêm qua thức khuya, sáng nay Charlie vẫn dậy sớm, chuyện vui chơi chàng chỉ nhớ lơ mờ. Khi nào cuộc vui cũng có Gray và Adam tham dự. Trông ba người ai cũng thấy sợ, nhưng họ vui chơi vô hại. Họ khỏi bị ai dòm ngó vì ba người không ai có vợ và hiện cũng không có bạn gái. Họ đã thỏa thuận với nhau từ lâu rằng, dù hoàn cảnh của họ thế nào, họ cũng chỉ được lên tàu một mình, sống một tháng như dân độc thân, chỉ có đàn ông với nhau, sống xa lảng với nhau. Họ không phải xin lỗi ai. Trong thời gian ngoài cái tháng vui chơi này? người nào cũng phải làm việc cật lực. Charlie là một nhà từ thiện, Adam là luật sư, còn Gray là họa sĩ. Charlie luôn mồm nói họ có quyền nghỉ vui chơi một tháng, đáng được hưởng cuộc du lịch hàng năm này.

Hai trong ba người tự chọn cuộc sống độc thân. Charlie nhất quyết nói chàng không phải thuộc loại ấy. Chàng tuyên bố rằng tình trạng độc thân

của chàng là có lý do, hoàn toàn vì vận đen đã xảy ra cho chàng. Chàng nói chàng muốn lấy vợ, nhưng chưa tìm ra được người vừa ý, mặc dù chàng luôn tìm kiếm. Nhưng chàng vẫn tiếp tục tìm với quyết tâm cao. Trong thời trai trẻ chàng đã đính hôn bốn lần, nhưng gần đây thì không và mỗi lần đều có chuyện không hay xảy ra khiến chàng không làm đám cưới được. Chuyện này khiến cho Charlie rất buồn và hết sức ân hận.

Người vợ chưa cưới đầu tiên của Charlie đã ngủ với người bạn thân của chàng ba tuần trước ngày cưới, việc này đã gây ra cú sốc lớn cho đời chàng. Và dĩ nhiên chàng không có cách gì khác hơn là phải từ hôn. Khi ấy chàng đã 30 tuổi. Người vợ chưa cưới thứ hai thì sau khi hứa hôn với chàng đã sang làm việc ở bên Anh. Chàng cần mẫn sang thăm nàng, trong khi nàng vẫn ở lại bên ấy để làm cho tờ Vogue của Anh, không dành thì giờ về thăm chàng. Chàng kiên nhẫn chờ đợi nàng trong căn hộ chàng thuê để có thể cùng nàng chung vui. Hai tháng trước ngày cưới, nàng cho biết nàng muốn có nghề nghiệp, không muốn bỏ việc khi lấy chàng. Đây là việc rất quan trọng với chàng. Chàng muốn nàng phải ở nhà, nuôi con. Chàng không muốn lấy người làm việc, nên hai người chia tay nhau - dĩ nhiên vui vẻ chia tay, nhưng chàng hết sức thất vọng. Khi ấy chàng 32 tuổi, và vẫn muốn tìm cho ra người vợ như mình mơ ước. Một năm sau, chàng tin chắc mình, đã tìm ra người ấy - nàng rất tuyệt vời, bằng lòng bỏ trường y để lấy chàng. Họ cùng sang Nam Phi, trong những chuyến công tác cho cơ sở từ thiện, thăm viếng các trẻ em ở những nước đang phát triển. Họ có những điểm giống nhau, và sau sáu tháng gặp nhau, họ cử hành lễ đính hôn. Mọi việc đều suôn sẻ cho đến khi Charlie nhận ra rằng vị hôn thê của mình không rời khỏi người em gái song sinh, muốn đem theo cô ta mỗi khi họ đi đâu. Nhưng chàng và cô em song sinh của nàng không ưa nhau, mỗi lần gặp nhau, hai người thường cãi nhau rất kịch liệt. Chàng nghĩ rằng họ sẽ tiếp tục không ưa nhau, sẽ cãi cọ nhau mãi, cho nên đành rút lui, và người vợ chưa cưới bằng lòng. Nàng rất thương yêu cô em song sinh, nên không thể lấy người khinh bỉ em mình được. Một năm sau đó, nàng lấy người khác và cô em song sinh dọn đến ở chung với họ. Việc này làm cho Charlie thấy rằng việc

chia tay cô ta là đúng đắn. Lần đính hôn sau cùng của chàng mới cách đây năm năm cũng đã kết thúc không sáng sủa gì. Nàng yêu Charlie, nhưng sau những lần tâm sự với chàng, nàng cho biết nàng không muốn có con. Dù nàng rất yêu chàng, nhưng vẫn không nhượng bộ chàng về việc này. Chàng tưởng sẽ thuyết phục được nàng, nhưng nàng cương quyết, nên hai người đành biến tình vợ chồng thành tình bạn. Chàng thường như thế. Chàng thường giữ tình bạn với những ai không bằng lòng kết hôn với chàng. Cứ đến mùa Giáng sinh là chàng nhận được rất nhiều thiệp chúc mừng do các phụ nữ đã từng thương yêu chàng và sau đó lấy người khác gửi đến. Chàng nhìn vào những tấm hình của họ và gia đình họ, chàng thấy tất cả đều giống nhau. Đây là những phụ nữ đẹp, tóc vàng, có giáo dục, xuất thân từ những gia đình quý phái, theo học các trường tốt, và lấy những người chồng thích hợp. Trong các tấm thiệp mừng Giáng sinh, họ nhìn chàng cười tươi với những ông chồng có vẻ giàu sang và những đứa con tóc hoe đứng quanh bố mẹ. Chàng vẫn tiếp xúc với những người này, họ yêu mến Charlie và nhớ chàng mãi.

Hai ông bạn Adam và Gray khuyên chàng từ bỏ việc chọn vợ trong đám người quý tộc, mà nên làm quen với người phụ nữ “chân thật”. Họ cho những phụ nữ bình dị là những con người chân thật. Nhưng Charlie lại nghĩ rằng chàng đã hành động đúng đắn. Chàng muốn chọn người phụ nữ thông minh, có học, giàu có, xuất thân trong một gia đình quý tộc để cùng chia sẻ giá trị cuộc sống với chàng và có dòng máu quý tộc như chàng. Chàng cho đây là vấn đề quan trọng. Gia đình chàng có nguồn gốc từ thế kỷ XV bên Anh, gia sản mà chàng đang kế thừa đã truyền qua nhiều thế hệ. Chàng cũng như bố và ông nội, đều học ở Đại học Princeton. Mẹ chàng học ở trường Miss Porter, rồi sang học ở châu Âu, chị gái chàng cũng thế. Chàng muốn lấy người phụ nữ nào giống như mẹ và chị. Đây là quan điểm cổ lỗ, có vẻ rờm đời ở một vài mặt nào đó, nhưng Charlie thấy mình cần thế, muốn thế, và làm như thế rất phù hợp với mình. Chàng muốn gìn giữ những giá trị cổ truyền. Chàng bảo thủ về mặt chính trị, được kính trọng, và nếu thỉnh thoảng đứng về phe đối địch thì cũng chỉ vì lịch sử mà thôi, nhưng

hoàn toàn kín đáo. Charlie là một nhà quý tộc lịch thiệp, trắng đen phân biệt rõ ràng. Chàng cần mẫn, tốt bụng, rộng lượng. Phong cách của chàng không chê vào đâu được, nên các phụ nữ đều yêu mến chàng. Từ lâu, chàng đã trở thành người lý tưởng cho phụ nữ ở New York và những nơi có bạn bè chàng lui tới. Mọi người đều yêu quý Charlie.

Đối với bất kỳ ai, việc lấy Charles Harrington là một hành động phi thường. Như chàng hoàng tử đẹp trai trong chuyện thần tiên, chàng tìm kiếm khắp nơi một người phụ nữ chân chính để làm một người vợ hoàn hảo. Thay vì tìm được người chân chính, chàng chỉ gặp những phụ nữ mà mới đầu chàng thấy rất dễ thương, hấp dẫn, nhưng sau đó chàng phát hiện ra những sai trái tai hại, khiến chàng phải ngưng kế hoạch tiến đến hôn nhân với họ. Chàng cũng đau khổ không kém người mà chàng đã định lấy làm vợ. Cứ mỗi lần như thế, kế hoạch kết hôn với họ bị cản trở. Cho nên đến 46 tuổi mà chàng vẫn còn độc thân, nhưng chàng luôn nói đây không phải lỗi của mình. Charlie nghĩ rằng, một ngày nào đó chàng sẽ tìm ra người phụ nữ chân chính. Nhưng chàng không biết khi nào mới tìm được vì mỗi lần gặp người phụ nữ mạo danh mình là người chân chính, chàng lại phát hiện ra những sai trái tai hại của họ. Điều khiến chàng thấy an ủi là mình đã không cưới người nào sai trái. Chàng quyết không để cho việc đó xảy ra. Chàng luôn đề cao cảnh giác, hết sức thận trọng để khỏi vấp phải việc đó.

Charlie ngồi nhắm mắt, ngửa mặt lên trời, trong khi người phục vụ bữa sáng rót cho chàng tách cà phê thứ hai. Đêm qua, sau khi uống sâm banh, chàng đã uống khá nhiều Martini, nhưng sau khi bơi rồi, ngồi vào bàn ăn sáng, chàng cảm thấy tỉnh táo như thường. Chàng là tay bơi lội cự phách, và lướt ván trên sóng rất tài. Khi còn học ở Princeton, chàng là đội trưởng bơi lội của trường. Mặc dù bây giờ đã nhiều tuổi, chàng vẫn có vẻ là một nhà thể thao chuyên nghiệp; Chàng rất thích trượt băng và chơi quần vợt. Không những chơi thể thao để có sức khỏe, mà nhờ thể thao chàng trẻ hơn tuổi rất nhiều. Charlie rất đẹp trai, cao ráo, mạnh khỏe. Mắt chàng xanh và sau một tháng đi chơi trên thuyền, da chàng có màu nâu đậm. Chàng đẹp

traí, hấp dẫn và mẫu phụ nữ chàng thích là những cô tóc vàng, cao, quý phái. Chàng không cho yếu tố này là đặc biệt, mà chỉ vì mẹ và chị chàng đều cao và có tóc vàng.

Mẹ chàng cực kỳ xinh đẹp, còn chị chàng khi bỏ học đại học để về nhà chăm sóc chàng, là ngôi sao quần vợt ở trường đại học. Bố mẹ chàng đều chết vì bị tông xe khi đi nghỉ hè ở Ý; khi ấy chàng 16 tuổi. Chị chàng 21 tuổi, đang học năm thứ ba ở đại học Vassar thì bỏ học để về nhà gánh trọng trách điều hành công việc của gia đình, vì bố mẹ đã mất. Mỗi khi nghĩ đến chị, Charlie lại khóc. Hai năm sau khi chàng vào đại học, Ellen nói sẽ đi học lại. Chị đã hy sinh cho Charlie rất nhiều. Chị là người rất đặc biệt, Charlie hết sức thương mến chị. Khi Charlie ra trường thì Ellen lâm bệnh, cô giấu không cho Charlie biết mình bệnh đã gần ba năm. Ellen nói mình quá bận rộn ở cơ sở từ thiện nên không đi học lại được, và Charlie tin chị. Thực ra, Ellen bị u não và đã can đảm chống chọi với bệnh tật. Bác sĩ khám và cho biết vì vị trí của khối u ở não nên không thể phẫu thuật được. Ellen chết khi mới 26 tuổi, mấy tháng trước khi Charlie tốt nghiệp Đại học Princeton. Charlie không có ai đến dự lễ tốt nghiệp của mình. Chị và bố mẹ đều đã mất, chàng sống cô đơn trên cõi đời với gia tài kếch sù mà họ để lại.

Khi Charlie đi du lịch bằng du thuyền trở về chàng đã 24 tuổi. Chàng học thêm ngành Kinh tế của Đại học Columbia và lấy bằng thạc sĩ quản trị kinh doanh (MBA), rồi học về đầu tư, học cách điều hành cơ sở từ thiện. Chàng trưởng thành rất nhanh, nhận trách nhiệm về việc kinh doanh và điều hành cơ sở từ thiện. Trong đời chàng, không bao giờ làm ai thất vọng. Charlie nghĩ bố mẹ và chị không ai muốn bỏ chàng, nhưng chàng phải sống cô độc trên đời, không gia đình, ở tuổi còn quá trẻ. Chàng có đời sống vật chất rất đầy đủ, và có một số bạn bè thân thiết. Nhưng chàng nghĩ rằng cho đến khi mình tìm được người phụ nữ chân chính, thì mình phải sống đơn độc cho đúng cách. Nếu sống bê bối, chàng sẽ không có được người vợ hiền như mẹ, như chị. Có được người vợ chân chính, chàng mới cùng vợ xây dựng tổ ấm cho đến cuối đời. Vì thế việc tìm cho được người vợ lý tưởng đối với chàng rất quan trọng vì người như vậy mới có thể là người mẹ tốt

cho con chàng và là người hoàn hảo về mọi phương diện. Đây là điều rất cần thiết cho cuộc sống của chàng. Đối với Charlie, muốn có người vợ tốt thì cần phải đợi.

Ôi Chúa ơi! - Charlie nghe có tiếng thốt lên ở phía sau trên boong thuyền. Chàng cười khi nghe tiếng thốt lên ấy. Chàng mở mắt, quay qua nhìn Adam đang ngồi ở bên kia bàn. Anh ta mặc quần soóc trắng, áo thun màu xanh nhạt. Người phục vụ rót cho anh tách cà phê đậm, và anh uống liền mấy hớp mới nói tiếp - Tối qua uống quái gì nhỉ? Tôi nghĩ người ta đã cho tôi uống thuốc độc. - Tóc Adam đen, mắt gần như đen nhánh, và anh không quan tâm đến việc cạo râu. Anh có vóc người trung bình, dáng khỏe mạnh, hai vai vạm vỡ. Anh không đẹp trai như Charlie, nhưng thông minh, vui vẻ, hấp dẫn và được các phụ nữ yêu thích. Trong những năm gần đây, Adam làm ra rất nhiều tiền.

Tôi nghĩ anh uống Rum và Tequila, sau khi đã uống một chai rượu vang. - Họ đã uống Château Haut Brion ở trên tàu trước khi đi St. Tropez để vào các phòng ca nhạc và các quán bar. Charlie không thể nào tìm được người phụ nữ chân chính ở đấy, nhưng lại có nhiều người để vui chơi thoải mái.

Khi tôi gặp anh nơi phòng ca nhạc lần sau cùng trước khi tôi ra về; anh đang uống rượu Whisky.

Chắc thế. Tôi nghĩ chính vì rượu Rum đã làm cho tôi say. Tôi đam mê nghiện rượu mỗi khi ở trên tàu. Nếu ở nhà mà uống như thế, chắc tôi không làm việc gì được. - Adam Weiss nheo mắt dưới ánh nắng, anh lấy kính râm ra đeo, rồi cười vui vẻ - Anh đã ảnh hưởng đến tôi rất nhiều, Charlie à, nhưng anh là ông chủ nhà tuyệt vời. Tôi về lúc mấy giờ?

Tôi nghĩ quãng năm giờ - Charlie tỏ vẻ không phục mà cũng không trách. Chàng không phán xét bạn bè. Chàng muốn họ vui vẻ và ba người họ luôn luôn như vậy. Adam và Gray là bạn thân nhất của chàng, tình bạn của họ càng lúc càng thắm thiết. Ba người cảm thấy như anh em ruột, trong mười năm qua họ gặp nhau luôn.

Adam gặp Charlie sau khi Rachel ly dị anh. Anh và Rachel gặp nhau ở Harvard khi học năm thứ hai. Chị tốt nghiệp ngành luật và làm luật sư ngay, mặc dù không thực tập nghề luật. Adam phải mất một thời gian thực tập mới làm luật sư, nhưng anh là luật sư rất xuất sắc, hành nghề giỏi. Anh gia nhập công ty chuyên đại diện cho các tài tử nhạc rock và các vận động viên nổi tiếng. Anh yêu nghề. Anh và Rachel cưới nhau ngay sau khi họ tốt nghiệp đại học. Đám cưới của họ được gia đình chấp nhận, cả hai gia đình đều ở tại Long Island. Mặc dù bố mẹ họ là bạn bè, nhưng đến khi vào đại học họ mới biết nhau. Anh không muốn gặp con gái của bạn bè bố mẹ, nhưng khi gặp nhau anh mới vỡ lẽ. Chị có vẻ là một cô gái hoàn hảo đối với anh.

Khi lấy nhau, họ có chung quan điểm, có cuộc sống hạnh phúc. Rachel có thai ngay trong kỳ nghỉ trăng mật, họ có hai đứa con trong hai năm liên tiếp, Amada và Jacob, bây giờ cô bé đã 14 còn cậu bé 13. Cuộc hôn nhân của họ kéo dài được năm năm. Adam thường bận công việc, lo xây dựng sự nghiệp nên thường về nhà lúc ba giờ sáng, sau khi đã đi dự các buổi hòa nhạc bay các trận đấu thể thao với khách hàng và bạn bè. Mặc dù có nhiều cám dỗ quanh mình, nhưng anh vẫn trung thành với vợ. Thế nhưng Rachel cô đơn hàng đêm, nên chị đã yêu bác sĩ của gia đình. Chị quen người này khi còn học trung học, và trong khi Adam đang làm ăn phát đạt, thì chị tặng tịu với anh ta. Adam trở thành người có chân trong công ty được ba tháng thì Rachel bỏ anh, chị nói để cho anh được tự do khi không có chị. Chị đòi nuôi hai đứa con, đem theo đồ đạc, một nửa tiền tiết kiệm, và thành hôn với tay bác sĩ ngay khi tờ ly dị vừa khô mực. Mười năm sau anh vẫn còn ghét chị, và không chịu nhân nhượng làm lành với chị. Anh không muốn lấy vợ lại và gặp cảnh như đã xảy ra. Khi xa con, lòng anh đau như cắt.

Trong vòng mười năm từ khi ly dị vợ, anh tránh nguy cơ gần bó với những phụ nữ bằng nửa tuổi mình mà anh đã hẹn hò. Trong môi trường làm việc, anh rất dễ gặp những phụ nữ ít học này. Anh đã 41 tuổi, thường hẹn hò với các cô có tuổi từ 22 đến 25, các cô người mẫu, các minh tinh tập sự, hay những cô gái thường bu quanh các vận động viên và ngôi sao nhạc rock.

Phần lớn anh không nhớ tên họ. Anh thường rất rộng rãi với họ, ứng tiền trước cho họ. Khi gặp họ, anh thường nói anh sẽ không lấy vợ lại, mà chỉ vui chơi với họ thôi. Họ sống với nhau lâu không quá một tháng, nếu họ muốn kéo dài như thế. Anh chỉ quan tâm đến việc đi ăn tối và ngủ với họ, rồi đường ai nấy đi. Rachel đã mang theo trái tim anh và đã vứt vào thùng rác ở đâu đó rồi. Bây giờ, chỉ khi nào cần nói với chị anh mới nói, và khi các con họ càng lớn họ càng ít nói chuyện với nhau. Anh thường gửi email có lời lẽ gay gắt nói về việc của họ, hay nhờ người thư ký gọi điện nói chuyện với chị. Anh cũng không muốn dan díu mật thiết với ai. Adam thích tự do, không có gì trên đời có thể đẩy anh vào cảnh vợ chồng trói buộc như trước.

Mẹ anh cuối cùng đã thôi không phàn nàn về cuộc sống độc thân của anh cũng như thôi không đòi giới thiệu “cô gái dễ thương” nào cho anh nữa. Adam đã có những gì anh muốn, có bạn bè để vui chơi. Nếu muốn nói chuyện, thì anh gọi cho bạn bè. Còn phụ nữ với anh chỉ để làm tình, vui chơi một thời gian ngắn rồi chia tay. Anh không muốn gán bó mật thiết với ai để rồi chuốc lấy sự đau đớn trong lòng. Anh không tìm người phụ nữ hoàn hảo như Charlie. Anh chỉ muốn người nào đó có thể ngủ với anh và việc đó kéo dài không quá hai tuần. Anh chỉ muốn giữ cuộc sống như thế thôi. Những gì anh gán bó bền vững là con cái, công việc và bạn bè, Rachel là kẻ thù không đội trời chung, mẹ anh vì đã sinh ra anh nên anh chịu đựng, chị anh là người đáng ghét, và những phụ nữ đi chơi với anh chẳng khác gì người xa lạ. Chỉ sống với đàn ông anh mới cảm thấy dễ chịu, hạnh phúc, yên lành, nhất là với Charlie và Gray.

Đêm qua tôi rất vui. - Adam nói, miệng cười e ngại.

Tôi nhớ mang máng mình đã nhảy với rất nhiều phụ nữ Brazil, họ không biết nói tiếng Anh, nhưng cần gì, nhảy là được rồi. Tôi nhảy điệu xamba như điên, chắc tôi đã uống đến trăm ly rượu. Mọi người đều ngạc nhiên.

Đúng là như vậy đấy. - Charlie cười to. Hai người đều quay về phía mặt trời để đón ánh nắng dễ chịu, ngay cả khi Adam đang nhức đầu. Adam chơi

cũng nhiều như làm việc. Hiện anh là luật sư hàng đầu trong lĩnh vực của mình, luôn luôn lo lắng và căng thẳng. Anh mang theo ba cái điện thoại di động và một cái máy nhắn tin để liên lạc hoặc bay đi đâu đó để gặp khách hàng bằng máy bay riêng của mình. Anh đại diện cho nhóm người có tiếng tăm nhất, những người sẵn sàng dấn thân vào chuyện rắc rối với sự cần mẫn đáng sợ. Adam thích công việc của mình và anh rất kiên nhẫn với khách hàng hơn với ai khác, ngoại trừ con mình. Đối với anh, con cái rất quan trọng. Amanda và Jacob là hai cục cưng của anh.

Tôi nghĩ đã hẹn với hai người vào tối nay. - Adam nói, miệng mỉm cười khi nhớ lại những người đẹp Brazil - Họ không hiểu tôi nói gì hết. Đêm nay chúng ta phải trở lại để xem họ còn ở đấy không. - Adam bắt đầu tỉnh táo khi uống hết tách cà phê thứ hai. Đúng lúc ấy Gray xuất hiện. Ông ta đeo kính râm, mái tóc bạc bồng bênh không chải chĩa thẳng lên trời. Ông thường để tóc như thế, nhưng khi ông ngồi vào bàn, miệng rên rỉ thì mái tóc rất thích hợp với ông, ông mặc quần áo bơi và chiếc áo thun, cái áo thun sạch sẽ nhưng bị vấy phải sơn.

Tôi già quá, không uống kịp các anh. - Gray nói rồi vui mừng nhận tách cà phê, mở chai thuốc giải rượu hiệu Unterberg. Mùi vị đắng nghét của thuốc làm cho bao tử ông dịu lại sau khi đã uống nhiều rượu đêm qua. Không như Charlie và Adam, ông không có thân hình vạm vỡ của lực sĩ. Ông cao, gầy và trông có vẻ như thiếu dinh dưỡng. Ông là họa sĩ, sống tại West Village, bỏ ra hàng tháng để vẽ những bức tranh tỉ mỉ, xinh đẹp. Ông xoay xở để sống, nhưng nếu một năm mà chỉ bán được hai bức tranh thì rất khó sống. Cũng như Charlie, ông không lấy vợ, không có con. Ông được kính trọng trong giới hội họa, nhưng về tài chính thì không thành công. Ông chẳng cần. Tiền bạc đối với ông vô nghĩa. Ông thường nói với bạn bè rằng điều ông quan tâm hơn hết là vẽ được một tác phẩm hoàn hảo. Ông đề nghị Charlie và Adam uống Unterberg, nhưng cả hai nhăn mặt, lắc đầu.

Adam nhăn mặt khi ngửi mùi thuốc và nói:

Tôi không hiểu sao anh uống được thứ ấy. Thuốc có công dụng, nhưng

tôi thà cứ say tà tà hơn là uống cái thứ ấy.

Nó có công dụng rất tốt. Nếu chúng ta cứ uống rượu như cái đà này, có ngày các anh phải đưa tôi vào bệnh viện, truyền xê rum cho tôi đấy. Tôi thường quên tác hại của rượu. Chúng ta cần cai rượu chưa? - Gray nói, ông uống Unterberg sau đó uống cà phê, rồi chúi mũi vào đĩa trứng.

Thường đến tuần thứ hai mới cai, tuần đầu thì chưa. - Charlie vui vẻ nói. Chàng thích ở với hai người bạn này. Mặc dù mới đầu họ vui chơi thỏa thích, nhưng vài ngày sau họ sẽ tỉnh táo lại, không ồn ào như trước. Bây giờ họ đã bình tĩnh, mặc dù đêm qua họ say mèm, nháy nhót, vui chơi với những người chưa hề quen biết. Charlie luôn mong đợi đến ngày được đi chơi cùng họ. Đây là thời gian vui nhất trong năm của chàng và của họ. Năm nào họ cũng háo hức chờ đến thời gian này trước đó mấy tháng, và sau đó họ còn thường thức cái dư vị của chuyến vui chơi này.

Khi Gray ăn hết đĩa trứng và miếng bánh mì nướng cho chắc dạ, ông nói:

Năm nay chúng ta uống quá say như tối qua là quá sớm. Lá gan của tôi đã bị yếu. Tôi cảm thấy khó chịu. - Đầu ông vẫn còn nhức, nhưng nhờ thuốc Unterberg nên đã bớt nhiều. Adam không thể nuốt nổi buổi sáng như Gray. Trong thời gian ở trên tàu, ngày nào anh cũng uống bia rượu và may thay là không ai say sóng - Tôi già hơn hai anh. Nếu tôi không bớt uống đi, tôi sẽ chết mất, hay có lẽ chỉ khiêu vũ thôi là được. Thật khi, tôi không có sức nữa. - Gray đã năm mươi, nhưng trông ông già hơn hai bạn rất nhiều. Charlie trông vẫn còn rất trẻ trung, mặc dù chàng đã 46 tuổi, nhưng bề ngoài nhìn trẻ hơn từ 5 đến 10 tuổi. Còn Adam mới 41 nên trông rất phong độ. Bất kỳ đi đâu và bận việc mấy anh cũng đến phòng tập thể dục hàng ngày. Anh nói đây là cách duy nhất để khỏi bị căng thẳng. Gray không quan tâm đến bản thân, ông ngủ ít, ăn ít, chỉ lo làm việc. Ông đứng hàng giờ trước giá vẽ, trầm ngâm suy nghĩ, mơ mộng, tìm hướng vẽ. Ông không lớn tuổi hơn hai người kia nhiều, nhưng trông ông có vẻ già, chủ yếu là vì mái tóc bạc bõm xồm ương bướng. Những phụ nữ mà ông đã gặp đều cho rằng

ông đẹp và dịu dàng, ít ra cũng trong một thời gian cho đến khi họ ra đi.

Không như Charlie và Adam, Gray không hề nghĩ đến chuyện chạy theo phụ nữ. Ông ít khi làm như họ, nếu không nói là không bao giờ. Ông lặng lẽ sống trong thế giới nghệ thuật; những phụ nữ đã dan díu với ông đều như chim bồ câu nhớ nhà, họ luôn luôn tìm về ông. Adam gọi họ là những kẻ mắc bệnh tâm thần và Gray như thói nam châm thu hút họ. Gray không phản đối ý kiến của Adam. Họ là những phụ nữ đã bị bạn trai hay chồng hành hạ. Những người đàn ông này sau khi vớt họ ra ngoài đường vẫn còn gọi họ. Gray thường ra tay cứu vớt họ, dù họ không hấp dẫn hay có của cải. Ông cung cấp cho họ nơi ăn chốn ở; sau đó thật lâu mới ngủ với họ. Ông nói: “Tạm thời vài tuần cho đến khi họ khỏe mạnh trở lại”. Và cuối cùng, họ nhờ ông mới khỏe mạnh lại được. Ông nấu cho họ ăn, cho họ ở trong nhà, chăm sóc họ, mời bác sĩ đến khám và các nhà trị liệu tâm thần đến chữa cho họ, đưa họ vào trung tâm phục hồi chức năng, hay tự mình giúp họ cai rượu. Ông cho họ tiền, khiến ông đã nghèo càng nghèo hơn. Ông giúp họ có chỗ ẩn thân, đối xử tốt với họ, khiến họ có cuộc sống dễ chịu. Ông làm bất cứ gì họ cần trong khả năng của mình, miễn là họ không có con. Con cái là điều duy nhất ông không thích. Chúng nhắc ông nhớ lại thời thơ ấu khốn khổ của mình cũng như cảnh gia đình điên loạn của ông, điều đó khiến ông đau đớn.

Những người đàn bà dan díu với Gray mới đầu không tỏ ra ti tiện, họ nói họ không muốn làm ông đau khổ. Họ bị rối loạn tâm thần, mất khả năng kiếm sống. Ông sống với họ khoảng một tháng cho đến một năm. Ông kiếm việc cho họ làm, giúp họ tỉnh táo, trở lại bình thường, giới thiệu họ với những người có thể giúp đỡ họ. Và mười người như một, nếu họ không vào bệnh viện điều trị hay vào viện tâm thần nào đó, thì họ cũng bỏ ông để theo người khác. Ông không muốn lấy họ, nhưng ông đã quen với họ, cho nên khi họ bỏ đi, ông rất buồn. Ông biết trước họ sẽ ra đi. Nói tóm lại, ông là người chăm lo, giống như chim mẹ tận tụy nuôi chim con, khi đủ lông đủ cánh, chúng sẽ bay khỏi tổ. Mỗi lần họ đi ông rất ngạc nhiên, vì họ đã gây nên nhiều chuyện ồn ào đau đớn cho ông. Họ không ra đi trong im lặng, mà

ăn cắp đồ đạc của ông, gây gỗ la hét om sòm khiến hàng xóm phải gọi cảnh sát đến. Nếu ông có xe hơi họ sẽ cắt lốp xe, hay vứt vật dụng của ông ra ngoài cửa sổ, làm náo động nhà cửa khiến ông đau khổ, buồn phiền. Hiếm khi họ cảm ơn ông về việc ông dành thời gian, công sức, tiền bạc và tình thương để chăm lo cho họ. Và cuối cùng, khi họ đi rồi, ông mới nhẹ nhõm, sung sướng. Không giống như Charlie và Adam, Gray không ham thích các cô gái trẻ. Những phụ nữ đã lôi cuốn ông thường có tuổi trong độ tuổi 40, và thường bị mất trí trầm trọng. Ông nói ông thích họ vì họ bệnh hoạn yếu đuối, ông thấy thương xót cho họ. Adam nói rằng ông làm cho Hội Chữ thập đỏ, hay chờ trung tâm thần kinh nào đó, các tổ chức này muốn để ông chăm sóc bệnh nhân cho thỏa lòng mong ước. Ông không muốn vào làm trong các bệnh viện tâm thần, vì ở đấy có nhiều bệnh nhân tuổi trung niên thường hay tự vẫn.

Tôi không thể không giúp họ - Gray e ngại nói - Tôi thường nghĩ rằng, nếu tôi không giúp họ thì chẳng có ai giúp.

Phải, đúng thế. Anh thế là may đấy, vì bọn người mất trí ấy không giết anh khi anh đang ngủ. - Trong những năm sống với họ, có một hay hai người đã cố giết ông, nhưng không thành công. Gray luôn có mong muốn cứu vớt nhân loại bằng cách giúp những phụ nữ trong cơn hoạn nạn. Rốt cuộc, công lao đó thuộc về người khác chứ không thuộc về Gray. Hầu hết những phụ nữ đều bỏ ông để theo người khác. Và sau khi họ đi rồi, người phụ nữ khác bị rối loạn thần kinh lại xuất hiện, làm cho đời ông điên đảo. Ông như người đi ngựa gỗ chạy vòng liên tục nhưng không thể sống khác đi được.

Không giống như Charlie và Adam, sinh ra trong gia đình nề nếp, được kính trọng - gia đình Adam ở Long Island, gia đình Charlie ở Đại lộ 5 tại New York - Gray lớn lên ở nhiều nơi trên thế giới. Bố mẹ nhận ông làm con nuôi từ khi ông mới sinh, họ là thành viên của một nhóm nhạc rock thành công nhất trong lịch sử. Ông đã lớn lên cùng một số minh tinh nhạc rock nổi tiếng nhất thời đó. Khi ông lên tám, những người này đã cho ông hút cần sa

và uống bia. Bố mẹ ông nhận thêm một cô bé làm con nuôi. Họ đặt tên cho ông là Gray, và cô là Sparrow. Khi Gray lên mười thì họ nghỉ hưu. Ban đầu họ sang Ấn Độ, rồi Nepal, định cư ở vùng Caribe, và sống bốn năm trên thuyền ở sông Amazon. Gray nhớ lại cảnh nghèo nàn và những người địa phương, ông nhớ họ hơn nhớ những năm đầu đời của mình. Em gái ông sau này trở thành sư cô Phật giáo và quay lại Ấn Độ sống. Ông rời bỏ cuộc sống trên thuyền, đến New York lúc 18 tuổi để vẽ. Khi ấy gia đình ông vẫn còn tiền, nhưng ông chọn con đường tự lập để sống. Ông sống ở Paris những năm đầu của tuổi 20, sau đó về lại New York.

Sau này bố mẹ ông chuyển về Santa Fe, khi ấy ông 25 tuổi. Họ nhận một chú bé người Navajo làm con nuôi, đặt tên cho chú là Boy. Thủ tục rất phiền phức, rắc rối, nhưng bộ lạc này bằng lòng để cho chú bé ra đi. Gray thấy chú bé dễ thương, nhưng vì tuổi tác cách biệt quá lớn, nên ông ít khi gặp Boy trong thời gian nó trưởng thành. Khi Boy được 18 tuổi thì bố mẹ nuôi của ông mất và cậu ta quay về sống với bộ lạc của mình. Chuyện này xảy ra đã bảy năm, mặc dù cậu ta biết Gray ở đâu, nhưng họ không hề gặp nhau. Cách đây mấy năm ông nhận được thư của Sparrow ở Ấn Độ. Họ không thích nhau lắm, những năm đầu đời của hai người, họ toàn chứng kiến cảnh lập dị, thất thường của bố mẹ nuôi. Ông biết Sparrow đã mất nhiều năm cố tìm cho ra bố mẹ đẻ, có lẽ với mong muốn được như những người bình thường khác. Cô đã tìm ra họ sống ở bang Kentucky nhưng thấy mình không thể hòa hợp được với họ, nên bỏ đi, không bao giờ gặp lại họ nữa. Gray không muốn tìm bố mẹ đẻ của mình? Vì ông nghĩ đó chỉ là sự hiếu kỳ thôi. Nhưng ông quá ngán bố mẹ nuôi rồi, nên không muốn có thêm những người vô dụng trong đời nữa. Những người mất trí mà ông đã liên hệ quá đủ cho ông rồi. Ông đã chia sẻ sự điên loạn của nhiều người, tìm cách cứu chữa cho họ, nhưng đôi khi bệnh của họ ngày càng nặng, cảnh này đã quá quen thuộc với ông. Điều duy nhất ông biết chính xác là mình không muốn có con, không muốn làm khổ con. Có con là việc ông giành cho người khác, như Adam chẳng hạn. Anh ta mới có khả năng nuôi con tốt. Gray nghĩ mình không thể nuôi con, hay là người cha mẫu mực để người

đời noi theo, cũng không có gia đình đầm ấm để cho con vui sướng. Ông cảm thấy như thế. Ông chỉ còn công việc duy nhất để làm là vẽ, và ông vẽ rất đẹp.

Gray là một thiên tài được mọi người kính nể. Những nhà phê bình nghệ thuật đều khen ông vẽ đẹp. Ông nghèo là vì không duy trì được cuộc sống ổn định lâu dài. Bố mẹ nuôi của ông làm ra khá nhiều tiền trong những năm đầu vào nghề, nhưng do họ dùng ma túy và đi khắp thế giới nên không giàu lên được. Gray đã quen với cảnh không đồng xu dính túi nhưng không quan tâm đến việc này. Tiền ông làm ra, ông đều cho người khác, ông nghĩ họ cần hơn ông. Dù khi sống trong cảnh xa hoa trên du thuyền của Charlie hay nghèo khổ trong phòng vẽ ở Meatpacking ở New York, ông thấy cũng như nhau. Dù đời ông có phụ nữ hay không, ông cũng thấy không quan trọng. Vấn đề quan trọng đối với ông là công việc và bạn bè.

Mặc dù phụ nữ đối với ông cũng hấp dẫn, nhưng ông chỉ thích một người lành mạnh để ôm ấp cho ấm lòng vào những đêm giá rét. Không ai thích ngủ với người điên, nhưng những phụ nữ đã ngủ với Gray, có lẽ đã từng điên. Ông chấp nhận tình trạng này, vì thời thơ ấu ông đã trải qua cảnh điên loạn của bố mẹ nuôi. Ông nghĩ rằng việc duy nhất ông phải làm để phá vỡ tình trạng không hay này, hay phá vỡ tình trạng mà bố mẹ nuôi đã áp đặt vào đời ông là không bao giờ tạo ra cảm giác lo lắng cho con mình. Ông thường nói món quà ông tặng cho đời là hứa mình sẽ không có con. Ông nghĩ mình sẽ không bao giờ phá vỡ lời hứa này. Ông nói mình dị ứng với con nít, và chúng cũng như vậy với ông. Gray không tìm kiếm người phụ nữ hoàn hảo, mà chỉ muốn ngày nào đó tìm được người phụ nữ lý tưởng.

Sau khi ăn sáng xong, ba người nằm dài trên ghế bành, Charlie hỏi các bạn:

Hôm nay chúng ta làm gì?

Mặt trời đã lên cao, gần đứng bóng. Ngày hôm ấy trời rất tuyệt, chưa bao giờ thời tiết đẹp như vậy. Adam đáp rằng anh muốn đi mua hàng cho con ở St. Tropez. Amanda rất thích quà anh mua về còn Jacob thì dễ dãi. Hai chị

em rất yêu nhưng chúng cũng yêu mẹ và ông bố kế, Rachel và ông bác sĩ khoa nhi có thêm hai con nữa. Adam không quan tâm đến chuyện ấy, mặc dù anh biết Amanda và Jacob rất yêu hai đứa em cùng mẹ khác cha này như em cùng cha cùng mẹ vậy. Adam không muốn tìm hiểu về chúng. Anh sẽ không bao giờ tha thứ cho Rachel về chuyện cô phản bội. Từ đó anh kết tội tất cả những phụ nữ khác. Mẹ anh luôn luôn chỉ trích và không tôn trọng chồng. Bố anh chỉ im lặng trước những lời lẽ không đẹp của vợ. Chị gái anh tế nhị hơn mẹ anh, nhưng lại khóc lóc rên rỉ cho đến khi nào đạt được điều mong muốn. Trong trường hợp không đạt được ý muốn, thường hiếm khi như thế, chị anh bèn nhe răng giơ móng để cấu xé người khác. Theo Adam nghĩ thì cách duy nhất để giải quyết vấn đề này là tìm người câm mà chơi, luôn luôn giữ khoảng cách với họ và nhanh chân chuồn khỏi họ. Như vậy, mọi việc sẽ tốt đẹp. Thời gian duy nhất anh thấy yên bình, là lúc ở trên tàu với Charlie và Gray, hay với các con anh.

Các cửa hàng đóng cửa ăn trưa lúc một giờ - Charlie nhắc nhở anh - Chúng ta có thể đi mua sắm vào buổi chiều khi các cửa hàng mở cửa. - Adam nhớ họ chỉ mở cửa bán vào lúc ba giờ rưỡi hay bốn giờ. Bây giờ còn quá sớm chưa đến giờ ăn trưa.

Họ vừa ăn sáng xong, nhưng Adam chỉ ăn một khúc bánh mì tròn và uống cà phê thôi, vì tối qua họ đã uống quá nhiều. Bao tử anh có vấn đề, cách đây mấy năm anh đã bị loét bao tử, nên ăn ít hẳn. Đây là cái giá anh phải trả vì đã uống quá nhiều trong các buổi giao dịch làm ăn. Trong thời gian qua, vì thương lượng các hợp đồng cho vận động viên và minh tinh nổi tiếng, nên anh thường chia vui với họ, và anh thích thế. Anh đóng tiền thế chân cho họ ra khỏi tù, can thiệp để họ vào những đội họ muốn, ký giao kèo cho họ đi lưu diễn, thương lượng trong các cuộc ly hôn, trả trợ cấp cho các tình nhân hay thảo giấy thỏa thuận trả tiền phụ cấp cho con ngoại hôn của họ. Họ luôn luôn làm cho anh bận rộn, căng thẳng và sung sướng. Và bây giờ anh đang nghỉ hè. Anh nghỉ một năm hai đợt, một đợt trên du thuyền của Charlie suốt tháng tám, và một tuần nghỉ ngơi trên thuyền vào mùa đông ở vùng biển Caribê. Gray không tham dự lần nghỉ ở Caribe, vì nơi đó

gợi lại cho ông những kỷ niệm khi sống với bố mẹ nuôi. nhưng ông không nói lý do tại sao ông không đến đây với họ. Hàng năm vào cuối tháng Tám Adam sẽ đi chơi với các con ở chateau Âu một tuần. Như thường lệ, anh sẽ gặp chúng vào cuối chuyến du lịch này. Máy bay của anh sẽ đón chúng ở New York rồi dừng ở Nice để đón anh, sau đó ba bố con sẽ sang London chơi một tuần.

Charlie đề nghị:

Chúng ta cho tàu ra xa một chút rồi thả neo nghỉ ngơi, các anh thấy sao? Chúng ta thả neo ngoài bãi biển, rồi đi tàu nhỏ vào ăn trưa tại Câu lạc bộ 55, được không?

Tất cả gật đầu đồng ý. Họ thường làm như thế ở Saint Tropez.

Charlie có những thứ thích hợp cho khách ở trên tàu như ván trượt nước, canô kéo ván trượt nước, thuyền buồm nhỏ, ván lướt sóng nhờ gió và bình hơi để lặn. Nhưng hầu như, ba người họ đều thích nhàn nhã. Thời gian họ cùng nhau vui vẻ là các bữa ăn trưa, các bữa ăn tối, phụ nữ, rượu và bơi một ít. Nhất là Adam, anh thường nói rằng nơi duy nhất có thể ngủ thoải mái là trên tàu của Charlie vào tháng Tám. Đây là thời gian thoải mái nhất của anh trong năm. Hằng ngày anh vẫn nhận fax từ văn phòng gửi đến, rồi các email mà anh kiểm tra thường xuyên. Nhưng các thư ký, các phụ tá và những đối tác của anh không làm phiền Adam trong tháng Tám này. Nếu có việc, họ phải tự giải quyết lấy. Đây là thời gian duy nhất Adam không đụng tới công việc, không nghĩ đến khách hàng. Người nào biết rõ anh, biết anh đã làm việc cật lực, đều biết rằng anh cần nghỉ xả hơi. Có thể anh mới làm việc tốt vào tháng Chín. Anh đi thuyền ven bờ biển hàng tuần, có khi hàng tháng, để vui chơi thoải mái với Gray và Charlie.

Ba người gặp nhau chỉ vì họ đã tham gia vào công việc từ thiện. Cơ sở của Charlie tổ chức một buổi lễ gây quỹ để xây một ngôi nhà ở vùng Upper West Side cho các phụ nữ và trẻ em bị lạm dụng, ngược đãi. Chủ tịch buổi lễ muốn tìm một minh tinh nhạc rock để trình diễn trong buổi từ thiện, nên đã tiếp xúc với Adam vì anh đại diện cho người ca sĩ mà ban tổ chức muốn

mời. Cuối cùng Adam và Charlie đã ăn trưa với nhau để bàn về chuyện này, từ đó hai người thấy phục nhau. Sau buổi lễ, hai người trở thành bạn bè thân thiết.

Adam đã mời được minh tinh nhạc rốc đến trình diễn và họ đã tặng cho tổ chức từ thiện một triệu đô-la. Gray cho bán đấu giá một bức tranh để tặng cho tổ chức này, đây là sự đóng góp rất ý nghĩa, vì số tiền bán được bằng lợi tức sáu tháng của ông. Sau buổi lễ, ông tình nguyện vẽ lên tường ngôi nhà mà cơ sở từ thiện của Charlie đã gây quỹ. Ông gặp Charlie và Adam tại buổi lễ, và sau đó, Charlie mời hai người đến nhà ăn tối để cảm ơn họ. Mặc dù ba người có nghề nghiệp khác nhau, nhưng họ có vài điểm chung, đó là họ thích những hoạt động xã hội, đều không có vợ, hay hiện thời không gắn bó mật thiết với người phụ nữ nào. Adam đã ly dị vợ. Charlie vừa mới từ hôn, nên chàng mời hai người lên tàu, đi chơi suốt tháng Tám. Chuyến du lịch này chàng dự định, để hai vợ chồng đi hưởng tuần trăng mật. Chàng nghĩ rằng chuyến đi này sẽ làm cho chàng giải khuây mối sầu tình ái, nhưng hóa ra nó đã làm cho chàng sung sướng. Họ đã hưởng được một thời gian tuyệt vời. Cô gái mà Gray cùng đi chơi đã cố tự tử vào tháng Sáu, sang tháng Bảy cô ta theo một sinh viên hội họa của ông. Qua tháng Tám, Gray cực kỳ sung sướng khi rời thành phố, và vui mừng trước cơ hội mà Charlie đã mở ra cho mình. Khi ấy Gray đã cháy túi. Còn Adam thì vừa trải qua một mùa xuân khó khăn, hai vận động viên danh tiếng bị chấn thương nặng, ban nhạc nổi tiếng thế giới hủy chuyến lưu diễn, việc này đã phát sinh nhiều vụ kiện. Chuyến du lịch sang châu Âu trên du thuyền của Charlie rất tuyệt. Từ đó sinh ra chuyện vui chơi hàng năm của họ. Năm nay hứa hẹn có nhiều điều khác biệt. Đến đánh bạc ở St. Tropez, Monte Carlo, hay ghé chơi ở Portofiuo, Sardiua, Capri tùy thích. Họ mới chỉ ở trên thuyền hai ngày, và cả ba người đều rất vui sướng với chuyến đi. Chiếc Blue Moon là điểm hẹn lý tưởng để họ vui chơi thoải mái.

Như vậy được chứ, các bạn? Ăn trưa tại Câu lạc bộ 55, nhưng chúng ta phải bơi một chút đã chứ? - Charlie hỏi, để chàng báo cho thuyền trưởng biết chương trình của họ.

Tôi nghĩ như vậy là quá được. - Adam đáp, anh mở to mắt khi điện thoại của anh reo, và anh tảng lờ không để ý. Anh có thể nghe tin nhắn sau. Trong thời gian đi châu Âu, anh chỉ mang theo một cái điện thoại, đây là sự giản lược rất lớn, vì khi ở New York anh mang cả lô điện thoại - Công việc cấp bách đây, nhưng đã có người làm. - Anh cười vui vẻ.

Có ai uống Bloody Mary không? - Charlie hơi, giả vờ thờ ngậy. Chàng ra dấu cho người quản lý đang đứng gần đấy, anh ta liền gật đầu, rồi đi báo cho thuyền trưởng biết và giữ chỗ ăn trưa cho họ tại quán ăn. Người quản lý là một thanh niên đẹp trai, người New Zealand. Anh ta không hỏi thêm gì nữa. Anh biết Charlie muốn lên bờ ăn trưa lúc hai rưỡi. Chàng thích ăn trên thuyền, nhưng cảnh tượng ở St. Tropez rất hấp dẫn. Mọi người đều đến Câu lạc bộ 55 để ăn trưa, cũng như bây giờ họ đua nhau đến quán Spoon để ăn tối.

Cho tôi ly Bloody Mary nguyên chất - Gray nói với người phục vụ rồi cười - Chắc tôi phải hoãn ngày đến trung tâm cai nghiện vài hôm.

Làm cho tôi ly nóng và để có thêm hương vị, dĩ nhiên phải trộn với rượu Tequila. - Adam nói rồi cười vui vẻ.

Còn tôi thì uống Bellini. - Charlie nói. Bellini là loại rượu gồm nước táo trộn với sâm banh, đây là cách bắt đầu một ngày thật nhẹ nhàng, Charlie thích xì gà Cuba và rượu sâm banh ngon. Trên tàu có nhiều hai thứ đó.

Ba người ngồi uống giải khát trên boong, trong khi chiếc du thuyền từ từ rời khỏi cảng, tránh nhiều thuyền nhỏ và những thuyền du lịch hàng ngày chở đầy khách hiếu kỳ chụp ảnh họ. Nhiều phóng viên nhiếp ảnh tụ tập ở bến “Ke”, đợi các du thuyền lớn cập cảng, để xem ai ở trên thuyền. Họ đi xe gắn máy để theo dõi các nhân vật danh tiếng, săn lùng những người này tận hang cùng ngõ hẻm, và họ đã chụp ảnh chiếc Blue Moon khi nó rời bến. Họ tin chắc thế nào đêm nay chiếc du thuyền tối ưu này cũng sẽ trở lại cảng. Khi Charlie đi chơi trong phố, họ chụp ảnh chàng, nhưng chàng hiếm khi tạo ra cơ để cho họ đăng lên báo. Ngoài chiếc du thuyền to lớn và đẹp lộng lẫy, Charlie sống tương đối lặng lẽ, tránh chuyện tai tiếng bằng mọi

giá. Chàng chỉ là một người giàu có, đi du lịch với hai người bạn, không có báo chí nào đăng tin xấu về họ. Ngay cả khi đi với những ngôi sao mà Adam biết và làm đại diện, anh cũng thường ẩn mình. Còn Gray Hawk chỉ là một họa sĩ nghèo. Họ là ba người độc thân, làm bạn với nhau, đi chơi giải trí trong tháng Tám thôi.

Họ bơi nửa giờ trước khi đi ăn trưa. Sau đó, Adam lấy chiếc canô chạy một vòng quanh các thuyền khác, cho tiêu phí bớt năng lượng dư thừa trong người, trong khi đó Gray ngủ trên boong, còn Charlie hút xì gà. Cuộc sống thật tuyệt vời. Đúng hai giờ rưỡi, họ vào bờ và ăn trưa tại Câu lạc bộ 55. Alain Delon cũng đang có mặt ở đây, ông ta thường đến đây ăn trưa. Catherine Deneuve cũng có mặt, khiến ba người bạn cứ bàn luận về cô ta mãi. Ba người đều đồng ý rằng, tuy cô ta đã lớn tuổi nhưng vẫn còn đẹp. Cô ta bằng tuổi Charlie, nhưng thường già hơn những cô đi chơi với chàng. Những cô mà chàng gặp ở trong độ tuổi 30, hay trẻ hơn một chút. Chàng hiếm khi đi chơi với cô nào bằng tuổi mình. Còn Adam lại thích những cô gái trẻ hơn nữa.

Gray nói ông sẽ rất sung sướng khi được ở cùng với Catherine Deneuve, dù cô ta ở vào tuổi nào. Ông thích phụ nữ bằng tuổi ông, hay lớn hơn vài tuổi cũng được, nhưng ông nghĩ trường hợp của Deneuve không phù hợp với ông, vì cô ta có vẻ bình dị và vui cười thoải mái khi nói chuyện với các bạn của cô. Gray chỉ thích những người phụ nữ ngồi khóc lặng lẽ ở một góc nào đó, hay nói chuyện tức tưởi trên điện thoại với vẻ đờ đẫn. Adam thì mơ đến các cô gái lớn hơn con gái mình khoảng mười tuổi. Còn các cô trong mộng của Charlie thì phải cao sang, đẹp đẽ. Chàng hy vọng ngày nào đó sẽ tìm ra người như vậy.

Chương 2

Chiều hôm đó, chiếc Blue Moon neo lại ở cuối bến “Ke” tại St. Tropez. Đây là một ưu tiên lớn cho chiếc du thuyền, vì vào mùa du lịch bến cảng rất khó có chỗ để đậu. Vì chiếc du thuyền quá lớn, nên nó được ưu tiên hàng đầu, nhưng khi thuyền đã được neo chắc, Charlie ân hận vì họ đã đưa nó vào cảng. Chàng nghĩ, đáng ra nên đậu du thuyền ngoài khơi rồi đi tàu nhỏ vào bờ như mọi khi. Phóng viên báo chí tụ đến bên du thuyền như kiến gập mớ. Khi ba người bạn lên chiếc xe đò họ trên bến cảng, phóng viên nhiếp ảnh chụp ảnh họ như điên. Charlie tảng lờ không hay biết, Adam cũng thế, còn Gray thì vẫy tay chào. Adam càu nhàu, anh ghét báo chí.

Bọn chúng là đồ hạ lưu. - Anh nói. Báo chí thường làm cho khách hàng của anh gặp phải nhiều khốn đốn. Ngay chiều hôm đó, văn phòng đã gọi báo cho anh biết một tin không hay. Một trong những khách hàng của anh đã bị báo chí phát hiện ông ta khoác tay một phụ nữ không phải vợ từ khách sạn đi ra. Thế là chuyện không hay lan truyền. Vợ ông ta tức giận gọi đến văn phòng anh cả chục lần đe dọa sẽ ly dị. Đây không phải lần đầu ông ta làm thế, bà ta muốn hoặc là thu xếp để ly dị, hoặc là phải đưa cho bà ta năm triệu đô-la để duy trì cuộc hôn nhân. Tuyệt. Không có gì làm cho Adam bận tâm. Bây giờ anh chỉ muốn tìm các cô người Brazil, nhảy xăm ba cho đến giờ chót. Khi về New York, anh sẽ giải quyết những việc tào lao này. Bây giờ anh không muốn dây dưa vào báo chí, không muốn vướng mắc với những khách hàng bất trung với vợ. Họ đã lừa dối vợ nhiều lần rồi, họ sẽ làm như vậy nhiều lần nữa. Bây giờ anh muốn dành thời gian cho mình, chứ không phải cho họ. Thời gian này là để nghỉ ngơi. Anh không muốn dính vào công việc.

Chiều hôm đó họ ra phố mua sắm, chơi bài một chút, rồi ăn tối ở quán spoon tại Hotel Byblos. Một siêu mẫu người Nga rất đẹp cũng vào đây ăn, cô ta mặc chiếc quần lụa màu trắng, và cái áo khoác ngắn bằng da trắng, loại áo không có nút gài ở trước, hai tà áo mở rộng và dưới áo không có gì

hết. Tất cả thực khách đều nhìn thấy rõ bộ ngực của cô ta, họ có vẻ thích thú. Charlie khoái trá, còn Adam cười sung sướng.

Họ gọi món ăn và một chai vang hảo hạng, Gray nói:

Ngực cô ta đồ sộ và quá đẹp!

Phải, nhưng không thật đâu. - Adam đáp một cách thản nhiên, lạnh lùng nhưng cũng thú vị. Mặc dù việc này rất bình thường đối với họ, nhưng ngồi ăn trong nhà hàng sang trọng thế này mà thấy cô người mẫu kia phô ngực ra ngoài cũng khoái lắm chứ. Năm trước, có một cô người Đức đến đây, mặc chiếc áo lưới để lộ cả cơ thể, chiếc áo chưa ai từng thấy, nên họ không bỏ qua cơ hội ngàn năm này. Cô ta ngồi ăn suốt cả đêm, trần truồng từ thắt lưng trở lên, nói chuyện, cười đùa, hút thuốc và rõ ràng thích thú vì được mọi người chú ý.

Làm sao anh biết ngực cô ta không thật? - Gray hỏi. Bộ ngực cô ta đồ sộ, chắc chắn, hai núm vú nhọn hoắt. Ông muốn vẽ bộ ngực cô ta, nhưng cảm thấy hơi say. Trước khi đến đây, họ đã uống rượu Margarita trên thuyền rồi. Lại một đêm nữa say sưa bê bối bắt đầu.

Anh tin lời tôi đi? - Adam đáp với giọng chắc nịch - Hiện tôi đã trả tiền cho khoảng một trăm cặp ngực giả, thực ra thì một trăm rưỡi. Cách đây hai năm, có cô đi chơi với tôi chỉ muốn làm một bên thôi. Cô ta nói bên kia còn tốt, cô chỉ muốn làm cái nhỏ hơn cho lớn bằng cái kia.

Nghe có vẻ ly kỳ quá. - Charlie nói, vẻ thích thú. Chàng ném rượu vang và gạt đầu khen người phục vụ, rượu rất ngon. Đây là loại nổi tiếng ở vùng Lynch Bages.

Thay vì đưa họ đi ăn tối xem phim, anh đưa họ đi làm ngực giả trước à?

Không, mỗi lần tôi đi chơi với cô diễn viên tập sự nào, tôi nghĩ ra cách đưa cô ta đi làm ngực là hay hơn hết. Không cãi cọ lôi thôi, họ lạng lẽ đi làm, miễn họ thích sao làm vậy là được.

Trước kia đàn ông thường mua cho phụ nữ ngọc ngà châu báu để làm

quà, còn bây giờ họ mua những thứ cấy ghép làm đẹp cho phụ nữ. - Charlie châm biếm nói. Những phụ nữ đi chơi với Charlie không đòi hỏi chàng dẫn đi làm ngực giả, hay mua những thứ như Adam nói. Nếu những người phụ nữ ấy đi mua đồ mỹ phẩm, họ sẽ tự trả tiền, không bao giờ bắt chàng trả. Chàng không nghĩ đến chuyện người phụ nữ đi chơi với chàng đã đi giải phẫu thẩm mỹ. Chàng không biết đến một người như thế. Các cô “con gái của Adam”, chàng và Gray đã gọi họ như thế, đều đi tân trang lại cơ thể. Còn phụ nữ của Gray cần phẫu thuật thùy não, hay cần thuốc an thần nặng hơn cần các thứ khác. Ông trả tiền cho một số nhà trị liệu, cho các chương trình cai nghiện, cho các bác sĩ tâm thần và trả công cho các luật sư xin lệnh tòa án răn đe những người đàn ông đã lạm dụng họ để chúng khỏi tiếp tục hăm dọa giết họ hay giết ông. Ông làm bất cứ gì được việc cho họ. Có lẽ việc trả tiền để mua đồ cấy ghép trong cơ thể lại đơn giản hơn. Sau khi phẫu thuật, các phụ nữ của Adam cảm ơn anh và biến mất. Phụ nữ của Gray thì nán lại với ông một thời gian, hay gọi ông khi người đàn ông mới trong đời họ bắt đầu hành hạ họ. Hiếm khi họ ở lại với Gray lâu quá một năm. Ông đối xử với họ rất tốt. Còn những người phụ nữ của Charlie luôn luôn trở thành bạn bè với chàng, mời chàng đến dự đám cưới của họ với người khác, sau khi chàng rời xa họ. Chàng đưa ly rượu lên miệng, cười và nói tiếp - Có lẽ khi nào tôi nên thử như thế xem sao.

Thử cái gì? - Gray hỏi, vẻ bối rối. Ông bàng hoàng trước cảnh cô gái Nga để ngực lộ ra ngoài.

Thử trả tiền mua đồ cấy ghép. Có thể đó là món quà Giáng sinh tuyệt vời, hay là quà cưới.

Thế thì bậy quá! - Adam nói, lắc đầu - Tôi làm thế cũng đã bậy rồi. Các cô gái đi chơi với anh thuộc giai cấp thượng lưu, họ không muốn anh mua đồ cấy ghép ngực đâu. - Những người phụ nữ mà Adam đi chơi cần các thứ ấy để phô diễn trước mắt mọi người, vì họ là nữ diễn viên hay người mẫu, Adam không quan tâm đến giai cấp. Giai cấp làm cho anh chán ngán. Những phụ nữ mà Charlie đi chơi làm cho Adam nhức đầu, anh không

muốn đi chơi với họ. Charlie tuyên bố chàng thích thế. Còn Gray bỏ qua mọi việc. Ông không cương quyết về vấn đề này. Ông sống thản nhiên đến đâu hay đó. Adam thì có chương trình hẳn hoi, có kế hoạch tỉ mỉ.

Ít ra thì đây cũng là món quà lạ, bất thường. Tôi đã chán việc mua đồ sứ tặng họ rồi. - Charlie cười qua khói thuốc xì gà.

Anh hãy mừng là anh không trả tiền cấp dưỡng cho họ và tiền nuôi con. Anh nhớ là đồ sứ còn rẻ hơn nhiều. - Adam đáp một cách bực tức. Anh thôi trả tiền cấp dưỡng cho Rachel khi chị lấy chồng lại, nhưng chị đã lấy phân nửa tài sản của anh và anh còn phải trả tiền phụ cấp nuôi con. Nhưng anh không giận các con mà chỉ giận mình phải chuyển giao cho chị tiền bạc theo phán quyết của tòa án. Khi họ ly dị, chị đã đòi rất nhiều quyền lợi, vì khi ấy anh đã có chân trong công ty. Anh cảm thấy chị đã lấy của anh quá nhiều, bố mẹ chị đã thuê cho chị một luật sư rất giỏi. Mười năm sau anh vẫn còn tức giận về chuyện này. Anh không bao giờ quên những thiệt hại mà chị đã gây nên cho anh. Trong trí anh, việc mua đồ cấy ghép làm đẹp cho phụ nữ là tốt, còn trả tiền cấp dưỡng là không lốt. Không bao giờ anh lặp lại chuyện này.

Tôi nghĩ, mỗi khi giao du với phụ nữ anh đều mua đồ cho họ là bậy - Gray góp ý - Tôi mua cho họ cái gì vì tôi thích. Tôi không trả tiền cho luật sư, cho bác sĩ hay không trả tiền công họ sửa mũi. - Vì ông nghèo, nên mỗi khi ông dan díu với ai, tiền ông bỏ ra để chi tiêu rất lớn so với lợi tức ông có. Nhưng ông luôn luôn muốn giúp họ. Gray có tinh thần của Hội chữ thập đỏ. Adam là con buôn khéo léo, vạch rõ ranh giới của kẻ bán người mua. Charlie luôn luôn là chàng hoàng tử duyên dáng lịch sự và lãng mạn. Gray cũng tuyên bố mình lãng mạn. Chính những người phụ nữ dan díu với ông mới không lãng mạn, họ quá thất vọng về cuộc sống và có nhiều nhu cầu, nên không quan tâm đến chuyện lãng mạn. Nhưng nếu ông cố dan díu với người phụ nữ nào lạnh mạnh, thì chắc ông sẽ thích giao du với người lãng mạn. Và việc ông dan díu với người lạnh mạnh có vẻ như không thể có được. Adam tuyên bố anh không có máu lãng mạn trong người và anh hãnh

diện về việc này. Anh nói anh thích làm tình hơn là yêu đương nặng nhít.

Có hai thứ một lúc không được sao? - Gray hỏi, ông bắt đầu uống ly vang thứ ba - Tại sao không yêu thương và làm tình với người yêu anh? Rồi anh sẽ yêu lại họ thôi.

Nói nghe được đấy. - Charlie đồng ý với ông. Dĩ nhiên trong trường hợp của chàng, Charlie muốn người phối ngẫu của mình cũng thuộc dòng dõi quý tộc. Adam thường trêu chàng, anh nói rằng chàng không muốn huyết thống của mình bị gái quê làm vấy bẩn. Charlie phản đối cách anh đặt vấn đề, nhưng cả hai đều biết vấn đề đúng như thế.

Tôi biết hai người sống trong thế giới lãng mạn - Adam công kích - Sự lãng mạn làm hỏng mọi việc. Khi cơm không lành canh không ngọt thì người ta trở nên thất vọng, tức giận. Nếu mọi người đều nghĩ rằng chỉ làm tình cho vui thôi, thì sẽ không có ai đau khổ.

Thế tại sao các bạn gái của anh đều rất tức giận khi xa anh? - Gray hỏi. Ông có căn cứ để hỏi thế.

Vì phụ nữ không tin vào lời tôi nói với họ. Khi tôi nói sẽ không lập gia đình, điều đó trở thành sự thử thách, và họ liền đi sắm áo cưới. Nhưng ít ra tôi thành thật. Nếu họ không tin tôi, đấy là vấn đề khó khăn của họ. Nếu họ không muốn nghe theo lời tôi nói, thì đó là quyền của họ. Vì thế việc hẹn hò đi chơi với các cô còn trẻ rất có lợi. Những cô 22 tuổi thường không kiếm hôn nhân, họ chỉ mua vui thôi. Chỉ khi họ đã 30 tuổi, họ mới nhìn quanh, hoảng sợ trước cuộc đời. Những cô trẻ hơn muốn đi câu lạc bộ, quán bar để vui chơi. Lúc đó anh chỉ cần mua cho họ vài cái áo dài, vài thứ lật vặt để họ đi nghe nhạc, đi ăn ở quán đắt tiền là được. Nếu anh đi gặp khách hàng ở Las Vegas và đem theo họ đi nghỉ cuối tuần ở đấy, họ cảm thấy sung sướng như được lên thiên đàng vậy.

Thế nhưng, gia đình anh lại có thái độ khác. Mẹ anh luôn luôn tố cáo anh đi chơi với gái điếm, nhất là khi bà thấy tên anh đăng trên báo. Anh luôn luôn cãi chính với bà rằng họ là nữ diễn viên và người mẫu, nhưng bà cả

quyết cũng vậy thôi. Mỗi khi vấn đề này được nêu ra trong bữa ăn của gia đình, chị anh có vẻ bối rối Anh trai của anh cho rằng đây chỉ là chuyện vui chơi, nhưng trong mấy năm gần đây, anh ta nói với anh rằng đã đến lúc yên bề gia thất. Adam không quan tâm đến việc họ nói chút nào. Anh nghĩ rằng cuộc đời của họ quá chán đến buồn nôn. Anh cũng vậy. Anh cam đoan với mình rằng họ ganh tỵ khi thấy anh sống vui sướng còn họ thì không. Bố mẹ anh không ganh tỵ, họ chỉ không đồng ý với lối sống của anh thôi. Thịnh thoảng anh nghĩ rằng mẹ anh vì bất bình với anh - chuyện này có thể đoán trước được - hay là vì tức giận anh, mà gần gũi với Rachel. Bà thích chị và người chồng sau của chị. Bà thường nhắc Adam nhớ rằng bà đã gặp Rachel và gần gũi với chị, vì chị là mẹ của các cháu nội bà. Dù vấn đề ra sao hay ý kiến như thế nào, mẹ của Adam luôn luôn đứng về phe đối lập với anh. Bà không thể không làm thế vì bản chất của bà là luôn chống lại kẻ khác và cần xung đột với kẻ khác. Nhưng anh nghĩ dưới cái vẻ bề ngoài căm ghét anh, bà rất thương anh. Nhưng hình như bà cảm thấy bắt buộc phải công kích anh, làm cho đời sống của anh khó khăn. Bà có vẻ bất bình vì mọi việc anh làm.

Mẹ anh vẫn trách anh về chuyện ly dị. Bà nói chắc anh đã gây ra chuyện gì sai trái cho nên Rachel mới bỏ anh để theo người khác. Khi Rachel lấy người khác, bà bắt đầu không có cảm tình với anh, vì bà nghĩ lỗi là do anh gây ra. Nhưng anh nghĩ, ngoài thái độ phê bình không úp mở, mẹ anh hãnh diện trước thành công rực rỡ trong nghề nghiệp của anh. Thế nhưng bà không bao giờ nói với anh điều đó.

Sau 11 giờ họ rời khỏi bàn ăn và đi chơi quanh St. Tropez một vòng. Đường sá đông đúc, nhiều người ngồi uống cà phê bên vệ đường và trong các quán ăn, quán rượu ở ngoài trời. Nhạc từ trong các hộp đêm réo rất vọng ra. Họ dừng lại uống một ly ở Chez Nano. Đến một giờ sáng, họ mới vào quán Les Cave du Roy. Trong quán có nhiều phụ nữ chỉ mặc áo cánh cũn cởn, quần jeans bó sát, áo quần mỏng lét hở hang, tóc tai bõm xòm theo kiểu mới và đi dép cao gót rất khô gỏi. Adam cảm thấy mình như đứa bé trong quán bán kẹo, ngay cả Charlie và Gray cũng thích thú. Gray rất rụt rè

trong việc tìm phụ nữ nên họ thường tìm đến ông. Còn Charlie luôn luôn chọn lựa, nhưng chàng cũng thích nhìn cảnh tượng trước mắt.

Đến 1h30, cả ba đều khiêu vũ, họ vẫn còn tỉnh táo. Không có những cô nàng người Brazil, nhưng Adam không quan tâm. Anh nhảy với ít ra một tá cô khác, rồi cặp kè với một cô gái nhỏ người Đức. Cô ta nói rằng bố mẹ cô có nhà ở Ramatuelle, thành phố bên cạnh St. Tropez. Trông cô ta như mới 14 tuổi và có lẽ mới nhảy lần đầu. Nhưng ngay sau đó, cô ta tỏ ra sành sỏi và già dặn hơn nhiều. Cô ta có vẻ muốn Adam và như đang làm tình với anh trên sàn nhảy. Khi ấy đã hơn ba giờ sáng và Charlie bắt đầu ngáp. Mấy phút sau, chàng và Gray về lại thuyền. Adam nói anh biết đường về thuyền, vì đêm đó thuyền đậu trong bến. Charlie đưa cho anh điện thoại, phòng khi anh cần sẽ gọi họ. Adam gật đầu rồi tiếp tục nhảy với cô gái Đức, cô ta có mái tóc đỏ nhạt và giới thiệu tên mình là Ushi. Khi Charlie và Gray ra về, anh nháy mắt với Charlie, chàng cười. Adam có vẻ rất vui.

Ngày mai chúng ta sẽ làm gì? - Gray hỏi khi họ về thuyền. Đi một đoạn xa mà họ vẫn còn nghe tiếng nhạc. Nhưng khi lên thuyền, vào phòng và đóng cửa lại, không khí trở nên yên lặng thanh bình. Charlie mời Gray một ly whisky trước khi họ đi ngủ, nhưng Gray nói ông không thể uống được nữa. Thay vì uống rượu, họ đứng trên boong hút xì gà, nhìn người đi chơi trên bến tàu hay ngồi nói chuyện trên các du thuyền khác đậu gần đấy. St. Tropez là thành phố hội hè, ở đây người ta thức suốt đêm để vui chơi.

Chắc chúng ta phải đi Portofino, hay có lẽ dừng lại ở Monte Carlo - Charlie đáp - Ở lâu một chỗ sẽ rất chán, dù St. vui nhộn (Trừ phi người ta có bạn bè ở đấy, nhưng họ không có ai hết). Ở đấy đi ăn nhà hàng hay đi hộp đêm cũng vui, không thua gì St. Tropez. Monte Carlo lịch sự hơn và yên tĩnh hơn. Ba người rất thích vào sòng bạc ở đấy.

Có lẽ Adam thích ở lại đây một vài đêm nữa để gặp cô gái Đức này. - Gray nói. Ông không muốn làm hỏng cuộc vui của bạn, hay phá tan mối tình của anh ta. Nhưng Charlie biết rõ anh ta hơn ai hết. Trong những chuyến đi chơi trước đây, chàng biết tính Adam rồi, anh ta chỉ vui chơi với

người đẹp một đêm là đủ.

Đến gần bốn giờ sáng thì Charlie và Gray đi ngủ, ai về phòng nấy. Họ thức quá khuya, nhưng rất vui, nằm là ngủ liền và cả hai đều không biết Adam về thuyền lúc năm giờ sáng.

Khi Charlie và Gray đang ăn sáng ở boong sau thì Adam và Ushi xuất hiện. Hai người tươi cười, và khi cô ta thấy hai bạn của Adam, cô ta chỉ hơi bối rối thôi.

Chào buổi sáng. - Cô ta lịch sự nói. Ban ngày sáng sủa, Charlie nghĩ cô ta có vẻ quãng 16 tuổi. Cô ta không son phấn, nhưng dáng người rất đẹp, mặc quần jeans và áo thun bó sát người, bộ áo quần cô ta mặc từ đêm qua, và mang đôi giày cao gót màu vàng. Mái tóc cô ta đỏ rực và dài, Adam quàng tay quanh vai Ushi.

Người phục vụ đứng gần đấy đợi đem thức ăn sáng đến cho họ. Ushi nhất quyết đòi ăn món Muesli (ngũ cốc trộn trái cây) và cà phê. Adam thì gọi thịt dăm bông, trứng và bánh nướng. Anh có vẻ hưng phấn, còn hai người bạn của anh cố nín cười trước cảnh này.

Bốn người nói chuyện vui vẻ và khi Ushi ăn sáng xong, người quản lý trên tàu gọi taxi cho cô ta. Trước khi đi, Adam dẫn cô đi thăm du thuyền một vòng, cô ta lác mắt trước sự lộng lẫy của chiếc du thuyền. Anh tiễn cô ta lên bến tàu, đến chiếc taxi đang chờ cô.

Tôi sẽ gọi cho cô. - Anh hứa qua loa; rồi hôn cô ta. Thật là một đêm khó quên, nhưng các bạn của anh biết anh sẽ quên ngay, và năm sau nếu họ có dịp trở lại đây, họ phải nhắc anh mới nhớ đến cô người Đức này.

Khi nào? Tối nay anh đến phòng nhạc chứ? - Ushi hỏi khi Adam đứng bên cạnh taxi.

Có lẽ chúng tôi phải đi. - Anh đáp, không trả lời thẳng câu hỏi của cô ta. Cô ta đã đưa cho anh số điện thoại ở Ramatuelle, cô nói mình ở đây suốt tháng Tám, sau đó cô ta sẽ về Munich với bố mẹ. Cô ta đưa cho anh địa chỉ của cô ở Đức, vì anh nói thường có việc đến đó. Cô ta nói đã 22 tuổi, đang

học y khoa ở Frankfurt - Nếu chúng tôi còn ở lại, tôi sẽ đến phòng trà ca nhạc. Nhưng tôi sợ chúng tôi không ở lại. - Anh cố duy trì một chút sự thật với những phụ nữ đã ngủ với anh, nhưng không để họ quá hy vọng. Anh biết cô ta cũng không có nhiều ảo tưởng. Cô ta đã gặp anh trong phòng trà ca nhạc, hoàn toàn xa lạ, rồi ngủ đêm với anh và biết rõ rằng cô không thể nào gặp lại anh. Cô ta cũng tìm vui như anh, chỉ một đêm thôi là đủ, như anh vậy. Anh chỉ vui qua đêm với cô, khi ngày đến, họ không giấu được việc hai người là những người xa lạ, không thể nào gặp lại nhau. Luật qua đường rõ ràng như thế cho cả hai.

Adam hôn cô rồi để cô vào xe. Cô gái níu chặt anh một lát.

Tạm biệt., cảm ơn anh... - Cô mơ màng nói và anh hôn cô lại.

Cảm ơn em, Ushi. - Anh thì ào, rồi vỗ nhẹ vào phía sau cô. Cô ngồi trong xe vẫy tay chào anh, rồi xe chạy.

Khi Adam trở lại bàn ăn sáng với hai bạn, Charlie cười châm chọc và nói:

Này, chúng tôi hơi ngạc nhiên đấy nhé. Tôi thích có khách đẹp như cô ta ăn sáng cho vui. Thế anh muốn chúng ta phải rời khỏi thành phố này kéo bố mẹ cô ta xách súng tìm anh à?

Tôi hy vọng không phải thế. - Adam cười vui vẻ, hài lòng. Anh thích thỉnh thoảng biến chiếc du thuyền của Charlie thành thuyền của nhóm - Cô ta đã 22 tuổi, là sinh viên y khoa. Cô ta không phải là trinh nữ. - Dù Adam biết thế, nhưng bề ngoài trông cô ta còn rất trẻ.

Vậy thì buồn quá. - Charlie nói châm biếm, rồi châm điếu xì gà. Khi ở trên thuyền vào mùa hè, thỉnh thoảng chàng hút xì gà sau bữa ăn sáng. Điều duy nhất họ vui là có thể làm những gì mình muốn, mặc dù có lúc họ rất cô đơn. Sống độc thân nhiều khi rất tiện. Họ muốn ăn giờ nào cũng được, muốn mặc sao thì mặc, uống nhiều ít tùy thích, uống cho đến say hay đi chơi với ai khi họ muốn. Không có ai rầy la, phàn nàn, khỏi phải xin lỗi ai, phân bua với ai về chuyện mình làm. Họ chỉ có nhau thôi, và hiện tại họ

muốn làm gì thì làm. Có lẽ lần sau ghé vào đâu đó chúng ta có thể tìm cho anh một cô trinh nữ! Ở đây, tôi thấy khó tìm ra gái trinh.

Rất vui. - Adam cười khoái trá, hài lòng vì đêm qua đã thắng lợi - Anh ganh tỵ rồi. Nhân tiện xin hỏi, lần sau ta ghé đâu? - Adam thích cảnh họ di chuyển từ nơi này sang nơi khác, cũng giống như đem theo nhà hay khách sạn để ở. Họ có thể sống trong cảnh sang trọng, vạch lộ trình của mình, và bất cứ lúc nào thích sẽ thay đổi kế hoạch, số nhân viên có kinh nghiệm trên du thuyền sẵn sàng chờ đợi lệnh của họ. Cả ba người đều nghĩ rằng họ đang ở tại thiên đàng. Chính vì thế mà Charlie muốn có du thuyền, và mùa hè nào chàng cũng nghỉ ngơi trên thuyền, chàng cũng nghỉ nhiều tuần vào mùa đông nữa.

Hai anh muốn đi đâu? - Charlie hỏi - Tôi nghĩ ta nên đi Monaco hay Portoflno. - Sau khi bàn thảo rất ráo, họ quyết định đi Monaco, và hôm sau sẽ đi Portofino. Monte Carlo rất gần, chỉ đi từ St. Tropez hai giờ là đến còn Portofino phải đi mất tám giờ. Theo như Charlie thấy thì Gray không quan tâm việc đến đâu, còn Adam luôn muốn vào sòng bạc ở Monte Carlo.

Ngay sau khi ăn trưa xong, họ lên đường. Bữa ăn trưa bằng hải sản tự chọn rất ngon. Sau khi bơi lội một lát, họ đi vào lúc gần ba giờ. Khi chiếc du thuyền chạy về phía Monaco thì ba người nằm ngủ trên boong. Họ đang ngủ trong ghế bành kê trên boong thì đến nơi. Thuyền trưởng và thủy thủ đoàn cho chiếc Blue Moon cặp cảng rất tài tình, họ đã dùng đồ chắn va chạm để thuyền khỏi va vào những thuyền khác. Như mọi khi, cảng ở Monte Carlo có rất nhiều du thuyền lớn như chiếc Blue Moon, thậm chí có cả những chiếc lớn hơn nữa.

Charlie thức dậy lúc sáu giờ, thấy họ đã ở trong cảng, và hai bạn chàng vẫn đang ngủ. Chàng xuống cabin của mình để tắm, thay áo quần, còn Adam và Gray thức dậy lúc bảy giờ. Adam mệt mỏi sau những cuộc truy hoan vào đêm trước, đó là điều rất dễ hiểu, còn Gray thì không quen với việc thức khuya như thế này, ông thường phải mất vài hôm mới quen nếp sống về đêm. Nhưng khi ba người đi ăn tối, họ cảm thấy rất khỏe khoắn.

Người quản lý trên thuyền thu xếp xe hơi cho họ, giữ bàn ăn ở nhà hàng Louis XV, nơi ăn tối sang trọng hơn trong nhà hàng đêm qua ở St. Tropez rất nhiều. Cả ba người đều mặc áo khoác và đeo cà vạt. Charlie mặc com-lê vải lanh màu kem và áo sơ-mi cùng màu, Adam mặc quần jeans trắng và áo khoác mỏng, mang giày đế mềm bằng da cá sấu và không mang tất. Gray mặc áo sơ-mi xanh, quần kaki với áo khoác mỏng cũ. Vì tóc bạc trắng nên trông ông có vẻ là người quan trọng trong nhóm, ở ông có cái gì đó có vẻ hoang dã và hấp dẫn. Ông mang cà vạt đỏ, dù mặc gì, ông vẫn có vẻ rất nghệ sĩ. Trong bữa ăn, ông vừa nói vừa làm dấu để kể những chuyện về thời trai trẻ. Ông nhắc đến bộ lạc mà gia đình ông đã cùng sống trong một thời gian ngắn ở Amazon. Chuyện ấy bây giờ kể lại rất thú vị, nhưng vẫn còn là cơn ác mộng cho ông, vì thời thơ ấu của ông rất long đong, trong khi, các trẻ con khác cùng lứa tuổi ông được đi học, được cưỡi xe đạp, có đường đời tươi đẹp, và được đi khiêu vũ ở trường. Thay vì thế, ông sống lang thang trong số dân nghèo ở Ấn Độ, sống trong tu viện Phật giáo ở Nepal, cắm trại với thổ dân ở Brazil, đọc lời giảng huấn của vị Đạt Lai Lạt Ma. Ông chưa bao giờ có cơ hội để sống và vui chơi như những đứa trẻ khác.

Tôi biết nói sao với các anh đây? Bố mẹ tôi điên. Nhưng tôi nghĩ ít ra họ không đáng chán. - Adam nghĩ rằng tuổi trẻ của anh rất bình thường, những điều anh thấy ở Long Island không thể so với những gì trong chuyện Gray kể. Charlie hiếm khi nói về tuổi trẻ của mình. Tuổi trẻ của chàng thoải mái, được mọi người kính trọng, chàng sống trong cảnh nề nếp truyền thống cho đến khi bố mẹ qua đời. Từ khi ấy, chàng sống trong cảnh đau khổ và năm năm sau chị chàng mất, khiến chàng càng đau đớn hơn. Chàng đã kể chuyện này cho bác sĩ tâm lý của mình nghe, nhưng những người khác thì không. Chàng nghĩ rằng chắc có nhiều chuyện vui xảy ra trước khi biển cổ bi đát ập đến, nhưng chàng không nhớ những chuyện vui mà chỉ nhớ chuyện buồn. Nghĩ đến hiện tại thường rất thoải mái, ngoại trừ khi bác sĩ trị liệu buộc chàng nhớ đến quá khứ. Khi ấy chàng nhớ lại chuyện cũ và cố không để cho các chuyện ấy làm mình quá đau khổ. Tài sản lớn chàng hiện có, cuộc sống thoải mái chàng đang hưởng thụ không bù đắp nổi những gì

chàng đã mất, nói cách khác đối với chàng cuộc sống gia đình đã tan biến. Dù cố mấy đi nữa, chàng cũng không thể tái tạo lại khung cảnh gia đình ấm cúng đó. Cảnh gia đình hạnh phúc và sự gắn kết giữa chàng với gia đình hình như đã biến mất. Hai người đàn ông đi với chàng là những người thân cận nhất với chàng lúc này. Khi chị gái mới mất, chàng sống cô đơn cô độc, cứ lo sợ mình sẽ cô đơn suốt đời, không có ai chăm sóc và thương yêu. Bây giờ ít ra chàng có Adam và Gray. Chàng nghĩ rằng dù chuyện gì xảy ra, một hay cả hai người đều có mặt bên chàng, cũng như chàng có mặt bên họ. Việc này đã làm cho ba người trở nên thoải mái và có cảm giác bình yên. Họ thương yêu nhau, gắn bó mật thiết với nhau, không gì có thể chia cắt họ. Đó là điều vô giá.

Họ ngồi nán lại lâu để uống cà phê, hút xì gà, nói chuyện về đời họ. Adam và Gray nói về thời thơ ấu của mình. Charlie thích thú khi nhận thấy thời thơ ấu của họ khác nhau vô cùng. Từ lâu, Gray chấp nhận sự thế là bố mẹ nuôi của ông lập dị và ích kỷ, họ thuộc kiểu bố mẹ không làm tròn bổn phận với con cái. Ông không có được tuổi thơ bình yên, không thực sự có tổ ấm gia đình. Họ trôi dạt từ lục địa này sang lục địa khác, luôn luôn kiếm tìm mà không thấy được hạnh phúc. Ông đã so sánh họ với những người Israel bị thất lạc trong sa mạc suốt bốn mươi năm, không có đóm lửa dẫn đường cho họ. Lúc định cư ở New Mexico, họ nuôi Boy, khi ấy Gray đã cao chạy xa bay lâu rồi. Thịnh thoảng ông có về thăm nhà, có gặp chú bé, nhưng cương quyết không làm thân với chú ta. Gray không muốn có gì trong đời ràng buộc ông với bố mẹ mình. Lần cuối cùng ông gặp Boy trong đám tang của bố mẹ ông, và sau đó ông quyết không gặp lại Boy nữa. Thịnh thoảng ông thấy mình có tội, nhưng ông nhất quyết không tìm gặp chú bé. Ông đã vứt bỏ vết tích cuối cùng của gia đình, vì nó chỉ làm cho ông đau đớn mà thôi. Đối với ông, từ “gia đình” chỉ là hình ảnh khổ đau. Thịnh thoảng ông tự hỏi cuộc đời của Boy ra sao sau khi bố mẹ ông chết. Dù chuyện gì đã xảy ra cho đứa bé, thì chắc có lẽ đời cậu ta còn tốt đẹp hơn đời ông đã sống với bố mẹ nuôi rất nhiều. Cho nên ông nhất quyết không chịu trách nhiệm về đứa bé, không gắn bó với nó. Ông nghĩ, ngày nào đó

ông sẽ cố tiếp xúc với nó, nhưng bây giờ chưa phải lúc. Ông nghĩ sẽ không bao giờ có thời khắc ấy. Mặc dù ông nhớ Boy là đứa bé có bản tính hiền lành, nhưng nó chỉ là một mảnh ký ức xa xưa mà ông không muốn thấy lại, không muốn tiếp xúc với nó.

Trái lại, Adam cảm thấy cay đắng và tức giận bố mẹ. Anh luôn luôn thấy trong óc hình ảnh của mẹ anh là người phụ nữ hay càu nhàu la mắng người khác, còn bố anh là người nhu nhược. Anh tức giận cả hai người vì họ đã không thông cảm cho anh, thiếu tình thương với anh, khiến mỗi khi anh về thăm gia đình là cảm thấy gia đình như địa ngục. Anh nói, anh nhớ khi còn nhỏ mẹ anh hay mắng nhiếc mọi người, và luôn luôn nhắm vào anh vì anh nhỏ nhất, anh bị đối xử như kẻ xâm nhập, vì anh đến với họ rất muộn màng. Anh nhớ rất rõ bố anh không về nhà ngay sau khi xong việc. Ai có thể trách ông được? Khi anh vào học ở Harvard, anh không về nhà nữa. Về nghỉ lễ với họ quá buồn. Anh nói không khí buồn thảm trong gia đình đã làm cho ba anh em chia rẽ nhau trầm trọng. Họ chỉ học được của bố mẹ một điều là làm sao để phê bình nhau, xoi mói nhau, bới lông tìm vết, và thương xót về cuộc sống của nhau - Trong gia đình tôi không có sự kính nể. Mẹ tôi không kính nể bố tôi. Tôi nghĩ, có lẽ bố tôi ghét bà nhưng ông không nói ra, và giữa anh em chúng tôi, không ai kính trọng ai. Tôi nghĩ chị tôi đáng chán, đáng khinh, anh trai tôi kiêu ngạo đáng ghét, lấy bà vợ giống như mẹ tôi, và họ nghĩ là tôi cặp kè với gái điếm, với bọn người nhếch nhác. Họ không xem trọng việc tôi làm, thậm chí không muốn biết đấy là việc gì. Họ chỉ tập trung vào những phụ nữ tôi đi chơi cùng, và không cần biết tôi là ai. Vì thế mà tôi chỉ gặp họ vào những dịp ma chay, đám cưới và những ngày lễ lớn. Tôi ước chi mình khỏi phải làm những việc ấy. Nếu tôi có cơ để khỏi gặp họ, tôi sẽ làm ngay. Rachel dẫn con chúng tôi về thăm họ, cho nên tôi khỏi làm việc ấy. Họ thích cô ta hơn thích tôi, luôn luôn như vậy. Thậm chí họ còn cho rằng cô ta lấy người Công giáo thế mà hay, miễn là cô ta để cho con tôi theo đạo Do Thái là được. Theo họ thì do tôi sai, chứ không phải cô ta. Và bây giờ tôi vẫn làm cho họ bức mình. - Anh nói với giọng cay đắng.

Nhưng anh vẫn gặp họ - Gray đáp - Có lẽ anh quan tâm đến việc này. Có

lẽ anh cần họ bằng lòng anh, hay anh muốn thế. Nếu được vậy, thì quá tốt. Thịnh thoảng chúng ta tin rằng bố mẹ không có khả năng nuôi dạy chúng ta, hay chúng ta nghĩ khi còn bé họ không thương yêu ta. Bố mẹ tôi từ khi còn nhỏ đã nghiện ma túy, rồi sau đó họ hối hận, xin Chúa tha tội. Họ là những người điên. Tôi nghĩ họ thích tôi và em gái tôi, họ rất thương chúng tôi, nhưng không biết cách làm bố mẹ. Tôi rất thương hại Boy khi họ nhận cậu bé làm con nuôi. Đáng ra họ nên mua một con chó, nhưng tôi nghĩ sau khi chúng tôi bỏ đi, họ rất cô đơn, nên phải xin nó làm con nuôi.

Em gái tôi bỏ đi ở đâu đó bên Ấn Độ, làm sư cô sống ngoài đường với dân nghèo. Cô ấy muốn làm người châu Á và bây giờ tôi nghĩ cô đã thành người châu Á rồi. Cô ấy không biết mình là ai, và họ cũng không. Tôi cũng không biết mình là ai, cho đến khi tôi xa lánh họ. Thịnh thoảng tôi vẫn phân vân tự hỏi mình là ai. Tôi nghĩ, cuối cùng đây là chìa khóa cho tất cả chúng ta. Chúng ta là ai, chúng ta tên gì, chúng ta sống để làm gì và phải chăng đây là cuộc sống mà chúng ta mong muốn? Tôi cứ tự hỏi mình những câu như thế hàng ngày và tôi luôn luôn không tìm ra câu giải đáp. Nhưng ít ra tôi đã cố tìm những câu trả lời, và trong khi làm việc ấy, tôi không làm ai đau khổ hết.

Tôi nghĩ, những người như bố mẹ tôi không nên có con, thế mà họ bày đặt làm trò hề có con, hay xin con nuôi. Tôi nghĩ rất nhiều đến vấn đề ấy; cho nên tôi không muốn có con. Bố mẹ tôi đã cố hết sức mà vẫn nhếch nhác trong việc nuôi chúng tôi. Tôi không muốn làm cho ai khổ sở như bố mẹ tôi đã làm cho tôi. Tôi không muốn vì ích kỷ, vì nhu cầu mà sinh ra con để chúng phải khổ sở. Tôi nghĩ trong trường hợp của tôi, tôi phải chấm dứt một dòng dõi không lành mạnh ở đây. - Gray luôn luôn nhắc nhở mình chuyện không nên có con và không ân hận về quyết định đó. Ông cảm thấy mình không có khả năng chăm sóc con, hay cho chúng điều chúng cần. Nghĩ đến chuyện mình gấn bó mật thiết với con cái, hay chuyện con cái phụ thuộc vào mình, ông thấy sợ hãi. Ông không muốn làm cho chúng thất vọng, hay để chúng trông mong nhiều ngoài sức của ông. Ông không muốn làm ai đau khổ, thất vọng như ông đã chịu đựng khi còn nhỏ. Ông nghĩ

những người phụ nữ mà ông đã cứu vớt, đã chăm sóc giống như chim gãy cánh. Ông có lòng thương người vô bờ, muốn nuôi dưỡng những ai thiếu thốn, và nhiều người đã lợi dụng lòng tốt đó của ông. Adam nghĩ rằng ông sẽ là người bố tốt, vì ông thông minh nhân hậu, có đạo đức. Nhưng Gray không đồng ý với anh.

Còn anh thì sao, Charlie? - Adam hỏi. Anh can đảm hơn Gray trong việc đi qua cổng miếu linh thiêng, qua những hàng rào cản trở để đến nơi mà những người hảo tâm không dám đặt chân đến. Adam thường đặt những câu hỏi hóc búa làm cho người ta suy nghĩ - Khi anh còn nhỏ, gia đình anh bình thường phải không? Gray và tôi đang ganh đua để đoạt giải về người có bố mẹ không ra gì, tôi không biết ai sẽ thắng đây. Bố mẹ tôi rõ ràng con dòng cháu giống, nhưng họ không tốt gì hơn bố mẹ anh ấy. - Ba người đã uống nhiều, nên Adam mạnh dạn yêu cầu Charlie hé môi nói về thời thơ ấu của mình cho mọi người biết. Họ không có chuyện gì giấu diếm nhau, Adam luôn nói cho bạn biết về những chuyện bí mật của mình, Gray cũng thế, Charlie có vẻ kín đáo, ít thổ lộ tâm tình về chuyện quá khứ của mình.

Chàng thở dài và đáp:

Gia đình tôi rất hoàn hảo. Họ thương yêu nhau, có tinh thần cống hiến, thương người, thông cảm với hoàn cảnh người khác và không lạm dụng ai. Mẹ tôi rất đáng mến, bà là người nhân hậu. Bà đẹp, vui vẻ và dễ gần. Bố tôi là người rất tốt. Trong mọi lĩnh vực, ông đều là tấm gương sáng, là vị anh hùng của tôi. Thời thơ ấu của tôi rất tuyệt, nhưng rồi họ cũng bỏ tôi mà đi. Hết chuyện. Tôi sống 16 năm hạnh phúc, rồi chị tôi và tôi sống cô đơn trong ngôi nhà rộng thênh thang, với nhiều tiền bạc, nhiều gia nhân chăm sóc chúng tôi, chị tôi phải học cách quản lý chuyện làm ăn của gia đình. Chị ấy bỏ học nửa chừng ở Vassar để về nhà chăm sóc tôi, chị chăm sóc tôi tận tình suốt hai năm cho đến khi tôi vào đại học. Chị ấy không có ai cả, ngoài tôi. Tôi nghĩ trong thời gian đó, chị không hẹn hò đi chơi với ai cả. Đến khi tôi vào Đại học Princeton thì chị lâm bệnh, nhưng tôi không biết gì hết trong một thời gian. Rồi chị mất vì bị ung thư. Ba người thân yêu nhất đời

tôi đều chết hết. Nghe các anh nói về chuyện gia đình, tôi thấy mình là người may mắn, không phải vì có tiền bạc, mà vì có người thân tốt. Bố mẹ tôi rất tuyệt vời, Ellen cũng vậy. Khi họ chết, mọi thứ trong đời tôi đều thay đổi. Tôi thà mất tiền còn hơn mất họ. Nhưng mình đâu có quyền chọn lựa. Mình phải chấp nhận hoàn cảnh xảy ra. Nói đến chuyện này, các anh có ai muốn chơi ru lét không? - Chàng hỏi với giọng vui vẻ để thay đổi đề tài. Hai người bạn im lặng, gật đầu.

Chuyện gia đình chàng rất đau đớn, cả hai người đều nghĩ, có lẽ vì thế mà Charlie không gắn bó với ai lâu dài. Có lẽ chàng quá sợ việc họ sẽ chết hay bỏ chàng mà đi. Chàng biết rõ điều này. Chàng đã thảo luận với bác sĩ trị liệu cho chàng rất nhiều lần nhưng điều đó không thay đổi được gì. Dù chàng đã điều trị về mặt tâm lý nhiều năm nay nhưng không thể thoát khỏi nơi ám ảnh về cái chết của người thân. Sau đó, chàng thấy khó mà tin vào cái gì hay tin vào ai. Nếu mình yêu ai mà người đó chết hay bỏ mình thì sao? Trước khi họ bỏ mình ra đi, việc tìm ra họ có nhiều sai trái, trầm trọng không phải khó. Dù chàng đã có một gia đình tốt trong thời thơ ấu, nhưng bố mẹ và chị gái đã mất khi chàng còn quá trẻ và họ đã sống một cuộc sống kinh hoàng. Nếu chàng yêu ai, chắc chắn họ sẽ chết hay bỏ chàng mà đi, và cho dù họ không chết hay bỏ chàng thì cũng luôn có sự nguy hiểm rình rập. Chàng quá sợ nguy hiểm này, nên không muốn liều con tim một lần nữa, cho đến khi chàng tin chắc được bình yên. Chàng muốn có sự đảm bảo chắc chắn mới dám yêu. Nhưng có phụ nữ nào bảo đảm với chàng đâu, mà họ chỉ đến với chàng với lá cờ đỏ báo nguy, khiến chàng kinh hồn khiếp vía. Cho nên, tuy lịch sự, chàng vẫn bỏ họ. Chàng thấy không có cô nào đáng cho chàng mạo hiểm, nhưng chàng tin có ngày mình sẽ tìm ra được người đáng tin cậy. Adam và Gray không tin chàng sẽ tìm ra một người như vậy. Hai người nghĩ rằng Charlie sẽ mãi mãi một mình một cõi. Ba người ở với nhau rất hợp, vì họ tin rằng cả ba đều có hoàn cảnh giống nhau. Nếu có ai lấy vợ, thì nguy cơ anh đi đường anh tôi đi đường tôi rất lớn. Gia đình họ đã làm cho họ đau khổ, đã ghi dấu ấn sâu sắc trong lòng họ khiến không ai có thể xóa bỏ, vết dấu ấn ấy đi được.

Charlie chơi bài Baccara, trong khi Gray xem Adam chơi bài xì lát, rồi cả ba đều đánh roulette. Charlie đặt tiền cho Gray, ông thắng được ba trăm đô-la. Ông hoàn lại một trăm cho Charlie, nhưng Charlie nói ông cứ giữ lấy mà dùng.

Họ về đến thuyền lúc hai giờ sáng, đêm nay họ về sớm hơn mọi khi. Ngày trôi qua tốt đẹp, tình bạn giữa họ thân thiết, thoải mái. Ngày mai họ sẽ lên đường đi Portofino. Charlie ra lệnh cho thuyền trưởng khởi hành trước khi họ thức dậy, vào quãng bảy giờ. Như vậy họ mới có thể đến Portofino vào lúc xế chiều, có thì giờ để đi chơi. Đây là nơi dừng chân họ thích nhất trong cuộc hành trình. Gray thích nghệ thuật và kiến trúc, nhất là ngôi nhà thờ xây trên đồi. Charlie thích không khí dễ chịu của nước Ý, thích những nhà hàng và con người ở đây. Đây là nơi tuyệt đẹp. Adam thích những cửa hàng buôn bán, thích khách sạn Splendido nằm cao trên đồi, nhìn xuống hải cảng.

Anh thích hải cảng nhỏ, thích những cô gái Ý đẹp lộng lẫy, hàng năm anh gặp họ ở đây, cũng như gặp những cô từ các nước khác đi du lịch ở đây. Mỗi người đều có cảm giác kỳ lạ, và tối đó khi đi ngủ, họ cười trong giấc ngủ, nghĩ đến ngày mai ở Portofino. Hằng năm, họ gặp nhau một tháng trên chiếc Blue Moon, họ xem thời gian này là tuyệt nhất trong năm.

Chương 3

Họ đến Portofino lúc bốn giờ chiều, khi các cửa hàng vừa mở cửa lại sau bữa trưa. Họ phải thả neo ngoài cảng, vì nước trong cảng cạn. Adam, Gray, Charlie sau khi thức dậy liền bơi lội một lúc. Đến sáu giờ, một số du thuyền lớn khác vào cảng, không khí lễ hội diễn ra quanh họ. Ngày chiều vàng nhạt, đẹp rực rỡ. Đến giờ ăn tối, không ai muốn rời khỏi thuyền, nhưng họ nghĩ không thể không đi. Họ vui vẻ, thoải mái trước khung cảnh trước mắt, thức ăn trên du thuyền của Charlie rất ngon lành và các tiệm ăn trong thành phố cũng rất tuyệt. Tất cả mọi sinh hoạt đều tập trung ở bến cảng, ở vùng phụ cận và các vách núi, nhìn xuống các thuyền bè đẹp lộng lẫy. Giáo đường San Giorgio và khách sạn Splendido nằm trên đỉnh các ngọn đồi riêng biệt ở hai bên cảng.

Lạy Chúa, tôi khoái ở đây quá! - Adam nói. Anh cười sung sướng, nhìn những hoạt động đang diễn ra chung quanh anh. Một nhóm phụ nữ mặc đồ tắm sơ sài từ chiếc thuyền bên cạnh nhảy xuống nước. Gray lấy tập giấy ra vẽ, còn Charlie ngồi trên boong hút thuốc, nhìn quanh sung sướng. Đây là bến cảng trên đất Ý mà chàng thích nhất, chàng sung sướng ở lại đây lâu chừng nào họ muốn. Chàng không vội đi chỗ khác. Chàng thích cảng này nhất, hơn cả những cảng ở Pháp. Đây là nơi dễ tránh các phóng viên nhiếp ảnh hơn ở St. Tropez, và là nơi đi giữa đám đông thoải mái trong thành phố. Ở đây có thể vào ra các phòng trà ca nhạc, các quán rượu một cách dễ dàng. Vùng quanh Portofino có nhiều nơi tham quan, nhiều khung cảnh tươi vui, xinh đẹp điển hình cho nước Ý. Charlie thích nơi đây, cũng như hai bạn của chàng.

Ba người mặc quần jeans, áo thun khi đi ăn tối trong thành phố. Họ đã giữ trước bàn ăn ở một quán ăn tươi mát gần quảng trường. Trong những năm trước, họ đã đến ăn ở đây nhiều lần. Khi họ đi vào, các tiếp viên nhận ra họ ngay và biết rất rõ chiếc Blue Moon. Các tiếp viên dành cho ba người chiếc bàn ngoài trời, để họ có thể nhìn người qua lại. Họ gọi mì sợi, hải sản

và một chai vang Ý hảo hạng. Gray đang nói về lối kiến trúc địa phương thì một giọng nữ từ bàn bên cạnh nhẹ nhàng lên tiếng cắt ngang lời ông:

Thế kỷ mười hai. - Bà ta nói để đính chính lời ông. Ông nói với các bạn rằng tòa lâu đài Castello ở San Giorgio đã được xây cất vào thế kỷ mười bốn, nên khi nghe tiếng cãi chính, ông liền quay qua nhìn người nói là ai. Người nói là một phụ nữ cao, có vẻ kỳ lạ đang ngồi ở bàn bên cạnh. Bà mặc áo thun đỏ, đi xăng đan, mặc váy dài rộng bằng vải trắng. Tóc bà đen, thắt chân rất rất dài thả xuống phía sau. Mắt bà màu lục và nước da màu kem. Khi ông nhìn bà, bà cười lại - Xin lỗi, - Bà nói, - tôi có vẻ thô lỗ khi nói thế. Nhưng tôi biết chắc lâu đài này xây vào thế kỷ mười hai, chứ không phải mười bốn. Tôi đồng ý với ông, đấy là kiến trúc rất đẹp của Ý, và nếu ai hỏi ý kiến tôi, tôi xin nói đấy là kiến trúc đẹp nhất châu Âu. Lâu đài đã được tân trang vào thế kỷ mười sáu, nhưng xây dựng từ đầu thế kỷ mười hai. - Bà lặp lại và cười thật tươi - Nhà thờ ở San Giorgio cũng được xây thế kỷ mười hai. - Bà nhìn sơn vẩy bẩn trên áo ông, liền nghĩ ông là họa sĩ. Bà đã cải chính thông tin về thời gian xây lâu đài, nhưng không có vẻ gì là cao ngạo, huyênh hoang, và xin lỗi vui vẻ vì đã xen vào câu chuyện của những người ngồi bên cạnh.

Bà là nhà sử học về nghệ thuật à? - Gray hỏi, vẻ hiếu kỳ. Trông bà ta rất hấp dẫn, nhưng không còn trẻ, không hội đủ các tiêu chuẩn của Charlie hay của Gray. Bà có vẻ quãng 45 tuổi, có thể trẻ hơn một chút, đang ngồi cùng bàn với nhiều người châu Âu, họ đang nói tiếng Ý và tiếng Pháp. Bà nói thông thạo hai thứ tiếng đó với họ.

Không - Bà ta đáp - Tôi chỉ là người kinh doanh về nghệ thuật, hằng năm thường đến đây có việc. Tôi có phòng trưng bày ở New York. - Gray nhìn kỹ và nhận ra bà ta. Bà là Sylvia Reynolds, nổi tiếng trong giới kinh doanh nghệ thuật ở New York. Bà đã giới thiệu với công chúng một số họa sĩ đương đại, bây giờ số này đã có tiếng tăm. Hầu hết những tác phẩm bà bán là những tác phẩm đi tiên phong, rất khác với các tác phẩm của Gray. Trước đây ông chưa gặp bà, nhưng đã đọc nhiều bài viết về bà, nên bây giờ

gặp bà ông rất ấn tượng. Bà nhìn ông, nhìn hai người bạn của ông, rồi cười thân ái. Bà có vẻ tràn đầy sức sống, vui vẻ, yêu đời. Bà đeo rất nhiều vòng tay màu bạc và ngọc lam, nhìn cách trang sức của bà, người ta biết bà là người rất hợp thời - Ông là họa sĩ phải không? Hay do ông sơn nhà mà vấy sơn lên áo? - Bà ta e ngại hỏi.

Có lẽ cả hai. - Gray cười đáp, và đưa tay bắt - Tôi là Gray Hawk. - Ông giới thiệu những người khác, bà cười vui vẻ với họ rồi quay lại với Gray. Nghe tên ông; bà nhớ ngay.

Tôi thích tác phẩm của ông - Bà nói, giọng tán dương chân thành - Tôi xin lỗi vì đã cắt ngang lời ông. Ông ở tại khách sạn splendido phải không? - Bà hỏi, tạm thời bà lơ bạn bè ngồi cùng. Trong số người đi cùng bà có nhiều phụ nữ rất hấp dẫn, và một số đàn ông dễ mến. Có một cô gái đang nói chuyện bằng tiếng Pháp với người đàn ông ngồi bên cạnh. Khi họ mới ngồi vào bàn, Adam đã chú ý đến cô gái này, anh không biết người đàn ông ngồi bên cạnh là chồng hay bố cô ta. Cô ta có vẻ đủ điều kiện so với chỉ tiêu của anh, hai người này trong nhóm rõ ràng là người Pháp. Sylvia có vẻ là người Mỹ duy nhất trong nhóm, và bà ta không có vẻ gì bận tâm về điều đó. Bà hình như nói thông thạo cả ba thứ tiếng Pháp, Ý và Anh.

Không, chúng tôi ở trên du thuyền. - Gray đáp.

Ông quá may mắn. Chắc là một trong những chiếc thuyền lớn phải không? - Bà nói, giọng trêu chọc. Thực ra bà không có ý gì xấu, và mới đầu Gray không đáp, ông chỉ gật đầu. Ông nghĩ rằng bà nói đùa cho vui và ông không muốn phô trương. Bà có vẻ dễ thương, mặc dù bà là người có tiếng tăm, thành công trong nghề, nhưng bà không có vẻ khoe khoang.

Thực ra, chúng tôi chèo thuyền từ Pháp đến, và tối nay chúng tôi sẽ căng lều trên bãi biển để ngủ - Charlie nói khôi hài một cách dễ thương, còn Sylvia cười - Bạn tôi xấu hổ không nói cho bà biết đấy thôi. Chúng tôi cố vét túi để ăn tối, nhưng không có đủ tiền để ngủ khách sạn. Chuyện ở trên thuyền chắc gây ấn tượng mạnh cho bà. Khi nào gặp phụ nữ đẹp, anh ấy thường nói dối thế đấy. - Bà cười với chàng, và những người khác cười

theo.

Trong trường hợp này, tôi là người được khen. Tôi nghĩ có những nơi cắm trại tệ hơn Portofino này. Có phải ba người cùng đi với nhau không? - Bà hỏi Charlie, thấy tò mò trước ba người đàn ông đẹp trai, phong độ. Gray đúng là họa sĩ, với Adam, bà nghĩ anh giống như diễn viên, còn Charlie giống như chủ ngân hàng vậy. Bà thích đoán người ta làm gì. Bà đã đoán không sai sự thật mấy. Trông Adam có nét của một diễn viên, Charlie có vẻ cực kỳ đứng đắn, dù chàng mặc áo thun, quần jeans và đi giày đế mềm Hermès không mang tất. Bà thấy ba người này không giống những tay chơi bời trác táng. Họ có dáng dấp chứng tỏ mình là những người đáng quý trong xã hội. Bà thấy Gray dễ gần nhất, vì ông là người mở đầu câu chuyện. Bà lắng nghe câu chuyện họ nói với nhau, và thích những gì họ nói về kiến trúc và nghệ thuật địa ở đây. Ngoài sai sót về niên đại xây cất lâu đài, còn lại những gì ông nói đều chính xác, hấp dẫn. Rõ ràng ông biết nhiều về nghệ thuật.

Những người đi ăn tối với bà trả tiền và chuẩn bị ra về, cả nhóm đứng dậy. Sylvia đứng lên theo họ, khi bà ra khỏi bàn, những người bạn Mỹ mới của bà nhận thấy cặp chân của bà rất đẹp. Rồi ba người bạn nhìn vào đám người đã ngồi cùng bàn với bà, Sylvia bèn lịch sự giới thiệu họ với nhau như thể bà đã biết Gray và các bạn của ông từ lâu.

Bà về khách sạn à? - Adam hỏi Sylvia. Cô gái người Pháp nhìn anh, anh nghĩ người đàn ông nói chuyện với cô là bố, vì cô ta có vẻ để ý tới Adam.

Chúng tôi đi bộ chơi một vòng rồi mới về. Rủi thay là các gian hàng mở cửa đến 11 giờ thôi. Hàng năm khi tôi đến đây, tôi tốn tiền mua sắm quá nhiều. Tôi không thể nhịn không mua được. - Sylvia đáp.

Lát nữa mời bà uống một ly cho vui được không? - Gray hỏi, ông đã lấy hết can đảm để nói. Ông không chạy theo bà, nhưng ông thích có người bạn mới như bà. Bà cười mở, nhiệt tình và ông muốn nói chuyện với bà về nghệ thuật.

Tại sao các anh không đến khách sạn Splendido? - Bà đề nghị - Chúng tôi sẽ ngồi ở quầy rượu chơi đến nửa đêm.

Chúng tôi sẽ đến đấy. - Charles đáp. Sau đó Sylvia đi nhanh cho kịp nhóm bạn.

Mê rồi! - Adam nói khi bà đã đi xa không nghe được. Gray lắc đầu.

Tôi không nghĩ vậy. Bà ấy chỉ thích nói chuyện về nghệ thuật. - Gray đính chính. Adam lắc đầu.

Không phải anh mê... mà tôi mê. Anh không thấy cô gái Pháp ngồi ở bàn bên kia à? Cô ta đi với ông già ngớ ngẩn mà lúc đầu tôi tưởng là chồng cô ta, nhưng bây giờ lại nghĩ không phải. Cô ta nhìn tôi với cặp mắt này lửa.

Ôi lạy Chúa! - Gray thốt lên, tròn xoe mắt - Tối qua anh mới vui vẻ xong nên bị họ ám ảnh rồi!

Phải, đúng thế. Cô ta rất đẹp.

Sylvia Reynolds à? - Gray ngạc nhiên hỏi, bà ta không thuộc loại người mà Adam thích. Bà ta lớn gấp đôi tuổi những người mà anh thường gặp. Bà hợp với Gray hơn, nhưng ông không quan tâm đến chuyện tình cảm, mà chỉ muốn nói chuyện với bà về nghệ thuật. Bà là người có danh tiếng trong giới nghệ thuật ở New York. Charlie mới đầu nói chàng không nhận ra bà, nhưng bây giờ thì đã biết bà là ai.

Không, cô trẻ kia - Adam chỉnh lại - Cô ta thật đẹp, giống như vũ công ba lê, nhưng ở châu Âu thật khó nói. Một lần tôi gặp một cô gái đẹp, dễ thương, hóa ra cô ta là sinh viên y khoa, sinh viên luật hay gì gì đó.

Này, anh phải có thái độ nghiêm túc đấy nhé. Có thể cô ta là con gái của Sylvia, anh phải coi chừng - Nhưng chuyện này vẫn không ngăn chặn được Adam. Khi gặp phụ nữ, anh không sợ điều gì, nghĩa là không có lương tâm hay cảm thấy hối hận gì hết. Anh nghĩ mọi người đều là đối tượng để anh vui đùa, trừ phi họ có gia đình. Anh đã vạch đường ranh giới rõ ràng, không

bao giờ vượt qua đường ranh giới đó.

Như mọi người trong hải cảng nhỏ, sau bữa ăn tối họ đi quanh quảng trường và các gian hàng, đến gần nửa đêm, họ mới từ hải cảng đi lên khách sạn. Như Sylvia đã nói trước, cả nhóm của bà đang ngồi nơi quầy rượu. Họ cười, nói chuyện, hút thuốc và khi thấy ba người đàn ông đi vào, bà vẫy tay chào, cười sung sướng. Bà lại giới thiệu các bạn của mình và Adam thấy cái ghế bên cạnh cô gái trẻ đẹp trống, anh hỏi mình có thể ngồi vào đó được không. Cô ta cười, chỉ tay mời anh. Cô ta nói với anh bằng tiếng Anh rất giỏi, nhưng anh thấy có giọng Pháp trong đó. Sylvia nói với Adam rằng cô ta là cháu gái bà. Charlie ngồi giữa hai người đàn ông, một là người Ý và một là người Pháp. Sau đó, họ bàn về chính trị ở Mỹ và tình hình Trung Đông. Đây là chuyện thời thượng ở châu Âu, họ đi thẳng vào vấn đề, không úp mở, người nào cũng bày tỏ ý kiến của mình rất hăng say. Charlie thích những câu như thế này, còn Gray và Sylvia nói về nghệ thuật. Thì ra bà đã học kiến trúc, sống ở Paris hai mươi năm. Bà kết hôn với một người Pháp, nhưng họ ly dị mười năm rồi.

Khi chúng tôi ly dị, tôi không biết làm gì, không biết ở đâu. Ông ấy là họa sĩ và tôi nghèo rớt mồng tơi. Tôi muốn về nhà, nhưng nhận ra mình không có nhà để về. Tôi lớn lên ở Cleveland, khi ấy bố mẹ tôi đều đã qua đời, và tôi không sống ở đây từ khi học trung học, cho nên tôi đem hai con về New York. Tôi xin việc làm tại phòng trưng bày nghệ thuật ở SoHo, rồi đến khi có điều kiện, tôi mở phòng trưng bày với ít tiền, đơn sơ và tôi rất ngạc nhiên khi thấy phòng trưng bày có kết quả tốt đẹp. Từ ngày ấy đến nay đã mười năm, tôi vẫn quản lý phòng trưng bày ở đây. Con gái tôi học ở Florence, con trai đang học cao học ở Oxford. Bây giờ tôi tự hỏi không biết công việc của tôi ở New York ra sao - Bà thở mạnh rồi cười với ông - Kể cho tôi nghe công việc của ông đi.

Ông kể cho bà nghe công việc của mình trong mười năm qua và những động cơ thúc đẩy ông làm việc. Khi ông nói với bà về sự ảnh hưởng của đời sống lên tác phẩm, bà hiểu rõ ý đồ sáng tác của ông. Bà thấy ý đồ ấy rất ý

nghĩa, nhưng tác phẩm của ông không phải loại tác phẩm mà bà thường trưng bày. Tuy nhiên, bà rất kính trọng và khâm phục tài năng của ông. Bà đã được xem các tác phẩm của ông từ nhiều năm trước. Ông nói hiện giờ ông đã thay đổi bút pháp rất nhiều, nhưng bà vẫn rất ấn tượng về những tác phẩm trước đây của ông. Họ phát hiện ra rằng khi ông làm việc ở Paris, hai người chỉ sống cách nhau mấy khu phố. Bà nói một cách thản nhiên rằng bà đã 49 tuổi, mặc dù bề ngoài trông bà như mới 42. Bà có vẻ rất thân mật và là người sống tình cảm. Bà không có vẻ là người Mỹ, hay là người Pháp, nhưng với mái tóc chải ra sau và cặp mắt xanh lục, to, trông bà rất giống như người ngoại quốc. Bà có phong thái rất tự nhiên, thoải mái của người có tiếng tăm. Bà thích vẽ, nhưng nói rằng mình vẽ không đẹp. Bà chỉ vẽ cho vui thôi. Bà rất yêu nghệ thuật và kính trọng sâu sắc người làm nghệ thuật.

Họ ngồi với nhau đến gần ba giờ sáng, sau đó ba người ở trên du thuyền Blue Moon mới đứng dậy.

Chúng tôi phải về. - Charlie nói. Mọi người đã hưởng một đêm vui vẻ. Chàng nói chuyện với những người đàn ông khác nhiều giờ. Gray và Sylvia mãi miết nói chuyện cả đêm, còn Adam thì, mặc dù cô cháu của Sylvia xinh đẹp nhưng anh lại quay qua say sưa nói chuyện với một luật sư ở Rome. Anh bàn luận về luật với ông ta hăng hái đến nỗi quên cả chuyện về văn cô cháu của Sylvia. Buổi tối rất vui và mọi người đều sôi nổi, nhưng các vị ở du thuyền đành phải đứng dậy để chào khách ra về.

Ngày mai mời quý vị đến du thuyền chơi. Quý vị thấy thế nào ạ? - Charlie mời và mọi người cười, gật đầu.

Tất cả chúng ta lên chiếc thuyền chèo, có đủ chỗ không? - Sylvia đùa - Chắc chúng ta phải thay phiên nhau mà lên.

Ngày mai tôi sẽ nghĩ ra cách để tất cả lên thuyền một lần, - Charlie đáp - chúng tôi sẽ đón quý vị ở hải cảng lúc 11 giờ. - Chàng viết số điện thoại trên thuyền đưa cho Sylvia, phòng khi có chuyện gì thay đổi. Mấy phút sau, những người mới quen chia tay nhau, ba người đàn ông đi bộ xuống đồi, đến chiếc tàu nhỏ đợi họ ở cảng, lòng họ hả hê vui sướng. Họ thích đi chơi

với nhau như thế này. Họ đã đến những nơi vui vẻ, đã gặp những người đáng mến. Họ đồng ý với nhau rằng buổi tối nay nói chuyện với nhóm bạn mới gặp là một trong những tối vui nhất của họ.

Sylvia quả là một người tuyệt vời. - Gray lên tiếng, và Adam cười.

Này, tôi nghĩ anh không mê bà ấy. - Adam nói. Chiếc tàu nhỏ đang đợi họ ở bến cảng, có hai thủy thủ đứng bên cạnh tàu. Khi nào Charlie và các bạn đi du thuyền, họ phải túc trực luôn để phục vụ.

Tại sao anh nghĩ tôi không mê bà ta? - Gray hỏi, vẻ thích thú - Thực vậy, tôi không mê, nhưng tôi thích suy nghĩ của bà ấy. Tôi rất thích nói chuyện với bà ấy. Sylvia rất thành thật, miễn cảm về không khí nghệ thuật ở New York. Bà ấy là kiểu người nhạy cảm, hiểu biết rộng.

Tôi biết. Tôi thấy rõ điều ấy trong khi anh nói chuyện với bà ta. Và tôi biết anh không mê bà ta, vì bà ta không phải người điên. Trông bà ta bình thường như mọi người. Không ai hăm dọa bà ta, bà ta cũng không có vẻ như đã bị ai đẩy lạm dụng, phải dùng thuốc trị bệnh thần kinh rối loạn. Tôi nghĩ anh có cơ hội để gặp được người đang rối loạn tâm thần Gray à. - Adam đùa. Sylvia không có gì giống như người phụ nữ mà Gray thường gắn bó với họ. Bà hoàn toàn tỉnh táo, sống lành mạnh và rất nghị lực.

Charlie thản nhiên nói:

Anh hãy nhớ là có nhiều chuyện kỳ diệu xảy ra ở Portofino vì đây là nơi lãng mạn.

Không lãng mạn như thế đâu, - Adam đáp lại - trừ phi ngày mai bà ta nổi điên lúc 11 giờ.

Tôi nghĩ anh ấy đúng. - Gray nói, giọng thành thật.

Tôi có tật hay thương những người phụ nữ cần giúp đỡ. Khi chồng bà ấy bỏ bà để theo người khác, bà dẫn con về New York không một đồng xu dính túi. Hai năm sau, bà ấy điều hành một phòng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật và bây giờ nó là một trong những phòng trưng bày thành công

nhất ở New York. Phụ nữ như bà ấy không cần được cứu giúp. - Ông biết rõ như thế, và các bạn ông cũng vậy, nhưng Charlie vẫn hy vọng.

Trường hợp như vậy có thể thay đổi một cách đáng mừng. - Charlie nói rồi cười với ông.

Tôi muốn làm bạn với bà ấy hơn. - Gray đáp - Tình bạn thường kéo dài lâu hơn. - Charlie và Adam đều đồng ý như vậy. Họ về đến thuyền, chúc nhau ngủ ngon rồi ai về phòng nấy. Họ đã hưởng một đêm tuyệt vời.

Sáng hôm sau, khi ba người bạn vừa ăn sáng xong, cả nhóm bạn mới đều lên thuyền. Charlie đưa họ đi thăm chiếc du thuyền một vòng, sau đó thuyền nổ máy chạy ra khơi. Tất cả đều rất ấn tượng. Chiếc du thuyền rất tuyệt.

Khi Sylvia uống Bloody Marys mới khui với Gray, bà cười nói với ông:

Charlie cho tôi biết mỗi năm các anh đều đi du lịch với nhau một tháng. Thật là một điều tuyệt vời.

Gray nghĩ rằng nói chuyện với Sylvia rất vui, nên ông muốn tỉnh táo. Không ai trong số họ có máu nghiện rượu, nhưng khi họ đi trên thuyền, vì quá vui nên thường uống nhiều, như trẻ vị thành niên trốn khỏi bố mẹ đi chơi vậy. Nói chuyện với Sylvia, ông phải tỏ ra mình là người lớn, chững chạc. Bà là người thông minh, sắc sảo, nên công việc trên hết mà ông phải thực hiện, là không để mình say khi nói chuyện với bà. Khi thuyền đã ngừng lại và thả neo ngoài khơi, hai người say sưa nói về nghệ thuật vẽ tranh trên tường ở Ý.

Sau đó mọi người đều mặc đồ tắm, nhảy xuống nước. Họ bơi lội vui đùa như trẻ con, hai người bạn của Sylvia trượt nước, Gray thấy Adam ngồi trên canô kéo ván trượt với cô cháu của Sylvia ở phía sau anh.

Họ bơi lội, vui chơi cho đến gần hai giờ chiều, sau đó nhân viên trên thuyền dọn bữa ăn gồm hải sản và mì sợi trông rất ngon lành cho họ. Họ ăn và uống rượu vang Ý. Đến bốn giờ, họ vẫn còn ngồi nói chuyện hăng hái. Adam buột lòng phải lịch sự với cháu của Sylvia, vì cô ta đang học khóa

học chính trị ở Paris, và có kế hoạch sẽ theo học thạc sĩ. Giống như dì mình, cô ta không phải loại người vui chơi hời hợt. Bố cô ta là Bộ trưởng văn hóa, còn mẹ là bác sĩ phẫu thuật ngực. Cả hai anh trai là bác sĩ, cô nói năm thứ tiếng và tính sẽ học luật sau khi đã lấy bằng thạc sĩ về chính trị. Cô ta định theo nghề chính trị. Cô không phải là loại người muốn anh trả tiền cho các đồ cấy ghép trong cơ thể. Cô muốn nói chuyện lịch sử với anh, cho nên Adam kinh ngạc vô cùng. Anh không quen với những phụ nữ bằng tuổi cô mà thẳng thắn, nghiêm túc, luôn luôn nói về chuyện học hành. Charlie cười anh khi chàng đi ngang qua họ: cô đang bàn thảo về thị trường tiền tệ ngoại quốc, Adam có vẻ căng thẳng. Sau đó, anh thú nhận rằng cô ta đã làm cho anh nhiều lúc muốn đứng tim. Mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng anh không địch nổi với cô.

Sylvia và Gray thảo luận về nghệ thuật suốt cả buổi chiều, và họ tỏ ra rất sung sướng. Họ thảo luận từ giai đoạn lịch sử này đến giai đoạn khác, họ cho rằng chính trị và nghệ thuật luôn song hành nhau. Charlie nhìn họ với vẻ sung sướng, chàng dặn nhân viên trên thuyền phải làm cho họ cảm thấy ở đây như ở nhà mình. Khách của chàng có đủ thứ cần dùng.

Ngày hôm đó quá đẹp, đến nỗi họ quyết định ở lại ăn tối trên thuyền khi được Charlie mời. Đến gần 12 giờ khuya họ mới cho thuyền nổ máy chạy từ từ vào cảng. Trên đường về, họ dừng lại tắm, bơi lội dưới ánh trăng một lát. Khi ấy, Gray và Sylvia ngừng nói chuyện về nghệ thuật, cùng tắm cho vui. Bà bơi rất giỏi, có vẻ là một người đa năng, nghệ thuật cũng giỏi mà vận động viên cũng cừ, Gray chưa bao giờ gặp phụ nữ nào như bà. Khi họ bơi về thuyền, bỗng ông ước ao thể xác mình mạnh khỏe hơn thế này. Ông thường không nghĩ nhiều đến sức vóc. Khi họ về đến thuyền, bà rất tự nhiên, không thở gấp vì mệt. Với tuổi bà mà mặc bikini trông vẫn còn hấp dẫn, nhưng bà không kêu gọi ông, khác với cô cháu gái, cô ta ve vãn Adam rất ác liệt. Dì cô không có ý kiến gì, vì bà nghĩ rằng cháu mình là người lớn, có thể tự do muốn làm gì thì làm. Sylvia không phải người có thói quen điều khiển cuộc sống của người khác. Cháu bà tự mình lo liệu lấy đời mình.

Trước khi họ ra về; Sylvia hỏi Gray sáng mai có đi đến San Giorgio với bà được không. Trước đây bà thường đến đấy, vì cứ thích xem lại mãi. Bà nói mỗi lần đến đấy là bà phát hiện có điều mới lạ. Ông nhận lời ngay, hẹn gặp bà ở cảng. Bà không có gì ngại ngùng khi mời ông, vì đây là mối liên kết giữa hai người yêu nghệ thuật với nhau. Bà nói ngày kia họ sẽ ra về, nên Gray mừng vì có cơ hội gặp lại bà.

Sau khi nhóm người về, Charlie nói với Adam và Gray:

Họ dễ thương quá. - Hai bạn chàng cũng đồng ý. Ngày hôm nay trôi qua rất tuyệt vời. Họ cùng bơi lội ăn uống vui vẻ - Tôi nhận thấy cô cháu của Sylvia không tham gia vui chơi buổi tối. Có phải anh đã giữ độc quyền cô ta rồi phải không? - Charlie trêu anh. Adam có vẻ buồn rầu.

Tôi nghĩ mình không đủ sức để giữ riêng cô ấy. Cô ấy biến việc học của tôi ở Harvard thành kiến thức ở trung học. Tôi cảm thấy mình ngu ngơ trước cô ấy. Tôi quên đặt cho cô biệt hiệu là gì, và khi nghĩ đến chuyện đó, tôi quá mệt mỏi. Cô đã vượt xa hẳn những người tôi quen biết. Có lẽ cô ta nên cặp bồ với một trong những vị giáo sư luật ở Harvard của tôi, chứ không nên cặp kè với tôi. - Buồn cười thay là cô ta nhắc anh nhớ đến Rachel khi họ còn trẻ, khi ấy chị cực kỳ thông minh, tốt nghiệp trường luật ở Harvard, và việc này làm cho anh sợ. Anh quyết định không theo đuổi cô ta nữa, vì cảm thấy việc theo đuổi cô quá mệt, cô hỏi anh nhiều việc quá, và anh đã quên từ lâu phân nửa điều mà cô hỏi. Cô ta thi tài về mặt trí óc với anh cả ngày lẫn đêm, anh thích việc ấy, thấy đây là cơ hội thử thách cho anh, nhưng cuối cùng anh cảm thấy mệt mỏi, già nua, nên không muốn làm việc ấy nữa. Mua cho các cô đồ cấy ghép cơ thể và sửa mũi mới cho họ dễ dàng hơn là vật lộn với trí óc của họ. Việc này làm cho anh cảm thấy mình thấp kém cô ta, khiến anh thấy mình sa sút, và điều này không phải là loại thuốc kích dục cho anh. Anh không như Gray, ông thích đàm đạo với dì cô ta, cảm thấy được trau dồi thêm kiến thức, học hỏi thêm nhiều điều mới lạ nơi bà. Sylvia hiểu biết rộng về nhiều vấn đề, nhưng nghệ thuật là chính, bà rất đam mê nghệ thuật, cũng như ông vậy. Nhưng Gray không muốn làm tình

với bà, mặc dù ông thấy bà đẹp và hấp dẫn. Ông chỉ muốn tìm hiểu bà nhiều hơn, chỉ muốn nói chuyện với bà, lâu bao nhiêu cũng được. Ông sung sướng vì họ đã gặp nhau.

Ba người bạn chia sẻ ly rượu vang cuối cùng trên boong, rồi hút xì gà và về phòng. Họ sung sướng thoải mái sau một ngày vui thú trên du thuyền. Họ không có kế hoạch ngày mai, nên Adam và Charlie nói mình sẽ ngủ dậy trễ. Gray nôn nao muốn gặp lại Sylvia để đi thăm nhà thờ. Khi họ đi xuống phòng mình, ông đã nói cho Charlie nghe việc này, chàng tỏ ra rất thích thú. Chàng biết Gray sống đơn độc, nên chàng nghĩ rằng Sylvia sẽ là người bạn tốt cho ông và là người có ích cho ông về mặt kiến thức. Ông đã phấn đấu nhiều với hội họa, nên Charlie hy vọng đây là dịp may cho ông, hy vọng Sylvia sẽ giới thiệu ông với giới am hiểu nghệ thuật ở New York. Có thể bà không đi đến hôn nhân với ông, hay là người làm cho ông mê mẩn, nhưng biết đâu bà sẽ là người bạn tuyệt vời của ông. Ông thích nói chuyện với bà. Bà có văn hóa, hiểu biết rộng, không ngạo mạn kiêu căng. Gray nghĩ Sylvia là người dễ thương, ông ngạc nhiên vì bà không thân thiện với người đàn ông nào trong nhóm. Bà là kiểu phụ nữ mà nhiều đàn ông ưa thích đến mê mẩn, nhất là người châu Âu. Mặc dù bà lớn hơn những phụ nữ đi chơi với Charlie đến mười lăm tuổi, nhưng chỉ lớn hơn chàng có ba tuổi. Chàng nghĩ cuộc đời thật bất công, nhất là ở Hoa Kỳ. Phụ nữ ở lứa tuổi thập niên hai mươi và thập niên ba mươi được xem là tuổi trẻ ưu tú, được trọng vọng. Người phụ nữ ở tuổi của Sylvia mà là chuyên gia có rất ít người thích, và chỉ có người đàn ông nào không sợ sự uyên bác của bà ta mới dám đến gần. Phụ nữ đi chơi với Adam thường được xem là có nhiều ước muốn hơn những phụ nữ giàu kiến thức như Sylvia. Charlie biết ở New York có nhiều phụ nữ như bà, họ rất thông minh, khéo léo, thành công trong nghề nghiệp, nhưng cuối cùng chỉ sống cô đơn. Tuy nhiên, chàng lại nghĩ rằng có người đàn ông nào đó đang đợi Sylvia ở New York, ở Paris hay ở đâu đó. Nhưng chàng không tin chắc như vậy. Ở bà có điều gì đó báo cho người ta biết rằng bà độc lập, không gắn bó với ai và thích lối sống như thế. Cuộc sống như vậy không làm cho bà bối rối và rõ ràng bà không tìm cách ăn nằm với

ai. Tối hôm trước, khi Charlie hút xì gà với Gray, chàng đã có ý kiến như vậy về Sylvia.

Sáng hôm sau, khi họ lên đồi thăm nhà thờ ở San Giorgio, Gray thấy ý kiến của Charlie về Sylvia rất đúng.

Bà không lấy chồng à? - Gray thận trọng hỏi. Ông rất hiếu kỳ về bà, cũng như rất ngạc nhiên khi thấy bà biết nhiều về nhà thờ này. Bà thật hấp dẫn, ông muốn làm bạn với bà.

Không, tôi đã có chồng một lần rồi - Bà đáp - Khi lấy chồng, tôi rất thích, nhưng tôi nghĩ chắc mình không thể lấy chồng lại. Thỉnh thoảng tôi nghĩ mình thích sự tận tụy và nếp sống chính đáng hơn là thích có chồng. Chồng tôi là họa sĩ, ông ta thông minh hơn ai hết. Ông ta rất thích nói về mình cũng như muốn mọi người khen mình. Tôi mến yêu ông ta, giống như ông ta yêu tôi vậy. - Bà không gay gắt, mà chỉ nói như trình bày một sự việc; Gray nghe giọng bà. Ông hiểu như vậy - Con cái, hay tôi, hay bất kỳ ai cũng chỉ là phương tiện cho ông ta. Ông ta yêu mình hơn ai hết. Sau một thời gian, việc này thành ra cũ rích. Nhưng nếu ông ta không bỏ tôi để theo người khác, thì chắc tôi vẫn còn làm vợ ông ta. Khi bỏ tôi, ông ta đã 55 tuổi, còn tôi 39 và theo tôi thì ông ta đã đi quá trớn. Ông ta theo một cô gái mới có 19 tuổi. Họ lấy nhau và có ba con trong ba năm liền, rồi ông ta cũng bỏ cô ấy. Ít ra tôi đã lấy ông ta lâu hơn cô ấy. Tôi lấy ông ta 12 năm, còn cô ấy chỉ có bốn năm.

Chắc lần này ông ta bỏ cô ấy để lấy cô gái 12 tuổi, phải không? - Gray hỏi, thấy giận cho bà. Ông nghĩ đến chuyện ông ta bỏ bà khiến bà phải đi New York với hai con, không một đồng xu dính túi, không có sự giúp đỡ của ai mà không tức giận con người thối tha ấy.

Không, người vợ thứ ba của ông ta 22 tuổi. Đối với ông ta thế là già. Khi tôi lấy ông ta, tôi mới 19 tuổi, là sinh viên hội họa ở Paris. Hai người vợ sau đều là người mẫu.

Ông ta có thăm con bà không?

Bà ngần ngừ một lát rồi lắc đầu. Câu trả lời có vẻ đau đớn cho bà:

Ông ta chết năm ngoái. Ông ta chết đi để lại cho con tôi nhiều chuyện không giải quyết được, như vấn đề chúng có quan trọng đối với ông ta không. Và tôi cũng buồn trước cái chết của ông ta. Tôi yêu ông ta, nhưng với những người tự yêu mình, thì chuyện người khác yêu họ là dĩ nhiên. Cuối cùng, người duy nhất mà họ thương yêu là chính họ. Họ không bao giờ thương yêu ai hết. - Bà đã nói lên một thực tế phũ phàng. Giọng bà tuy buồn nhưng không gay gắt.

Tôi biết có nhiều phụ nữ như thế. - Ông không nói cho bà biết mức độ bệnh hoạn của họ mà ông đã chịu đựng trong chuyện tình ái. Ông không thể nói ra được, có lẽ bà sẽ cười ông như mọi người khác vậy. Sự bệnh hoạn trong đời sống gia đình trước đây đã quá quen thuộc với ông - Bà không muốn lấy chồng lại ư? - Ông nghĩ mình quá tò mò, nhưng có cảm giác bà không quan tâm đến. Bà rất thành thật và cởi mở, ông khâm phục bà về chuyện này. Người ta có cảm giác bà không có chuyện bí mật đen tối, không có chương trình ám muội, đầu óc không bối rối về chuyện bà đã nghĩ gì, muốn gì hay tin gì. Nhưng có lẽ bà cũng không thể tránh khỏi có những vết thương lòng. Nhưng người đứng tuổi đều có vết thương lòng, không ngoại trừ ai.

Không. Tôi không muốn lấy chồng lại. Tôi đã lớn tuổi, tôi thấy việc này không quan trọng. Tôi không muốn có thêm con, ngay cả con của tôi cũng không. Tôi cũng không muốn quan tâm đến con của người khác. Hôn nhân là một thể chế đáng kính, tôi tin tưởng vào nó. Nhưng tôi không biết có còn tin vào thể chế này nữa không. Có lẽ không. Tôi nghĩ có lẽ tôi không muốn có hôn nhân nữa. Sau khi ly dị chồng, tôi đã sống với một người đàn ông suốt sáu năm. Ông ta là một người rất đặc biệt, một họa sĩ có tài, một điêu khắc gia. Ông ta bị chứng trầm cảm nặng và không chịu uống thuốc. Cơ bản là ông ta nghiện rượu, sống cuộc đời bê bối. Tôi yêu ông ta, nhưng không thể lấy ông ta. Tôi không thể nói cho anh biết lý do tại sao. - Bà nói xong bèn im lặng, còn ông nhìn vào mặt bà. Mặt bà có vẻ đau khổ, ông muốn biết

cái gì đã làm cho bà đau khổ. Ông nghĩ rằng cần hỏi thêm để biết về bà hơn.

Bà bỏ ông ta ư? - Ông thận trọng hỏi. Khi ấy họ đã gần đến nhà thờ.

Không, tôi không bỏ ông ta. Có lẽ tôi nên bỏ mới đúng. Nếu khi ấy tôi bỏ đi, có lẽ ông ta sẽ thôi uống rượu, hay sẽ uống thuốc độc, hay có lẽ không. Khó nói. - Bà có vẻ bình thản và buồn, như thể bà đã chấp nhận chuyện bi đát ấy, chấp nhận sự mất mát đương nhiên ấy.

Ông ta bỏ bà à? - Gray không tin có người làm thế với bà lần thứ hai. Nhưng ở đời có nhiều người rất kỳ lạ, họ bỏ mất cơ hội, phá hỏng mình và hủy hoại cuộc sống. Người ta không làm sao cứu vãn được điều đó. Trải qua nhiều năm, ông đã có kinh nghiệm về chuyện này.

Không, ông ta tự sát, - Sylvia thản nhiên đáp - cách đây ba năm. Tôi phải mất một thời gian dài mới nguôi ngoai và chấp nhận chuyện đã xảy ra. Rồi năm ngoái, Jean Marie, bố của các con tôi chết, tôi lại thấy rất buồn. Nhưng chuyện đã xảy ra. Tôi không thể thay đổi được, dù tôi yêu ông ta đến mấy. Tôi và ông ta không thể làm khổ nhau thêm nữa. Việc ông ta chết đi làm cho tôi không được yên ổn trong lòng. - Nhưng ông thấy giọng bà có vẻ yên ổn. Bà đã chịu đựng nhiều cảnh đời khổ sở, nhưng cuối cùng đã vượt qua được những khó khăn đó. Nhìn bà, ông nghĩ rằng bà là người có quyết tâm vượt qua mọi thử thách. Ông muốn quàng tay quanh vai bà, ôm ghì lấy bà, nhưng ông chưa hiểu bà đủ rõ để làm thế. Ông không muốn can thiệp vào sự buồn phiền của bà. Ông không có quyền làm thế.

Tôi rất buồn. - Ông nói nhỏ, giọng chan chứa tình cảm. Ông từng sống với những phụ nữ loạn thần kinh, cuộc tình của họ thường trở thành một bi kịch, cho nên chuyện của bà là bi kịch giống như thế. Nhưng bà không để cho nó hủy hoại đời mình. Trái lại, bà đã rút kinh nghiệm từ đó và trưởng thành.

Cám ơn ông. - Bà cười với ông rồi họ đi vào nhà thờ. Họ ngồi yên lặng một hồi lâu, rồi đi quanh nhà thờ, từ trong ra ngoài. Đây là một kiến trúc đẹp từ thế kỷ mười hai, bà chỉ cho ông thấy những điều mà trước đây ông

không thấy, mặc dù ông đã đến đây nhiều lần. Họ quan sát thêm hai giờ nữa rồi xuống đò, trở lại bến cảng.

Các con bà như thế nào? - Ông hiếu kỳ hỏi. Nghĩ đến chuyện bà làm mẹ, ông thấy hay hay, vì bà có vẻ rất độc lập và hết mình vì con. Dù sao ông cũng tin bà là một người mẹ tốt. Ông nghĩ thế vì bà là bạn của ông.

Thông minh và dễ thương. - Bà đáp, giọng tự hào, khiến cho ông cười - Con gái tôi là họa sĩ đang học ở Florence. Con trai tôi đang nghiên cứu về lịch sử Hy Lạp. Nhìn chung, chung giống bố, nhưng ơn Chúa là nó có tấm lòng bác ái. Con gái tôi thừa hưởng tài năng của bố, nhưng không có tính kiêu căng như bố, nó rất giống tôi. Nó có thể điều hành công việc nghệ thuật khắp nơi và có lẽ nó sẽ làm. Tôi hy vọng ngày nào đó nó sẽ tiếp nhận phòng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật của tôi, nhưng không chắc nó có chịu làm không. Nó có cuộc sống độc lập. Sau khi đã nuôi dạy hai con khôn lớn, tôi rất tin vào yếu tố di truyền trong người. Tôi không tin việc bố mẹ muốn làm cho con cái khác với bản tính của nó, muốn gây ảnh hưởng lên nó.

Họ dừng chân trước một tiệm cà phê nhỏ, ông mời bà vào uống tách cà phê. Họ ngồi vào bàn, và bà hỏi ông:

Còn ông thì sao? Tại sao ông không có vợ con?

Như bà vừa nói đấy. Vì di truyền. Tôi là con nuôi, không biết bố mẹ sinh ra tôi là ai, nên không nghĩ đến chuyện sinh con đẻ cái làm gì. Tôi thấy chuyện ấy quá khủng khiếp. Nếu tổ tiên tôi là sát nhân thì sao? Như vậy là tôi sẽ truyền gánh nặng cho người khác phải không? Và lại khi còn nhỏ, đời tôi không bình thường. Tôi cứ nghĩ rằng tuổi thơ của tôi đầy rẫy những chuyện đáng nguyền rủa. - Rồi ông kể cho bà nghe một ít về thời thơ ấu của mình khi ông ở Ấn Độ, Nepal, vùng Caribê, Brazil, sông Amazon. Ông đã sống khắp thế giới với bố mẹ nuôi hành động tùy hứng, nghiện ngập ma túy và cuối cùng về châu trời. Chỉ hai tách cà phê sữa nóng mà ông đã nói đến nhiều chuyện, nhưng ông đã nói rất thành thật và bà say mê nghe.

Này, như vậy là tổ tiên ông có người làm họa sĩ rất có tài. Ông truyền lại tính di truyền ấy cho con cháu không phải là điều bậy đâu.

Nhưng Chúa mới biết con cái sẽ tiếp thu yếu tố di truyền của ai. Tôi biết rất nhiều người điên loạn, như bố mẹ tôi và hầu hết đàn dừ với tôi. Tôi không muốn có con với những người phụ nữ ấy. - Ông rất thành thật với bà, cũng như bà đã thành thật với ông.

Tệ như vậy ư? - Bà cười. Chuyện ông nói không có gì làm cho bà khiếp sợ. Bà chỉ thấy thương xót cho ông thôi. Ông có cuộc sống khó khăn khi còn nhỏ. Và từ đó ông đã biến những khó khăn này trở thành phức tạp thêm. Nhưng việc sinh ra trên đời thì không phải do ông chọn, đây là số phận đã an bài cho ông như thế.

Tệ nhiều. - Ông cười - Tôi đã làm nhiều việc để cứu giúp người đời. Chúa mới biết lý do. Tôi nghĩ đây là sứ mạng đời tôi, để chuộc những tội lỗi của mình.

Tôi cũng thường nghĩ như vậy. Ông bạn điêu khắc của tôi cũng ở vào trường hợp như thế. Tôi muốn làm đủ mọi thứ chính đáng cho ông ấy, chỉnh đốn mọi việc, nhưng cuối cùng tôi không làm được. Mình không thể làm cho ai hết. - Giống ông, bà biết việc ấy rất khó - Điều lý thú là khi người ta đối xử không tốt với mình, mình lại hết lòng chăm lo cho họ, nhận lấy tội lỗi của họ. Tôi không hiểu nổi việc này, nhưng vẫn cứ làm. - Bà nói. Rõ ràng bà đã suy nghĩ rất ráo về vấn đề này.

Tôi bắt đầu thấy chuyện này rất vô lý. - Ông đáp với vẻ ân hận. Tất cả những người phụ nữ đã kinh qua trong đời ông đều bệnh hoạn, bất lực, thế mà ông đã giúp đỡ họ, rồi khi họ trở lại bình thường, hầu hết đều bỏ ông đi theo người khác. Trường hợp của Sylvia cũng gần giống như thế, nhưng bà có vẻ bình thản.

Ông có chữa trị với bác sĩ thần kinh nào không? - Bà thẳng thắn hỏi như trước đó bà hỏi ông đã đến Ý chưa. Ông lắc đầu.

Không. Tôi đọc sách để tự chữa thôi và tôi rất tỉnh trí. Tôi đã trả tiền cho

bác sĩ trị liệu chữa trị cho những người phụ nữ mà tôi đã dan díu hàng triệu giờ. Tôi không nghĩ đến chuyện chữa trị cho tôi. Tôi nghĩ là tôi khỏe, họ mới điên. Có lẽ đây là biện pháp để dung hòa. Chắc có lúc bà tự hỏi tại sao mình lại dan díu với những người như thế. Mình không lợi lộc gì hết. Họ là những người quá điên loạn. - Ông cười và bà cười theo. Bà đã đi đến kết luận như thế, cho nên khi người điều khắc tự vẫn chết, bà không quan hệ tình dục với ai nữa.

Bà đã mất cả năm để ổn định tinh thần, cần mẫn trong việc trị liệu tâm thần. Trong sáu tháng qua, bà đã hẹn hò đi chơi với vài người, có lần với một họa sĩ trẻ, nhưng anh ta là đồ ôn con hư hỏng và hai lần đi chơi với những người đàn ông lớn hơn bà đến hai mươi tuổi. Nhưng sau những lần hẹn hò đó, bà thấy mình đã đi quá trớn, sự cách biệt nhau đến hai mươi tuổi thật kinh khủng. Đàn ông ở tuổi bà thường thích các cô trẻ hơn bà. Bây giờ bà nghĩ tốt hơn là nên tránh xa những cuộc hẹn hò như thế. Các con bà đều ở xa, bà còn trẻ nên không thể từ bỏ những cuộc vui cuối tuần. Nhưng bà và vị chuyên gia trị liệu đang nghiên cứu tìm ra một biện pháp khả dĩ không cần ai sống với mình, và bà muốn được yên ổn với biện pháp này. Bà không muốn người nào làm cho mình thất vọng nữa. Quan hệ với ai đó có vẻ quá phiền phức, mà sống cô độc lại quá buồn. Bà đang ở bước ngoặt của cuộc đời, không trẻ mà cũng không già. Bà thấy mình quá già không thể kết tóc se tơ với một người đàn ông không ra gì, hay với một người quá khó khăn. Nhưng bà lại quá trẻ không thể chấp nhận cuộc sống đơn côi đến hết đời. Nhưng bây giờ bà nhận ra rằng việc sống một mình có thể xảy ra. Cuộc sống cô độc có phần làm cho bà khiếp sợ, nhưng bà cũng khiếp sợ trước cảnh sẽ xảy ra chuyện bi đát hay đổ vỡ khi sống với ai đấy. Bà muốn sống một mình một côi, cho nên đời bà không có bóng dáng đàn ông, bà thường đi du lịch với bạn bè. Bà nói với Gray một cách thản nhiên, cố không tỏ ra bi lụy, thất vọng hay bối rối. Bà là người hiểu rõ đời mình, có khả năng xử lý cuộc sống hợp lý. Ông nghe bà nói, ngồi trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu, rồi lắc đầu.

Bà hỏi:

Chuyện như thế có vẻ khủng khiếp quá, hay có vẻ hơi điên phải, không? Thịnh thoảng tôi tự hỏi mình như thế. - Bà rất thành thật với ông, kể hết cả chuyện hay cũng như chuyện dở của mình cho ông nghe, khiến ông quá đỗi kinh ngạc, ông không hề thấy ai như bà, cả đàn bà lẫn đàn ông, ông muốn biết nhiều, nhiều hơn nữa.

Không, không có gì khủng khiếp hết. Chuyện có vẻ buồn, nhưng thật. Bà có vẻ rất lành mạnh đối với tôi. Dĩ nhiên lành mạnh hơn tôi nhiều. Bà đừng hỏi tôi về những người phụ nữ mà tôi đã đi chơi với họ, bây giờ chắc họ ở trong các viện tâm thần đâu đó rồi, nơi họ từng ở khi tôi gặp họ. Tôi không biết cái gì đã làm cho tôi đùa với Chúa, muốn thay đổi số phận trên vai họ, hầu hết họ tự chuốc lấy số phận đáng buồn ấy. Tôi không biết tại sao tôi nghĩ tôi đáng tội bị tra tấn, nhưng chuyện ấy đã hết vui từ lâu rồi. Tôi không thể làm việc ấy nữa, tôi muốn sống cô đơn. - Ông nói thật lòng mình, nhất là sau khi đã nghe bà nói thật với ông. Sống cô đơn tốt hơn sống với những người điên nhiều. Sống cô đơn buồn thật đấy, nhưng ít ra nó lành mạnh. Ông khâm phục bà vì bà đã làm thế. Ông muốn học tập và làm theo gương bà. Khi nghe bà nói, ông không biết nên muốn bà làm vợ hay chỉ là bạn thôi. Vai trò nào cũng có vẻ tốt cho ông. Nhìn bà, ông thấy bà đẹp, nhưng trên hết ông quý trọng tình bạn của bà.

Có lẽ khi về New York, chúng ta đi xem phim một hôm cho vui. - Ông dè dặt đề nghị.

Tôi thích thế - Bà đáp - Nhưng xin báo cho ông biết là tôi chỉ thích xem những phim nghiêm túc. Con tôi không thích đi cùng tôi. Tôi ghét phim nước ngoài, ghét những phim nghệ thuật, phim sex, bạo lực, có kết cục buồn hay tình tiết vu vơ. Tôi thích những phim dễ hiểu được, có hậu, làm tôi cười hay khóc và mất ngủ. Nếu khi ra về ông hỏi phim có ý nghĩa gì, thì xin ông mời người khác, chứ đừng mời tôi.

Tuyệt! Chúng ta sẽ xem những phim cũ chiếu lại như phim I love Lucy và xem phim của Disney. Bà đem ngô rang, tôi sẽ mua vé xem phim.

Nhất trí rồi đấy nhé. - Bà cười sung sướng, ông đưa bà về khách sạn, và

khi từ già, ông ôm ghì bà, cảm ơn bà đã đi chơi với ông suốt cả buổi sáng tuyệt vời.

Ngày mai bà về thật à? - Ông hỏi, vẻ lo lắng. Ông muốn gặp lại bà trước khi cả hai rời khỏi Portofino. Nếu không họ sẽ gặp lại nhau ở New York. Ông đợi khi trở về sẽ gọi cho bà. Ông chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào như bà, không gặp được người nào mà ông muốn nói chuyện nhiều như thế này. Ông đã quá bận công việc cứu giúp phụ nữ, nên không bận tâm tìm một người có thể làm bạn với mình. Và Sylvia Reynolds là người đó. Đến 50 tuổi ông mới gặp được bà. Chuyện này có vẻ điên khùng, nhưng ông cảm thấy như thể mình đã tìm được người trong mộng. Nếu ông nói cho bà nghe ý nghĩ này, không biết bà sẽ nói sao. Có lẽ bà sẽ chạy thật nhanh để gọi cảnh sát mất. Ông phân vân không biết mình có bị bắt vì tội đã đi chơi với người mất trí hay không, hay bị cho là đồ điên như họ không. Sylvia không điên, bà đẹp, thông minh, yếu đuối, chân thật và thực tế.

Ngày mai chúng tôi sẽ đi. - Bà đáp. Bà cũng buồn khi xa ông, lòng cảm thấy bồn chồn. Mặc dù bà nói với vị bác sĩ chuyên khoa về thần kinh chữa cho mình rằng bà sẵn sàng gặp người nào đấy, thế mà bây giờ khi gặp bà lại muốn trốn chạy, vì sợ đau khổ lại. Nhưng bà muốn gặp ông lần nữa trước khi bỏ chạy. Có sự giằng co kỳ lạ đang diễn ra trong óc bà, khiến bà nhìn ông nhoèn miệng cười.

Chúng tôi sẽ đi Sardinia để nghỉ cuối tuần, rồi tôi phải đi Paris để gặp vài họa sĩ. Sau đó, tôi sẽ ở chơi một tuần với con ở Sicily. Tôi sẽ về New York trong vòng hai tuần nữa.

Còn tôi sẽ về đây trong vòng ba tuần nữa. - Ông đáp rồi nhìn bà, cười vui vẻ. Tôi nghĩ cuối tuần này chúng tôi sẽ đến Sardinia. Đây là nơi chúng tôi đến sau khi ở đây.

Ngay sau khi bà rời khỏi Portofino, ông cũng muốn ra đi, nếu Charlie và Adam bằng lòng.

Trời, thế thì chúng ta gặp may rồi - Bà nói, cười với ông, cảm thấy trẻ lại

- Tại sao tối nay ba người các ông không đến ăn tối với chúng tôi ở cảng? Có mì sợi ngon và rượu vang dở, không phải loại rượu vang mà ông và mọi người thường dùng đâu.

Đừng quá quan trọng việc này. Nếu bà đến ăn tối tại nhà tôi, tôi sẽ dọn cho bà rượu mạnh rẻ tiền mà tôi thường dùng.

Tôi sẽ đem rượu vang đến - Bà cười toe toét - Ông nấu đấy nhé, tôi không làm bếp được đâu.

Tốt. Quá tuyệt khi biết bà không làm được vài thứ.

Tôi được xếp vào danh sách đầu bếp loại hai, có thể làm được món mì sợi, tacô, bơritô, gula, thịt lát, xà lách, bơ đậu phụng, thạch, bánh nướng, chả trứng, macarôni và pho mát. Hết.

Tôi thích bánh nướng nhưng thường nướng cháy, không ai ăn được. - Bà cười, và ông cười trước viễn cảnh sẽ nấu cho bà ăn.

Tuyệt. Phim I Love Lucy và bánh nướng. Bà thích ăn tráng miệng kem gì? Kem socola hay vani?

Kem socola bạc hà có rắc dâu tây hay chuối lát lên trên. - Bà đáp. Bà rất thích nói chuyện với ông. Gần gũi ông đáng sợ thật, nhưng dễ chịu. Chuyển xe đời lại quay. Từ lâu bà không ngồi trên xe, nên cảm thấy nhớ nhung băng quơ. Cũng từ lâu bà không giao du với người đàn ông nào cả, cho đến khi gặp ông.

Ôi, lạy Chúa Jesus. Bà làm được kem lạnh. Thế kem của Rocky Road thì sao?

Tôi sẽ đem kem lạnh và rượu vang đến, nếu ông không làm được loại kem như thế.

Và đừng quên mang bắp rang đấy nhé! - Ông nhắc. Bắp rang không sang trọng gì, nhưng ông cho là ngon. Bất cứ cái gì ông đã làm với bà đều tuyệt, như là chuyện đi San Giorgio hôm ấy. - Bữa ăn tối bắt đầu giờ nào? - Ông hỏi khi ôm ghì bà. Cái ôm ghì với ý nghĩa tình bạn, không có gì làm cho bà

lo sợ, và bữa ăn sau này tại nhà ông cũng thế, chẳng có gì đáng ngại giữa hai người. Chuyện giữa họ ra sao sẽ hạ hồi phân giải. Nếu hai người thấy thích nhau, họ sẽ xích lại gần nhau và ông hy vọng như thế.

Chín giờ ba mươi, tại quán Da Puny. Hẹn gặp lại ông. - Bà cười, vẫy tay chào, rồi đi vào khách sạn. Ông đi xuống cảng, bước đi nhún nhảy, đến chiếc tàu nhỏ và người thủy thủ đang đợi ông. Ông cười trên đường về lại du thuyền, và khi Charlie thấy ông, ông vẫn còn cười. Khi ấy đã một giờ, mọi người đang đợi ông về để ăn trưa.

Charlie nhìn ông bạn già và nói với vẻ tinh nghịch:

Lâu rồi anh mới đi nhà thờ với người phụ nữ mới quen. Anh có đề nghị gì phải không?

Tôi muốn đề nghị, nhưng không dám. Và lại, bà ấy có hai con, mà anh biết rồi, tôi ghét con cái. - Charlie cười, không xem lời ông là bất di bất dịch.

Họ lớn rồi, không phải con nít đâu. Và lại, bà ấy ở New York, còn họ ở Ý và Anh. Tôi nghĩ anh sẽ bình an thôi.

Đúng, có lẽ thế. Nhưng dù tuổi nào thì con vẫn là con. - Ông không thích không khí gia đình, Charlie biết thế. Gray báo cho hai người biết bà mời họ đến ăn tối tại cảng, hai người rất háo hức trước tin này. Adam nhìn ông chăm chú hơn cả Charlie.

Hai người đã có chuyện gì với nhau chưa? - Adam hỏi, vẻ nghi ngờ. Gray giả vờ vui sướng, ông chưa muốn nói rõ sự thật cho họ biết. Không có gì xảy ra cả. Ông chỉ thích bà, hy vọng bà thích lại ông. Chưa có gì để nói cả.

Ước gì có chuyện. Bà ấy có cặp chân đẹp, nhưng theo chỗ tôi thấy thì bà ấy có tật xấu rất tai hại.

Tật gì thế? - Charlie hiếu kỳ hỏi. Tật xấu của phụ nữ thường mê hoặc ông. Ông bị những tật ấy ám ảnh.

Bà ấy tỉnh táo, lành mạnh. Tôi nghĩ bà ấy không phải là loại người tôi thích.

Đúng. Tôi cũng nghĩ thế. - Adam đồng ý đáp.

Gray nói cho hai bạn biết nhóm người kia sẽ đi Sardinia vào ngày mai. Các bạn ông rất muốn đi theo họ. Portofino vui thật đấy, nhưng nếu không có nhóm người kia ở đây, họ thấy bớt vui. Charlie bèn đề nghị tối nay khi ăn tối xong họ sẽ lên đường, đi suốt đêm. Nếu họ đi lúc mười hai giờ khuya, thì sẽ đến Sardinia vào tối mai, đúng giờ ăn tối. Gặp lại nhóm bạn tại Portofino sẽ rất thú, và họ sẽ cùng vui chơi vào dịp cuối tuần với nhau. Nếu Adam đổi ý, anh có thể tán tỉnh cháu của Sylvia lại. Nhưng dù không tán tỉnh cô ta, thì họ vui chơi với nhóm người kia cũng tuyệt chán.

Charlie nói cho thuyền trưởng biết kế hoạch của họ, ông ta liền chuẩn bị mọi thứ để lên đường. Hành khách thường khoái đi đêm trên mặt biển, nhưng thủy thủ thì buồn. Tuy nhiên họ thường làm thế rồi. Thuyền trưởng nói ông ta sẽ ngủ trong khi Charlie và khách đi ăn tối trên bờ, và khi nào khách về thuyền, ông sẽ dậy. Họ sẽ đến Sardinia vào ngày mai đúng giờ ăn tối.

Đêm đó, khi ăn tối Gray nói cho Sylvia nghe kế hoạch của bạn ông. Bà cười, phân vân không biết ông nói sao với các bạn. Bà cảm thấy hơi luống cuống khi thấy mình bị ông thu hút. Từ lâu, bà không có cảm giác như vậy, nhưng bà không nói với Gray về tình cảm của mình đối với ông. Bà nghĩ rằng tình cảm giữa hai người tương ứng nhau, nghĩa là ông cũng thích bà. Bà cảm thấy dường như mình trẻ lại.

Họ rất vui trong bữa ăn tối. Sylvia ngồi đối diện với Gray nơi bàn ăn; nhưng dù nói gì hay làm gì, bà cũng có cảm giác ông ngồi bên cạnh mình. Khi họ chia tay ra về, bà hôn lên hai má ông và các bạn, bà hẹn ngày hôm sau sẽ gặp lại họ trong bữa ăn tối ở quán Yacht Club tại Porto Cervo. Khi họ ra về, Gray quay lại nhìn bà lần cuối, nhưng bà không nhìn lại ông. Bà đang nói gì đấy với cô cháu gái khi họ dừng lại mua thạch ở quăng trường, và Gray nhận thấy thân hình Sylvia rất tuyệt. Và trí óc bà cũng tuyệt. Ông

không biết nên thích cái gì đây.

Khi họ bước vào chiếc tàu nhỏ để về du thuyền, Adam nói:

Bà ấy thích anh đấy Gray. - Charlie nói.

Tôi cũng thích bà ấy. - Gray tự nhiên đáp. Ông ngồi xuống nhìn chiếc Blue Moon ở đằng xa đang đợi họ.

Tôi muốn nói bà ta thích anh thật. Nghĩa là bà ta muốn ngủ với anh.

Bà ta không phải loại phụ nữ ấy. - Gray đáp, mặt lạnh như tiền, ông muốn bảo vệ Sylvia, bác bỏ lời Adam nói. Ông thấy nói thế thật bất kính với bà.

Đừng nói với tôi như thế. Bà ấy đẹp, phải ngủ với người khác thôi. Có lẽ bà ấy sẽ ngủ với anh. Hay anh cho bà ấy quá già?

Gray suy nghĩ và lắc đầu.

Bà ấy không già. Tôi nói rồi, bà ấy quá lành mạnh.

Đúng, tôi thấy vậy. Nhưng phụ nữ lành mạnh cũng thích ngủ với đàn ông.

Tôi sẽ nhớ lời anh, để phòng khi tôi gặp người khác. - Gray đáp rồi cười với Charlie. Chàng đang nhìn chăm chú. Chàng tự hỏi không biết giữa hai người có gì không.

Đừng lo, anh sẽ không gặp người khác đâu. - Adam cười to. Ba người bạn lên du thuyền, Charlie rót cho mỗi người một ly whisky trước khi họ đi ngủ. Họ ngồi dưới trăng phía sau boong, còn thủy thủ đoàn nhổ neo lên đường. Gray nhìn ánh trăng nhảy nhót trên mặt nước, nghĩ đến Sylvia ở trong phòng khách sạn, ông ước chi mình ở đây với bà. Ông không tin mình sẽ được cái may mắn đó, không hy vọng có chuyện như thế xảy ra cho ông. Nhưng có lẽ ngày nào đó sẽ có. Trước hết, họ đã hẹn nhau ăn bánh nướng và kem lạnh ở New York, Rồi ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Trước đó, họ có ngày nghỉ cuối tuần ở Sardinia. Từ lâu, ông mới cảm thấy mình như còn trai trẻ. Chàng trai 50 tuổi với cô gái rất đẹp 49 tuổi.

Chương 4

Họ hy vọng Sardinia sẽ vui như trước, vì có Sylvia và nhóm bạn của bà. Ở Porto Cervo có thêm hai cặp vợ chồng người Ý vừa nhập vào nhóm họ, và Charlie mời tất cả lên du thuyền ăn trưa, ăn tối, trượt nước và bơi lội. Đây là cơ hội để Gray và Sylvia gặp nhau, tìm hiểu nhau thêm, ngay cả khi có nhiều người chung quanh. Sau khi quan sát họ vào đợt nghỉ cuối tuần, Adam nói rằng họ chỉ là bạn bè thôi. Charlie không tin thế, nhưng chàng không nói ra ý nghĩ ấy. Chàng biết nếu Gray muốn nói gì với chàng, ông sẽ nói. Charlie đã nói chuyện với Sylvia. Họ nói về cơ sở từ thiện của chàng, về công việc họ làm, về phòng trưng bày các tác phẩm nghệ thuật của bà, và về các họa sĩ mà bà đại diện. Rõ ràng bà yêu công việc của mình và bà thích ông bạn của chàng. Gray thích bà. Họ đã nói chuyện với nhau, bơi lội cùng nhau, khiêu vũ tại các hộp đêm, và cười vui vẻ. Vào cuối đợt nghỉ, tất cả đều cảm thấy như thể họ đã trở thành bạn bè thân thiết. Khi Sylvia và nhóm bạn của bà ra đi, Charlie và hai bạn đến Corsica nghỉ hai ngày. Khi ấy họ đã ngán Sardinia và không có nhóm bạn kia, họ thấy không vui như trước. Gray bình tĩnh chuyện trò với Sylvia trước khi bà rời thuyền lần cuối, ông nói rằng khi về nhà ở New York ông sẽ gọi cho bà. Bà cười, ôm ghì ông, chúc ông có chuyến đi vui vẻ.

Từ Corsica họ đến Ichia, rồi Capri. Sau đó họ đi ngược lên bờ biển phía tây nước Ý, trở lại sông Riviera nước Pháp ở chơi tuần cuối cùng, rồi thả neo ở biển Antibes. Họ đi hộp đêm, nhà hàng, đi bộ, bơi lội, đi mua sắm, gặp mọi người, khiêu vũ giao du với người lạ. Và một trong những đêm cuối cùng, họ ăn tối ở nhà hàng Eden Roc. Chuyến đi thật tuyệt vời, tất cả đều hài lòng.

Mùa đông này anh nên đến St. Bart's. - Adam giục Gray, ông thường bay đến đây để gặp Charlie trên thuyền một hay hai tuần vào dịp đầu năm mới. Gray thường nói rằng một tháng trên du thuyền vào mùa hè là quá đủ, họ biết tại sao ông ghét vùng biển Caribê. Ở đây ông có nhiều kỷ niệm đau

buồn.

Có lẽ lúc nào đó tôi sẽ đến. - Gray đáp qua loa, Charlie nói chàng hy vọng ông sẽ đến.

Đêm cuối cùng họ thường bịn rịn nhau, không thích xa nhau để trở về với cuộc đời thường nhật. Adam sẽ gặp Amanda và Jacob một tuần ở London, sau đó đem theo các con đến Paris để nghỉ cuối tuần. Máy bố con sẽ ở tại khách sạn Ritz. Anh sẽ từ giã cuộc sống xa hoa trên chiếc Blue Moon để trở lại cuộc sống bình thường với các con. Gray sẽ bay thẳng từ Nice đến New York, việc này sẽ là cú sốc cho ông. Trở lại xưởng vẽ năm khuất tịch ở khu Meatpacking khiến ông thấy buồn. Khu này đã trở thành nơi hợp thời, nhưng xưởng vẽ của ông vẫn nhếch nhác như xưa, nhưng ít ra giá tiền thuê nhà rẻ. Ông mong về đến nhà để gọi cho Sylvia. Ông định gọi cho bà từ trên thuyền, nhưng ông không muốn Charlie phải trả thêm phí điện thoại cho ông. Ông biết bà đã về nhà vào tuần trước, sau chuyến đi du lịch với con ở Sicily. Charlie sẽ ở lại trên thuyền thêm ba tuần nữa để hưởng sự thanh tịnh kỳ diệu. Nhưng khi hai bạn đi rồi, chàng thường cảm thấy cô đơn. Chàng không thích thấy họ về.

Buổi sáng họ ra đi, Gray và Adam cùng ra phi trường trên chiếc Limo mà người quản lý trên du thuyền đã thuê cho họ. Charlie đứng trên boong sau đuôi thuyền vẫy tay chào họ, lòng cảm thấy buồn khi họ đi. Họ là hai người tốt, hai bạn thân của chàng. Ngoài tính thất thường của họ, Gray thường yêu những người phụ nữ điên loạn, Adam thì thích các cô còn trẻ, họ là những người tốt, luôn quan tâm đến chàng, cũng như chàng quan tâm tới họ. Chàng làm bất cứ việc gì có thể cho họ và ngược lại. Họ là ba chàng lính ngự lâm pháo thủ, việc thiện lớn bé gì họ cũng làm hết.

Adam gọi từ London đến, cảm ơn Charlie đã cho anh đi chuyến du lịch tuyệt vời, và ngày hôm sau Gray gửi cho chàng bức điện thư có nội dung tương tự. Ba người đều đồng ý một điểm là họ luôn luôn tốt với nhau. Khó mà tưởng tượng ra hằng năm họ đi du hành với nhau tốt như thế. Thỉnh thoảng Charlie nghĩ rằng nếu chàng không gặp được người phụ nữ chân

chính, thì chàng sống như thế này cũng thú chán. Vì ít ra chàng đã có hai người bạn tốt rồi. Cuộc đời chàng có thể xấu hơn nếu không có họ.

Chàng ở hai tuần cuối cùng trên du thuyền và làm việc bằng máy tính, định ngày cho các buổi họp khi chàng trở về, lập danh sách mà chàng muốn thuyền trưởng phải thực hiện để bảo quản chiếc thuyền. Đến tháng 11 họ phải cho thuyền vượt biển đến vùng Caribê, Charlie thích có mặt ở trên thuyền khi vượt đại dương. Chàng thấy đi như thế sẽ rất thoải mái và an bình, nhưng năm nay chàng còn có nhiều việc phải làm. Cơ sở từ thiện đã tặng gần một triệu đô-la cho ngôi nhà mới dành cho trẻ em bị hành hạ, chàng muốn đến xem họ đã dùng số tiền này như thế nào. Khi chàng rời thuyền vào tuần thứ ba của tháng Chín, chàng đã chuẩn bị sẵn sàng. Chàng muốn gặp bạn bè, muốn đến văn phòng làm việc. Chàng đã đi gần ba tháng. Dù sao chàng cũng muốn về nhà. Nhà chàng trống vắng lâu ngày, văn phòng làm việc là nơi duy trì truyền thống của gia đình, chàng đã vắng mặt lâu rồi. Chàng sẽ về nhà, sẽ gặp bạn bè, sẽ đi dự các buổi tiệc. Chàng về nhà không phải vì người nào, cũng không phải để chia sẻ cuộc sống với họ. Càng lúc càng ít có khả năng chàng tìm được người phụ nữ chân chính để cưới làm vợ, nhưng dù không có người trông mong chàng về, chàng cũng muốn về nhà. Không còn chỗ nào nữa để đi. Chàng không thể ngồi mãi trên du thuyền để trốn tránh thực tế. Và lúc nào chàng cũng có Adam và Gray ở New York. Khi về nhà, chàng sẽ gọi cho họ, mời họ đi ăn tối xem sao. Thực vậy, họ là những người khiến cho chàng muốn về nhà, chàng thương yêu họ như anh em ruột thịt. Chàng thấy mừng vì có họ.

Chuyến bay về New York yên ổn, bình thường. Không giống Adam, Charlie đi máy bay thường. Chàng thấy không cần phải mua máy bay. Adam đi nhiều hơn chàng, nên anh ta cần có máy bay riêng. Cô thư ký của Adam đã báo cho chàng biết tối đó Adam cũng bay về New York. Anh ta đã ở tại Las Vegas cả tuần nay rồi, sau khi dẫn con đi châu Âu chơi, Charlie có nhận của Adam một email, hỏi Charlie tuần sau có đi xem ca nhạc với anh được không. Charlie rất thích đi xem ca nhạc, nhưng Gray thì không. Chàng thấy hòa nhạc rất vui, nên gửi email trả lời cho Adam, báo cho anh biết

chàng sẽ đi với anh. Adam trả lời ngay rằng anh rất sung sướng khi có chàng đi cùng.

Tin tức từ Gray hiếm hoi trong mấy tuần qua. Charlie nghĩ rằng ông bận làm việc, chôn mình trong xưởng vẽ sau thời gian một tháng không cầm cọ vì bận đi du lịch. Thịnh thoảng Gray biến mất vài tuần rồi xuất hiện, mặt mày hớn hởi vì tác phẩm của ông được đánh giá thành công. Charlie đoán ông đang ở trong hoàn cảnh này. Chắc Gray sẽ ngạc nhiên khi nghe chàng gọi như mọi lần trước. Mỗi khi ông làm việc, ông đều quên thời gian. Thịnh thoảng ông không biết ngày tháng trong năm là mấy, không rời khỏi xưởng vẽ nhiều ngày hay nhiều tuần. Ông thường sống như vậy.

Thời tiết ở New York nóng nực, khi Charlie về đến nơi, trời đã xế chiều. Chàng đi qua phòng hải quan nhanh vì không có gì khai báo. Văn phòng chàng đã đem xe hơi đến đón chàng. Khi xe về đến gần thành phố, cảnh ở khu tưởng niệm Queens trông thê lương sâu thẳm khiến chàng thấy buồn. Mọi thứ có vẻ dơ bẩn, người nóng nực, mệt mỏi, và khi chàng mở cửa sổ xe hơi, không khí hầm hập như lò lửa ập vào mặt chàng. Cảnh đón chào chàng trở về buồn như thế đấy.

Khi Charlie về đến nhà, mọi vật lại càng thê lương hơn. Nhân viên vệ sinh đã lau chùi căn nhà chàng ở, nhưng vẫn còn mùi ẩm mốc và có vẻ u ám. Nhà không có hoa, mọi nơi đều thiếu sinh khí. Ba tháng thật dài. Tất cả thư từ đều đợi chàng ở văn phòng, bất cứ thư từ gì cũng không được gửi cho chàng ở Pháp. Trong tủ lạnh có thực phẩm, nhưng không ai nấu nướng, mà chàng thì không đói. Không có tin nhắn trong máy. Không ai biết chàng đã trở về, và buồn hơn nữa là không ai quan tâm đến việc này. Lần đầu tiên, việc này làm cho Charlie đứng sững trong ngôi nhà trống trải, tự hỏi có gì sai trái cho chàng và bạn chàng không? Có phải họ chờ đợi như thế này không? Phải chăng đây là điều mà Adam đã gợi ý, với nỗ lực thường xuyên của anh là sống độc thân như thế này và chỉ đi chơi với các cô học sinh nhỏ tuổi lông bông hay không? Câu hỏi thật khó trả lời. Chàng chưa bao giờ cảm thấy cô độc như đêm nay.

Suốt 25 năm qua, chàng sàן lọc bao nhiêu phụ nữ như sàן lọc bột mì, tìm những điểm nhỏ nhất lỗi lầm của họ như khi mẹ bắt chấy cho khi con. Và chàng không khỏi tìm ra lỗi lầm của họ. Vì thế mà bây giờ, vào tối thứ Hai này, chàng chỉ trơ trọi một mình trong căn hộ rộng rãi, nhìn xuống khu Central Park, thấy các cặp trai gái đi ở đấy, họ nắm tay nhau hay nắm trên cỏ, cùng nhìn lên tán cây. Dĩ nhiên không có ai trong họ hoàn hảo. Tại sao họ cho vậy là được, là tốt, mà chàng thì không? Tại sao mọi thứ phải hoàn hảo cho đời chàng, và tại sao không có phụ nữ nào làm chàng vừa ý? Bao nhiêu năm rồi chàng vẫn sống trong cảnh phòng không vắng lạnh, đứng ở cổng nhà canh gác cẩn mật, sợ bọn man rợ đột nhập vào. Nhưng chàng bắt đầu tự hỏi phải chăng đã đến lúc để cho một trong những kẻ man rợ ấy vào. Dù lâu nay chàng lo sợ nhưng biết đâu bây giờ đó là điều hạnh phúc.

Chương 5

Dù đã giữ “bình tĩnh”, Gray vẫn gọi cho Sylvia vào buổi tối ông về lại New York. Hôm ấy là ngày cuối tuần nghỉ lễ Lao động, nên ông phân vân không biết bà có nhà hay không. Khi gọi bà, có bà ở nhà, ông quá đỗi vui mừng. Bà có vẻ kinh ngạc khi nghe ông gọi. Bỗng nhiên ông tự hỏi phải chăng ông đã làm một việc sai lầm.

Bà bận việc à? - Ông lo lắng hỏi. Bà có vẻ dờ dẫm, không thoải mái.

Không, tôi xin lỗi. Nhà bếp của tôi ống nước bị bể, tôi không biết làm sao cho nó hết chảy nước. - Mọi người trong cao ốc đều đi nghỉ cuối tuần ở xa.

Bà đã gọi người quản lý cao ốc chưa?

Rồi, nhưng vợ ông ta tối nay sinh. Còn người thợ ống nước thì nói chiều mai mới đến được, vì hôm nay là ngày lễ, nếu đến thì phải trả tiền gấp đôi. Người hàng xóm gọi điện nói rằng nước đã giọt qua trần nhà ông ta. - Sylvia có vẻ chán nản, còn Gray đã quen cảnh này. Ông là chuyên gia giúp đỡ các bà gặp hoạn nạn.

Chuyện gì xảy ra thế? Tự nhiên bị thế hay là bà đã làm gì để đến nỗi như vậy? - Sửa ống nước không phải thuộc chuyên môn của ông, nhưng ông biết cách xử lý các tình huống khi cần, điều mà bà không làm được. Sửa ống nước là một trong ít công việc bà không rành.

Bà cười e ngại rồi đáp:

Thực ra tôi đã để rơi chiếc nhẫn vào bồn rửa, cho nên tôi cố lấy ra trước khi nó trôi xuống hệ thống ống cống ở Manhattan. Tôi đã lấy được chiếc nhẫn, nhưng lại làm hỏng ống nước. Tôi đã làm bể cái ống dẫn nước vào bồn rửa. Bây giờ tôi không biết làm sao.

Bỏ căn hộ đi. Tìm căn hộ mới ngay thôi. - Gray đề nghị và Sylvia cười

to.

Ông có sáng kiến hay quá. Tôi cứ nghĩ ông biết cách giúp tôi chứ. Ông có tài giúp người kia mà.

Tôi chuyên giúp phụ nữ bị bệnh thần kinh thôi, chứ không có tài về sửa ống nước. Còn bà quá khỏe mạnh nên gọi thợ sửa ống nước khác đi. - Bỗng ông có ý kiến rất hay - Bà muốn tôi đến đây không? - Ông vừa từ phi trường về cách đây mười phút. Ông không thèm nhìn đến chồng thư tín, mà đi thẳng đến điện thoại gọi cho bà.

Tôi nghĩ ông không biết cách sửa ống nước. Và lại tôi trong nhếch nhác lắm. Cả ngày tôi không chải tóc. - Bà ở nhà để làm công việc giấy tờ và chơi ô chữ trên tờ Times ra ngày Chủ nhật. Đây là ngày nhàn rỗi nhất, vì bà không có việc gì quan trọng để làm. Thỉnh thoảng bà thấy ở lại thành phố trong khi mọi người đi nghỉ xa hết rất thú vị, nhưng vào cuối ngày, sự cô đơn thường xâm chiếm bà. Không có ai nói chuyện, bà rất buồn, cho nên khi nghe ông gọi, bà thấy vui mừng vô cùng.

Tôi cũng trông rất nhếch nhác. Tôi vừa xuống máy bay. Và lại, có lẽ trông bà tuyệt chứ không phải như bà nghĩ đâu. Như thế này nhé, tôi sẽ sửa bồn rửa, còn bà chải tóc. Hay tôi chải tóc cho bà và bà sửa bồn rửa. Chúng ta thay phiên nhau mà làm.

Ông điên rồi. - Bà nói, có vẻ vui và ngạc nhiên. Gặp ngày Chủ nhật trong dịp cuối tuần nghỉ lễ một mình cô đơn, buồn bực như thế này mà nghe ông gọi đến bà rất sung sướng - Đề nghị với ông như thế này nhé. Nếu ông sửa bồn rửa, tôi sẽ mua bánh pizza cho ông hay mua thức ăn làm sẵn, ông chọn đi.

Mua gì tùy bà. Tôi ăn trên máy bay rồi. Đợi tôi thay áo quần chữa ống nước xong, tôi đến ngay, trong mười phút thôi. Bà ngồi yên đấy một lát.

Thật không? - Bà hỏi, giọng có vẻ bối rối, nhưng mừng rỡ.

Thật. - Đây là cách hay nhất để họ gặp lại nhau. Không nôn nao hồi hộp, không áo quần đẹp đẽ, không phải lần đầu hẹn hò lúng túng mà chỉ có

đường nứt trong ống nước ở bồn rửa và tóc bà không chải. Ông rửa mặt, đánh răng, cạo râu, mặc áo sơ-mi sạch và 10 phút sau xuất phát. Thêm 10 phút nữa, ông đến cửa nhà bà. Bà ở trên sân thượng tòa cao ốc phía nam nhà ông, ở SoHo. Cao ốc đã được tân trang trông rất đẹp. Bà ở tầng trên cùng. Khi mới ra khỏi thang máy, ông thấy họa phẩm ở khắp nơi, bức nào cũng đầy ấn tượng. Không giống tranh ông vẽ, nhưng ông nghĩ loại tranh này bà bán rất chạy. Bà đã quy tụ được một số tác phẩm của vài họa sĩ lớn, và tác phẩm của họ được ông chú ý ngay. Nhìn căn hộ bà ở, người ta thấy ngay bà rất có khiếu thẩm mỹ.

Bà cũng đã làm các công việc như ông: rửa mặt, đánh răng, chải tóc và mặc cái áo thun sạch. Ngoài ra, bà để chân trần, mặc quần jeans, và bà có vẻ sung sướng khi gặp ông. Bà ôm ghì lấy ông, nhìn khắp người ông.

Ông không có vẻ gì là thợ sửa ống nước hết.

Xin lỗi, tôi không tìm ra áo quần lao động. Mặc thế này làm cũng được. - Ông mang giày đẹp và mặc quần jeans. Bà đưa ông vào nhà bếp, ông hỏi - Bà đã khóa nước chưa? - Nhà bếp toàn bằng đá granit đen. Nó rất đẹp, bà nói chính bà đã thiết kế nó.

Chưa - Bà đáp, vẻ thản nhiên - Tôi cũng không biết cách khóa làm sao qua cái tủ chén bát ở phía dưới. Trên nền nhà bà để nhiều khăn tắm để thấm nước. Gray tìm thấy cái van khóa, rồi bảo bà đưa cho ông cái kìm. Chỉ một phút sau, nước hết chảy. Vấn đề đã được giải quyết, hay ít ra tạm thời nước không chảy ướt nhà. Ông tươi cười chui ra khỏi bồn rửa, chiếc quần jeans ướt hết từ đầu gối trở xuống, vì ông quỳ khi chui dưới bồn.

Cám ơn ông, ông là một thiên tài. - Bà cười rồi nhìn xuống quần ông - Trời ơi? Ông ướt hết rồi. Tôi đề nghị sấy khô quần cho ông, nhưng vào buổi hẹn hò đầu tiên mà cởi quần thì hơi khó coi. Tôi rất ngại, nhưng không có cách nào khác. - Bà nghĩ nếu không làm thế, ông sẽ rất khổ sở khi ngồi vào bàn ăn với quần ướt. Và lại, bà nghĩ ông đi mới về còn mệt, chắc không muốn bị ướt khó chịu như vậy - Có lẽ lần này ta bỏ qua nghi thức hẹn hò nhau. Ông cởi quần ra, tôi bỏ vào máy sấy cho. Tôi sẽ đưa cho ông cái khăn

tắm. Chúng ta có thể gọi bánh pizza đến ăn. - Bà đi, năm phút sau trở lại với cái khăn tắm màu trắng. Cái khăn rộng lớn bằng len xù thật sang. Bà chỉ phòng tắm dành cho khách để ông vào đấy thay quần. Lát sau ông bước ra, mang theo cái quần jeans, tấm khăn quấn quanh ngang hông. Trông ông rất buồn cười khi vẫn khăn tắm mà mặc sơ-mi, đi giày có mang tất.

Tôi cảm thấy hơi ngớ ngẩn, - Ông nói với nụ cười e ngại - nhưng có lẽ tôi còn ngớ ngẩn hơn khi ngồi ăn với chiếc quần cụt trên người. - Bà cười, rồi ông đi theo bà vào phòng chính của ngôi nhà. Phòng khách rộng thênh thang chứa đầy họa phẩm và tác phẩm điêu khắc. Đây là những tác phẩm tiêu biểu cho khuynh hướng nghệ thuật của bà. Ông thấy một số họa sĩ lớn có tác phẩm ở trong phòng. - Trời! Bà có nhiều tác phẩm vĩ đại thật!

Tôi đã thu thập chúng nhiều năm nay. Ngày nào đó, tôi sẽ cho các con tôi tất cả những thứ này. - Nghe bà nói, ông lại nhớ vấn đề không đơn giản như thế, ít ra là cho ông. Nghe bà nói về con cái, ông cảm thấy như nghe tiếng sấm rền xa xa. Ông không muốn quan hệ với người phụ nữ nào có con, nhưng Sylvia lại khác. Những thứ nơi bà khác với bất cứ phụ nữ nào mà ông đã quen. Có lẽ các con bà cũng vậy. Và ít ra chúng không phải là con ông. Ông sợ con cái, khiếp đảm vì chúng, ông không biết vì sao, nhưng ông nghĩ có con không hay.

Chúng ở đâu?- Ông hỏi, mắt nhìn quanh như thể lo sợ chứng từ đâu đó trong tủ nhảy ra, như rắn nuôi trong nhà hay cặp bò mộng. Bà thấy vẻ sợ hãi hiện trên mặt ông, lòng cảm thấy vui thú.

Ở châu Âu, ở Oxford và Florence, đến Giáng sinh chúng mới về. Ông sẽ không sao đâu, tôi ước gì có chúng ở đây.

Bà đi chơi với chúng có vui không? - Ông hỏi. Bà bỏ vào bếp để chỉnh nhiệt độ ở máy sấy rồi quay lại phòng khách.

Rất vui. Ông thì sao? Những ngày sau cùng của chuyến du lịch có vui không? - Bà ngồi xuống ghế nệm dài, còn ông ngồi trong chiếc ghế bành bọc da trước mặt bà. Bà đi chân trần và mặc quần jeans rất đẹp, ông sung

sống được gặp bà, sung sướng hơn những năm trước đây rất nhiều. Ông nhớ bà, và bà cũng nhớ ông. Trong những tuần cuối cùng của chuyến du lịch, ông nghĩ đến bà luôn.

Tuyệt vời! - Ông đáp. Bà nhìn ông quăn khăn tắm, ngồi trong ghế bành bọc da trông rất buồn cười, nhưng cố nín lại - Thực ra, - Ông chỉnh lại - không tuyệt, mà vui thôi. Không vui như khi có nhóm bà ở Portofino và Sardinia. Sau khi bà đi rồi, tôi nhớ bà rất nhiều.

Tôi cũng nghĩ đến ông - Bà đáp rồi cười - Tôi sung sướng thấy ông trở về. Tôi cứ nghĩ ông không gọi tôi quá sớm như thế này.

Tôi cũng không. Mà thật ra, tôi muốn gọi. Tôi muốn gọi bà ngay khi mới về.

Tôi mừng vì ông đã gọi. Nhưng ông muốn ăn bánh pizza loại gì?

Bà thích loại gì?

Loại nào cũng thích. Loại có gia vị, có rắc tiêu hành, có thịt viên hay bánh tròn.

Tôi ăn loại có đủ các thứ trên. - Ông đáp. Nghe vậy bà có vẻ thoải mái.

Tôi sẽ gọi một cái với đủ thứ trên bánh, chỉ không có cá trống. Tôi ghét cá trống. - Bà nói, rồi rời khỏi phòng.

Tôi cũng thế.

Sau đó bà vào phòng có máy sấy xem cái quần đã khô chưa. Bà trở lại với cái quần jean của ông và đưa nó cho ông. Bà nói:

Ông mặc quần vào đi. Tôi sẽ gọi họ làm bánh pizza mang đến. Cám ơn ông đã sửa cái bồn rửa cho tôi.

Tôi không sửa, - Ông đáp - chỉ làm cho nước hết chảy ra chỗ nứt thôi. Bà phải gọi thợ ống nước đến sửa vào thứ Ba.

Tôi biết. - Bà nhìn ông rồi cười. Ông lấy cái quần, đi vào phòng tắm để mặc. Ông trở ra, đem theo khăn tắm đưa cho bà, khăn được xếp cẩn thận.

Bà ngạc nhiên khi lấy khăn.

Có gì không ổn à? - Ông hỏi.

Ông không vứt khăn xuống nền nhà. Ông có gì không ổn à? Tôi nghĩ tất cả đàn ông đều làm thế. - Bà cười và ông cũng cười. Tự nhiên ông làm bà lo. Bà có vẻ kinh ngạc khi ông đưa cái khăn tắm cho bà. Căn hộ quá sạch, ông nghĩ không nên ném cái khăn xuống nhà, cho nên đưa lại cho bà.

Bà muốn tôi vào vứt nó lại xuống đất không? - Ông hỏi và bà lắc đầu, rồi đi gọi món pizza. Gọi xong, bà rót cho ông ly rượu vang. Bà có nhiều chai rượu vang California hảo hạng ở trong tủ lạnh, bà mở cho ông một chai. Đây là loại Chardonnay. Ông nếm một hớp, thấy rất ngon.

Họ trở lại ngồi ở phòng khách. Lần này bà ngồi bên cạnh ông ở trên ghế nệm dài, thay vì ngồi đối diện nhau qua bàn. Ông muốn quàng tay ôm bà kéo sát vào mình, nhưng chưa dám và bà cũng thế. Ông cảm thấy sự lúng túng giữa hai người. Họ chưa hiểu nhau, không gặp nhau trong nhiều tuần qua. Để trả lời cho sự ngạc nhiên của bà trước việc ông không ném cái khăn tắm xuống nền nhà, ông nói:

Bà ngạc nhiên vì tôi không ném cái khăn xuống nền nhà là phải. Bà đã làm thế, vì bà điên tiết bởi ống nước bị nứt. Nhiều khi bà còn đổ lỗi cho tôi là đàn ông khác, hay bà buộc tội bạn trai trước đây của bà hay chồng cũ của bà làm thế để gây kinh hoàng cho bà, vì anh ta muốn cả hai chúng ta đều chết. Bất cứ lúc nào, anh ta cũng muốn xách súng theo cầu thang thoát hiểm lên đây.

Tôi không có cầu thang thoát hiểm. - Bà đáp, cười trước lời ông nói. Bà không nghĩ ra người phụ nữ nào có cái may đã đan díu với ông trước đây.

Thế cho đơn giản - Ông nói, khâm phục bà - Tôi yêu căn hộ của bà. Nó rất đẹp, lịch sự và giản dị như bà.

Tôi cũng thích. Tôi có nhiều bảo vật mà tôi rất quý.

Tôi có thể thấy điều đó. - Ông đáp, nghĩ rằng bà đã thành báu vật của

ông. Bây giờ gặp lại, ông thấy càng thích bà hơn trước rất nhiều. Gặp bà ở nhà bà thật ý nghĩa, khác với việc gặp ở nhà hàng hay trên du thuyền của Charlie. Khi ấy trông bà đẹp và hấp dẫn, nhưng bây giờ bà có vẻ thật hơn.

Rồi họ nói chuyện về phòng trưng bày của bà, và về các họa sĩ bà đại diện, trong khi họ đợi người đem bánh pizza đến.

Tôi muốn xem tác phẩm của ông. - Bà nói, và ông gật đầu.

Tôi cũng muốn bà đến xem. Không phải loại họa phẩm mà bà trưng bày đâu.

Ai trưng bày tác phẩm của ông? - Bà hỏi, ông không nói cho bà biết về việc này. Ông nhún vai khi đáp.

Hiện giờ không có ai hết. Tôi rất khổ với người đại diện vừa rồi. Tôi phải tìm một người khác. Nhưng tôi chưa đủ tranh để trưng bày, cho nên tôi không vội.

Khi người ta đem bánh pizza đến, Sylvia trả tiền, mặc dù Gray đề nghị để ông trả. Bà nói đây là tiền công trả cho ông vì đã làm cho nước hết chảy. Họ ngồi ăn ở bàn ăn trong bếp, vừa ăn vừa nói chuyện vui vẻ. Bà uống rượu vang với ông, tắt đèn, thắp nến, dọn bánh pizza trên những cái đĩa Ý rất đẹp. Mọi thứ bà làm, bà đung vào, đều toát lên vẻ đẹp, hợp thời trang. Thời trang của bà chỉ là búi tóc đuôi ngựa giản dị, chân trần, và chiếc quần jeans. Đồ trang sức bà mang chỉ là vòng tay bằng đá quý màu ngọc lam, mà ông đã thấy bà mang ở Ý.

Họ ngồi nói chuyện phiếm một hồi lâu. Họ chỉ thích ở bên nhau, bà sung sướng vì ông đã đến giúp bà làm cho nước hết chảy. Đến mười giờ, ông thấy mệt vì ảnh hưởng chuyến bay xa gây ra lại thêm rượu vang, nên ông cảm thấy buồn ngủ. Ông miễn cưỡng đứng dậy khỏi bàn, giúp bà đem đĩa đến máy rửa bát đĩa, mặc dù bà một mực bảo ông cứ về, để bà làm sau. Ông thích giúp bà, ông thấy bà không quen cảnh có người giúp. Bà thường làm mọi việc một mình, như ông vậy. Nhưng cùng làm chung với nhau rất tuyệt, nên ông không muốn về.

Gray, cảm ơn ông đã đến giúp tôi. Tôi đánh giá cao việc này. Nếu không có ông vặn tắt vòi nước, thì chắc bây giờ tôi đã bơi trong bể rồi.

Bà sẽ tìm ra cách để làm việc đó. Đây là cái cơ để tôi gặp bà? - Ông nói với vẻ thành thật - Cảm ơn về món pizza, và cảm ơn bà đã cùng ăn với tôi. - Ông ôm ghì bà vào lòng, hôn lên hai má bà, rồi dừng lại nhìn bà, ôm bà trong tay, phân vân không biết làm thế có sớm không. Câu hỏi hiện rõ trong mắt ông, và bà trả lời lại. Bà vươn người lên, kéo ông sát vào mình rồi môi họ gặp nhau, khó mà nói ông hôn bà hay bà hôn ông. Vấn đề này không quan trọng nữa, vì họ đã ôm cứng nhau, với bao mong ước được ôm nhau trong mấy tuần qua, với cuộc sống đơn côi trống vắng họ đã trải qua trong những năm tháng trước đây. Đó là nụ hôn cháy bỏng, bất tận đến nghẹt thở. Sau đó, ông ôm bà vào lòng, còn bà áp mặt mình vào mặt ông.

Tôi không ngờ mình lại như thế này... Tôi cứ nghĩ ông đến đây để giúp tôi sửa cái bồn rửa. - Bà thì thào nói.

Phải - Ông thì thào đáp lại - Tôi muốn làm như thế này từ Ý, nhưng tôi nghĩ còn quá sớm. - Bà rất muốn ngủ với ông, nhưng nghĩ còn quá sớm. Họ chỉ mới quen nhau một tháng, mà không gặp nhau hết mấy tuần rồi. Ngày nào đó sẽ hay, bà tự nhủ. Bà vẫn còn thưởng thức hương vị nụ hôn đầu tiên. Và đúng như điều bà suy nghĩ, ông hôn bà lại. Lần này nụ hôn đắm đuối hơn, bà không khỏi tự hỏi ông đã hôn các phụ nữ khác bao nhiêu lần và đã đan díu với bao nhiêu người. Bao nhiêu phụ nữ điên khùng đã đi qua đời ông, muốn ông cứu giúp, bao nhiêu lần việc này kết thúc và ông bắt đầu lại với người khác. Ông đã quan hệ với nhiều người một cách hời hợt, tạm bợ, như kẻ đi ngựa gỗ quay trong công viên. Còn đời bà, bà chỉ yêu hai người. Và bây giờ yêu ông. Bà chưa yêu ông, nhưng bà nghĩ rồi sẽ yêu. Ông có những điểm khiến cho bà muốn ông ở lại, ở lại mãi, không đi.

Tốt hơn là tôi nên về. - Ông nói, giọng dịu dàng, khẽ gọi khiến bà rạo rức trong lòng. Bà gật đầu, nghĩ rằng bà nên bằng lòng, mặc dù trong lòng không muốn. Bà mở cửa và ông ngần ngừ.

Nếu ngày mai tôi mở nước, - Bà thì thào - ông có trở lại để khóa nước

không? - Bà nhìn ông vô tư, tóc hơi rối, mắt mơ mộng, ông cười khúc khích bên tai bà.

Tôi có thể mở nước ngay bây giờ cho có có để ở lại. - Ông nói nho nhỏ, vẻ tràn trề hy vọng.

Tôi không cần có có, tôi nghĩ chúng ta không nên làm thế.

Tại sao không? - Ông vuốt ve cổ bà, lướt môi trên mặt bà quyến rũ. Bà lồng tay vào tóc ông, kéo ông sát vào người.

Tôi nghĩ, chắc có cuốn sách nào đó nói về trường hợp như thế này. Tôi nghĩ, cuốn sách nói rằng anh không được ngủ với ai trong lần hẹn hò đầu tiên, sau khi ăn pizza và khóa nước bồn rửa.

Nếu tôi biết thế, tôi sẽ không khóa nước và ăn bánh pizza đâu. - Ông cười và hôn bà tiếp, ông muốn bà hơn bất cứ người đàn bà nào khác. Và ông cũng thấy bà rất muốn ông, nhưng nghĩ là chưa nên.

Mai gặp ông lại chứ? - Bà hỏi nhỏ. Bà hỏi có vẻ như trêu chọc, nhưng không hẳn, và ông ngạc nhiên thấy mình thích câu hỏi, đợi bà hỏi ngay bây giờ hay bất cứ lúc nào. Đối với ông, bất cứ khi nào bà muốn ông sẽ đến. Nếu Sylvia thích, là có ông ngay, ông đã đợi bà 50 năm, bà đáng cho ông đợi.

Gặp ở nhà em hay ở nhà anh? - Ông thì thào hỏi - Anh thích em đến nhà anh, nhưng nhà anh rất bê bối. Anh đi vắng một tháng, không ai dọn dẹp. Có lẽ cuối tuần này anh sẽ dọn. Ngày mai anh đến đây để xem bồn rửa của em có sao không, được chứ? - Phòng triển lãm đóng cửa nghỉ lễ Lao động, nên bà định làm việc ở nhà. Ngày hôm sau bà không có việc gì để làm.

Em sẽ ở đây cả ngày. Anh đến bất cứ khi nào anh muốn. Em sẽ nấu cơm tối cho anh ăn.

Anh sẽ nấu. Sáng mai anh sẽ gọi cho em. - Ông hôn bà lần nữa rồi ra về. Sau khi đóng cửa, bà đứng im nhìn cánh cửa. Thời gian vừa qua thật tuyệt vời. Bà đi vào phòng ngủ, cảm thấy như thể thấy nó lần đầu tiên, lòng tự

hỏi không biết khi nằm trên giường với Gray, bà sẽ ra sao.

Còn ông, khi ra đường gọi taxi, lòng cảm thấy như thể mọi thứ trong đời ông đã thay đổi chỉ trong một buổi tối.

Chương 6

Sáng hôm sau Gray gọi cho Sylvia lúc 10 giờ. Căn hộ của ông bề bộn, ông không thềm lấy đồ trong va-li ra. Đêm qua, khi về nhà, ông lăn ra giường ngủ ngay, và bây giờ khi thức dậy, ông gọi cho bà. Bà đang làm việc giấy tờ, nghe ông gọi, bà mỉm cười.

Họ hỏi nhau ngủ như thế nào. Bà thức dậy lúc nửa đêm nghĩ đến ông, còn ông ngủ say như chết.

Bồn rữa như thế nào?

Tốt. - Bà cười đáp.

Có lẽ anh phải đến để xem sao. - Bà cười, rồi họ nói chuyện một lát. Ông nói ông có một số công việc cần làm sau khi đi du lịch về, nhưng đề nghị đem bữa trưa đến ăn với bà lúc 12 giờ 30.

Em nghĩ chúng ta sẽ nấu bữa ăn tối. - Bà đáp, có vẻ ngạc nhiên, nhưng bà báo cho ông biết bà ở nhà cả ngày. Như thế tức là bà có ý ngầm mời ông.

Anh thấy không thể đợi lâu như vậy - Ông thành thật đáp - Anh đợi đã 50 năm rồi. Đợi thêm chín giờ nữa anh chết mất. Em rảnh ăn trưa được chứ? - Ông hỏi, giọng lo lắng còn bà thì cười. Bà ăn với ông lúc nào cũng được. Tối qua khi hôn ông, bà đã nói cho ông hay rằng bà sẵn sàng để ông đi vào đời bà, chia sẻ cuộc sống với bà. Bà không biết nói thế có đúng hay không, nhưng chính vì ông đã khiến cho bà làm thế. Bà muốn sống với ông.

Bất cứ giờ nào anh đến là em rảnh.

Anh đem đến cái gì nhé? Bánh trứng? Phở mát hay rượu vang?

Em có đồ ăn đây rồi, anh khỏi cần đem thứ gì hết. - Bà muốn cùng làm với ông rất nhiều chuyện: Đi bộ qua công viên Central Park, dạo quanh làng Village? Đi xem phim, nằm trên giường xem ti vi, đi ăn tối ở tiệm, ở nhà và nấu cho ông ăn, xem tác phẩm của ông, chỉ cho ông xem phòng trưng bày,

hay chỉ nằm ôm cứng ông trên giường. Bà có cảm giác như thể bà đã biết ông lâu rồi.

Trong xưởng vẽ, Gray mở hộp thư, kiểm tra các phiếu chi tiền, lôi đại áo quần trong túi xách ra. Ông để mọi thứ nằm trên nền nhà, chỉ lấy những thứ mình cần. Ông tắm, cạo râu, mặc áo quần, viết vội chi phiếu, đi gửi chúng, rồi đến tiệm bán hoa duy nhất còn mở cửa. Ông mua một bó hồng lớn; gọi xe taxi, đưa cho tài xế địa chỉ của bà ở SoHo. Đúng 12 giờ trưa, ông bấm chuông nhà bà, đứng đợi trước cửa. Người thợ sửa ống nước vừa mới ra về, khi bà thấy ông, mắt bà mở to kinh ngạc.

Ôi lạ Chúa, hoa đẹp quá... Gray, anh không nên mua làm gì. - Bà nói thật lòng, vì bà biết ông là một họa sĩ nghèo. Bà rất xúc động trước tấm lòng cao đẹp của ông. Ông là người tình chân chính. Sau một thời gian sống với những kẻ chỉ biết yêu mình, bây giờ bà mới gặp được người bà không những thương yêu, mà còn quý trọng nữa.

Nếu anh có khả năng, anh sẽ gửi hoa hồng cho em hằng ngày. Có lẽ một thời gian nữa anh mới làm được như thế. - Ông còn phải trả tiền nhà, tiền điện thoại, và vé máy bay đi Pháp, ông không muốn để cho Charlie trả. Ông nghĩ ít ra ông cũng trả tiền máy bay đến đấy. Ông hy vọng đi ké máy bay của Adam, nhưng Adam bay thẳng từ Las Vegas sang châu Âu, sau đó còn đi London gặp con - Hôm nay anh muốn tặng em hoa hồng, vì hôm nay là một ngày đặc biệt.

Tại sao đặc biệt? - Bà hỏi, tay vẫn còn ôm bó hoa, ngược mắt nhìn ông. Bà rất sung sướng, đồng thời hơi sợ.

Vì hôm nay là ngày bắt đầu... chúng ta bắt đầu từ đây... mọi chuyện đang bắt đầu. Sau ngày hôm nay, hai ta không ai còn như trước nữa. - Ông nhìn bà, rồi lấy bó hoa trên tay bà để trên bàn gần đấy. Đoạn ông ôm bà vào lòng, hôn bà, và ôm bà đứng yên như thế. Ông thấy bà run run, bà nhìn xuống - Anh muốn em hạnh phúc - Ông dịu dàng nói - Anh muốn đây là chuyện tốt lành cho cả hai ta. - Gray mong muốn làm gì đó để đền bù cho những khổ đau, thất vọng mà Sylvia đã chịu đựng. Đây là cơ hội để họ sống

cuộc đời khác trước.

Bà đi cắm hoa vào bình để trên bàn ở phòng khách sau đó vào bếp, vừa đi vừa hỏi ông:

Anh có đói bụng không? - Ông đi theo bà và đứng ở ngưỡng cửa, cười với bà. Trông bà thật đẹp khi mặc quần jeans, áo sơ-mi trắng. Không nói một lời, Gray đã đến bên, cởi nút áo sơ-mi Sylvia ra. Bà đứng yên, nhìn ông. Ông nhẹ nhàng cởi áo bà ra rồi thả xuống ghế và ngắm nhìn bà như ngắm một tác phẩm hội họa, hay ngắm bức tranh vừa vẽ xong. Bà thật hoàn hảo. Bà không có dấu vết gì của tuổi tác, cơ thể vẫn trẻ trung, săn chắc, mạnh khỏe. Từ lâu rồi, không ai nhìn ngắm cơ thể bà. Không có người đàn ông nào chiêm ngưỡng dung nhan của bà, cũng không ai quan tâm đến việc bà cần gì, muốn gì. Bà cảm thấy như thể mình đã cô đơn hàng ngàn năm, bây giờ ông mới đến với bà. Việc ông đến như là để chia sẻ cuộc hành trình với bà. Nơi họ đến chưa biết, nhưng họ đã sẵn sàng lên đường.

Ông nắm tay bà, lặng lẽ dẫn bà vào phòng ngủ. Họ cùng nằm xuống giường, cởi áo quần nhau ra. Bà nằm bên ông, còn ông hôn bà, rồi hai người đưa tay khám phá cơ thể nhau. Ông mơn trớn bà, họ như hai kẻ khát nước lâu ngày được uống ly nước mát. Hai người như đang khiêu vũ, nhịp nhàng theo tiếng nhạc, hai cơ thể hòa vào nhau. Thời gian như ngừng trôi, cho đến khi nhịp thở nhanh dần rồi cả hai như tan vào không trung, bà nằm im trong tay ông, hôn ông và cười với ông.

Cảm ơn anh. - Bà thì thào. Ông kéo bà sát vào người, hai cơ thể vẫn còn đan vào nhau và ông cười với bà.

Anh đợi em đã từ lâu - Ông thì thào đáp lại - Anh không biết em ở đâu, nhưng anh biết có em ở nơi nào đấy. - Bà không khôn ngoan như ông, bà đã mất hết hy vọng trong nhiều năm trời, không ngờ lại tìm được ông. Bà từng nghĩ mình phải sống cô đơn đến hết đời. Ông là món quà mà bà tưởng sẽ không bao giờ có nữa. Bây giờ ông nằm đây, hiện diện trong đời bà, trong óc bà, trong tim bà, và trong mọi ngõ ngách của cơ thể bà. Gray đã trở thành một phần trong bà.

Họ nằm trên giường cho đến khi cả hai đều ngủ, và mấy giờ sau họ thức dậy, thỏa mãn, hạnh phúc. Họ không mặc đồ mà đi xuống bếp, làm bữa trưa. Bà không xấu hổ với ông, ông cũng không, dù cơ thể họ không còn được hoàn hảo như trước kia, nhưng họ vẫn thoải mái với nhau. Họ đem bữa trưa về giường để ăn, nói chuyện, cười đùa. Mọi việc giữa họ đều giản dị, vui vẻ và dễ dàng.

Sau đó họ cùng đi tắm, mặc áo quần và đi dạo một vòng quanh SoHo. Họ dừng lại trong các tiệm buôn, ngắm nhìn các phòng trưng bày tác phẩm nghệ thuật, mua thạch giữa đường và ăn ngon lành. Đến sáu giờ họ về nhà bà, thuê hai bộ phim cũ xem. Họ nằm trên giường, cùng xem phim, rồi làm tình, và đến 10 giờ, bà trở dậy, làm bữa tối cho ông.

Khi bà quay lại giường với bữa ăn tối và đưa cho ông phần ăn của ông, ông nói:

Anh muốn ngày mai em đến nhà anh. - Bà làm trứng rán có pho mát, và bánh nướng kiểu Anh. Đây là bữa ăn cuối cùng trong ngày đặc biệt của họ. Hai người sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay. Họ còn nhiều việc chưa khám phá hết về nhau.

Em muốn xem những tác phẩm gần đây của anh. - Bà nói. Họ đang ăn trứng và bà nghĩ đến tác phẩm của ông.

Vì thế mà anh muốn em đến nhà anh.

Nếu anh muốn, sáng mai em sẽ về nhà với anh. Em cần có mặt ở phòng trưng bày lúc 12 giờ trưa, cho nên em phải đến nhà anh trước đó.

Anh thích thế. - Ông đáp, miệng mỉm cười. Họ ăn xong trứng, tắt ti vi, ôm nhau nằm trên giường.

Cám ơn Gray. - Bà thì thào bên tai ông. Ông đã thiu thiu ngủ, chỉ cười và gật đầu. Bà hôn nhẹ lên má ông, nhích vào sát người ông, và một lát sau, cả hai đều ngủ say, trông như những đứa trẻ hạnh phúc, an bình.

Chương 7

Sáng hôm sau, Sylvia thức dậy sớm, bà thấy Gray nằm ngủ bên cạnh. Mới đầu bà giật mình kinh ngạc, nhưng sau đó bà nhớ ra, bèn nằm ép vào bên người ông. Nếu chuyện này nghiêm túc, thì quả đây là một sự thay đổi lớn cho bà. Và ngay cả cho ông. Ông chưa bao giờ có người phụ nữ bình thường trong đời, còn bà chưa có được người bạn đời hẳn hoi.

Bà lặng lẽ bước ra khỏi giường rồi đi tắm. Bà để cho ông ngủ và đi làm bữa sáng cho cả hai người. Khi bà để khay thức ăn lên giường, ông thức dậy. Bà thật khác xa với những người phụ nữ mà ông đã chăm sóc để lấy lại sức khỏe. Khi bà để cái khay xuống giường, hôn vai ông, ông nhìn bà kinh ngạc. Ông đẹp trai, nằm trên giường rất khêu gợi, dù tóc không chải. Bà thích vẻ ngoài của ông. Trông ông mạnh mẽ, rất đàn ông.

Có phải anh chết được lên Thiên đàng, hay đây chỉ là giấc mơ? - Ông gối đầu lên hai cánh tay, nhìn bà, cười và hỏi - Anh không ngờ mình có người phục vụ bữa ăn ở giường, trừ cái bánh pizza gói trong giấy để nguội lạnh đã hai ngày. - Thậm chí bà còn để trên khay một bình hoa nhỏ cắm một cành hoa hồng. Phục vụ ông là một thú vui. Bà muốn có người để chiều chuộng, chăm sóc. Bà đã từng có chồng và hai con để phục vụ. Bây giờ mọi người đã đi hết làm bà rất sung sướng được phục vụ ông.

Em xin lỗi đã làm anh thức dậy. - Bà nói. Đã mười giờ, bà muốn cùng ông đi thăm xưởng vẽ của ông như đã nói hôm qua. Gray nhìn đồng hồ hoảng hốt.

Lạy Chúa, em dậy lúc mấy giờ?

Quãng bảy giờ. Em ít khi ngủ dậy trễ.

Anh cũng không. Nhưng đêm qua anh ngủ như chết. - Ông cười rồi ngồi dậy, đi chải tóc và đánh răng. Lát sau, ông trở lại, ngồi vào giường với khay thức ăn - Sylvia, em sẽ làm cho anh hư đốn thôi. Anh sẽ lười và mập ú cho

mà xem. - Bà nghĩ sẽ không có chuyện đó. Bà vui vì có ông, muốn làm bất cứ gì cho ông. Bà đưa cho ông tờ báo mà bà đã đọc trong khi ăn bánh mì nướng và uống cà phê trong bếp. Ông nhìn tờ báo rồi để sang một bên. Ông muốn nói chuyện với bà.

Họ nói chuyện khi ông ăn. Sau đó họ đi đến xưởng vẽ của ông vào lúc 11 giờ. Bà cảm thấy mình như cô gái vị thành niên đi chơi với người yêu. Bà đã có cảm giác này từ lâu, và bây giờ bà rất sung sướng nhận ra điều đó. Họ gọi taxi để đi. Đường đến nhà ông ngắn, và khi họ đi lên bốn cầu thang của ngôi nhà bằng đá nâu cũ kỹ đã xuống cấp, ông xin lỗi trước về việc nhà ông bê bối.

Anh đi vắng một tháng và thực ra, nhà đã bê bối trước đó rồi. Thực vậy - Ông cười và thở hồng hộc khi họ lên đến đầu cầu thang trên cùng. - Nhà cửa bê bối và đời ông cũng vậy, nhưng ông không nói ra cho bà biết. Ông là trụ cột cho các phụ nữ cặp kè: với ông, nhưng đối với Sylvia, ông có vẻ lộn xộn, vô trật tự. Bà quản lý phòng trưng bày các tác phẩm mỹ thuật rất thành công, có hai mối tình lâu dài, nuôi hai con khỏe mạnh bình thường cho đến khi khôn lớn và mọi thứ trong đời bà, trong nhà bà đều cực kỳ ngăn nắp, sạch sẽ. Khi ông mở cửa nhà, họ không thể nào đi vào được. Một trong những chiếc va-li của ông chặn mất lối vào, mấy gói hàng gì đấy mà ông quản lý khu chung cư vừa tuồn vào, và một đồng thư từ vương vãi khắp nền nhà. Những hóa đơn ông đã trả ngày hôm qua nằm bừa bãi lộn xộn trên bàn. Còn có áo quần vứt trên ghế nệm dài, cây cảnh chết khô, mọi thứ trong nhà có vẻ xấu xí, hư hỏng. Nhìn căn hộ, người ta biết ngay chủ nhân là đàn ông. Bàn ghế có vẻ đẹp, nhưng vải bọc nệm sờn rách, vì ông mua lại đồ cũ. Trong góc phòng có cái bàn ăn tròn, thỉnh thoảng ông mời bạn bè đến ăn tối ở đây, và căn phòng ở bên kia, trước đây là phòng ăn, nhưng bây giờ ông dùng làm phòng vẽ. Vì thế mà bà đến xem.

Bà đi thẳng vào phòng vẽ, ông không làm sao cho căn phòng ngăn nắp được, nên đành chịu. Ông đành đi theo bà vào phòng, đứng nhìn phản ứng của bà khi bà ngắm tác phẩm của ông. Ông có ba bức tranh trên giá vẽ, nội

dung khác nhau. Một bức gần xong, một bức ông vừa bắt đầu trước khi đi du lịch, và bức thứ ba ông định thay đổi nội dung vì ông nghĩ nó không hay. Ngoài ra có hằng chục bức tranh vẽ xong dựa trên tường. Bà ngạc nhiên vì thấy tác phẩm của ông mạnh bạo và đẹp. Chúng được vẽ theo trường phái tượng trưng, chi tiết tỉ mỉ, hầu hết đều có gam màu tối, chỉ những nơi đặc biệt mới có màu sáng. Có một bức vẽ gương mặt một phụ nữ, mặc áo dài nhà quê từ thời trung cổ, khiến người ta nhớ lại trường phái cổ điển. Tranh của ông rất đẹp, bà quay nhìn ông với vẻ thán phục, kính nể. Tranh ông khác xa tranh bà trưng bày, loại bà trưng bày là tranh mới, hợp thời trang, trẻ trung. Bà thật sự mê say các họa sĩ đang lên, tranh bà trưng bày đều dễ hiểu. Bà bán nhiều tranh của các họa sĩ trẻ thành công, nhưng không có họa sĩ nào có tay nghề cao như ông, kỹ năng của họ không khéo léo, ý tưởng không sâu sắc như tranh ông. Bà đã biết Gray là họa sĩ hàng đầu, nhưng bây giờ xem tranh ông bà mới thấy ông chín chắn, có kinh nghiệm và nhiều năng lực. Bà đứng bên cạnh ông, ngắm tác phẩm của ông, muốn hiểu biết ý tưởng ông thể hiện trong tác phẩm.

Tuyệt vời quá! - Bà hiểu tại sao mỗi năm ông chỉ vẽ được hai hay ba bức tranh. Ông làm việc nhiều, cũng như hầu hết các họa sĩ khác, nhưng ông phải mất nhiều tháng trời, hay thậm chí hàng năm để hoàn thành một tác phẩm - Em kinh ngạc vô cùng. - Ông sung sướng trước phản ứng của bà. Có một bức vẽ cảnh mặt trời lúc xế chiều chiếu lên mặt nước lung linh huyền ảo. Nhìn tác phẩm của ông, Sylvia nghĩ rằng cần có một người hiểu biết đến xem tác phẩm của ông, làm đại diện cho ông, chứ bà thì không thể được, ông biết bà bán loại tranh gì rồi, ông chỉ muốn bà đến xem cho biết thôi. Ông rất thán phục sự hiểu biết của bà về lịch sử hội họa, và cả về tranh hiện đại. Ông nghĩ nếu bà phản ứng thuận lợi cho ông khi xem tranh ông, thì đây là lời khen quý báu cho ông rồi. Và dù bà có thích hay không, ông cũng phải mời bà xem - Gray, anh phải tìm một nhà quản lý phòng trưng bày tranh để đại diện thôi. - Ông đã nói với bà rằng ông không có ai làm đại diện từ ba năm nay. Ông bán tác phẩm cho những người trước đây từng mua tranh ông và bán cho bạn bè; như Charlie chẳng hạn. Charlie đã mua

một số tranh của ông, chàng nghĩ rằng tranh ông rất đẹp.

Để tranh ở đây như thế này mà không tìm nơi trưng bày thì quả là điều rất phí phạm. - Tranh ông dựng vào tường hàng chông.

Anh không ưa những người đại diện anh đã gặp. Họ không quan tâm gì đến tác phẩm, mà chỉ nghĩ đến tiền. Tại sao mình phải giao tác phẩm cho họ? Anh không cần tiền. - Nhìn cách sống của ông, bà có thể thấy rõ điều này một cách dễ dàng.

Nhưng anh còn phải sống - Bà dịu dàng đáp - Và không phải những nhà đại diện đều tham lam, vô trách nhiệm hết. Có người thực sự quan tâm đến việc họ làm. Có lẽ em không thể bán các tác phẩm có tầm cỡ như thế này, hay những kiệt tác như thế này, nhưng em tin những tác phẩm em trưng bày và những họa sĩ của em. Họ có tài theo đường hướng riêng của họ. Họ chỉ diễn đạt khác anh thôi.

Anh biết em quan tâm đến công việc, nhìn em thì biết rõ, cho nên anh muốn em đến xem công việc của anh. Nếu em như phần đông các nhà đại diện vô trách nhiệm khác, anh đã không mời em đến đây. Nhưng nếu em giống như họ, anh cũng không yêu em. - Đây là lời tuyên bố quan trọng sau khi họ đã ngủ với nhau đêm qua. Nghe ông nói, bà không trả lời. Bà thích ở với ông, muốn tìm hiểu ông nhiều hơn, tìm hiểu nghiêm túc, nhưng bà không biết bà đã yêu ông chưa. Mặc dù bà rất thích ông, nhưng thời gian vẫn còn quá sớm, chưa quyết định được gì. Đối với ông cũng vậy. Nhưng ông sẽ đạt được mục đích nhanh hơn kế hoạch đề ra, và bà cũng sẽ vậy. Xem tác phẩm của ông, và biết ông yêu mình tha thiết, bà cảm thấy càng quan tâm đến ông hơn. Bà nhìn ông mà không cần nói lời nào, ông bèn dang tay ôm, và hôn bà.

Gray, em thích tác phẩm của anh. - Bà thì thầm.

Nhưng em không phải là đại diện của anh - Ông nói đùa - Em chỉ yêu anh là đủ rồi.

Em sẽ yêu anh. - Bà đáp. Thực vậy, không ngờ bà tiến nhanh như thế

này.

Anh cũng vậy. - Ông đáp.

Bà đứng nhìn tác phẩm của ông một hồi lâu, như thể bà ở trên một tinh cầu khác. Tâm trí bà đi với tốc độ một triệu dặm một phút.

Em sẽ tìm cho anh một nhà trưng bày. Em có ý nghĩ ấy rồi. Tuần này chúng ta sẽ đi xem công việc của họ và xem anh nghĩ sao.

Việc anh nghĩ sao chẳng quan trọng, vấn đề phụ thuộc vào việc họ nghĩ sao. Em khỏi cần lo việc đó. Em có đủ tranh để trưng bày, còn anh bây giờ không có đủ. - Ông nói, vẻ khiêm nhường. Ông không muốn lợi dụng mối quan hệ của họ. Ông nghĩ rằng mối quan hệ giữa bà với ông có tính cá nhân, riêng tư, không liên quan gì đến công việc của ông. Ông không muốn bà giới thiệu mình với họ vì tình cảm riêng. Bà cũng biết điều đó.

Đừng nói chuyện anh không có đủ tác phẩm để trưng bày. - Bà nói lớn như nói với nhà họa sĩ trẻ của mình, vừa đại diện cho anh ta, vừa như người mẹ đề cao con. Nhưng nhiều người cần được quảng cáo, đề cao. Ít người trong họ nhận ra mình có tài năng, như vậy không tốt. Những chàng trẻ tuổi khỏe khoắn hiếm khi tốt - Hãy nhìn vào những bức tranh này - Bà nói, tay nhích nhẹ những bức tranh cho rộng chỗ để xem. Tranh thật đẹp, - đẹp như các bức ở trên giá, hay đẹp hơn.

Khi vẽ xong bức tranh, tác phẩm của ông có vẻ như được thắp sáng từ bên trong, có bức thắp bằng nến, có bức bằng ánh lửa. Bà không thấy trong những tác phẩm trước đây có bức nào có vẻ rực rỡ, sáng lên như thế. Tranh ông vẽ giống tranh thời Phục Hưng vậy. Tuy nhiên, bà thấy tác phẩm cũng mang tính hiện đại. Ông có kỹ thuật rất đặc biệt, kỹ thuật của nền hội họa đã mai một. Bà biết ông học ở Paris và ở Ý như con gái bà. Trong trường hợp của Gray, việc này đã tạo cho ông một nền móng cơ bản. Bà nghĩ tác phẩm của ông nhờ thế mà gợi cảm, sáng sủa - Gray à, chúng ta phải tìm cho anh một phòng trưng bày, dù anh thích hay không. - Trước đây ông muốn làm công việc như thế cho các phụ nữ đan dũi với ông, giúp họ tìm nhà

trưng bày, tìm người đại diện hay tìm việc làm, và thường có kết quả tai hại. Không ai chịu giúp ông, có lẽ ngoại trừ Charlie. Nhưng Gray không thích áp đặt người khác, nhất là bạn bè, hay những người ông thương yêu.

Sylvia, anh không cần phòng trưng bày. Thật đấy, anh không cần.

Nếu em tìm được một phòng mà anh thích thì sao? Ít ra anh cũng đến xem và nói chuyện với họ chứ? - Bà giục ông. Ông thích bà ở điểm này. Bà chỉ muốn giúp ông chứ không có ý lợi dụng gì hết giống như những việc trước đây ông đã làm cho nhiều người. Ông cười và gật đầu. Bà đã định gọi, ít ra cũng có ba nơi có thể rất tốt cho ông. Bà nghĩ những nhà trưng bày ở trên phố mới, có thể trưng bày các tác phẩm của ông chứ không phải những nhà trưng bày ở SoHo như phòng tranh của bà. Ông cần một nơi gặp gỡ khác, ở London và New York. Những nhà trưng bày chân chính sẽ có những mối liên kết trong các thành phố khác. Theo bà nghĩ thì ông thuộc về những nơi ấy.

Đừng lo về chuyện này - Gray nhẹ nhàng nói một cách thật tình - Em đã bận công việc lút óc rồi. Em không cần vạch ra kế hoạch khác. Anh không muốn em đeo thêm công việc vào người. Anh chỉ muốn ở bên em thôi.

Em cũng thế - Bà đáp, cười với ông - Nhưng bà cũng muốn giúp ông. Tại sao không? Ông đáng được giúp. Bà biết những họa sĩ bận bịu với công việc đến nỗi không có thời gian bán tác phẩm của mình. Vì thế họ cần phải có người đại diện. Gray cũng cần một người. Bà quyết định giúp ông và hy vọng nhờ thế mà có mối liên hệ với ông. Dù bận việc mấy, bà cũng cố giúp ông một tay trong việc liên hệ với những nơi chính đáng để trưng bày tác phẩm của ông. Bà quen biết hầu hết các nơi kinh doanh về nghệ thuật ở New York. Đối với họ, bà là người đáng kính, có uy tín, nên họ sẵn sàng mở rộng cửa với bà. Và khi bà đã mở cửa cho ông vào, thì các nơi khác sẽ đón nhận ông ngay. Điều bà muốn làm là khơi thông nguồn mạch giữa họ, cho dù cuối cùng họ chỉ là bạn bè với nhau sau một thời gian ngắn ngủi yêu nhau.

Sylvia xem đồng hồ. Khi ấy đã gần 12 giờ trưa, bà phải về văn phòng có

việc. Ông hứa sẽ gọi cho bà, và bà hôn tạm biệt ông. Lát sau, bà đi xuống thang lầu, còn ông gọi với theo:

Cám ơn em! - Ông nói lớn, bà nhìn lên, cười sung sướng. Bà vẫy tay chào, và đi khuất dưới cầu thang.

Khi Sylvia về văn phòng, cảnh trong phòng ồn ào như mọi khi. Hai họa sĩ gọi tới tập đến văn phòng hỏi về việc trưng bày tranh của họ trong lần sắp tới. Một khách hàng tức giận vì bức tranh chưa đến. Có người gọi đến để kiểm tra việc họ đã đặt hàng. Người thu xếp chương trình tiếp khách đi mô-tô bị tai nạn, gãy hai tay, không thể lo công việc trong lần triển lãm sắp tới. Bà đã có hẹn gặp người thiết kế đồ họa chiều nay, để bàn việc in tờ rơi quảng cáo cho lần trưng bày tới đây. Việc quảng cáo đã đến hạn chót trên tờ Artforum và người nhiếp ảnh chưa giao bức ảnh chụp hình điêu khắc cỡ bệ bốn bề năm để quảng cáo cho văn phòng. Bà không có thời gian nghỉ ngơi cho đến bốn giờ chiều hôm đó. Nhưng khi hết việc ở văn phòng, bà phải gọi điện thoại hỏi việc cho Gray. Công việc dễ dàng hơn bà nghĩ. Những người đại diện bán tranh mà bà gọi đến đều tin tưởng vào tiếng tăm cũng như khiếu thưởng ngoạn tác phẩm nghệ thuật và sự đánh giá của bà. Hầu hết những người biết bà đều nghĩ rằng bà có con mắt tinh đời, có hiểu biết sâu sắc về các tác phẩm nghệ thuật lớn. Hai người đại diện mà bà gọi đến đều yêu cầu bà gửi phim đèn chiếu chụp các tác phẩm của Gray đến cho họ. Người thứ ba hôm nay mới từ Paris về, cho nên bà để tin nhắn lại cho ông ta gọi bà sau. Khi cúp máy gọi người đại diện, bà liền gọi cho Gray. Bà là người năng nổ trong công việc. Khi nghe bà gọi, ông cười. Bà hành động nhanh như cơn lốc, ông đáp ông đã có phim đèn chiếu. Nếu không, bà sẽ cho nhiếp ảnh gia đến chụp tranh của ông.

Anh có nhiều phim chụp tác phẩm rồi, em chỉ cần có thể thôi phải không?

Hiện chỉ cần thể thôi. - Bà vui vẻ đáp, và nói bà sẽ cho người đến lấy trong vòng nửa giờ nữa.

Em đừng quá nôn nóng như thế chứ?

Với công việc quan trọng em, không nôn không được... Và lại, - Bà hơi hạ thấp giọng. Nói cho cùng thì đây không phải là việc làm ăn, mà là chuyện tình ái. Bà nhắc mình nhớ như thế - em muốn những chuyện tốt lành xảy đến cho anh.

Chuyện này đã xảy đến rồi, ở Portofino. Còn lại là vấn đề tiền bạc.

Này nhé, để em lưu tâm đến chuyện tiền bạc cho. - Bà đáp với giọng thành thật. Gray cười khi nghe Sylvia nói vậy.

Em hãy làm khách của anh đi. - Ông thích sự quan tâm của bà, vì đó hoàn toàn là điều bất thường cho ông. Ông không muốn lợi dụng bà, nhưng ông sung sướng khi thấy công việc cũng như thấy cách sống của bà. Bà không phải là người lo ngại trước chướng ngại vật, cũng không phải người dễ chấp nhận sự thất bại. Bà sẵn sàng xắn tay áo lên để làm việc, dù công việc khó nhọc đến đâu.

Đúng bốn giờ ba mươi, người bà gửi đến xuất hiện trước cửa nhà ông để lấy phim. Sau năm giờ một chút, bà nhận được phim, rồi kèm theo bức thư, bà gửi chúng đến cho các nhà đại diện về nghệ thuật mà bà đã gọi. Đến sáu giờ bà ra về, ngay khi về nhà, Gray gọi cho bà, đề nghị họ cùng đi ăn tối với nhau. Ông muốn đi với bà đến quán ăn nhỏ của người Ý tại khu vực ông ở. Bà tỏ ra sung sướng. Quán ăn vui vẻ, dễ chịu, và thức ăn ngon. Bà lại mừng khi thấy giá rất rẻ. Bà không muốn ông chi tiêu tiền bạc cho bà, nhưng nếu bà đề nghị để mình trả, bà sẽ làm ông buồn và tự ái. Bà nghĩ, trong tương lai họ sẽ tự nấu ăn cho đỡ tốn. Đêm đó, sau khi ăn xong, ông đưa bà về nhà bà rồi ở lại với bà.

Sáng hôm sau, họ cùng nhau làm bữa sáng và ngày sau, ông phục vụ bữa sáng cho bà tại giường. Ông nói đến phiên bà được phục vụ. Trước đây bà không được thay phiên như thế, nhưng lần này họ là những người đối tác, nuông chiều phục vụ nhau, nghe nhau, cố vấn cho nhau về các vấn đề họ nghĩ đến. Hiện thời, mọi việc đều diễn ra tốt đẹp. Khi nghĩ đến tương lai, bà lo sợ, nhưng hiện giờ bà nghĩ sống như thế này là quá tuyệt. Tuy nhiên, dù chuyện ngày mai ra sao, hạnh phúc bây giờ kéo dài có lâu không, thì

chuyện hiện tại của họ rất phù hợp cho cả hai người. Việc làm tình đối với họ thật tuyệt vời. Họ đã lớn tuổi, khôn ngoan, có đủ kinh nghiệm để chăm lo cho nhau, biết cách làm cho người mình yêu được hạnh phúc. Trong tình yêu của họ không có chuyện ích kỷ, chỉ biết lo cho mình. Sau một thời gian dài lầm lũi, cả hai đã có kinh nghiệm, khôn ngoan hơn nhiều. Như rượu vang, muốn ngon thì phải có một thời gian lâu. Họ chưa già lắm, nhưng đủ già để có sự linh hoạt, đằm thắm. Mặc dù con cái của bà sẽ nghĩ họ già, nhưng thực ra họ đang ở vào cái tuổi chín muồi để làm cho nhau vui thú, trọng nề nhau. Chưa bao giờ Sylvia được hạnh phúc như thế này. Gray cũng vậy.

Cả hai người kinh doanh về nghệ thuật đã được bà gửi phim đèn chiếu đến đều gọi cho bà cùng một ngày. Họ đều mừng rỡ, muốn xem vài bức tranh làm mẫu của ông. Người kinh doanh thứ ba gọi bà vào hai ngày sau khi từ Paris về, ông ta cũng nói như hai người trước. Sylvia nói cho Gray biết việc này vào bữa ăn tối hôm họ gọi cho bà.

Em nghĩ bây giờ anh phải chọn lựa. - Bà nói, về khoái trá. Gray bối rối, trong mấy ngày qua bà đã làm cho ông đi từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác, bà đã gửi phim đèn chiếu chụp tác phẩm của ông đến những nơi có uy tín, đã mở được nhiều cánh cửa thần kỳ.

Em thật tuyệt vời. - Ông nói, mắt ông cũng biểu lộ ý kiến ấy.

Anh cũng là người kỳ diệu, và là một họa sĩ có tài. Bà hẹn ông vào chiều thứ Bảy sẽ đem tác phẩm của ông đến cho ba nhà trưng bày nghệ thuật xem. Bà nói họ có thể dùng chiếc xe Van của bà để chở tranh. Đúng như lời đã hứa, bà có mặt ở nhà ông sáng hôm đó, mặc áo lao động và quần jeans để giúp ông chất tranh lên xe. Họ mất hai giờ để mang những thứ ông muốn trưng bày xuống lầu, và ông bối rối khi thấy bà làm việc. Bà đã đóng vai trò bà mẹ đỡ đầu rất giỏi, ông không thích lợi dụng bà làm người vận chuyển, nhưng bà thích làm việc này.

Bà mang theo cái áo len dài tay và một đôi giày đẹp để thay khi họ chở tranh đến chỗ ba nhà trưng bày. Đến năm giờ thì công việc xong. Ông được

cả ba nhà trưng bày đề nghị hợp tác, vì họ rất ấn tượng trước tác phẩm của ông. Gray rất kinh ngạc trước những việc Sylvia đã làm, và bà cảm thấy hết sức sung sướng.

Em rất tự hào về anh. - Bà nói rồi tươi cười nhìn ông. Cả hai người đều mệt mỏi, nhưng vui sướng. Họ phải mất hai giờ nữa mới đem hết tranh lên lầu, ông chưa quyết định chọn nhà trưng bày nào để hợp tác. Nhưng đêm đó ông chọn được, bà nghĩ là ông đã chọn đúng. Nơi ông chọn là một nhà trưng bày lớn ở phố 57, có chi nhánh ở London, và một nhà trưng bày tương tự ở Paris thường trao đổi tác phẩm với nhà trưng bày này. Bà sung sướng trước sự chọn lựa của ông, bà thành thật nói việc này rất tốt cho ông.

Em thật tuyệt vời. - Ông nói, cười với bà. Ông không biết nên cười hay khóc, ông rất xúc động trước việc bà đã làm. Khi ông nói, họ đang ngồi trên ghế nệm dài trong phòng khách nhà ông. Căn phòng còn lộn xộn bê bối hơn đầu tuần. Ông vẽ cả tuần, chính nghị lực của bà đã gợi hứng cho ông, nên ông không quan tâm đến việc dọn dẹp phòng ốc. Bà không quan tâm đến việc này, có vẻ như không thấy sự bê bối ở đây. Ông thích đức tính này của bà, thực ra không có gì nơi bà mà ông không thích. Theo Gray nghĩ thì bà là một người hoàn hảo và ông muốn mình là một người hoàn hảo cho bà, cho bà tất cả những gì bà không có và bà cần. Ông chỉ làm ít cho bà thôi, ngoại trừ việc ở đây với bà, yêu bà, đấy chính là điều ông muốn làm - Sylvia, anh yêu em - Ông nói và ngước mắt nhìn bà.

Em cũng yêu anh - Bà nói nhỏ. Bà không chắc mình có muốn yêu không, nhưng việc họ ở với nhau cả ngày lẫn đêm đã nói lên tất cả. Bà thích chiều hướng ông suy nghĩ, thích những gì ông tin tưởng. Ngoài ra bà còn mến mộ tác phẩm của ông. Họ không cần làm gì với tác phẩm của ông, không cần đem đi đâu, không cần quyết định gì hết. Họ chỉ có một việc là thưởng ngoạn những tác phẩm. Công việc chỉ giản dị như thế, lần đầu tiên bà cảm nhận được sự hài hòa giữa cuộc sống và công việc của mình trong cả hai - Anh muốn em nấu bữa tối không? - Bà cười hỏi. Những quyết định duy nhất mà họ phải nêu ra, là ăn ở đâu và ngủ tại nhà ai. Ông thích ngủ tại

nhà bà, và bà thích thế. Nhà ông quá bê bối, nhưng bà thích đến thăm ông ở đây và xem ông làm việc.

Không - Gray đáp - Anh không muốn em nấu bữa tối. Anh muốn đưa em đi ăn ở ngoài để ăn mừng. Tuần này em đã kiếm cho anh một nhà trưng bày tuyệt vời. Anh không bao giờ làm được một việc như thế. Anh cứ ngồi ì ra đấy, nhác nhớn không đi đâu hết. - Ông không nhác, nhưng ông thấy mặc cảm tự ti. Bà biết có nhiều họa sĩ như ông. Họ cần có người giúp họ, để bắc cầu cho họ đến với người đại diện. Bà rất sung sướng được làm vai trò đó cho ông, và kết quả rất tốt.

Tối đó họ ăn tối tại một nhà hàng nhỏ của người Pháp nằm trên khu Upper East Side. Thức ăn Pháp ngon và rượu vang Pháp rất tuyệt. Đây là lễ ăn mừng vì ông tìm được người đại diện mới, mừng mọi việc đang diễn ra tốt đẹp. Khi họ đi taxi để về nhà bà, họ nói đến Charlie và Adam. Từ khi Gray trở về, ông không gặp Adam, không gọi cho anh, và ông biết Charlie chưa về, nên cũng không gọi cho chàng. Ông ít gọi cho họ, nhất là khi mãi vẽ tranh. Họ đã quen việc ông lánh mặt và khi nào họ không nghe tin tức gì của ông, họ gọi điện thoại cho ông. Tối đó, ông kể về tình bạn của họ cho Sylvia nghe, ông nói Adam và Charlie rất tốt với ông. Họ nói về chuyện tại sao Charlie chưa lấy vợ, còn Adam không lấy vợ lại. Sylvia nói bà rất thương cho hai người. Đối với bà, Charlie có vẻ là người cô độc, và khi nghe chuyện bố mẹ và chị gái chàng qua đời, bà rất buồn vì những sự mất mát này không có cách gì cứu vãn được. Chính sự mất mát ấy đã làm cho chàng không dám yêu ai, vì họ có thể gây cho chàng sự đau khổ.

Anh nghĩ Charlie sẽ không lấy vợ. - Gray bình thản nói. Cả hai đều nhất trí chuyện của Adam rất khác. Anh thấy tức giận Rachel, bực bội mẹ, nên chỉ muốn các cô choai choai như con gái của mình. Đối với bà, cuộc sống như thế thật vô vị - Khi em gặp anh ấy, em sẽ thấy Adam là người tuyệt vời - Gray khen bạn mình, nhưng Sylvia không tin. Dễ thấy được Charlie là con người có phẩm chất và đức hạnh, còn Adam là loại người làm cho bà bực mình. Anh ta là loại người thông minh, tự tin, kiêu ngạo, thành công, không

có ích gì cho phụ nữ ngoài chuyện làm tình và sửa sắc đẹp. Anh ta không hề nghĩ đến chuyện đi chơi với phụ nữ bằng tuổi mình. Bà không nói như thế với Gray, nhưng bà không kính trọng những người đàn ông như anh ta. Theo bà nghĩ, cần cho anh ta một bài học, hay trừng trị anh ta đích đáng. Bà hy vọng sẽ có ngày ấy. Theo chỗ bà thấy, anh ta sẽ gặp trường hợp như vậy. Gray không nhìn thấy vấn đề theo cách ấy. Ông nghĩ rằng Adam là một người tuyệt vời, chỉ vì Rachel bỏ anh nên anh mới như vậy.

Như thế vẫn không bào chữa được việc lợi dụng người khác, hay bất kính với phụ nữ. - Sylvia cũng có trái tim tan vỡ, hơn một lần, nhưng không vì thế mà bà sử dụng đàn ông như công cụ chỉ dùng một lần rồi vứt. Không bao giờ bà làm thế. Bà chỉ rút lui, lẩn tránh mọi người để chữa lành vết thương lòng một thời gian trước khi hòa nhập lại vào xã hội. Nhưng dù sao bà chỉ là một phụ nữ. Phụ nữ hành động khác đàn ông, đi đến những kết luận khác họ. Hầu hết phụ nữ bị tình phụ đều rút lui, lẩn tránh mọi người để vết thương lòng thành sẹo, trong khi đó, hầu hết đàn ông bị tình phụ thường lẩn xả vào xã hội, tìm cách trả thù đời. Như lời Gray nói, bà nghĩ Adam rất tốt với phụ nữ đi chơi với anh. Vấn đề là anh không tôn trọng họ, và anh không hiểu được mối tình cao cả của bà và Gray. Anh sẽ không để cho một việc như thế này xảy ra, hay không tin một việc như thế này. Vì thế một lần nữa, bà thấy rằng việc bà và Gray yêu nhau là một phép lạ.

Đêm đó bà nằm sát vào ông trên giường, cảm thấy an toàn, ấm áp và may mắn. Nếu cuối cùng ông lại ra đi, thì giờ phút hiện tại này ít ra họ cũng đã hưởng những giây phút tuyệt vời. Bà nghĩ rằng, dù chuyện gì xảy ra bà cũng sẽ vượt qua. Gray yêu bà chính vì thế. Bà là người vượt qua mọi thử thách, cũng như ông, ông đã chứng tỏ mình đã vượt qua mọi gian nan trong đời. Nhờ thế mà họ càng trở nên khôn ngoan hơn, tốt hơn, và kiên nhẫn hơn. Họ không muốn làm khổ nhau, hay không muốn làm khổ người khác. Dù chuyện gì xảy ra hay giữa họ, thì họ vẫn là bạn bè, có những ước mơ, hy vọng, cùng nhau làm tình, cùng đối xử với nhau hòa thuận, tốt đẹp và yêu nhau...

Chương 8

Vào một ngày thứ Hai, Charlie gọi cho Gray tại xưởng vẽ của ông, chàng lo lắng nói:

Tôi về rồi. Anh có khỏe không? Từ nhiều tuần nay, tôi không nghe tin gì của anh hết. Sau khi về nhà, tôi có gọi cho anh mấy lần, nhưng lần nào điện thoại của anh cũng ghi lại lời nhắn, giờ nào cũng thế. - Gray nghĩ có lẽ những lúc Charlie gọi thì ông đang ở nhà Sylvia, nhưng ông không nói gì. Sylvia và Gray đã sống với nhau trong ngày cuối tuần rất hạnh phúc, và chắc Charlie không biết chuyện đã xảy ra giữa hai người. Khi về lại New York, Charlie đi nghỉ cuối tuần tại nhà bạn ở vùng Hampton, nên chàng không có tin tức gì của Gray. Trong thời gian chàng còn ở trên du thuyền, chàng có nhận được hai cái email của Gray, nhưng sau đó chàng không có thêm tin gì của ông nữa. Thường thường, mỗi khi có chuyện tốt lành ông đều báo cho chàng biết, nhưng lần này ông không báo.

Tôi khỏe - Gray vui vẻ đáp - Tôi bận làm việc - Ông chưa nói gì về Sylvia, nhưng hai người đều đồng ý, sau đợt nghỉ cuối tuần ông sẽ báo tin cho hai bạn biết chuyện giữa họ. Bà muốn đợi một thời gian nữa mới báo cho các con biết. Ông và Sylvia đã gặp nhau gần một tháng, hai người thấy tình yêu của họ quá rõ ràng, chân thật. Bà hơi lo việc Charlie và Adam sẽ ganh tị với họ, thậm chí còn tức giận. Vì Gray gắn bó keo sơn với bà, nên ông sẽ không phù hợp với họ, bà nghĩ rằng có lẽ hai bạn ông sẽ không chấp nhận ông như thế. Gray nhất quyết cho rằng sẽ không có chuyện như vậy, nhưng Sylvia không tin.

Ông nói cho Charlie biết về việc ông tìm được người đại diện mới. Charlie kinh ngạc nói:

Làm sao có chuyện như ông? Tôi không ngờ anh dám vác xác đi tìm nhà trưng bày để bán tranh. Thật quái đản rồi đấy. - Charlie nói vậy nhưng thật sự mừng cho ông.

Đúng, tôi cũng nghĩ như vậy. - Ông đáp, nhưng không nói ra việc này đều nhờ công lao của Sylvia, ông định khi nào hai người gặp nhau ông sẽ nói, còn bây giờ ông không muốn nói qua điện thoại.

Ta gặp nhau ăn trưa một bữa chứ? Từ khi anh rời khỏi thuyền, tôi không gặp anh. - Charlie nói. Cuối tuần này chàng sẽ đi xem ca nhạc với Adam. Gặp Gray là chuyện quá khó cho chàng, ông bận bịu với công việc, trốn tránh mọi người suốt mấy tuần liền. Nhưng bây giờ tinh thần ông có vẻ phấn khởi. Nếu ông ký được hợp đồng với nhà trưng bày nào đó, chắc công việc sẽ khá hơn trước nhiều.

Tôi rất muốn ăn trưa với anh - Ông vội đáp - Khi nào? - Ông rất hiếm khi hăng hái muốn gặp ai như thế này. Hầu như lúc nào người ta cũng phải nghĩ Gray đang vui sướng, cởi mở như thế này là vì ông đã có nhà trưng bày bán tranh cho ông.

Charlie bèn nhìn nhanh vào cuốn sổ hẹn, chàng bận họp vì công việc của cơ sở từ thiện, phải đi ăn trưa với khách. Nhưng ngày mai chưa hẹn ai đi ăn trưa nên chàng đề nghị:

Ngày mai được không?

Được.

Ăn tại Yacht nhé? - Đây là nơi chàng rất thích đến ăn trưa, hoặc là ở đây, hoặc là tại một trong những câu lạc bộ khác của chàng. Gray thấy câu lạc bộ Yacht Club này lúc nào cũng đông đúc, Adam cũng thế, nhưng nơi này thường làm cho họ thấy vui.

Được đấy. - Gray đáp, vẻ ưu tư.

Hẹn gặp anh lúc một giờ. - Charlie nói, và hai người tắt máy, trở lại với công việc.

Sáng hôm sau, Gray nói cho Sylvia biết chuyện ông và Charlie sẽ cùng ăn trưa với nhau, bà nhìn ông qua chõng bánh kẹp mà ông vừa làm.

Chuyện này tốt hay xấu đây? - Bà lo lắng hỏi.

Dĩ nhiên tốt. - Ông ngồi đối diện với bà nơi bàn ăn, trước đĩa bánh kẹo của mình. Ông thích nấu cho bà ăn. Ông đã trở thành đầu bếp buổi sáng của bà, còn bữa tối thì bà nấu hay đi ăn ở ngoài. Mọi việc đều đi vào quy củ, họ sống theo kế hoạch một cách thoải mái. Buổi sáng ông rời khỏi nhà bà để về làm việc ở phòng vẽ và ông không ngủ ở nhà mình. Bà đi đến nhà trưng bày, rồi họ gặp nhau lúc sáu giờ tại nhà bà khi cả hai dừng công việc. Ông thường mang đến chai rượu vang, hay bao thực phẩm cho bà. Vào ngày cuối tuần, ông mua tôm hùm để họ cùng ăn. Việc này nhắc cả hai nhớ những ngày vàng son trên du thuyền, ông không chính thức dọn đến ở với bà, nhưng đêm nào cũng ngủ tại nhà bà.

Anh sẽ nói với Charlie về chuyện của chúng ta chứ? - Bà nói, vẻ thận trọng.

Anh sẽ nói. Việc này em thấy không sao chứ? - Ông nghĩ bà hoàn toàn độc lập, ông không làm ảnh hưởng đến quyền tự do của bà.

Em thấy không sao - Bà thản nhiên đáp - Em chỉ sợ Charlie không bằng lòng thôi. Chắc anh biết chuyện này sẽ làm cho anh ta ngạc nhiên. Có thể anh ta thích em khi gặp nhau ở Portofino, nhưng khi biết chúng ta yêu nhau, anh ta sẽ bớt cảm tình đi. - Rõ ràng chuyện này có thể xảy ra sau khi Gray trở về New York.

Đừng ngốc. Charlie sẽ rất mừng cho anh. Anh ấy luôn luôn quan tâm đến những người phụ nữ mà anh đàn dúi.

Sylvia cười, bà rót cho ông tách cà phê. - Phải, vì họ không nguy hiểm cho anh ta. Có lẽ anh ta nghĩ rằng cuối cùng thế nào những người phụ nữ ấy cũng vào tù hay vào viện tâm thần trước khi họ có thể quấy phá tình bạn giữa các anh.

Em định quấy phá tình bạn giữa anh và họ à? - Gray hỏi, vẻ hơi khoái trá.

Dĩ nhiên không. Nhưng Charlie có thể nhìn theo hướng ấy. Ba người như hình với bóng, từ mười năm nay chưa hề xa nhau.

Đúng. Anh vẫn định sẽ gặp họ. Không có lý do gì để họ không gặp anh và em.

Thôi, ta cứ đợi xem Charlie nói sao. Có lẽ chúng ta mời Charlie ăn tối cho vui. Em đã nghĩ đến điều đó vài lần rồi. Và nếu anh muốn, ta mời Adam luôn - Mặc dù bà không thích Adam lắm - Em không điên gì đi ăn tối với các phụ nữ bằng tuổi con em. Hay trẻ hơn, như trường hợp Adam. Nhưng em sẽ làm bất cứ điều gì anh cho là tốt. - Đối với Sylvia, đây là việc có tính xã giao.

Tại sao chúng ta không mời Charlie một lần trước đã? - Gray vui vẻ đề nghị. Ông biết bà không hài lòng về Adam, ông không muốn thúc đẩy bà. Ít ra ông cũng không muốn thúc giục bà. Nhưng ông thích bà đi ăn tối với hai người bạn của ông. Họ là một phần quan trọng trong đời ông, và bà cũng vậy.

Cả hai đều biết rằng, mời bạn tham gia vào cuộc sống chung với họ rất quan trọng, vì nó sẽ làm cho mối quan hệ của họ được lâu dài, bền vững. Họ không thể ngồi với nhau mãi nắm tay nhau, xem phim, nằm với nhau vào những ngày cuối tuần, mặc dù cả hai đều thích thế mà chắc có lẽ sẽ rất thú vị. Nhưng họ cần có nhiều người quanh mình hơn. Thêm bạn vào cuộc sống là một bước vững vàng tiến đến chỗ bền vững trong tình yêu đôi lứa. Sylvia luôn cảm thấy như thể có cuốn sách nói về luật lệ của tình yêu, những người khác biết về nội dung của cuốn sách nhiều hơn bà. Thoạt tiên họ ngủ với nhau, rồi ông ở lại đêm, và cuối cùng sinh hoạt với nhau thường xuyên. Cho nên ông cần có một cái tủ có vài ngăn kéo, họ chưa có được điều đó, áo quần của ông còn vắt ở phòng giặt. Bà nghĩ bà sẽ sắm thêm các thứ ấy. Rồi sau đó, khi biết chắc mình không hẹn hò đi chơi với ai khác, ông phải có chìa khóa để tránh những lúc bất khả kháng như là ông đến nhà bà lúc bà không có ở nhà. Sylvia đã đưa cho ông một cái, đời bà, bà chưa từng đưa chìa khóa cho ai. Thỉnh thoảng ông từ phòng vẽ đến nhà bà trước khi bà ở phòng trưng bày về nhà. Bắt ông ngồi đợi trước nhà thật là bất tiện. Bà không biết điều gì sẽ xảy ra sau đó. Bạn bè đóng một vai trò quan trọng

trong đời sống của họ. Ít ra họ phải cùng thích một vài người bạn, cuộc sống của họ mới có ý nghĩa. Và đến lúc phải giới thiệu ông với các con bà. Bà muốn Gray gặp chúng. Bà biết ông không thích chúng vì ông đã nói với bà ông không thích con cái. Bà nghĩ vấn đề này dễ thôi, vì con bà đã lớn và bà nghĩ thế nào ông cũng yêu chúng. Điều mà Emily và Gilbert mong muốn là bà được hạnh phúc. Nếu chúng thấy ông tốt với bà, và hai người yêu nhau, Gray sẽ được chúng chào đón niềm nở vào gia đình. Bà rất hiểu con mình.

Họ còn có một đoạn đường dài phải đi, nhưng họ đang cùng đi trên đó. Trước mắt họ có một số rào chắn làm cho bà lo sợ, và bà chưa chuẩn bị để vượt qua, ông cũng vậy. Nhưng bà nghĩ rằng nói cho Adam và Charlie biết về bà là một sự thử thách lớn cho ông. Bà không biết họ phản ứng ra sao khi nghe tin bà và Gray yêu nhau. Bà hy vọng Charlie sẽ không làm ông nản chí, hay làm ông lo sợ về các con của bà. Bà biết vấn đề này là điểm yếu của ông. Ông rất sợ hãi về con cái, không những sợ về con mình, mà còn sợ có liên quan tới con cái của người khác. Vấn đề con bà khôn lớn, không còn con nít nữa hình như không thành vấn đề với ông. Ông hoảng sợ về việc gắn bó với bất cứ người nào có con. Đối với một người đàn ông đã suốt đời nuôi nấng những phụ nữ bất lực, điều duy nhất làm cho ông khiếp sợ là gặp gỡ, giao tiếp với con cái họ. Đối với Sylvia, sự lo lắng này là điều vô lý. Nhưng đối với Gray, đây là vấn đề rất thực.

Gray giúp bà rửa bát đĩa, rồi đi trước để đến phòng vẽ. Bà gọi điện thoại cho vài nơi trước khi đến phòng trưng bày. Bà muốn gọi cho Emily và Gilbert. Vì khác nhau về múi giờ, nên khi bà đi làm về mới gọi, thường thì đã khuya không thể gọi chúng được. Bà chưa nói gì cho các con biết về Gray. Không ai trong các con bà về nhà trước lễ Giáng sinh. Sylvia nghĩ còn ba tháng nữa mới đến ngày lễ, bà còn nhiều thì giờ để nói chuyện ấy. Bà muốn xem tình hình giữa bà với Gray ra sao đã, rồi sẽ nói cho chúng biết. Hôm ấy, khi bà gọi, các con đều đi chơi đâu hết. Bà để lại tin nhắn cho các con. Sylvia thường xuyên liên lạc với các con.

Hôm ấy, khi Sylvia rời nhà đi đến phòng trưng bày, thì Gray đã đến Câu lạc bộ Yacht với Charlie rồi. Họ ngồi tại, chiếc bàn họ thích nhất. Phòng ăn rộng lớn, trần nhà có hình vòm, trên tường treo chân dung của các chủ tịch câu lạc bộ thuyền buồm trước kia, và những hình mẫu tàu bè lồng kính quanh phòng. Gray thấy Charlie thật đẹp trai, da rám nắng, thân hình khỏe mạnh, rắn chắc.

Chuyến du lịch ra sao? - Gray hỏi, vui vẻ sau khi hai người gọi món ăn khai vị.

Rất tuyệt. Sau khi các anh về rồi, chúng tôi không đi đâu hết. Tôi phải làm việc, và thủy thủ đoàn bắt tay vào việc sửa chữa vài chỗ trên thuyền. Ở trên du thuyền rất tuyệt, tuyệt hơn ở nhà nhiều. - Chàng thấy ở nhà cô đơn lạc lõng, bất ổn - Anh nói cho tôi biết anh đã ký hợp đồng với người đại diện nào thế. Có phải là nhà trưng bày Wechsler Hinkley không? - Đây là cái tên nổi tiếng trong giới nghệ thuật - Chuyện xảy ra như thế nào? Có phải họ tìm anh không? - Charlie rất mừng cho ông. Không ai đáng được vinh dự ấy hơn ông. Ông là người rất có tài - Hay anh đã tìm ra họ? - Charlie cười trước câu chuyện chàng sắp nghe này.

Thực ra thì có người bạn đã giới thiệu cho tôi. - Ông đáp. Sylvia làm cho ông lo sợ về phản ứng của Charlie.

Ông nghĩ lo sợ là ngốc. Nhưng bây giờ ông cảm thấy lo thật sự.

Loại bạn gì? - Charlie ngạc nhiên hỏi. Chàng không hiểu sao chàng cảm thấy có cái gì bí ẩn trong chuyện này.

Bạn... bạn... bạn nữ. - Gray nói, ông cảm thấy mình như chú học trò tường thuật chuyện học cho bố nghe.

Có chuyện gì rồi rắm rồi! - Charlie vui vẻ nói -Loại nữ giới nào? Tôi có biết chị ta không? Hiện có con chim nào bị thương trong tổ của anh không? Một cô làm việc ở phòng trưng bày có mối quan hệ tốt đã móc nối cho anh phải không? Nếu vậy thì anh tài quá, - Charlie khen. Nhưng chàng nghĩ khác. Gray không dám hẹn hò với cô thư ký để cô ta yêu cầu ông chủ gặp

ông đầu. Không có con chim bị thương trong tổ của Gray, nhưng có động cơ dưới cánh, giúp nó bay như con đại bàng.

Thực ra tôi nghĩ không phải tôi tài, mà nhờ may mắn.

Chắc anh biết trong việc này không có chuyện may mắn - Charlie đáp, Gray nghe như có tiếng vọng của Sylvia - Anh rất có tài. Nếu ai có may mắn gặp anh, họ sẽ dùng cái tài của anh ngay. Nhưng anh chưa trả lời câu hỏi của tôi. - Charlie nhìn vào mắt Gray - Người phụ nữ ấy là ai thế? Hay bà ta là chuyện bí mật? - Có lẽ bà ta đã có chồng. Trước đây đã có chuyện như thế xảy ra cho ông rồi, những bà vợ trốn chồng, nói rằng họ đã ly thân, nhưng hóa ra không phải, hay chuyện ly thân đã được “dàn dựng”. Thế rồi những ông chồng xuất hiện, đòi giết ông. Ông đã tìm cách để tránh khỏi mang họa trong những năm sống độc thân. Cho nên Charlie cảm thấy lo cho ông. Mới gần đây, bạn trai của một trong những người mắc bệnh tâm thần đã sống với Gray, định đến bắn ông.

Hy vọng anh không gặp chuyện rắc rối chứ? - Charlie lo lắng hỏi. Gray cười buồn và lắc đầu.

Không, không phải như thế. Nhưng có thật tôi có tiếng tăm không? Tôi nghĩ mình đáng được có danh tiếng. Tôi đã đan dứ với loài chim chiến chiến xinh đẹp. - Ông thở dài, lắc đầu, rồi quyết định đi thẳng vào vấn đề - Đúng là tôi có đan dứ với một người, nhưng người này rất khá. - Ông nói với vẻ tự hào.

Bà ta là ai? Tôi có biết không? - Charlie muốn biết người đàn bà đó là ai. Nhưng chàng thấy dù người đó là ai thì Gray vẫn có vẻ sung sướng. Trông ông rất vui vẻ, thoải mái, yêu đời và tự mãn giống như đã dùng thuốc an thần, hay thuốc làm cho người ta vui sướng vậy. Ông có vẻ rất phấn khích.

Anh đã gặp bà ấy rồi. - Gray đáp, vẻ bí mật. Ông vẫn chưa nói đến Sylvia, trong tâm trí ông vẫn nghĩ đến lời cảnh cáo của bà ta.

Thế à? Chúng ta có cần nhắc lại, gặp ở đâu không? - Charlie hỏi đùa ông.

Anh đã gặp bà ấy ở Portofino. - Ông nói toạc ra, nhưng vẫn có vẻ lo lắng.

Gặp khi nào vậy? - Charlie bỗng thấy trí óc mình mờ mịt, không nhớ Gray đã hẹn người nào trong chuyến du lịch vừa qua. Người duy nhất đi chơi với phụ nữ là Adam còn chàng và Gray không hẹn hò ai hết, chàng nhớ vậy.

Sylvia Reynolds - Gray bình tĩnh đáp - Bà ấy ở trong nhóm bạn cùng chung vui với chúng ta ở Portofino và Sardinia.

Sylvia Reynolds à? Người làm đại diện kinh doanh nghệ thuật à? - Charlie kinh ngạc hỏi. Chàng nhớ Gray thích bà ta và Adam đã trêu ông về chuyện này, nói rằng bà không thuộc loại của ông, vì không điên loạn. Charlie nhớ bà ta rất rõ. Chàng đã thích bà ta và rõ ràng Gray cũng thích. Thật khó mà tin hai người say mê nhau sau lần đó. - Chuyện này xảy ra khi nào? - Chàng hỏi, vẫn còn ngạc nhiên trước sự việc này. Chàng nghĩ khi đi du lịch, có thể họ thích nhau, nhưng sau đó họ không cần phải gặp nhau.

Chuyện xảy ra khi tôi về nhà. Chúng tôi đã gặp gỡ nhau gần một tháng nay. Bà ấy rất đáng mến. Khi xem tác phẩm của tôi, bà ấy giới thiệu tôi với Wechsler Hinkley, và hai nhà trưng bày khác. Tôi đã ký hợp đồng với họ. Bà ấy không để nước tới chân mới nhảy. - Ông cười nói, vẻ khâm phục Sylvia.

Chà, trông anh có vẻ hạnh phúc. - Charlie nói, bắt đầu thấy rõ vấn đề. Không bao giờ Gray nói đến phụ nữ như bây giờ - Nói ra thì không phải, nhưng tôi đồng ý với Adam. Tôi nghĩ bà ta không phải loại người của anh.

Đúng vậy - Gray cười buồn - Tôi cũng nghĩ thế. Tôi thường không cặp đôi với phụ nữ có thể lo cho mình, mà chỉ cặp với người cần đến tôi khi tôi bỏ thì giờ để chăm sóc họ và làm chuyện ái ân với họ.

Bây giờ cũng như thế phải không? - Charlie hỏi. Chàng sẽ kể hết cho Adam nghe vào tối mai.

Không, không phải thế. Thực ra, chuyện còn ly kỳ hơn thế. Tôi ở lại với

bà ấy hằng đêm.

Charlie quá sửng sốt.

Anh gặp bà ta một tháng, mà đã dọn đến ở với bà ta à? Làm thế có vội quá không? - Charlie thấy như thể Gray đã hoán đổi nhà với loại chim nhỏ gãy cánh.

Tôi không dọn đến ở, - Gray đáp - tôi nói tôi ngủ ở đây thôi.

Ngủ hằng đêm à? - Gray cảm thấy mình như cậu học trò nghịch ngợm còn Charlie có vẻ bất bình - Anh không thấy làm thế là quá nhanh hay sao? Anh không bỏ phòng vẽ chứ? - Charlie hết hoảng hốt.

Dĩ nhiên không. Tôi chỉ sống vui vẻ với một người phụ nữ tuyệt vời, sống cặp đôi với bà ấy cho thỏa chí thôi. Bà ấy là người thông minh, giỏi giang, bình thường, tốt, vui vẻ, vị tha, đáng mến. Đời tôi đã hoàn toàn thay đổi trong ba tuần rưỡi qua.

Phải chăng anh muốn những chuyện như thế? - Charlie hỏi - Theo anh nói thì anh đang tràn trề hạnh phúc. Điều này có thể gây ra nhiều nguy hiểm. Có thể bà ấy có ý đồ gì đây.

Ý đồ gì? Thế anh nghĩ bà ấy muốn dọn đến căn nhà dơ bẩn của tôi sao? Hay ăn cắp túi xách cũ ba mươi năm của tôi? Bà ấy có những cuốn sách về hội họa đẹp hơn tôi nhiều. Chắc bà ấy muốn ăn cắp sơn của tôi. Ghế nệm dài của tôi thủng nhiều nơi. Trong khi ghế nệm của bà ấy còn tốt. Tôi không có được cái khăn tắm cho ra hồn. Tôi có hai cái chảo rán, sáu cái nĩa, và bốn cái đĩa. Tôi không biết anh nghĩ bà ấy sẽ lấy gì của tôi? Nhưng cho dù bà ấy muốn lấy cái gì, tôi sẵn sàng cho bà ấy. Có thể khó liên hệ nhau, nhưng anh nhớ cho rằng đây là người phụ nữ đầu tiên tôi đi chơi cùng mà không nguy hiểm cho tôi. Còn những người khác mới thật sự nguy hiểm.

Tôi không muốn nói bà ấy chạy theo tiền bạc của anh. Nhưng anh biết phụ nữ muốn gì. Họ có nhiều ảo tưởng, nhiều điều lý giải khác. Anh mời họ đi ăn tối, chắc anh biết họ sẽ đòi hỏi anh cái gì tiếp theo. Họ sẽ đòi mua áo cưới, mua nhẫn tại Tiffany. Tôi không muốn anh bị họ lôi vào những chuyện

như vậy.

Charlie, tôi hứa với anh là tôi không để bị lôi vào những chuyện ấy. Dù chuyện này đi đến đâu, tôi cũng chỉ muốn làm hành khách ngồi trên tàu thôi.

Lạy Chúa, anh sẽ kết hôn với bà ta à? - Charlie nhìn Gray, mắt mở to kinh ngạc.

Tôi không biết - Ông thành thật nói - Đã từ lâu, tôi không hề nghĩ đến hôn nhân. Tôi nghĩ Sylvia cũng vậy. Bà ấy có chồng, nhưng cuộc hôn nhân không được tốt đẹp. Chồng bà ấy bỏ đi theo một cô gái 19 tuổi sau 20 năm chung sống. Bà ấy có hai đứa con, bà ấy nói già rồi không muốn lấy chồng nữa. Phòng trưng bày của bà ấy thành công mỹ mãn. Sylvia có nhiều tiền hơn tôi nên không cần tiền của tôi. Tôi không muốn lợi dụng bà ấy. Chúng tôi nâng đỡ nhau, mặc dù bà ấy giàu hơn tôi nhiều. Bà ấy có ngôi nhà trên cao ốc ở SoHo, có công việc yêu thích. Từ sau khi ly dị chồng, bà ấy có sống chung với một người đàn ông, ông ta tự tử chết cách đây ba năm. Tôi là người đàn ông đầu tiên bà đan dứ kể từ khi ấy. Tôi nghĩ chúng tôi không ai muốn gì hơn bây giờ. Ngày nào đó, tôi có kết hôn cùng Sylvia hay không? Có lẽ. Nếu bà ấy muốn, nhưng tôi không tin, tôi sẽ là đồ điên nếu tôi từ chối. Nhưng hiện giờ, việc chủ yếu của chúng tôi là đi ăn tối ở đâu hay ai nấu bữa sáng. Tôi chưa gặp các con của bà ấy. - Ông thản nhiên nói. Charlie mở to mắt nhìn ông. Câu nói của ông rất rõ ràng. Chàng không gặp Gray hơn ba tuần nay, nên hết sức kinh ngạc việc ông không những chỉ sống với một phụ nữ, mà còn nói đến chuyện một ngày nào đó sẽ kết hôn cùng bà ta. Charlie có vẻ như đã bị ai bắn trúng. Và Gray nhìn mặt chàng, bỗng ông nhận ra rằng có lẽ mối lo sợ của Sylvia là đúng. Rõ ràng Charlie không hài lòng việc Gray đan dứ với Sylvia trong mấy tuần qua.

Anh không thích con cái mà! - Charlie nhắc - Bất cứ con cái ở tuổi nào, anh cũng không thích. Cái gì làm cho anh tin rằng con của bà ấy sẽ khác?

Có lẽ chúng không khác và chính điểm không khác đó sẽ phá vỡ cuộc sống chung của tôi. Có lẽ bà ấy sẽ chán tôi trước. Các con bà ấy sống cách

đây ba ngàn dặm. Điều tôi có thể làm là cứ thử xem sao. Đây là cách duy nhất tôi có thể làm. Có thể như thế sẽ được việc, cũng có thể không. Tôi chỉ biết là hiện chúng tôi đang sống như thế và rất tốt. Chúng tôi luôn vui vẻ khi ở bên nhau. Ai biết trước tương lai sẽ thế nào. Tôi có thể chết vào tuần sau. Trong lúc chờ đợi, tôi sẽ sống hạnh phúc.

Hy vọng anh không sao - Charlie nói, vẻ buồn bã, ám chỉ đến việc ông nói có thể chết vào hôm sau - Nhưng nếu bà ta là người khác với lòng anh mong muốn, nếu anh bị mắc bẫy thì mong rằng anh nên chết đi cho khỏe. - Chàng đã nói điều không hay, và Gray cười với chàng. Charlie có vẻ hoảng sợ. Gray không biết chàng sợ cho chàng, hay sợ cho ông. Nhưng sợ cho ai cũng không cần. Ông chỉ nghĩ đến chuyện bị mắc bẫy. Khi ấy, ông sẽ làm kẻ nô lệ tình yêu trong ngôi nhà của Sylvia trên tòa cao ốc.

Tôi không bị mắc bẫy - Gray đáp - Tôi không sống ở đấy. Tôi chỉ ngủ lại tại nhà Sylvia thôi. Chúng tôi sống thử thôi. Nếu việc này không ổn cho hai chúng tôi, tôi sẽ về phòng vẽ của tôi, thế là yên ổn.

Sống cách ấy không được đâu - Charlie nói, vẻ am hiểu - Có một vài phụ nữ bám theo ta như đĩa đói, họ tố cáo, mắng nhiếc hay nổi khùng với ta rồi gọi luật sư. Họ tuyên bố anh thất hứa với họ. Họ bầu víu anh, và anh phải nhìn nhận một điều là họ sở hữu anh. - Charlie có vẻ lo sợ cho Gray. Chàng đã thấy những cảnh như thế xảy ra cho người khác, nên bây giờ chàng sợ sẽ xảy đến cho bạn. Chàng biết nhiều lúc ông rất ngây ngô.

Hãy tin tôi đi, Sylvia và tôi không ai muốn bị người khác làm chủ. Chúng tôi già rồi, không ai muốn như thế cả. Bà ấy lành mạnh, tinh táo, anh đừng vợ đùa cả năm. Nếu bà ấy từ già chồng sau 20 năm chung sống mà không ngoái mắt nhìn lại, thì cũng sẽ không đeo vào cổ tôi như loài chim hải âu đeo theo cột buồm đâu. Nếu có người ra đi, thì chính là bà ấy đi trước.

Bà ấy sợ bị ràng buộc phải không? Nếu thế thì anh có thể bị đau khổ ghê gớm.

Trước đây tôi không đau khổ à? Này Charlie, anh nhớ rằng cuộc đời là bể khổ. Chúng ta đau khổ hàng ngày khi những người chúng ta vừa mới quen không trả lời điện thoại của chúng ta. Có lẽ tôi là người bị đàn bà bỏ rơi nhiều hơn mọi đàn ông ở New York. Tôi đã vượt qua chuyện ấy. Nếu bây giờ có chuyện ấy đi nữa, tôi cũng sẽ vượt qua. Phải, có lẽ bà ấy sợ ràng buộc, tôi cũng vậy. Lạy Chúa, tôi không muốn gặp các con của bà ấy. Tôi rất sợ bị đau khổ hay bị ràng buộc với ai, nhưng đây là lần đầu tiên tôi thực sự cảm thấy rằng sự ngược lối này có thể đáng bị đau khổ, hay sẽ gặp nhiều nguy hiểm. Không ai muốn hứa hẹn gì hết cũng như nói đến chuyện hôn nhân. Hiện chúng tôi đang nói chuyện với nhau về việc ăn tối ở đâu. Còn ngoài ra, chúng tôi bình yên, không dả động gì đến chuyện trăm năm.

Khi anh dan díu với bà ta rồi, anh sẽ không được bình yên đâu - Charlie cau mày nói - Tôi không muốn thấy anh đau khổ. - Nhưng chàng đã có cái nhìn thiên lệch khi nghĩ về tình yêu. Điều đó không phải vì những người yêu tâm anh thể phiệt của chàng có những sai lầm tai hại, mà vì chàng đau khổ trước cái chết của những người trong gia đình, nên bây giờ cố tránh sự đau khổ đó. Charlie không muốn gặp sự nguy hiểm đó nữa, chàng thấy khiếp sợ. Còn Gray thì không. Và hạnh động của Gray bây giờ là mối đe dọa lớn cho Charlie. Như thế đấy là tiếng chuông báo động báo cho mọi người biết rằng một thành viên trong đội quân độc thân đã đào ngũ. Gray thấy trong mắt Charlie có điều gì đấy mà Sylvia đã lo sợ? Không những là sự bất tín, bất bình mà còn là sự hốt hoảng. Quả là Sylvia thông minh khéo léo hơn Gray tưởng, vì bà hiểu rõ lòng người, biết Charlie là người cuồng tín. Có lẽ Adam cũng thế. Điều mà Gray không thích là phản ứng của Charlie về tình yêu giữa ông và Sylvia, khiến cho ông cảm thấy mình không những là người bất trung đối với Charlie, mà còn là người điên khùng. Khi Charlie ký séc trả tiền ăn, ông cảm thấy rầu rĩ thấy mọi vật có vẻ thô lương. Trước mắt Gray, họ sẽ không có những bữa ăn vui vẻ nữa, Gray nghĩ như vậy.

Sylvia và tôi hy vọng anh sẽ đến nhà bà ấy ăn tối một bữa. - Gray nói, và Charlie ký séc vừa xong, bèn để bút xuống, nhìn ông dăm dăm.

Anh có nhận ra anh thích chuyện này không? -Charlie hỏi, vẻ hần học. Gray lắc đầu. Ông không muốn nghe câu hỏi như thế - Lạy Chúa, anh giống gã đàn ông có vợ. Anh hãy nhớ rằng anh là người độc thân!

Nếu tôi có vợ, phải chăng là điều xấu? - Gray đáp, giọng gay gắt. Ông rất thất vọng trước phản ứng của Charlie. Ông nghĩ ý kiến của Sylvia là sai, nhưng bà đã đúng - Nhưng dù sao, tôi nghĩ mắc bệnh ung thư ruột kết mới xấu.

Thình thoảng khó nói sự khác nhau giữa hai việc này - Charlie đáp, giọng cau có - Hai người hứa hẹn sống đời bên nhau, cũng như mắc bệnh ung thư ruột kết thôi. Anh phải từ bỏ bản thân mình, để trở thành người mà không người đàn ông lành mạnh nào muốn làm. - Charlie nói với một niềm tin tưởng hoàn toàn, còn Gray thờ dãi, nhìn chàng. Trong bao nhiêu năm nay họ đã trở thành loại người nào? Phải chăng họ đã trả giá quá đắt để có được sự tự do mà họ khư khư giữ lấy? Cuối cùng, sau khi bảo vệ sự độc lập của mình, họ sẽ kết thúc bằng cuộc sống đơn độc. Bỗng nhiên từ khi gặp Sylvia, Gray nghĩ rằng cuộc sống đơn độc như thế không phải là mục tiêu đáng quý. Ông đã nói với bà như vậy chỉ mới cách đây mấy hôm. Ông nhận ra rằng một ngày nào đó, ông không muốn chết cô đơn. Và ngày đó sẽ đến, cái ngày mà những người đàn bà điên khùng, cần sự giúp đỡ của ông hay những cô trâm anh thế phiệt của Charlie cũng như các cô gái đẹp nông cạn của Adam thôi không bám theo họ nữa. Họ sẽ ở nhà với ai đây. Khi ấy thiên đàng tự do sẽ không còn là chốn tốt đẹp cho Gray nữa.

Có thật anh muốn sống tuổi già của anh với tôi không? - Gray hỏi Charlie, nhìn chăm chăm vào mắt chàng - Có phải anh muốn như thế không? Hay là anh muốn nhìn đôi chân xinh đẹp hơn chân tôi ngồi bên kia bàn ăn khi anh đi ngao du trên chiếc du thuyền Blue Moon? Vì nếu bây giờ mà anh không nghĩ đến điều đó, cuối cùng anh sẽ phải sống với tôi thôi. Tôi rất thương anh, anh là người bạn thân của tôi, nhưng khi tôi già, tôi bệnh, tôi mệt mỏi, có lẽ tôi thích chui vào giường với ai đấy để họ nắm tay tôi hơn là ngồi ở bàn ăn để nhìn mặt anh. Cho nên, trừ phi anh muốn kết thúc

cuộc đời với Adam hay với tôi thì thôi, còn nếu không anh nên nghĩ đến chuyện kết tóc se tơ với ai đấy ngay từ bây giờ.

Chuyện gì đã xảy đến cho anh thế? Bà ta đã mớm cho anh cái gì đấy? Sự khoái lạc phải không? Tại sao bây giờ anh lo về tuổi già thế? Anh 50 tuổi. Anh khỏi lo về chuyện ấy 30 năm nữa, và trong thời gian đó chỉ có Chúa mới biết chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng ta.

Có lẽ đấy là điểm quan trọng. Tôi 50 tuổi còn anh 46. Có lẽ đã đến lúc chúng ta phải trưởng thành. Adam còn trẻ, có thể anh ấy chưa đến lúc phải suy nghĩ về vấn đề này. Tôi không biết tôi còn muốn sống đời sống như thế này nữa không. Tôi có thể cứu giúp bao nhiêu phụ nữ nữa? Tôi có thể giúp họ tránh khỏi lệnh cưỡng chế bao nhiêu lần nữa? Adam sẽ trả bao nhiêu đồ cấy ghép cơ thể cho bao nhiêu cô gái nữa? Và anh còn muốn tìm lỗi lầm của bao nhiêu cô gái các quý tộc nữa? Nếu họ không xứng với anh, Charlie, anh cứ cho họ đi chỗ khác chơi. Nhưng có lẽ đã đến lúc anh tìm ai đó xứng với mình.

Ăn nói như đồ phản bội! - Charlie nói, nâng ly rượu vang cụng ly ông rồi uống hết và để xuống bàn - Tôi không biết anh nghĩ sao, nhưng tôi thấy câu chuyện giữa chúng ta quá chán. Có lẽ anh cảm thấy Chúa Thời Gian đang thúc đẩy bên hông anh, nếu anh muốn biết tôi nghĩ sao thì vấn đề này đối với tôi rất kỳ cục. Tôi không nôn nóng. Tôi không vội vàng kết duyên với bất kỳ người phụ nữ nào với lý do tôi sợ chết cô đơn. Tôi có thể tự tử mà chết trong đêm nay. Nhưng tôi không vội yên bề gia thất, thậm chí không nghĩ đến chuyện đó, cho đến khi tôi tìm được người phụ nữ chân chính.

Anh sẽ không bao giờ tìm ra. - Gray buồn bã nói. Câu chuyện cũng làm cho ông chán nản. Ông hy vọng Charlie sẽ chia vui với ông, nhưng nào ngờ chàng hành động như thể Gray đã phản bội bạn bè. Theo Charlie thì Gray đã phản bội anh và Adam.

Tại sao anh nói chuyện như thế? - Charlie hỏi, vẻ tức giận.

Vì anh không muốn tìm. Chừng nào anh không muốn tìm, sẽ không có ai

đạt được tiêu chuẩn của anh. Anh không để họ phấn đấu. Anh không muốn tìm người phụ nữ chân chính. Tôi cũng không. Nhưng rồi bỗng Sylvia đi vào đời tôi, và mọi việc đều đảo ngược.

Tôi thấy đầu óc anh đã đảo ngược. Có lẽ anh nên uống thuốc giảm suy nhược và nhìn tình yêu bằng con mắt khác.

Sylvia là thuốc giảm suy nhược của tôi. Bà ấy là động cơ cho tôi vui sống và yêu đời.

Nếu đúng như thế thì tôi mừng cho anh và tôi hy vọng tình yêu của hai người lâu bền. Nhưng cho đến khi anh tỉnh ngộ, xin anh đừng tìm cách cải hóa hai chúng tôi. Tôi không tin quan hệ của anh sẽ êm xuôi.

Tôi sẽ để anh chứng kiến chuyện tình của chúng tôi. - Gray đáp. Sau đó, hai người đứng dậy ra về. Gray đi theo Charlie ra khỏi Yacht Club; hai người đứng trên vỉa hè nhìn nhau một lát. Bữa ăn trưa rất căng cho hai người, riêng Gray, đây là bữa ăn buồn chán. Ông muốn bạn giúp mình rất nhiều: ăn mừng, nâng đỡ, háo hức. Ông muốn nhiều thứ vui vẻ chứ không muốn lời lẽ công kích gay gắt như trong bữa ăn vừa rồi.

Anh hãy giữ mình - Charlie nói, một tay vỗ nhẹ lên vai Gray, một tay vẫy gọi taxi. Chàng nôn nóng ra đi, và khi bước lên xe, chàng nói lớn - Tôi sẽ gọi cho anh... và chúc mừng nhà trưng bày.

Gray đứng trên vỉa hè, nhìn chàng, vẫy tay chào, đầu cúi xuống rồi bỏ đi. Ông định về nhà. Ông cần không khí trong lành, cần có thời gian để suy nghĩ. Chưa bao giờ ông nghe Charlie nói năng cộc cằn, công kích ông như thế. Ông nghĩ ông đã đánh giá về trường hợp của bạn mình rất đúng, Charlie không muốn tìm “người chân chính”. Trước đây Gray không thấy được vấn đề như vậy, nhưng bây giờ thì quá rõ ràng. Không như Charlie nghĩ, Sylvia không hề tẩy não ông, mà bà chỉ mở trí cho ông, cho ánh sáng ngoài đời chiếu rọi tâm ông. Đứng bên cạnh bà, ông thấy được những gì ông muốn biết mà không dám khám phá. Bà làm cho ông đủ can đảm để thành người ông hằng mong muốn, trước đây do ông quá sợ nên không

thành được. Còn Charles, nỗi lo sợ đã ám ảnh chàng, từ khi Ellen và bố mẹ chàng chết. Dù chàng đã trị liệu về tâm thần nhiều, nhưng Gray nghĩ chàng vẫn bị suy sụp về tinh thần. Ông rất buồn vì chuyện bất đồng giữa ông và Charlie lại có thể xảy ra. Ông nghĩ rằng Charlie đã bỏ phí cả một đời thật uổng. Ông chỉ mới biết Sylvia sáu tuần, nhưng đã hiểu bà rất nhiều và cuộc đời ông đã hoàn toàn thay đổi. Thay vì Charlie mừng cho ông, chàng lại gọi ông là đồ phản bội, khiến ông đau đớn tận tâm can. Gray cảm thấy việc này như cú đấm thật mạnh vào mặt ông, lời chàng đang vọng lên trong óc ông thì chuông điện thoại di động reo.

Chào. Chuyện ấy diễn ra như thế nào? - Người hỏi ông là Sylvia, giọng bà vui vẻ, bà gọi cho ông từ văn phòng. Cuối cùng bà tin rằng Gray biết rõ Charlie nhiều hơn bà, lời nhận xét của bà về phản ứng của chàng đối với mối tình giữa bà và Gray có lẽ sai lầm. Bà tự nhủ Gray đúng, và bà có phần hoang tưởng - Anh đã nói cho anh ta biết chưa? Anh ta nói sao?

Khủng khiếp lắm - Ông đáp - Chuyện rất chán. Anh ta gọi anh là đồ phản bội. Anh chàng lo sợ khiếp vía về chuyện chúng ta hứa hẹn, kết hôn với nhau. Anh không ngờ có chuyện như thế này. Anh thấy em nói rất đúng. Bữa ăn trưa rất buồn.

Thế mà anh cứ nói em sai.

Em không sai. - Ông biết rằng bà hiếm khi sai. Bà có nhận xét về mọi người rất chính xác, đoán trước phản ứng của họ rất tài tình, và bà hết lòng khoan dung về những tật xấu của họ.

Em xin lỗi. Chắc chuyện này đã làm cho anh rất buồn. Anh không phải là đồ phản bội đâu, Gray à. Em biết anh vẫn rất quý họ. Không có lý do gì buộc anh thôi yêu họ. - Bà không cố lôi ông ra khỏi họ. Nhưng Gray tin chắc rằng, nếu ông cứ yêu bà thì Charlie sẽ tẩy chay ông.

Nếu họ vẫn để cho anh chơi với họ, thì anh sẽ tiếp tục chơi. Anh đã nói thật lòng với anh ta.

Nói về chúng ta ư?

Về anh ta nữa. Anh nói anh ta đã bỏ phí cả cuộc đời và có nguy cơ sẽ chết trong cô đơn.

Có lẽ anh đúng, - Bà dịu dàng nói - nhưng anh ta phải nghĩ được như thế mới tốt. Và có lẽ anh ta muốn như thế. Theo như lời anh nói thì từ khi có người trong gia đình anh ta chết, Charlie nghĩ rằng mình đã bị mọi người bỏ rơi. Chuyện này rất khó vượt qua. Mọi người mà anh ta thương yêu khi còn nhỏ đều chết hết. Với một người lâm vào hoàn cảnh như thế này, khó mà thuyết phục họ tin rằng người nào được anh ta yêu thương sẽ không bỏ anh ta hay lại chết, cho nên anh ta xua đuổi họ trước.

Chính anh đã nói với anh ta như thế. - Cả hai đều nghĩ rằng họ đúng. Nhưng Charlie dùng mọi cách để biện hộ cho mình. Chàng không chịu thừa nhận điều Gray nói là đúng. Chàng cứ nhất quyết cho rằng sở dĩ chàng từ bỏ phụ nữ không lấy họ làm vợ là vì họ có những lỗi lầm không thể tha thứ.

Em nghĩ anh ta không thích nghe lời anh nói.

Không phải anh ta không thích đâu. - Ông đáp, giọng buồn rầu - Nhưng anh không thích điều anh ta nói về chúng ta.

Hy vọng anh ta sẽ hối hận. Nếu khi nào Charlie đến chơi, ta mời anh ta ở lại ăn tối. Hãy để một thời gian cho anh ta bình tĩnh lại. Anh đã báo cho anh ta biết một chuyện kinh khủng bất ngờ. Chuyện về chúng ta. Và anh đã nói sự thật về Charlie.

Phải, anh đã làm thế. Anh nghĩ Charlie quá sốc về chuyện của chúng ta. Lần cuối cùng anh ta gặp anh ở trên du thuyền, lúc đó anh là thành viên trung kiên của Câu lạc bộ những người độc thân, rồi vừa khi Charlie vắng mặt, anh đã nhảy tàu. Ít ra anh ta xem vấn đề như thế.

Anh thấy vấn đề ra sao? - Bà hỏi, vẻ lo lắng.

Anh thấy anh là người may mắn nhất trần đời. Anh đã nói với Charlie như vậy. Anh nghĩ anh ta không tin. Anh ta nghĩ em đã bỏ bùa anh. - Nói xong, Gray cười - Nếu em đã bỏ bùa anh, xin em đừng giải bùa. Anh thích bùa mê của em. - Ông có vẻ vui sướng trở lại.

Em cũng vậy. - Bà cười, nghĩ đến ông. Nghe giọng bà nói, ông thấy như vậy. Bà có khách hàng đang đợi nên hẹn ông sẽ gặp nhau tại nhà sau khi làm việc xong - Cố đừng lo lắng nhiều về chuyện này - Bà lại nói - Charlie lo cho anh đấy. Anh ta sẽ bình tĩnh trở lại. - Gray không tin. Khi ông đi bộ về nhà mình, ông suy nghĩ về chuyện này rất nhiều. Bữa ăn trưa của họ không những chỉ là cú sốc cho Charlie, mà cả cho Gray... Nói như tên phản bội... ông vẫn còn nghe lời của Charlie vang lên trong óc rõ ràng, chắc nịch.

***

Trên đường ra phố, Charlie không ngớt suy nghĩ đến lời Gray đã nói với chàng. Chàng có nhiều thì giờ để nghĩ về chuyện đó. Chàng hẹn đến thăm trung tâm thiếu nhi ở giữa khu Harlem, cơ sở chàng đã tài trợ cho trung tâm này. Chàng vẫn ngạc nhiên trước điều Gray đã nói. Có nhiều điều ông nói hợp ý chàng. Trước đây chàng cũng có mối quan tâm như Gray về chuyện có nguy cơ sẽ chết trong cô đơn. Nhưng chàng không muốn thảo luận với ai về vấn đề này ngoài ông bác sĩ trị liệu cho chàng. Chàng nghĩ Adam còn quá trẻ không thể bàn chuyện này với anh, nhưng Gray thì được. Adam mới 41 tuổi, lo xây dựng cơ nghiệp và vui chơi. Charlie và Gray đã đến đỉnh của cuộc chơi và bắt đầu đi xuống phía bên kia trái núi hoan lạc. Charlie không biết mình có nên tiếp tục cuộc sống cô đơn không. Cuối cùng, chàng không còn sự lựa chọn nào khác. Chàng ganh tỵ với Gray, vì ông đã tìm được người đi cùng với mình ở phần đời còn lại. Nhưng ai biết việc này sẽ kéo dài bao lâu? Có lẽ không lâu vì không có gì là tuyệt đối cả.

Chàng trầm tư suy nghĩ, mặt lo buồn, trí đang nhớ từng chi tiết câu chuyện mà chàng đã nói với bác sĩ trị liệu, thì bỗng nhiên taxi dừng lại ở địa chỉ mà chàng đã đưa cho tài xế.

Ông đến đây có sao không? - Người tài xế hỏi, vẻ lo lắng. Trông Charlie như thể đến đâu đó ở đại lộ 5 chứ không phải đến trung tâm Harlem. Chàng thắt cà vạt Hermès, đeo đồng hồ vàng, mặc com-lê đắt tiền. Chàng không thể đến câu lạc bộ Yacht Club như một kẻ nhếch nhác.

Không sao đâu. - Chàng đáp, cảm ơn người tài xế và cười với anh ta, tặng anh thêm tiền boa hậu hĩ.

Ông muốn tôi đợi không? Hay quay về? - Anh ta không thích để chàng ở đây.

Anh đừng lo, rất cảm ơn anh. - Chàng lại cười. Khi chàng ngược mắt nhìn tòa nhà, chàng cố xua đuổi câu chuyện của Gray ra khỏi đầu. Ngôi nhà cần sửa sang nhiều, chàng nghĩ. Với số tiền cơ sở chàng gửi cho, nhiều đến cả triệu đô-la, chàng hy vọng tòa nhà sẽ được chỉnh trang lại.

Mặc dù cố xua đuổi câu chuyện với Gray ra khỏi đầu, nhưng khi đi đến cửa trước tòa nhà, chàng vẫn nghĩ đến Gray. Điều vợ vẫn nhất là Charlie cảm thấy như thể mình đã ghen với Sylvia, nhưng trong thâm tâm, chàng vẫn nghĩ mình ghen. Chàng không muốn mất người bạn thân vào tay người phụ nữ có công với ông. - Gray nói bà là người có năng lực chứ không phải người khoe khoang - vì bà đã giúp ông liên hệ với các nhà trưng bày để bán tranh. Rõ ràng bà ta đã cố lấy lòng Gray để đạt được điều gì đó nơi ông. Nếu Sylvia điều khiển được Gray, bà có thể phá tan tình bạn của họ. Nhưng chàng hy vọng bà ta không làm được điều ấy. Điều chàng lo sợ nhất là mất một người bạn. Chàng không muốn Gray kết hôn, sống chung, ở lại đêm, hay bất cứ cái gì khiến cho ông thân thiện với bà. Charlie cảm thấy không tin bà. Gray giống như thể đã bị bà hớp hồn. Bà đã tẩy não ông, và tệ hơn hết là ông tin vào những gì ông đã nói. Thực vậy, ông quá tin vào lời bà, nhất là về Charlie. Chắc bà đã nói với ông nhiều về chàng; Gray không nói với chàng ý nghĩ riêng của mình. Sylvia đã biến Gray thành một con người hoàn toàn khác. Charlie không thích như thế.

Sau khi bấm chuông, chàng đứng đợi trước cửa trung tâm nuôi dưỡng các trẻ em bị lạm dụng một hồi lâu. Cuối cùng chàng mới thấy một thanh niên để râu, mặc quần jeans và áo thun tay ngắn xuất hiện mở cửa cho chàng. Anh ta là người Mỹ gốc Phi, khi cười để lộ hàm răng trắng bóc và cặp mắt có màu sô-cô-la nhạt. Khi anh ta nói, đó là thứ giọng trầm bổng của người vùng Caribe.

Xin chào. Tôi có thể giúp gì cho ông? - Anh ta nhìn Charlie như thể chàng từ hành tinh khác đến. Chưa bao giờ có ai ở đây thấy một người đến trung tâm mà ăn mặc sang như chàng. Người thanh niên cố che giấu sự vui sướng của mình, và mời chàng vào.

Tôi có hẹn gặp Carole Parker. - Charlie nói, Carole là giám đốc trung tâm. Charlie chỉ biết cô là nhân viên hoạt động xã hội và giấy ủy nhiệm của cô rất tốt. Cô ta theo học ở Princeton khi chưa tốt nghiệp đại học, đậu bằng thạc sĩ về hoạt động xã hội ở Columbia, và làm việc để hoàn tất bằng tiến sĩ xã hội. Chuyên môn và lĩnh vực hoạt động của cô là trẻ em bị lạm dụng.

Đây là ngôi nhà an dưỡng cho các trẻ bị lạm dụng và mẹ của chúng, nhưng không giống như nhiều nhà an dưỡng khác, trọng tâm chính ở đây là nhằm đến các em bé, chứ không vì mẹ của chúng. Phụ nữ bị lạm dụng mà không có con, hay người nào không có con bị lạm dụng đều không được vào đây ở. Charlie biết rằng họ đang khảo sát nghiên cứu biện pháp để phòng sự lạm dụng trẻ em chứ không đợi đến lúc các trẻ đã bị lợi dụng mới xử lý. Họ kết hợp công việc này với trường Đại học New York. Nhân viên làm ở đây gồm có mười người làm trọn giờ, sáu người làm bán thời gian. Những người làm việc bán thời gian đều làm vào ban đêm và hầu hết là sinh viên đã tốt nghiệp. Có hai bác sĩ tâm thần làm việc bên cạnh họ, và nhiều tình nguyện viên, nhiều người trong số này là trẻ vị thành niên đã từng bị lạm dụng. Việc dùng những trẻ đã từng bị lạm dụng này để giúp đỡ các em còn nhỏ là một sáng kiến rất hay. Khi đọc về những chuyện này Charlie đã rất thích. Parker làm việc này đã được ba năm, khi cô mới đậu bằng thạc sĩ. Cô định trở thành bác sĩ tâm lý, chuyên chữa trị các bệnh nhân ở thành phố và các em ở nội thành. Cô điều khiển trung tâm với sự cố gắng hết mình. Cô tự mình tích lũy được một triệu đô-la để mua ngôi nhà làm trung tâm an dưỡng, và cơ sở của chàng đã giúp số tiền bằng với số tiền do cô tích lũy. Theo những gì chàng đã đọc và biết về cô, thì cô là một phụ nữ rất ấn tượng, và chàng còn biết năm nay cô được 34 tuổi. Chàng không biết cô trông như thế nào, chỉ biết cô qua giọng nói trên điện thoại thôi. Cô có vẻ chuyên nghiệp, như một nhà kinh doanh, nhưng giọng cô ấm áp, thân

tình. Cô mời chàng đến thăm trung tâm, hứa rằng cô sẽ dẫn chàng đi thăm nơi đây một vòng. Mọi thứ trên giấy tờ đã kiểm tra rất kỹ, kể cả bản thân người giám đốc. Cô ta trẻ, nhưng xem như có khả năng. Lý lịch của Carole đưa cho hội đồng quản trị cơ sở hết sức ấn tượng, một số chi tiết đã được các nhân vật quan trọng ở New York xác nhận. Ngoài việc cô ta đã được đào tạo tốt và có năng lực, Carole còn có nhiều mối liên hệ với các nơi có quyền lực. Chính ông Thị trưởng đã viết giấy giới thiệu cô. Cô ta đã gặp gỡ nhiều nhân vật quan trọng, gây cho họ ấn tượng tốt qua việc điều tra về trung tâm.

Người nhân viên dẫn Charlie vào phòng khách nhỏ, xấu xí, và khi chàng ngồi xuống, anh ta mời chàng cốc cà phê, nhưng chàng từ chối. Chàng đã uống đủ trong bữa trưa với Gray rồi, và chuyện xảy ra giữa hai người đang còn làm cho chàng ớn lên tận cổ. Ngồi đợi Carole, chàng cố xua đuổi cảm giác ấy ra khỏi đầu.

Chàng nhìn người qua lại trước cửa phòng khách. Họ là những phụ nữ, em bé, trẻ vị thành niên mặc áo thun có dấu hiệu cho biết họ là tình nguyện viên. Ngoài sân đang diễn ra trận bóng rổ giao hữu, và còn có cuộc họp với các phụ nữ trong vùng để bàn về biện pháp ngăn ngừa việc lạm dụng trẻ em. Một tuần họ tập trung đến đây hai lần để làm việc này. Chàng không biết công việc họ đã làm. Khi chàng nhìn các em bé ném quả bóng qua vòng lưới thì cánh cửa ở cuối phòng mở ra, một phụ nữ tóc vàng, dáng người cao xuất hiện, nhìn chàng. Cô ta mặc quần jeans, đi giày tập chạy và mặc áo thun. Khi chàng đứng dậy bắt tay cô, chàng nhận ra cô ta cao gần bằng mình. Cô ta cao 1m80, có khuôn mặt quý phái. Trông cô ta như là người mẫu chứ không phải nhân viên công tác xã hội. Cô ta cười khi chào chàng, nhưng thái độ theo nghi thức xã giao và có phần lạnh lùng. Họ cần tiền của cơ sở chàng, nhưng không vì thế mà cô phải quy lụy, cúi mình trước mặt chàng, mặc dù cô biết làm thế là có lợi. Cô rất bối rối nếu phải làm thế, và cô không tin chàng muốn cô như vậy. Cô hơi ngại và để đề phòng, cô mời chàng vào phòng làm việc của mình.

Trên tường có bích chương khắp nơi, có kế hoạch làm việc, những bản ghi nhớ, lời công bố, lời dặn tổng quát cho nhân viên. Phòng có đường dây nóng đề phòng việc tự tử, kiểm tra độc dược, và biểu đồ phát triển cơ sở. Kệ sách chất đầy sách tham khảo, ít ra một nửa số sách nằm lăn lóc trên nền nhà. Bàn làm việc của cô có nhiều đồ đạc, cô lồng khung ảnh các em để trên bàn làm việc, tất cả chúng đều đã ở trung tâm này một thời gian. Charlie biết cô quản lý tất cả công việc tại trung tâm, và đích thân quản lý các nhóm trẻ em. Nhóm duy nhất cô không quản lý là nhóm các bà mẹ bị ngược đãi. Có một bà trong cộng đồng được huấn luyện đã đến để làm việc đó. Carole Parker tự mình làm các thứ, ngoại trừ kỳ cọ nền nhà và nấu ăn. Bản tính cô rất muốn làm công việc ấy, và cô đã từng làm rồi. Cô là người ham đọc sách, nhưng thỉnh thoảng rất ngại tiếp khách. Charlie không biết cô có muốn tiếp chuyện chàng không. Trông cô có vẻ rất căng, nhưng khi cô ngồi vào bàn và cười, cô có cặp mắt rất thân thiện. Cặp mắt cô to và xanh như mắt búp bê.

Thưa ông Harrington, vậy là ông đến kiểm tra chúng tôi? - Cơ sở từ thiện của chàng đã giúp trung tâm này số tiền gần một triệu đô-la, nên chàng có quyền kiểm soát. Cơ sở của chàng đã giúp họ đúng 975.000 đô-la, bằng với số tiền mà cô yêu cầu. Cô không muốn số tiền một triệu chẵn, mà chỉ muốn có số tiền bằng với số mà cô đã thu gom được trong ba năm qua. Cô hết sức ngạc nhiên khi cơ sở báo cho cô biết rằng số tiền trung tâm yêu cầu giúp đỡ đã được chấp nhận. Cô đã gửi đơn yêu cầu giúp đỡ đến rất nhiều cơ sở từ thiện khác cùng lúc, tất cả những nơi đó đều từ chối lời yêu cầu của cô. Họ nói rằng họ muốn theo dõi tiến trình hoạt động của trung tâm trong ba năm sắp đến, trước khi họ chuyển tiền đến hỗ trợ kế hoạch của cô. Cho nên cô rất cảm ơn cơ sở từ thiện của chàng. Cô thường cảm thấy mình như con khi làm xiếc khi những người cho tiền đến kiểm tra, xem xét. Cô đang bận việc cứu mạng sống và chữa trị cho các em bé bị thương tích. Cô rất quan tâm đến các công việc này. Dùng tiền gây quỹ để làm công việc này là điều xấu nhưng cần thiết, cô không thích làm một việc như vậy. Carole không thích làm vừa lòng người để moi tiền của họ. Những người

mà cô phục vụ đều muốn được làm vừa lòng, cô biết rất rõ việc này và rất chán ngán. Cô không thích thuyết phục những người sống trong cảnh nhung lụa. Họ nghĩ sao về một em bé năm tuổi bị thuốc tẩy đồ vào mắt và sẽ bị mù suốt đời, hay một cô bé bị mẹ áp bàn ủi đang nóng vào mặt, hay một bé mười hai tuổi bị ông bố cưỡng hiếp và dí đầu thuốc lá vào ngực? Làm sao để thuyết phục người đời bỏ tiền ra giúp đỡ các em bé này? Charlie không biết cô sắp nói gì với chàng, nhưng chàng thấy ánh mắt của cô đầy nhân ái, và có vẻ bất bình khi nhìn bộ com-lê sang trọng, chiếc cà vạt đắt tiền và chiếc đồng hồ vàng của chàng. Có lẽ cô sẽ dùng tiền sắm các thứ ấy vào các việc khác ích lợi hơn. Chàng đọc được tư tưởng của cô và cảm thấy mình điên khùng khi vác mạng đến đây.

Chàng nói:

Tôi xin lỗi vì mặc quần áo không thích hợp. Nhưng trưa nay tôi phải đi ăn với khách về công việc làm ăn. - Chàng đã nói dối, nhưng chàng không muốn đến Yacht Club với quần jeans, áo thun và đi giày thể thao. Nói xong, chàng cởi áo vét, tháo nút măng sét, xắn tay áo sơ-mi, tháo cà vạt cho vào túi. Làm thế cũng không cải thiện được mấy tình hình, nhưng ít ra chàng đã cố làm dịu sự căng thẳng giữa họ. Carole thấy vậy liền cười.

Xin lỗi - Cô nói - Làm công việc xã hội như tôi không thể mặc áo quần đẹp được. Tôi thích mặc giản dị như thế này. Tôi không thể trải thảm đỏ để đón khách quan trọng, vì lý do chính là chúng tôi không có, và cho dù có đi nữa, chúng tôi cũng không có thì giờ để trải nó ra. - Tóc cô dài, tết thành bím thả sau lưng. Cô ngồi duỗi dài hai chân dưới bàn trông như người Viking. Trông cô chỉ có vẻ là một nhân viên hoạt động xã hội thôi, nhưng hồ sơ cho thấy lý lịch của cô rất tốt. Chàng nhớ Carole đã đi học ở Princeton, và chàng nói chàng cũng học ở đây, hy vọng sẽ làm cho tình hình này bớt căng thẳng.

Tôi thích Đại học Columbia hơn, - Cô đáp, rõ ràng cô không thích họ cùng học một trường - tôi nói thật đấy. Trường Princeton thật ra có tiếng mà không có miếng. Mọi người đều tự hào về quá khứ của nó. Tôi thấy nó chỉ

tốt trong quá khứ hơn là hiện tại và tương lai.

Tôi không nghĩ như thế - Charlie dè dặt đáp, nhưng chàng rất ấn tượng trước nhận xét của cô. Chàng thấy cô nói có cái đúng, có cái không đúng - Cô ăn trong câu lạc bộ của trường phải không? - Chàng hỏi, vẫn hy vọng làm thân với cô hay tìm ra vài điểm chung giữa họ.

Phải - Cô bối rối - Tôi ăn trong câu lạc bộ Cottage. - Cô dừng một lát rồi cười thông cảm. Cô biết kiểu người như chàng. Những thanh niên quý tộc như chàng đến học ở Princeton rất nhiều - Còn anh ăn ở câu lạc bộ Ivy phải không? - Câu lạc bộ này không chấp nhận phụ nữ, mặc dù cô đang học ở đây. Cô ghét những thanh niên ở trong câu lạc bộ này. Bây giờ cô thấy ý nghĩ này có vẻ điên khùng, còn non mà tự cao tự đại. Cô cười khi chàng gật đầu.

Tôi sẽ không nói cái gì ngu ngốc như hỏi “Cô nghĩ sao?” - Cô có thể tha thứ cho tôi không?

Có. - Cô cười đáp, bỗng trông cô có vẻ trẻ hơn nhiều. Cô không trang điểm, mỗi khi đến trung tâm, cô không bận tâm về việc này. Cô quá bận việc nên không nghĩ đến chuyện sơn phấn hay làm đẹp - Với 975.000 đô-la của cơ sở anh hỗ trợ, đủ làm cho tôi tha thứ cho anh mọi việc, trừ việc anh lạm dụng ngược đãi con mình.

Tôi không có con, cho nên ít ra tôi không có tội về việc này. - Chàng nghĩ rằng cô không thích chàng, cho nên biến chuyện ghét thành thương là một thử thách cho chàng. Nói cho cùng, cô là người đẹp, không kể chuyện cô có nhiều cấp bằng đại học. Khi Charlie trở tài tán tỉnh phụ nữ, ít người cưỡng lại được. Chàng không biết có nên bỏ công tán tỉnh Carole Paker hay không. Trông cô có vẻ khó khăn. Cô đóng vai trò rất tốt, và nghĩ rằng chàng không tán tỉnh mình. Cô ngạc nhiên khi nghe chàng nói không có con, rồi bỗng cô nhớ mang máng rằng có nghe ai đó nói chàng không lấy vợ. Cô tự hỏi không biết có phải chàng đồng tính luyến ái không. Nếu Charlie biết cô nghĩ thế, chắc chàng rất đau khổ. Cô không quan tâm đến chuyện tình dục của chàng. Điều cô muốn là tiền của chàng, để chi tiêu cho các em ở trung

tâm.

Chắc anh muốn đi xem một vòng chứ? - Cô hỏi và đứng dậy, nhìn vào mắt chàng. Đi giày cao gót, trông cô cao gần bằng chàng. Charlie cao 1m84 và mắt họ có màu giống nhau. Tóc của họ cũng có màu vàng. Chàng ngạc nhiên thấy Carole giống chị mình như đúc. Nhưng chàng cố quên chuyện này, vì nó làm cho chàng thấy bất ổn trong lòng.

Chàng đi theo cô ra khỏi phòng, cô không thấy được nét mặt chàng ra sao. Suốt một giờ sau đó, cô đưa chàng đi xem các phòng, các nơi làm việc, lôi chàng đi khắp các hành lang, cô chỉ cho chàng xem khu vườn mà các em đã trồng trên sân thượng, giới thiệu chàng với nhiều em nhỏ. Cô giới thiệu chàng với bé Gabby và con chó dẫn đường, nói cho chàng biết cơ sở của chàng đã chi trả việc này. Cả hai đều đang được huấn luyện, Gabby đặt tên cho con chó Lab đen to lớn mà họ đã cho bé là Zorro. Charlie dừng lại, vỗ tay lên con chó, đầu cúi xuống, nên Carole không thấy mắt chàng ướm. Khi không có các em ở gần, cô kể cho chàng nghe nhiều chuyện rất thương tâm về chúng. Họ dừng lại vài phút để xem một nhóm trẻ đang bàn luận với nhau. Nghe chúng nói, chàng hết sức kinh ngạc. Thường thường Carole hướng dẫn các em học tập, nhưng chiều hôm nay cô phải nghỉ để tiếp chàng. Cô cho việc này là phí phạm thì giờ vô ích, và cô nghĩ, để dành thì giờ làm việc với các bệnh nhân của họ ích lợi hơn.

Cô giới thiệu chàng với các tình nguyện viên, họ đang cùng các em bé làm việc, có người đang đọc sách cho những trẻ em đến tuổi vào trung học mà không biết đọc biết viết. Chàng nhớ đã đọc trong cuốn sách nhỏ của cô viết về chương trình này, nhờ thế mà cô có giải thưởng quốc gia do kết quả trong công việc mang lại. Các bệnh nhân của cô, người nào cũng biết chữ sau thời gian chữa trị một năm, và sau đó tiếp tục chữa trị theo chương trình cho các bệnh nhân ngoại trú tại trung tâm. Bố mẹ của các em được chào đón niềm nở đến tham gia chương trình đọc sách cho người lớn nghe. Họ góp ý việc chữa trị cho các em và cho cả người lớn.

Cô đưa chàng đi từ trên lầu xuống tận nhà dưới, giới thiệu chàng với mọi

người, và cuối cùng với người phụ tá của mình là Tygue, người thanh niên đã ra mở cổng cho chàng. Carole cho chàng biết anh ta vay tiền để theo học tiến sĩ tại Đại học Yale. Cô đã mời nhiều người tài giỏi có thiên chí vào làm việc với cô tại trung tâm, những người này, hoặc là cô đã quen biết trước, hoặc biết đến khi đang làm tại trung tâm. Cô nói cô và Tygue quen nhau khi cùng học chương trình thạc sĩ về công tác xã hội. Sau khi có bằng, cô bắt đầu làm việc tại trung tâm, còn anh ta tiếp tục học tại Đại học Yale. Anh người gốc ở Jamaica, và chàng thích nghe anh ta nói. Sau khi họ nói chuyện với nhau một lúc, cô mời Charlie về lại văn phòng. Chàng đã quá mệt.

Tôi không biết nói sao với cô, - Chàng nói, nhìn cô với vẻ thán phục - trung tâm này quá tuyệt, và cô rất tài giỏi. Làm sao cô có thể điều hành được nó? - Chàng rất phục trước công việc cô đã làm, và mặc dù khi mới gặp nhau, cô có vẻ không dành được cảm tình của chàng và tỏ ra tức tối về câu lạc bộ âm thực tại đại học của chàng; nhưng bây giờ chàng thấy cô là người rất đáng kính phục. Carole đáng phục hơn chàng nhiều, chàng nghĩ. Ở tuổi 34 mà cô đã tạo dựng được một cơ ngơi để chữa trị bệnh tâm thần cho mọi người, làm biến đổi cuộc đời của bao nhiêu con người bất hạnh trẻ có, già có.

Trong khi họ đi tham quan một vòng, chàng mãi miết nghe cô nói, đến nỗi quên cả chuyện tán tỉnh cô. Thay vì thế, cô lại làm cho chàng ngẩn ngơ tâm trí, không phải vì vẻ duyên dáng của cô, mà vì công việc không biết mệt mỏi và thành quả tốt đẹp của cô tại trung tâm. Mặc dù trung tâm còn nhiều hạn chế, nhưng cô đã xây dựng nơi đây thành một nơi rất kỳ diệu.

Đây là giấc mộng của tôi khi còn nhỏ. - Cô đáp - Từ khi 15 tuổi, tôi đã để dành từng đồng xu. Khi đến tuổi vị thành niên, tôi làm phục vụ bàn, cắt cỏ, bán báo, dạy bơi lội để có tiền dành dụm. Tôi làm bất cứ cái gì có thể làm được để xây dựng trung tâm này, và cuối cùng tôi đã hoàn thành tâm nguyện. Tôi đã dành ra khoảng 300.000 đô-la, kể cả số tiền tôi chơi chứng khoán sau này. Số còn lại, tôi kêu gọi sự ủng hộ của người khác cho đến khi đủ số tiền mua ngôi nhà này để bắt đầu công việc. Mới đầu rất khó khăn,

nhưng bây giờ thì hết rồi. - Cô nói một cách thành thực, rồi nói tiếp với vẻ biết ơn - Đó là nhờ vào cơ sở từ thiện của anh. Tôi xin lỗi vì mới đầu tôi không được niềm nở với anh. Tôi không thích đề cao công việc mình đã làm. Tôi biết chúng tôi làm tốt, nhưng thỉnh thoảng có người đến đây không thấy được điều đó, không hiểu được giá trị những việc chúng tôi đã làm. Khi tôi thấy bộ áo quần và chiếc đồng hồ vàng của anh, - Cô có vẻ e ngại - tôi nghĩ chắc anh cũng không hiểu. Tôi thật ngốc. Tôi có thiên kiến với những ai đi học ở Princeton, kể cả tôi. Chúng ta đã nhận được sự ưu đãi quá lớn nên không hiểu được giá trị của những việc như thế này. Những gì tôi thấy ở đây mới là chuyện thực tế, còn ngoài ra đều là ảo ảnh, hay ít ra không thật đối với tôi. - Charlie gật đầu. Chàng không biết nói sao, cô là người đã làm cho chàng kinh ngạc vô cùng. Đó không phải là sự lo sợ, khiếp hãi, mà là kinh ngạc. Chàng cũng rất bối rối về bộ áo quần và chiếc đồng hồ vàng của mình.

Chàng chỉ tay vào chiếc đồng hồ và nói với vẻ ân hận:

Tôi hứa khi về nhà tôi sẽ ném nó ra ngoài cửa sổ.

Anh khỏi cần làm thế - Cô cười cười mở - Có lẽ một người lân gia của chúng tôi sẽ lấy từ trên tay anh. Tôi sẽ nhờ Tygue đưa anh ra, nếu không anh sẽ không ra tới được đến via hè đâu.

Tôi không hiểu đâu. - Chàng đáp, rồi cười với cô. Cô đã làm cho chàng vui vẻ, dễ chịu. Nói cho cùng thì dù chàng gia nhập câu lạc bộ âm thực khi học đại học, chàng cũng đã làm cho trung tâm gần một triệu đô-la. Cô phân vân không biết mới đầu cô có căng với chàng không, cô nghĩ cũng có thể. Cô ghét những người đàn ông như chàng, những người không thấy được mặt trái của cuộc đời. Và lại, chàng đã điều hành một cơ sở từ thiện đầy ấn tượng, cho nên chàng không thể là người xấu, dù chàng đã sống trong cảnh nhung lụa. Nếu cô biết chàng có chiếc du thuyền dài 80 mét thì chắc cô xiu tại chỗ, nhưng chàng không nói cho cô biết chuyện này.

Tôi cũng không hiểu đâu - Cô đáp - Nhưng anh phải cẩn thận khi ở trong khu vực này. Nếu lần sau đến đây, anh nên mặc áo lao động và đi giày thể

thao. - Cô thấy chàng đi giày đắt tiền John Lobb, bán ở tiệm Hermès.

Tôi sẽ làm thế. - Chàng hứa, và thực tình muốn làm thế! Chỉ để cô không tức giận. Cô nhìn chàng với ánh mắt không còn gay gắt như ban đầu, khiến chàng thấy thoải mái hơn. Khi chàng mới vào đây, ánh mắt của cô thật lạnh lùng. Bây giờ thì mọi việc đã tốt hơn nhiều, chàng muốn trở lại đây lần nữa. Khi cô và Tygue tiễn chàng ra cổng, chàng nói với họ như thế.

Khi nào anh muốn, xin cứ trở lại. - Cô đáp, miệng cười vui vẻ. Ngay khi ấy, Gabby đi xuống với Zorro. Cô bé nắm sợi dây da buộc vào cổ con chó, bé nhận ra giọng nói của Carole và Tygue.

Cháu xuống đây làm gì? - Carole hỏi, vẻ ngạc nhiên. Trẻ em thường không xuống lâu, ngoại trừ để ăn và chơi trong vườn. Các phòng làm việc cũng ở tầng dưới, nên các trẻ em lại càng không được xuống dưới. Nhất là phòng khi bố mẹ các em xuất hiện để thăm con mình hay đánh đập chúng lại, khi chúng đã được tòa án ủy quyền cho Carole chăm sóc chúng, như trường hợp của Gabby. Chúng ở trên lầu sẽ an toàn hơn.

Cháu xuống để gặp người đàn ông có giọng nói dịu dàng. Zorro muốn chào tạm biệt ông ấy. - Lần này Carole thấy nước mắt chảy ra trên mặt Charlie. May thay, Gabby không nhìn thấy. Carole chạm nhẹ vào tay chàng. Nhìn cô bé, chàng không khỏi xúc động. Bé đến gần họ, miệng cười thật tươi.

Tạm biệt, Zorro. - Charlie nói, vỗ nhẹ lên con chó trước, rồi vuốt nhẹ tóc cô bé. Chàng nhìn cô bé, lòng bồi hồi chua xót. Bây giờ chàng không làm gì được để thay đổi tình thế đã xảy ra. Chàng chỉ còn một việc là trả tiền mua con chó cho bé. Carole đã định làm việc này - Gabby, cháu hãy chăm sóc con chó. Con chó rất đẹp.

Cháu biết - Cô bé đáp, miệng cười sung sướng. Cô cúi người hôn lên mõm con Zorro - Ông có trở lại thăm chúng tôi không? Ông dễ thương quá.

Cám ơn Gabby. Cháu cũng rất dễ thương và rất đẹp. Tôi hứa sẽ trở lại để thăm cháu. - Chàng vừa nói vừa nhìn Carole, cô gật đầu. Mặc dù cô có

thiên kiến ban đầu về chàng, nhưng cô thích chàng. Có lẽ chẳng là người tốt, chỉ vì đã được may mắn sống trong cảnh nhung lụa. Cô đã luôn tìm cách xa lánh những người như chàng. Nhưng ít ra cô tin Charlie khác những người cô từng gặp. Cho một triệu đô-la phải khác chứ. Hành động này đã nói lên ở chàng có điều khác biệt với họ. Và chàng quan tâm đến việc đến thăm trung tâm. Ngoài ra, cô còn thích cách chàng nói với cô bé. Chỉ có điều là chàng không có con.

Tygue đã gọi taxi cho chàng, anh vào báo cho chàng biết hiện xe đang đợi ở ngoài.

Đội mũ bảo hộ lên đầu, - Carole đùa - và giấu đồng hồ đi.

Tôi nghĩ có thể đi từ đây ra xe an toàn, không sao đâu. - Chàng cười đáp; rồi cảm ơn Carole đã dẫn chàng đi tham quan. Việc này đã làm cho chàng rất vui. Chàng lại chào từ biệt Gabby, và khi ra xe, chàng còn ngoái lại lần nữa để nhìn cô bé và con chó. Chàng bắt tay Tygue, vắt áo vét lên vai, hai tay áo vẫn xắn cao, chàng bước vào xe, đưa địa chỉ cho người tài xế. Chàng ngồi yên lặng, nghĩ đến chuyện đã diễn ra trong buổi chiều, cảm thấy cổ họng nghẹn ngào khi nghĩ đến Gabby và con chó.

Khi về đến nhà, Charlie đi vào cửa trước và nhắc điện thoại lên. Chàng gọi cho Gray qua điện thoại di động của ông. Nhiều chuyện đã rõ ràng trong óc chàng vào chiều hôm đó, chàng đã thấy điều gì quan trọng và điều gì không.

Điện thoại reo đến hồi thứ hai thì Gray trả lời. Ông và Sylvia đang nấu bữa tối, và ông ngạc nhiên khi nghe Charlie gọi. Ông đang nói với bà về bữa ăn trưa. Ông rất buồn trước phản ứng của Charlie khi chàng nghe ông nói họ đang yêu nhau.

Tôi xin lỗi trong bữa ăn trưa hôm nay đã nói năng hồ đồ - Charlie nói, không lời mào đầu - Tôi không tin mình đã nói thế, nhưng thực ra tôi đã ganh tỵ. - Gray há mồm kinh ngạc khi nghe chàng nói và Sylvia nhìn ông.. Bà không biết ai gọi, không biết họ nói gì với nhau, nhưng Gray không có

vẻ ngấn ngơ.

Tôi không muốn mất anh, bạn à. Nghe anh nói, tôi hoảng sợ vì nghĩ rằng sẽ có những chuyện thay đổi. Nhưng thay đổi quái gì, nếu anh yêu bà ta, tôi nghĩ mình cũng quen với bà ta luôn. - Nước mắt lại chảy ra trên má Charlie khi nói như thế. Chàng đã sống qua một buổi chiều cảm động, và chàng không muốn mất một người bạn như Gray. Hai người đã thương nhau như anh em ruột.

Anh sẽ không mất tôi đâu. - Gray nhe răng đáp. Ông rất ngạc nhiên khi nghe Charlie nói. Ông rất hiểu tính chàng. Cuối cùng thì chính Sylvia đã sai.

Tôi biết - Charlie đáp, chàng đã trở lại với chính mình - Chiều nay tôi đã nghĩ ra vấn đề rồi bỗng tôi yêu.

Tốt! - Gray cười nói - Yêu ai?

Yêu cô bé mù sáu tuổi với con chó Lab đen dẫn đường có tên là Zorro. Cô bé rất dễ thương, chưa bao giờ tôi thấy ai dễ thương như vậy. Mẹ nó đã đổ thuốc tẩy vào mắt nó, em không bao giờ thấy lại được. Chúng tôi đã mua con chó cho bé. - Hai người đàn ông im lặng một lát, nước mắt chảy xuống má Charlie. Chàng không làm sao xua hình ảnh cô bé ra khỏi đầu mình, và chàng nghĩ không bao giờ chàng quên cô bé được. Chàng nghĩ khi cô bé đi rồi, bất cứ khi nào chàng nghĩ đến trung tâm thiếu nhi, chàng sẽ nhớ mãi Gabby và Zorro.

Anh là người tốt, Charlie Harrington. - Gray nói, cố đè nén cảm xúc. Cả buổi chiều, ông nghĩ rằng ông sắp mất một người bạn. Charlie có vẻ quá tức giận, quá gay gắt, nhất là khi chàng gọi Gray là tên phản bội. Nhưng chàng hình như đã tha thứ cho ông chỉ sau mấy tiếng đồng hồ.

Anh cũng là người tốt. - Charlie đáp, vừa đảo mắt nhìn quanh ngôi nhà trống trải, bỗng chàng thấy nó trống vắng hơn bao giờ hết. Khi nhìn, chàng không thể không nghĩ đến Sylvia và Gray - Thịnh thoảng mời tôi đến ăn tối với nhé. Tôi hy vọng bà ấy nấu ăn ngon hơn anh. Bữa ăn vừa rồi do anh nấu

làm tôi ngán quá. Nhưng dù sao anh cũng không giấu bà ấy món Goulash (Món ăn có thịt hầm với ớt) được.

Thực tế thì tôi đang nấu món ấy đây, nó đang sôi sùng sục trên lò. Tôi đang dạy cho bà ấy nấu.

Anh hãy nghe tôi khuyên là nên đổ món ấy đi, nếu không, cuộc tình của anh sẽ tan vỡ đấy. Ăn món ấy, bao tử tôi đầy hơi, không tiêu nổi. Hãy gọi món ăn Trung Hoa làm sẵn mà dùng.

Ồi trời đất ơi... bà ấy đã ăn rồi và thích lắm.

Bà ta nói láo đấy. Chẳng có ai trên đời này thích món Goulash của anh đâu. Hoặc là bà ta điên hoặc là do yêu anh.

Có lẽ cả hai. Tôi hy vọng như thế.

Tôi không tin, - Charlie đáp - nhưng vì anh mà tôi tin thôi. Anh đang có một người phụ nữ tốt để thay đổi cuộc sống. Tôi có lẽ cũng làm vậy. Nếu tôi tìm được người đáng yêu. - Chàng ngần ngừ một lát rồi nói tiếp - Chuyện anh nói hôm nay đúng thật đấy. Tôi không biết mình muốn cái gì, có muốn hay không, hay là muốn ai. Đời của tôi quá đơn giản. Đơn giản nhưng cô đơn. - Từ khi về lại New York, Charlie thấy mình cô đơn hơn trước rất nhiều.

Nếu anh muốn, anh sẽ tìm ra người vừa ý. Anh sẽ biết khi nào thì đúng lúc, Charlie. Tôi đã từng như vậy. Một ngày nào đó chuyện ấy sẽ đến với anh, sẽ làm cho anh chú ý đến.

Tôi hy vọng như vậy. - Họ nói chuyện thêm ít phút nữa rồi cúp máy. Gray nói món Goulash sắp cháy và có lẽ ông sẽ nghe lời Charlie.

Sau khi gác máy, Charlie ngồi trong cảnh vắng lặng của ngôi nhà, nghĩ đến chuyện tham quan của mình tại trung tâm thiếu nhi. Đối tượng mà chàng nghĩ đến trước hết là Gabby và Zorro... rồi đến Tygue, đang học lên tiến sĩ đến từ Jamaica, theo chương trình hỗ trợ của Đại học Yale... rồi nghĩ đến Carole Parker. Họ là một nhóm người kỳ diệu. Chàng nhìn vào khoảng

không, nghĩ đến ánh mắt của cô nhìn chàng khi họ mới gặp nhau. Cô đã ghét chàng, khinh bỉ chàng vì chàng mặc com-lê sang trọng và đeo đồng hồ vàng. Tuy thế, chàng vẫn thích cô. Chàng thích việc cô đã làm, thích những gì cô tin tưởng, thích thái độ làm việc cật lực của cô để gây dựng nên trung tâm. Cô là người rất ấn tượng, người có tâm huyết và ý chí sáng suốt. Chàng muốn gặp lại cô, nhưng không biết khi nào và lý do gì. Chàng đã học được ở cô nhiều điều, không những chỉ học cách thức cô đã sử dụng tiền chàng cấp, mà còn học được kinh nghiệm trong cuộc sống nữa. Chàng hy vọng một ngày nào đó, Carole sẽ bỏ qua chuyện chàng mặc com-lê sang trọng, đeo đồng hồ vàng, và hai người trở thành bạn bè của nhau.

Chương 9

Trên đường đi xem hòa nhạc, Adam đã đón Charlie trong chiếc xe Limousine dài thòng. Một trong số thân chủ của anh sẽ hát. Toàn bộ chuyến lưu diễn đã làm cho anh bực mình, những hợp đồng có liên quan đến chuyến lưu diễn rất khó nuốt, nhưng bây giờ đêm trọng đại đã đến, anh rất phấn khởi. Charlie ít khi xem ca nhạc, nhưng Adam đã thuyết phục chàng đi, anh ta nói buổi trình diễn rất tuyệt, phải đi cho biết.

Dân bán vé chợ đen bán mỗi cái vé đến bốn năm trăm đô-la. Khi phòng bán vé mở cửa, người ta phải xếp hàng đến hai ba ngày mới mua được. Đây là buổi biểu diễn nóng hổi nhất trong năm. Adam không những có vé ở hậu trường mà còn có vé ngồi ở hàng ghế đầu nữa. Sẽ không có ai quên được đêm đó. Anh mong sao mọi việc sẽ êm xuôi. Khi họ đi xe đến Madison Square Garden thì cả ba chiếc điện thoại di động của Adam đều reo một lượt. Anh không có thì giờ để nói chuyện với Charlie cho đến khi họ đã đi được nửa đường. Khi xe dừng ở chỗ đèn đỏ, anh tự rót cho mình một ly ở trong xe, và hoa tay nói:

Lạy Chúa, bác sĩ của tôi phân vân không biết tại sao huyết áp của tôi quá cao. - Anh nói, cười với Charlie. Chàng rất vui trước thái độ quá khích của bạn. Nghe Adam hét to trả lời cho người gọi anh trong điện thoại chàng thấy vui - Công việc trả lời cho khách hàng làm tôi mệt phờ. Gray sao rồi? Anh ấy khỏe không? Gray không gọi cho tôi. - Nhưng anh cũng không gọi cho ông vì chuyện người mà anh đại diện nổi điên đòi đến biểu diễn ở rạp Garden. Adam nói anh lo chuyện hòa nhạc đến bù tai.

Anh ấy khỏe - Charlie đáp, rồi quyết định nói cho anh biết chuyện của Gray - Gray yêu rồi.

Chuyện ấy dĩ nhiên. Tôi biết thế nào anh ấy cũng yêu. Gray tìm ra chị ta ở đâu? Trong trại cai nghiện hay từ nhà thương điên ra? - Adam cười, anh uống hết ly rượu và Charlie cười theo.

Gặp nhau ở Portofino. - Charlie đáp, giọng vui thích. Adam không tin có chuyện như thế và chính chàng mới đầu cũng không. Chàng vẫn quen với ý nghĩ Gray luôn luôn yêu những người mắc bệnh tâm thần.

Sao, Portofino? - Adam hơi, vẻ sửng sốt, kinh ngạc.

Gray gặp bà ấy ở Portofino. - Charlie bình tĩnh đáp, Adam nhìn chàng đăm đăm.

Gặp ai ở Portofino? - Anh ngạc nhiên hỏi, và Charlie cười.

Gặp người đàn bà Gray yêu thương - Charlie đáp - Anh ấy nói đang sống với bà ấy. Tôi nghĩ chuyện ở lại nhà bà ấy thật bất thường.

Dĩ nhiên đúng thế - Adam nói, vẻ tức giận - Ở lại với bà ta có nghĩa là anh ấy quá mệt không ra khỏi giường được sau khi làm tình với bà ta, việc này vì tuổi già và vì lười biếng. Sống với bà ta tức là anh ấy đã có sự thỏa thuận, và làm thế thì Gray quá điên. Anh ấy có thể về nhà sống tự do, còn nếu ở lại với bà ta, tức là Gray có đời sống tình dục tốt đẹp. Khi sống với bà ta, mọi việc kể như xong rồi. Gray sẽ đi đổ rác cho bà ta, xếp áo quần khô và nấu ăn cho bà ta.

Tôi không biết anh ấy có xếp áo quần khô hay đổ rác không, nhưng tôi biết anh ấy có nấu ăn.

Gray điên rồi. Nếu anh ấy ở lại với bà ta, anh ấy sẽ không có tủ để quần áo, không có chìa khóa nhà. Anh ấy sẽ không trả lời điện thoại được. Gray có chìa khóa không?

Tôi quên hỏi. - Charlie lại cười. Adam có vẻ như sắp nổi điên vì đợi đèn xanh. Nói đến chuyện Gray, ít ra sẽ làm cho anh bớt bức bối trong khi chờ đợi đèn. Theo Adam thì Charlie thích nghe về luật lệ. Vấn đề này đã quy định tiêu chuẩn cho mọi người phải noi theo mà thi hành. Có nhiều chuyện Charlie không hài lòng, nhưng vấn đề có chìa khóa vào nhà thì chàng chấp nhận.

Bà ta là ai vậy?

Sylvia Reynolds, người buôn bán các tác phẩm nghệ thuật mà chúng ta đã gặp ở Portofino. Trong lúc anh tán tỉnh cô cháu gái, thì Gray thân thiết với bà ta mà mình không ngờ.

Ôi lạy Chúa, cô gái có khuôn mặt thiên thần và đầu óc của Albert Einstein ấy! Mình không thể đưa họ vào giường được, vì họ sẽ nói chuyện trên trời khiến mình thấy già khú đế khi nằm bên cạnh họ. Tôi nhớ đôi chân của cô ta rất đẹp. - Adam nói, vẻ nhớ nhung. Anh thường nhớ những người đã chia tay với anh, nhất là những người mới gặp.

Cô cháu có cặp chân tuyệt đẹp à? - Charlie hỏi, cô nhớ lại hình ảnh cô ta. Bây giờ chàng chỉ nhớ mặt cô ta thôi.

Không, Sylvia kia. Bà ta làm quái gì với Gray nhỉ?

Bà ta có thể làm ra nhiều chuyện không hay. - Charlie đáp, tin tưởng như thế, Adam đồng ý với chàng.

Anh ấy mê mẩn bà ta, tôi hy vọng bà ta cũng mê Gray như lời anh ấy nói. Nhưng nếu bà ta chịu ăn món Goulash của Gray nấu, có lẽ bà ta mê thật. - Chàng không nói cho Adam biết chàng buồn biết bao khi mới nghe Gray nói về chuyện này trong bữa ăn trưa tại Yacht Club. Nhớ lại lúc mới nghe ông nói, chàng không giữ được bình tĩnh, đã nặng lời với ông, bây giờ chàng thấy vô cùng ân hận. Gray hình như đã hết giận chàng, và bây giờ Adam nghe chuyện Gray ở lại với Sylvia, anh không có vẻ buồn bực gì hết. Hiện anh đang nghĩ đến công việc trong đêm nay nhiều hơn, việc kiện tụng sẽ làm cho anh bận bịu quanh năm.

Việc này không lâu đâu - Adam nói về mối tình của Gray - Bà ta quá bình thường. Trong vòng một tuần, anh ấy sẽ ngán bà ta thôi.

Hình như Gray không nghĩ thế. Gray nói vì bà ta bình thường nên anh ấy thích và không muốn chết cô đơn.

Anh ấy bị bệnh à? - Adam có vẻ lo âu, và Charlie lắc đầu.

Tôi nghĩ anh ấy chỉ nghĩ đến cuộc sống của mình thôi. Khi Gray vẽ, anh

ấy sống cuộc sống rất cô đơn. Sylvia đã giới thiệu Gray với một nhà trưng bày có tiếng tăm, cho nên tôi nghĩ đây là một chuyện rất tốt cho anh ấy.

Nếu bà ta làm thế cho Gray, có lẽ họ thật tình với nhau chứ không như chúng ta nghĩ đâu. Chắc tôi phải gọi điện cho anh ấy mới được. Chúng ta không muốn anh ấy chạy theo đôi chân đẹp của bà ta. - Adam lại có vẻ lo âu, còn Charlie lắc đầu.

Theo tình hình thì anh ta đã chạy theo rồi đấy. Chúng ta phải theo dõi vở kịch này diễn ra thôi. - Charlie e dè đáp vừa khi xe họ dừng lại trước mặt rạp Madison Square Garden. Charlie không ngờ người đông như thế. Họ phải mất gần hai mươi phút mới vào trong được, với sự giúp đỡ của cảnh sát. Có hai cảnh sát thường phục đợi sẵn để đưa họ đến chỗ ngồi.

Khi họ tìm ra chỗ ngồi, Adam bèn ra hậu trường sân khấu để xem công việc ra sao. Charlie nói chàng không sao, rồi đưa mắt nhìn đám đông lượn quanh chàng. Bỗng chàng thấy một cô tóc vàng xinh đẹp mặc cái váy ngắn cũn cỡn. Chưa bao giờ chàng thấy ai mặc váy ngắn như thế. Tóc cô ta dài và láng mượt. Chân cô ta đi đôi ủng da đen, cao gót, và mặc áo vét da màu đỏ nhạt. Cô ta trang điểm rất nhiều và trông có vẻ chừng 17 tuổi. Cô ta hỏi chàng chỗ ngồi còn trống bên cạnh chàng có ai ngồi không, chàng đáp có. Nghe thế, cô ta biến mất. Mấy phút sau, chàng thấy cô ta xuất hiện lại, nói chuyện gì với ai đấy. Chàng có cảm giác cô ta đi khắp nhà hát để tìm chỗ ngồi và cuối cùng trở lại chỗ chàng ngồi.

Anh có chắc chỗ này có người ngồi không? - Cô hỏi, vẻ kiên nhẫn. Chàng thấy bây giờ cô ta có vẻ già dặn hơn hồi nãy, nhưng không lớn hơn nhiều. Cô ta rất đẹp, thân hình tuyệt mỹ, chiếc áo đen mỏng lét ôm sát thân hình kiêu diễm làm nổi bật những đường cong trên cơ thể cô.

Nếu khuôn mặt cô không có nét thơ ngây thì người ta có thể nghĩ cô ta là gái điếm.

Chắc, rất chắc - Charlie đáp - Chỗ này của bạn tôi, anh ấy ra hậu trường có việc.

Ôi lạ Chúa! - Cô ta ngạc nhiên thốt lên - Có phải bạn anh biết Vana không? - Cô ta hỏi như thể chàng có biết Chúa không. Charlie cười và gật đầu.

Anh ấy làm việc cho người biểu diễn, phần nào như thế.

Anh có phiền lòng nếu tôi ngồi đây cho đến khi anh ấy quay lại không? - Cô ta hỏi. Chàng phân vân không biết có phải cô ta muốn ve vãn chàng không, nhưng chàng nghĩ chắc không phải. Vì cô ta biết Adam ra sau sân khấu, nên muốn gặp anh ấy thôi - Vé của tôi ở đây ngồi phía sau, tôi không thấy gì hết. Tôi tưởng sẽ tìm được chỗ ngồi còn trống ở đây, nhưng không có chỗ nào cả. Tôi đã xếp hàng mua vé đến hai ngày. Tôi mang theo túi ngủ, nằm chờ ỗ ngoài rạp. Bạn tôi và tôi thay phiên nhau chờ. - Chàng gật đầu, vẻ sững sốt khi cô ta ngồi xuống bên cạnh chàng. Trông cô rất khêu gợi trong đám đông, như diễn viên vậy. Bộ áo quần cô mặc trông cũng rất hấp dẫn, nhất là đôi ủng, cao đến 15 phân, dài lên tận đầu gối. Chiếc váy đã quá ngắn, áo lại bó sát vào người, chỉ cần hắt hơi là đường may rách toạc. Áo quần thật khêu gợi, nhưng hình như cô ta thích như thế.

Charlie không thể nào không tự hỏi nếu cô không trang điểm, để tóc kẹp ra sau và mặc quần jeans, thì trông cô sẽ như thế nào. Có lẽ cô còn hấp dẫn hơn thế này nhiều. Chàng tự hỏi phải chăng cô làm nghề người mẫu hay diễn viên, nhưng chàng không dám hỏi. Chàng không muốn khuyến khích cô ta ngồi mãi ở đây. Cô ngồi ngoài mép trên ghế ngồi của Adam, và khi anh trở lại, anh nhìn cô gái với vẻ rất ngạc nhiên. Anh nghĩ chắc Charlie rủ rê cô, anh cảm thấy kinh ngạc. Nhưng anh lại nghĩ rằng chàng không tán tỉnh một cô gái như thế này trong chưa đầy năm phút.

Họ đã tìm ra tóc giả cho cô ấy rồi. Cô làm tóc cho cô ấy say oặt ở khách sạn. Nhưng họ đã có người khác làm thay cho cô ta. Bất kỳ ai làm tóc cho Vana cũng cứu vãn được tình hình hôm nay - Adam nói và nhìn cô gái ngồi trong ghế của mình, anh có vẻ rất bối rối, hỏi cô ta - Tại sao cô ngồi ở đây? Có lý do gì không? Chúng ta đã gặp nhau chưa? - Chàng không thể không nhìn vào áo cô, rồi nhìn lên mặt cô. Cô ta đẹp kinh khủng, đúng loại anh

thích, hôm nay thế là may mắn cho anh rồi.

Chưa. - Cô cười đáp - Chỗ ngồi của tôi quá xa. Tôi vừa nói chuyện với bạn anh. Anh ấy nói anh làm việc cho Vana. Tôi cam đoan làm với cô ta rất thú vị. - Cô ta cười với anh, cặp mắt long lanh kính phục.

Thình thoảng cũng thú vị. Tối nay thì không. - Khi anh ra hậu trường, Vana dọa bỏ về. Rồi khi họ tìm ra tóc giả cho cô ta và cô thợ làm tóc đến, cô bình tĩnh trở lại. Nhưng anh không bận tâm nói chuyện này cho cô gái nghe. Anh không tin cô ta sẽ hiểu vấn đề. Anh nghĩ chỉ số thông minh của cô hạn chế, nhưng chắc cặp vú của cô rất tuyệt. Chỉ số thông minh không quan trọng đối với anh. Từ khi Rachel bỏ anh, anh thích vú hơn trí não - Này, tôi không thích quấy rầy cô, tôi rất thích ngồi đây nói chuyện với cô, nhưng Vana sắp trình diễn trong khoảng năm phút nữa thôi, sau khi họ đã làm tóc cho cô ấy xong. Vậy cô nên về lại chỗ ngồi của mình đi. - Cô gái mặc váy ngắn bằng vải dệt chéo và đi ủng bằng da sơn màu đen có vẻ như sắp khóc, Adam cảm động, nhưng anh không biết làm sao. Không còn chỗ nào còn trống, rồi bỗng anh nghĩ ra một ý. Anh không biết tại sao anh lại giúp cô ta, anh nghĩ có lẽ rồi anh sẽ ân hận về việc này, nhưng anh nắm cánh tay cô ta lôi cô đứng dậy và ra dấu cho cô đi theo anh - Nếu cô đứng đắn, tôi sẽ xin cho cô một chỗ ngồi trên sân khấu. - Họ thường để dành vài ghế trong trường hợp có ai đột xuất đến xem.

Anh nói thật chứ? - Cô vô cùng kinh ngạc khi anh dẫn cô đi nhanh về phía sân khấu, đưa vé cho những người bảo vệ canh gác xem, những người này có nhiệm vụ ngăn cản không cho những người phá rối đi vào. Họ liền để cho anh đi qua. Bây giờ cô gái mới thấy anh nói thật. Lâu rồi cô không có được dịp may như thế này. Khi cô đi lên dãy ghế trước để tìm chỗ ngồi, bạn cô đã nói cô điên, nhưng thần may mắn tối nay đã giúp cô. Adam giúp cô bước lên tầng cấp, vì váy cô quá ngắn và đôi ủng đế quá cao, anh nhìn vào đôi mông tròn trịa của cô, không nghĩ đôi mông cô độn đồ giả. Anh nghĩ cô mặc váy ngắn như thế, có lẽ là muốn anh nhìn.

Xin hỏi cô tên gì? - Anh hỏi một cách thân nhiên. Anh dẫn cô đến hàng

ghế xếp dựa vào tường phía sau sân khấu. Họ phải bước qua những sợi dây điện, qua các thiết bị âm thanh, nhưng cô sẽ nhìn cảnh biểu diễn rất rõ. Cô ngược mắt nhìn anh như thể nhìn thấy thần thánh trước mắt.

Maggie O' Malley.

Cô ở đâu? - Anh nhìn cô hỏi, mỉm cười. Cô đã ngồi vào ghế, tréo hai chân vào nhau. Anh đứng nhìn xuống váy cô thoải mái. Anh tự hỏi không biết có phải cô mặc áo quần để kêu gọi mọi người không, hay chỉ mặc để đi dự ca nhạc cho hợp thời trang. Anh có nhiều kinh nghiệm về phụ nữ hơn Charlie, nên anh đoán cô ta khoảng 22 tuổi.

Tôi sinh ở Queens, nhưng hiện sống ở đây. Tôi làm việc ở Pier 92. - Đó là quán rượu có nhiều khách thô tục hay đến. Chủ yếu đây là quán ăn có kèm theo quầy rượu, các nữ hầu bàn đều có vẻ giống cô ta. Các cô xinh đẹp thỉnh thoảng khiêu vũ với khách đã ngà ngà say. Adam nghĩ chắc cô ta kiếm được khá nhiều tiền boa. Thỉnh thoảng các cô làm ở đây là những nữ diễn viên trẻ đẹp làm ngoài giờ để kiếm thêm tiền, và họ đã kiếm được rất nhiều.

Có phải cô là nữ diễn viên không? - Anh hỏi.

Không, tôi chỉ là phục vụ bàn nhưng biết nhảy một ít. Khi còn nhỏ, tôi có học khiêu vũ và nhảy điệu ba lê, tạm được thôi. - Cô không nói cho anh biết rằng cô đã học nhảy phần lớn qua tivi. Ở vùng cô ở không có lớp khiêu vũ để học. Cô sinh ra tại khu vực nghèo nhất, nhếch nhác nhất ở Queens, và khi rời được quê nhà, cô ra đi ngay. Hiện nay cô sống ở Thượng West Side, trong một tòa nhà chung cư cho thuê, nhưng so với nơi chôn nhau cắt rốn, thì đây là một lâu đài. Cô nín thở nhìn Adam, mắt rướm lệ - Cảm ơn anh đã giúp tôi có chỗ ngồi xem rõ như thế này. Nếu tôi có thể làm gì để trả ơn anh, thì xin mời anh đến quán Pier 92, tôi sẽ đãi anh ly rượu. - Cô chỉ trả ơn anh có thể, nhưng anh muốn những thứ khác hơn cô hơn. Tuy mặc áo quần diêm dúa, nhưng trông cô quá thơ ngây, nên anh cảm thấy có tội khi nghĩ chuyện bậy về cô.

Đừng bận tâm chuyện ấy. Tôi rất sung sướng được giúp cô, Maggie, phải

không?

Thực ra tên tôi là Mary Margaret. - Cô đáp, mắt mở to thơ ngây. Anh bèn mừng rỡ tượng cô trong bộ đồng phục của ngôi trường thuộc nhà xứ nào đó. Mary Margaret O' Malley. Anh không tự hỏi tại sao cô ăn mặc diêm dúa như thế này. Cô có khuôn mặt đẹp như thiên thần, và thân hình kiều diễm, thế mà áo quần lại quá khêu gợi, đáng đem đốt bỏ đi. Nếu cô ta làm tóc cho nghiêm trang, áo quần mặc lịch sự, thì có lẽ trông rất quý phái. Tối nay cô mặc thế rất hợp lúc, cô gái nghèo ở Queens và làm việc ở quán Pier 92 làm thế cũng phải. Cô ta được ngồi chỗ đặc biệt ở sân khấu để xem Vana trình diễn.

Sau buổi diễn tôi sẽ đến tìm cô. - Anh hứa với cô, rất thật tình trong giây lát. Rồi bỗng nhiên cô vùng đứng dậy, ôm ghì anh như một đứa con nít. Mắt cô ướt lệ.

Cám ơn anh đã kiếm chỗ tốt cho tôi. Chưa bao giờ có ai làm một chuyện tốt cho tôi như thế này. Ánh mắt cô khiến cho anh cảm thấy có tội vì những ý nghĩ bất chính của mình mới đây. Việc kiếm cho cô một chỗ ngồi trên sân khấu đối với anh quá dễ.

Đừng quan tâm đến chuyện này. - Anh nói rồi dợm chân bước đi, nhưng cô đã nắm cánh tay anh.

Anh tên gì? - Cô muốn biết người ban ơn cho cô là ai. Anh ngạc nhiên vì họ không thể nào gặp nhau lại.

Adam Weiss. - Anh đáp, rồi đi nhanh về chỗ ngồi của mình. Ánh sáng trong rạp lờ mờ. Khi anh ngồi vào chỗ bên cạnh Charlie, hai phút sau thì buổi trình diễn bắt đầu. Trước khi Vana ra sân khấu, Charlie nghiêng người qua phía anh.

Anh tìm cho cô ta chỗ ngồi phải không? - Chàng ngơ ngẩn vì cô ta. Chưa bao giờ chàng thấy người nào như cô gần bên cạnh. Những cô gái như thế không phải thuộc loại của chàng.

Phải - Adam thì thào đáp - Cô ta nói muốn đi chơi với anh. - Anh nói với

vẻ nghiêm túc nhưng mỉa mai, Charlie cười.

Không thể có chuyện đó. Anh đã lấy số điện thoại, nhóm máu và địa chỉ của cô ta rồi phải không?

Không. Chỉ lấy kích cỡ nịt vú của cô ta thôi. Cái đó vĩ đại hơn chỉ số thông minh của cô ta. - Adam cười khoái trá.

Đừng đùa - Charlie nghiêm túc đáp - Cô ta dễ thương.

Phải, tôi biết. Có lẽ sau khi xem hòa nhạc xong, chúng ta đưa cô ta đi dự tiệc. - Charlie nhìn anh với ánh mắt nghiêm khắc. Chàng nghĩ xem ca nhạc như thế này là quá đủ cho chàng rồi. Khung cảnh này không hợp với chàng, mặc dù chẳng thích nhạc của Vana.

Buổi trình diễn rất hay, Vana chơi đến bảy bản yêu cầu. Trông cô đẹp và duyên dáng hơn bao giờ hết. Trong giờ giải lao, Maggie trở lại tìm họ, để cảm ơn Adam nữa. Anh quàng tay quanh vai cô, mời cô đi dự tiệc. Cô quàng tay quanh cổ anh, ôm ghì anh. Adam cảm thấy cặp vú của cô áp mạnh vào ngực mình. Cặp vú của cô là vú thật và mũi cũng thật. Tất cả mọi thứ trên người cô đều là quà tặng của Chúa, chứ không phải đồ giả. Từ lâu, anh không gặp được cô gái nào như Maggie.

Anh không nên làm thế. - Charlie nói sau khi cô ta đã về lại chỗ ngồi và trước khi phần hai bắt đầu.

Làm gì? - Adam hỏi, vẻ thơ ngây. Anh còn cái cảm giác ngực cô ta áp vào ngực anh. Anh rất thích cảm giác như thế. Anh đã biết rất nhiều phụ nữ như cô ta, nhưng không ai có vú thật như vậy.

Lợi dụng các cô thiếu nữ. Có thể cô ta mặc áo quần như gái điếm, nhưng cô ta rất dễ thương. Adam, anh đừng làm chuyện bậy bạ. Ngày nào đó việc bậy bạ sẽ ám ảnh anh đấy. Chắc anh không muốn kẻ nào làm chuyện như thế với con anh.

Nếu con tôi mà ăn mặc như thế, tôi sẽ giết nó ngay, và mẹ nó cũng vậy. - Anh muốn đem hai con đến xem nhạc, nhưng Rachel không cho. Chị nói tối

ấy các con phải học bài để mai đi học, và chị không muốn các con hòa nhập vào môi trường như vậy. Chị nói chúng còn nhỏ. Các con anh rất dễ thương, khỏe mạnh.

Có lẽ Maggie không có ai bảo cô ấy đừng mặc như vậy. Tối hôm nay có vẻ cô ta đã lo lắng quá mức chuyện ăn mặc sao cho hợp thời trang, nhưng lại không biết mặc thế là diêm dúa. Còn nét mặt và thân hình không làm sao biến đổi nhiều được. Cô ta đã may mắn có khuôn mặt xinh đẹp và thân hình diễm lệ. Có lẽ ngày nào đó, khi đã trưởng thành hơn, cô ta sẽ thấy được vấn đề, và sửa đổi lối phục sức.

Chắc thế - Adam đáp, vẻ chua chát - Nếu cô ta làm ở Pier 92, thì không có ai nói thật. - Anh đã đến đó một lần rồi, anh thấy không có chỗ nào tồi tệ như vậy. Những tên có máu dê ở Broadway đã đến đây để ăn uống và sờ soạng các cô gái. Các cô phục vụ bàn đều ăn mặc hở hang, gần như trần truồng. Họ mặc áo như mặc váy ngắn chơi tennis, và dưới váy chỉ có những sợi dây vải, còn phần trên, áo nịt vú nhỏ xíu. Đây là nơi cặn bã của xã hội - Đừng cảm thấy thương hại cho cô ta, Charlie, ở đời còn nhiều trường hợp tồi tệ hơn cô ta rất nhiều, như sinh ra ở Calcutta, hay bị mù khi còn nhỏ như chuyện về cô bé mà anh đã kể cho tôi nghe khi anh đi thăm khu Harlem. Cô gái này xinh đẹp, và một ngày nào đó, đời cô ta sẽ lên hương. Biết đâu sẽ có ông bầu nào đó tìm ra cô ta và cô ta sẽ thành ngôi sao lớn.

Tôi không tin có chuyện như thế. - Charlie buồn bã nói, nghĩ đến cô gái. Con gái như cô ta rẻ như bèo, hầu hết không ra khỏi địa ngục họ đang sống, nhất là với những người như Adam, những người này săn lùng họ, lợi dụng họ. Cho nên chàng rất buồn cho số phận cô ta. Rồi phần hai buổi diễn bắt đầu.

Khi buổi diễn kết thúc, khán giả ùa lên sân khấu, Giới cổ động viên, khách hâm mộ, nhiếp ảnh gia và gần như một nửa khán giả đều chen nhau vào hậu trường. Phải nhờ đến mười hai cảnh sát mới cô lập được Vana, còn Adam không làm sao vào được hậu trường sân khấu. Anh phải dùng điện thoại di động để liên lạc với người quản lý buổi trình diễn để hỏi tình hình.

Ông ta cho biết Vana không sao, và ông rất sung sướng khi thấy buổi trình diễn thành công rực rỡ. Anh nhờ ông ta nói với nàng anh sẽ gặp nàng ở buổi tiệc, và khi nói xong, vừa quay lại để nói chuyện với Charlie thì thấy Maggie đã đứng đấy rồi. Khi rời khỏi sân khấu, cô ta suýt bị bay mất áo sơ-mi và áo vét, nhưng cô phải cố trở lại với họ, và lại cảm ơn Adam rồi rít. Cô không biết bạn cô ra sao rồi. Việc tìm người quen trong đám đông hỗn độn này là chuyện không thể nào làm được.

Cô có muốn đi dự tiệc không? - Adam hỏi. Cô ta có vẻ rất tuyệt trong đám đông ở buổi tiệc. Anh không bối rối khi đem theo cô, nhưng Charlie chắc không muốn đi. Chàng muốn về nhà. Buổi hòa nhạc đối với chàng như thế là quá đủ rồi, mặc dù chàng rất thích nó. Chàng không muốn sống thêm những giây phút bông bột trong đêm nữa. Adam lúc nào cũng muốn đốt đuốc mua vui. Anh thích cuộc sống ăn chơi trác táng ấy, và Maggie sẽ rất thích hợp cho anh trong hoạt động này.

Ba người phải mất nửa giờ mới ra được bên ngoài và mất hai mươi phút nữa mới tìm được chiếc Limousine. Cuối cùng cả ba người đều lên xe, họ chạy về hướng East Side, đến một câu lạc bộ kín đáo, người ta đã thuê câu lạc bộ này để mở tiệc. Charlie biết ở đây sẽ có nhiều phụ nữ, nhiều rượu và ma túy. Khung cảnh không phù hợp với chàng. Adam không chơi ma túy, nhưng lại mê đàn bà và rượu. Hai thứ này thì nhiều. Maggie ngồi trên ghế đối diện với hai người, vẻ mặt hân hoan sung sướng, còn Adam cứ dán mắt nhìn vào váy cô. Anh nhận ra chân cô đẹp hơn trước đây rất nhiều. Cô có thân hình rất diễm lệ. Charlie cũng nhận thấy như thế, nhưng thay vì nhìn vào váy cô, chàng đưa mắt nhìn vào cửa sổ xe. Và rồi cô ngồi chéo hai chân lên nhau.

Chúng ta đi đâu bây giờ? - Cô hỏi, giọng ngây thơ với âm New York nhẹ nhàng. Âm này không rõ lắm, nhưng có thể nhận ra. Hình như Adam không chú ý đến vấn đề này.

Trước hết chúng ta sẽ để cho Charlie xuống nhà. Có lẽ chúng ta sẽ dừng ở đâu đó để uống một ly, rồi tôi sẽ đưa cô đi dự tiệc. - Và sau đó, hy vọng

anh sẽ đưa cô về nhà với anh, nếu cô bằng lòng. Anh không bao giờ ép buộc ai làm điều gì. Anh không cần làm thế. Đời anh có đủ đàn bà để làm anh sung sướng. Nhưng cô có vẻ sẵn sàng về nhà với anh, anh nghĩ chắc không có vấn đề gì khó khăn. Anh đã đưa nhiều cô như Maggie về nhà, họ rất thích đi theo anh, nhất là những đêm như đêm nay, và cuối cùng họ lên giường ngủ với anh. Rất hiếm có trường hợp họ từ chối không ngủ với anh. Anh tin chắc Maggie cũng như vậy. Và Charlie cũng nghĩ vậy.

Khi xe dừng để cho Charlie xuống, chàng chào hai người một cách rất lịch sự. Chàng nói hy vọng sẽ gặp lại cô, nhưng lòng nghĩ việc này sẽ không có được. Nhưng chàng biết nói gì với họ? Chả lẽ chúc cô ngủ ngon với Adam? Kỳ lạ thay là chàng mong sao đừng có chuyện ấy, mong cô ta không bằng lòng ngủ với Adam. Cô như cá trong chậu, nhưng chàng mong sao cô gặp may, thoát khỏi cảnh mắc câu. Cô rất ấn tượng trước việc Adam kiếm cho cô chỗ ngồi tốt trong buổi trình diễn, rồi bây giờ có vẻ sung sướng khi cùng đi dự tiệc liên hoan với anh. Charlie muốn nói với cô phải có lòng tự trọng, nhưng có nhiều chuyện người ta không thể thay đổi được. Bây giờ chàng về nhà rồi, chính họ mới là người quyết định đời sống của họ, chứ không phải chàng. Chàng muốn che chở cô khỏi sa vào tay Adam, nhưng chàng không biết làm sao. Chàng lên cầu thang máy, về trầm tư. Khi vào nhà rồi, chàng đứng nhìn công viên chìm trong bóng tối. Đêm nay thật vui, chàng đã hưởng những giây phút sung sướng trong đời. Bây giờ chàng thấy mệt mỏi, nên chỉ mấy phút sau, chàng đi ngủ.

Như đã hứa, Adam đưa cô vào quán rượu, cô uống một ly vang, còn anh uống Margarita, rồi Mojito. Anh đã cho cô uống một hợp. Cô thích loại này, nhưng nói cô không thích rượu mạnh. Nghe thế, Adam rất ngạc nhiên. Anh càng ngạc nhiên hơn nữa khi cô nói cô 26 tuổi. Anh cứ nghĩ cô còn trẻ hơn thế nhiều. Cô nói thỉnh thoảng cô làm mẫu ở các chương trình thương mại, và làm mẫu trong vài catalogue, nhưng chủ yếu là làm ở Pier 92. Cô cho biết làm ở đây được khách cho tiền boa rất nhiều. Điều này dễ hiểu thôi vì cô có thân hình kiêu diễm, thu hút rất nhiều khách là chuyện dĩ nhiên.

Họ đến chỗ mở tiệc lúc một giờ và buổi tiệc vừa bắt đầu. Adam biết ở đây có rất nhiều ma túy, cocain, ecstasy, hêrôin, cần sa, thuốc lắc. Đám đông cuồng nhiệt hơn mọi khi, và chỉ dự một lát là Adam thấy khung cảnh không phù hợp với họ. Cảnh tượng sau các buổi hòa nhạc đều như vậy. Anh nhảy với Maggie vài phút rồi đưa cô ra ngoài, về lại chiếc Limousine. Anh mời cô về nhà mình để uống tiếp trước khi đi ngủ nhưng cô nhìn anh rồi lắc đầu.

Không được đâu, khuya rồi. Ngày mai tôi còn đi làm, rất cảm ơn anh. - Anh không nói gì và đưa địa chỉ của cô cho tài xế. Khi thấy cho cô ở, anh hoảng sợ. Đây là một trong những khu phố nguy hiểm nhất anh từng thấy. Thật khó mà tưởng tượng ra một cô gái như cô lại sống ở đây. Bỗng anh cảm thấy thương xót cho cô, nhưng anh cũng giận cô vì cô không chịu ngủ với anh.

Tôi hy vọng anh không giận tôi vì chuyện tôi không đến nhà anh, Adam - Cô nói để xin lỗi anh, nhất là sau những chuyện anh đã làm cho cô - Tôi không làm những việc như thế khi mới đi chơi với nhau lần đầu. - Anh đứng nhìn cô, lòng phân vân tự hỏi phải chăng cô nghĩ họ sẽ đi chơi với nhau lần hai. Cô viết số điện thoại đưa cho anh, và anh nhét vào túi. Khi về nhà, anh sẽ ném ngay nó đi. Cô chỉ là thứ mua vui trong một đêm, trong chốc lát, không có lý do gì khiến anh phải gặp lại lần nữa. Anh có hàng trăm cô gái như cô ta, muốn gặp khi nào cũng được. Anh không cần một cô hầu bàn ở quán Pier 92, bất kể cô ta đẹp đến đâu, và có đôi chân ngon lành như thế nào. Cô ta có về nhà anh hay không, thì cũng thế thôi, chẳng có gì khác biệt. Chỉ vui trong chốc lát rồi hai người chia tay.

Không, tôi hiểu. Tại sao tôi không thể đưa cô lên lầu? - Tòa nhà có vẻ ghê sợ, cô ta có thể bị ai đó giết chết khi về khuya như thế này. Nhưng cô ta đã quen rồi, và cô lắc đầu.

Không sao đâu - Cô cười đáp - Tôi ở chung với ba người bạn nữa. Hai người trong số họ ngủ ở phòng khách, nếu anh đi vào thì chắc sẽ rất kỳ. Bây giờ họ đã ngủ hết. - Anh không tưởng tượng ra được cuộc sống như thế này. Anh muốn bỏ cô ta ở đấy, quên hết những người sống kiếp sống như cô. Cô

ta không phải là mối bận tâm của anh, anh không muốn cô làm cho anh phải lo lắng, anh muốn về nhà ngay.

Cảm ơn cô, cô Mary Margaret O' Malley, gặp cô rất vui. Hẹn khi nào đấy gặp lại cô. - Anh lịch sự nói.

Tôi cũng hy vọng như vậy. - Cô thành thật đáp, nhưng trong lòng biết rằng chuyện như thế sẽ không thể có được. Anh biết những người như Vana, có vé ngồi ở hậu trường, đi xe Limousine và sống trong một thế giới khác. Maggie ngây thơ nhưng không ngốc như anh tưởng. Thay vì chào chúc ngủ ngon, anh có thể chúc “có cuộc sống thoải mái”. Nhưng anh biết cô sẽ không có được cuộc sống như thế. Làm sao cô có được? Một cô gái như cô làm sao có phương tiện để sống thoải mái? Dù cô xinh đẹp đến đâu, cô cũng không có được. Cô đi bằng con đường nào để có? Anh biết câu trả lời. Không có cách nào.

Cô hãy giữ mình. - Anh nói. Cô ta tìm chìa khóa mở cửa, và quay lại nhìn anh lần cuối cùng.

Anh cũng vậy. Cảm ơn anh, tôi đã có một thời gian tuyệt vời. Cảm ơn về chỗ ngồi trong buổi hòa nhạc. - Adam cười, ước gì được ngủ với cô. Ngủ với cô chắc vui hơn đứng một nơi hôi hám và lạnh cóng như thế này. Anh nhìn cô ta đi vào rồi vẫy chào cô và ra về. Anh tự hỏi không biết cô ta có cảm thấy mình như nàng Lọ Lem khi về nơi ở của mình không. Buổi dạ vũ đã hết, và khi cô ta đi lên lầu, chiếc Limousine và người tài xế đã biến thành quả bí và sáu con chuột.

Anh lại vào xe, ngửi thấy mùi nước hoa của cô ta. Nước hoa rẻ tiền, nhưng hợp với túi tiền của cô và có mùi thơm dễ chịu. Khi nhảy với cô ta anh đã ngửi mùi nước hoa này. Bỗng anh giật mình nhận ra anh rất buồn khi về nhà ở khu East Seventies. Anh buồn vì thấy ở đời có người sống như thế và họ không có lối thoát. Maggie O' Malley sẽ sống trong những ngôi nhà như thế mãi mãi, trừ phi cô gặp may lấy được một người chồng nhếch nhác bụng đầy bia, và về lại Queens. Ở đây cô có thể hồi tưởng lại thời gian mình sống là nhà thuê ở khu Manhattan, hay nhớ lại công việc mình đã làm,

công việc mà hàng đêm tiếp những thằng gốc say rượu cứ vén váy cô lên để nhìn. Và anh cũng là người xấu. Nếu cô bằng lòng về nhà anh, chắc anh cũng ngủ với cô rồi. Rồi ngày hôm sau, anh sẽ quên cô ngay. Đây là lần đầu tiên trong nhiều năm, anh cảm thấy mình là đồ vô lại khi đi xe về nhà. Anh tự hỏi mình sống có đạo đức hay không. Charlie nói đúng. Nếu một ngày nào đó có người đối xử với Amanda như thế thì sao? Chuyện này có thể xảy ra đến cho bất kỳ ai. Nhưng trong trường hợp này, chuyện này đã xảy ra đến cho một cô tên là Maggie, người mà anh không hề quen biết. Khi về đến nhà, anh uống một ly Tequila, và nghĩ đến cô gái. Anh bước ra ngoài sân thượng của ngôi nhà ở tầng trên cùng, lòng tự hỏi nếu cô ta ở đây thì tình hình sẽ ra sao nhỉ, có lẽ mọi việc sẽ rất hấp dẫn. Họ sẽ vui chốc lát trong một giờ hay một đêm. Cô ta sẽ mang đến cho anh từng ấy vui thú thôi. Anh cởi áo quần vứt xuống nền nhà bên cạnh giường ngủ. Anh mặc quần ngắn rồi chui vào chăn trên giường và quên cô ta. Đối với anh, Maggie đã chết. Dù sao đi nữa thì cô ta cũng phải trở về với cuộc sống của mình thôi.

Chương 10

Mặc dù Charlie tự nhủ rằng không có lý do gì khiến chàng trở lại trung tâm thiếu nhi, nhưng chàng vẫn quay lại đây. Chàng mua bánh cam vòng và kem lạnh cho các em bé, mua con gấu nhỏ nhồi bông cho Gabby, và thức ăn ngon của chó để thết con Zorro. Chàng say mê chúng từ khi chàng đến đó. Nhưng không phải Gabby cuốn hút chàng đến đó, mà chính Carole đã cuốn hút chàng cùng với Gabby và con chó. Thực vậy, chàng bị cô ta lôi cuốn nhiều hơn. Chàng biết đây là một việc điên cuồng, nhưng chàng không dừng được. Hình bóng cô đã ám ảnh chàng suốt cả tuần.

Cái gì đưa anh trở lại đây? - Cô hỏi với ánh mắt ngạc nhiên. Lần này chàng mặc quần jeans và áo len cũ, mang giày thể thao. Chàng đang đứng nói chuyện với Tygue trong sân, thì cô từ trong nhóm trẻ đi ra và thấy chàng.

Để xem lần nữa. - Chàng đến mà không báo trước, bỗng Carole nghĩ rằng chàng đến kiểm tra, và cho rằng làm thế là căng. Tygue nói cho cô biết chuyện chàng đem kem lạnh đến cho các em bé, rồi Gabby đưa cho cô xem con gấu nhỏ và nói cho cô nghe về những thức ăn mà Charlie chiêu đãi con Zorro.

Chúng làm cho anh bực tức, phải không? - Cô hỏi, khi đưa chàng vào văn phòng, và mời chàng tách cà phê.

Không, cảm ơn; tôi uống rồi. Tôi biết cô bận việc. Tôi không ở lâu đâu. - Chàng không thể nói với Carole rằng chàng đến đây là chỉ để thăm trung tâm thiếu nhi và thăm cô. Dân ở đây quá nghèo khổ, họ chen chúc nhau ở những căn hộ tồi tàn. Dân lưu manh bán ma túy ngay ngoài cửa luôn rình rập nhà họ. Ở khu vực này, chàng chỉ mua được một thứ duy nhất là hêrôin hay cần sa.

Anh mang quà đến cho các em quá tốt. Chúng thích thế khi có người đến

thăm. Tôi ước chi có thể mua nhiều quà cho chúng, nhưng chúng tôi không có đủ tiền. Tôi phải dành dụm tiền bạc để dùng vào những việc quan trọng như trả lương, trả tiền chất đốt, và mua thuốc men. Chúng rất thích kem lạnh. - Cô cười với Charlie. Và khi cô nói, bỗng chàng mừng vì đã đến đây.

Chàng muốn gặp Carole lại, và bây giờ chàng đã toại nguyện, nhưng không nghĩ ra được lý do để biện minh cho việc này. Chàng tự nhủ chàng mẫn phục công việc cô làm, điều đó đúng, nhưng có nhiều lý do hơn thế. Chàng thích nói chuyện với cô, muốn biết cô rõ hơn nữa. Nhưng chàng không thể nói ra điều ấy. Cô là người hoạt động xã hội, còn chàng điều hành cơ sở từ thiện. Chàng đã cho cô số tiền cô cần rồi, ngoài việc báo cáo về tài chính, họ không có lý do gì chính đáng để gặp nhau nữa. Cuộc sống của họ quá khác biệt, họ không có lý do gì để giao tiếp với nhau. Chàng đã biết cô khinh bỉ cuộc sống sang trọng của chàng, ghét địa vị xuất thân của chàng. Cô là người hiến thân vì trẻ em và giúp chúng sống còn. Chàng thì sống trong cảnh nhung lụa, xa hoa.

Tôi có thể giúp gì cho anh không? - Cô hỏi. Chàng lắc đầu, không nghĩ ra được cố gì để nán lại, mặc dù chàng rất thích điều ấy.

Không, tôi trở lại để thăm các em bé, không biết cô có phiền lòng không? Tôi muốn gặp lại Gabby xem nó ra sao.

Bây giờ bé có Zorro, nó tốt rồi. Tháng sau nó sẽ đi học trường đặc biệt. Chúng tôi nghĩ cháu đã sẵn sàng đi.

Khi ấy nó có rời khỏi đây không? - Chàng hỏi, lo cho đứa bé. Chàng nhìn Carole khi hỏi.

Grabby vẫn còn ở đây một thời gian mới đi. Tôi sẽ cố tìm cho nó một gia đình nào đó nhận nuôi cháu. Nhưng một em bé có hoàn cảnh như Grabby, rất khó tìm ra một gia đình nhận nuôi. Những gia đình nhận con nuôi ít ai thích nhận nuôi một em bé mù với con chó dẫn đường.

Vậy thì phải làm sao? - Trước đây chàng không nghĩ đến vấn đề này. Đời sống của Gabby sẽ rất khó khăn, có lẽ sẽ khó khăn suốt đời.

Nếu chúng tôi không tìm ra nhà nào nhận nuôi bé, tôi phải xin cho Gabby vào trại mù thôi. Bây giờ ở New York có nhiều trại như vậy rất thơm tất. Bé sẽ sung sướng.

Không, bé sẽ không vui đâu. - Chàng buồn rầu đáp. Chàng như thấy trước mắt một thế giới người mù mà không có ai có thể giải quyết vấn đề khó khăn cho họ. Trường hợp cô bé này bị mù khi còn nhỏ không phải lỗi do nó gây ra.

Bé sẽ vui như những người mù khác. - Carole đáp - Cám ơn anh đã cho quà, Zorro sẽ rất có lợi cho bé.

Cô có lo đến chuyện không hay sẽ xảy ra cho chúng không? - Cảnh ngộ khó khăn của các em ở đây làm xúc động lòng chàng.

Dĩ nhiên có chứ. Nhưng chúng tôi chỉ làm theo khả năng của chúng tôi thôi, thưa ông Harrington. - Cô đáp, vẻ gay gắt, lạnh lùng trở lại.

Xin vui lòng gọi tôi là Charlie. - Chàng yêu cầu.

Chúng tôi chỉ có thể làm những gì chúng tôi làm được. Thịnh thoảng công việc như là tát nước biển đông vậy, nhưng cũng có nhiều việc thành công. Có em tìm được những gia đình nhận nuôi rất tốt, và chúng sống trong cảnh hạnh phúc. Có em được bố mẹ nuôi thương yêu thật sự. Nhưng cũng có những em tật nguyền như Gabby lại khó tìm ra bố mẹ nuôi thương yêu. Chúng tôi có thể giải quyết được một số khó khăn, nhưng cũng có nhiều chuyện không thể giải quyết được. Anh phải chấp nhận những hạn chế trong việc này, nếu không anh sẽ rất đau lòng. Chỉ cách đây mấy ngày, cuộc đời chàng, tâm hồn chàng, đã thay đổi hoàn toàn. - Ở trường, họ dặn chúng ta rằng mình phải làm công việc gì chuyên môn, riêng rẽ, đừng ôm đồm nhiều việc quá! Nhưng thịnh thoảng mình không thể làm như thế. Thịnh thoảng, về nhà vào ban đêm, tôi nằm trên giường mà khóc. - Bây giờ chàng rất dễ hình dung ra cảnh này. Chính chàng cũng như thế.

Thịnh thoảng cô cần phải nghỉ ngơi một thời gian. - Chàng nói. Chàng muốn đề nghị đưa Carole đi ăn trưa hay ăn tối, nhưng chàng không dám nói

ra ý ấy.

Có chứ. - Cô cười đáp - Tôi có đến phòng tập thể dục, đi bơi hay chơi quần vợt nếu không quá mệt.

Tôi cũng vậy - Chàng đáp, cười với cô - Tôi muốn nói tôi cũng chơi quần vợt. Có lẽ thỉnh thoảng ta nên đi chơi với nhau. - Cô có vẻ kinh ngạc. Cô không biết tại sao họ phải chơi bóng với nhau.

Khi chàng nhìn Carole, mắt cô ngơ ngác. Theo Carole thì chàng là người đứng đầu một cơ sở từ thiện đã cho trung tâm đến gần một triệu đô-la, không phải là một người bình thường. Cô không nghĩ đến chuyện làm bạn với chàng. Công việc của cô chỉ là gặp chàng để nói về chuyên môn nên phải tỏ ra lịch sự. Cô có bốn phận phải báo cáo cho chàng biết về tình hình tài chính nên không nghĩ đến chuyện chàng muốn làm bạn với cô.

Mấy phút sau, cô tiễn chàng ra ngoài để đi gặp nhóm trẻ em khác. Khi cô chia tay chàng, chàng vẫn nói chuyện với Tygue, và chàng nói sẽ trở lại trong thời gian gần nhất. Ít phút sau, Charlie ra về, chàng đi taxi xuống phố. Tối đó chàng ăn tối với Gray và Sylvia. Ngay khi chàng ra về, Carole quên chàng ngay.

Khi Charlie đến nhà Sylvia, Gray đang ở trong bếp, và bà mở cửa cho chàng. Bà mặc chiếc váy màu đen, thêu rất đẹp, và áo sơ-mi trắng mềm mại. Bà dọn ăn rất nhanh, trên bàn có nến trắng cao và giỏ hoa tulip lớn ở giữa bàn. Bà muốn bàn ăn phải thơm tất để đón chàng, vì chàng là bạn thân của Gray, và khi họ mới gặp nhau, bà đã thích chàng. Bà muốn tình bạn giữa chàng với Gray bền vững mãi, không muốn làm xáo trộn cuộc sống của Charlie. Bà cảm thấy mình không có quyền làm thế. Và bà cũng không muốn chàng phá hỏng cuộc sống của họ. Trong đời Gray, ông cần cả hai người, bà muốn chứng tỏ cho Charlie biết điều đó bằng cách chào đón chàng niềm nở. Khi bà nhìn chàng, mắt bà nòng ảm. Bà biết chàng nghi ngại bà khi nghe Gray nói hai người yêu nhau. Bà nghĩ rằng đây không phải là chuyện thù hận cá nhân, vì khi họ gặp nhau ở Portofino chàng đã thích bà. Nhưng chàng chỉ lo sợ rằng tình yêu giữa hai người sẽ làm cho chàng

mất bạn. Chàng giống như đứa bé nhìn bà vú mới, hay nhìn người đàn ông mà mẹ mình sẽ đi chơi với ông ta. Việc họ yêu nhau có ý nghĩa gì với chàng? Charlie và Gray như hai anh em, có bà như thêm trọng lượng vào một bên đĩa cân, cán cân sẽ thay đổi ngay. Bà muốn làm cho hai người yên tâm rằng trọng lượng của bà thêm vào đĩa cân sẽ không làm cán cân lệch sang một bên, họ cứ yên tâm vun đắp tình bạn tốt đẹp. Khi họ ngồi vào bàn ăn, Gray mở chai rượu vang, bà cảm thấy mình như Wendy trong phim Peter Pan ngồi ăn với những chàng trai thất lạc.

Trước khi ngồi xuống, Charlie nhìn quanh, chàng rất ấn tượng trước vẻ đẹp của ngôi nhà. Chàng thấy bà có nhiều báu vật và bà trang hoàng nhà cửa đẹp đẽ biết bao. Bà có con mắt mỹ thuật tuyệt vời và rất nhạy cảm khi nói chuyện. Tối đó bà nghe nhiều hơn nói và khi họ vui vẻ uống sang chai vang thứ hai, thì Charlie nói về Carole. Chàng nói cho họ nghe về chuyện chàng đi thăm trung tâm thiếu nhi ở Harlem.

Cô ấy rất tuyệt vời. - Chàng nói, giọng khâm phục.

Chàng cũng kể cho họ nghe về Gabby và con chó của cô bé; nói đến những người khác mà chàng đã gặp, những chuyện mà cô đã kể cho chàng nghe. Trước kia chàng đã biết những chuyện ngược đãi trẻ em, nhưng không có chuyện nào xấu xa, thất đức như những chuyện mà Carole đã kể cho chàng nghe, cô không nương tay với những chuyện này. Bây giờ chàng mới biết những tổ chức khác đã che đậy sự thật. Còn Carole muốn giải quyết khó khăn, nên cô cần tiền. Cô không rào trước đón sau về việc cần tiền của chàng, hay nói bóng gió để xin thêm tiền. Cô luôn mơ trung tâm phát triển to lớn. Hiện tại cô chỉ duy trì trung tâm nhỏ thôi, nhưng một ngày nào đó cô muốn mở mang trung tâm thành một nơi rộng lớn nằm trong lòng khu Harlem. Có vài nơi cần Carole hơn, cô liền chỉ cho chàng thấy rằng vấn đề ngược đãi trẻ em không chỉ là căn bệnh ở khu phố cổ, mà nó còn hiện hữu ở các gia đình nằm trên đại lộ Park Avenue, ngay trong những nơi có lối sống xa hoa. Thực vậy, trong những gia đình trung lưu, rất khó mà phát hiện ra thực trạng này. Cô cam đoan với chàng rằng người ta có những hành

động rất bỉ ổi, tàn bạo với các em bé trong các thành phố, trong bất kỳ bang nào, nước nào, và sự vi phạm trầm trọng đến mức có hại đến kinh tế xã hội. Nơi cô ở trong một vài phương diện nào đó, dễ giải quyết hơn. Cô tuyên chiến với sự nghèo đói, với sự ngược đãi trẻ em, sự lơ là, đạo đức giả, lãnh đạm. Cô đã dấn thân vào thế giới tội phạm để cứu vớt những con người vô tội. Cô không chấp nhận xã hội mà chàng đang sống. Trong xã hội này, người ta đã quay mắt làm ngơ trước cảnh khốn cùng của con người, họ thản nhiên ăn sung mặc sướng, thản nhiên đi dự tiệc. Cô không có thì giờ để phạm vào những việc như thế, và không muốn chạy theo họ. Cô chỉ muốn làm sao giúp được những người hoạn nạn, cứu con cái họ. Khi Charlie nói về Carole, mắt chàng sáng quắc như lửa trại. Sylvia và Gray nhìn chàng đăm đăm. Cô ta đã dốc hết tâm trí vào công việc từ thiện khiến chàng khâm phục và kính nể.

Vậy khi nào anh dẫn cô ta đi ăn tối? - Gray trêu chàng. Ông ngồi quàng tay quanh vai Sylvia. Charlie vui sướng suốt buổi tối với họ; thức ăn ngon, chuyện trò sinh động. Chàng ngạc nhiên thấy mình thích Sylvia hơn cả khi ở Portofino. Bây giờ bà dịu dàng hơn, dễ thương hơn và Gray phải công nhận rằng bà đã cư xử với bạn mình rất tuyệt vời. Bà lại tiếp đón Charlie rất nhiệt tình và niềm nở.

Không đi ăn thì sao? - Charlie đáp, chàng cười thoải mái - Cô ta ghét những chuyện tôi thường làm. Khi cô ta gặp tôi, tôi mặc com-lê, nên cô ta nhìn tôi như nhìn đất dưới giày mình vậy.

Tôi thấy cô ta như thế thì thật quá quắt. Lạy Chúa, anh đã cho cô ta một triệu đô-la. Cô ta muốn anh phải làm gì? Mặc quần soóc đi dép lê đến à? - Gray hỏi, ông tức thay cho chàng.

Có lẽ. - Charlie đáp, sẵn sàng tha thứ cho Carole vì đã quá căng với chàng. Chàng nghĩ rằng những gì cô đã làm, rất cụ thể, quan trọng hơn những việc chàng làm cả đời. Chàng chỉ đặt bút ký séc và gửi tiền là xong còn cô ta ở trong giao thông hào với các em bé để chiến đấu giành mạng sống cho chúng - Cô ta không chịu được cuộc sống của chúng ta, không

chịu được những việc chúng ta làm. Cô ta là một vị thánh, Gray à. - Charlie có vẻ tin tưởng việc này, còn Gray thì nghi ngờ.

Tôi nghe anh nói cô ta học ở Princeton. Có lẽ cô ta xuất thân trong một gia đình quý tộc hư đốn, nên cố làm sao để chuộc tội cho gia đình.

Tôi không nghĩ vậy. Tôi đoán chắc cô ta có học bổng ở đây. Khi tôi đi học ở đây, tôi thấy có nhiều người như cô ta, và việc này rất tốt. Vả lại, cô ta nói cô ta ghét trường Princeton. - Mặc dù câu lạc bộ âm thực mà cô ta gia nhập là câu lạc bộ tốt. Ngay cả Princeton bây giờ cũng không phải là trường tốt như ngày xưa nữa. Thế giới thay đổi, và những người như Carole đã làm thay đổi thế giới. Chàng là người của thời đại khác, sống trong sự vinh quang của gia đình quý tộc, còn Carole là thế hệ khác, hoàn toàn mới.

Tại sao anh không mời cô ta đi chơi? - Gray hỏi và Sylvia tỏ vẻ đồng ý - Hay cô ta xấu xí? - Ông không nghĩ thế, vì Charlie nói say sưa về cô ta. Dù sao ông vẫn tin là cô ta hấp dẫn. Ông không tin Charlie mê một người phụ nữ xấu. Chàng đã miêu tả cô ta như Mẹ Teresa.

Không, cô ta rất đẹp, nhưng tôi nghĩ cô ta cũng không quan tâm gì đến việc này. Cô ta không để ý đến cuộc sống của mình, mà thường lo cho người khác. - Chàng nghĩ dưới mắt Carole, chàng cũng không nghĩa lý gì, nên cô ta sẽ không dành cho chàng cơ hội tốt nào để đi chơi với cô. Đối với cô, chàng chỉ đứng đầu một tổ chức từ thiện, không hơn không kém.

Cô ta giống như thế nào? - Sylvia hiếu kỳ hỏi.

Cô ta cao quảng 1m80, tóc vàng, mặt đẹp, mắt xanh, thân hình kiêu diễm và không son phấn. Cô ta nói khi nào có thì giờ, cô ta bơi lội và chơi quần vợt. Cô ta khoảng 34 tuổi.

Không có gia đình à? - Sylvia hỏi.

Chắc không. Cô ta không đeo nhẫn, tôi nghĩ chắc là không có, nhưng biết đâu cô ta có người yêu. - Phụ nữ như Carole không thể không có ai, chàng nghĩ thế, cho nên vấn đề mời cô ta đi ăn tối rất kỳ. Tuy nhiên chàng sẽ giả vờ nhân danh cơ sở để mời cô ta đi, và để tìm hiểu về cô nhiều hơn

nữa. Chàng thấy đây là một mưu mô hay, mặc dù việc núp bóng sau cơ sở để tìm hiểu cô là việc làm thiếu thành thực. Nhưng có lẽ Sylvia và Gray nói đúng, chàng phải thử một lần xem sao.

Anh không hiểu những người phụ nữ như thế đâu - Sylvia nói, vẻ thông thái - Thịnh thoảng có người bỏ cuộc sống xa hoa để giúp đỡ các tổ chức xã hội như thế. Nếu cô ta bỏ hết thì giờ, sức lực, tâm trí vào công việc từ thiện như thế, tức là cô ta có lý tưởng cao quý.

Hãy tìm hiểu đi. - Gray nói để khuyến khích chàng.

Tại sao không mời? Anh có mất gì đâu. Hãy tìm hiểu xem sao. - Charlie cảm thấy kỳ cục khi nói về Carole với họ. Chàng cảm thấy mình yếu đuối khi đem chuyện này ra bàn với họ, nếu không muốn nói là mình hơi điên.

Khi Gray đem ra chai Chateau d' Yquem mà Sylvia đã mua cho họ uống, thì Charlie hầu như đã bị họ thuyết phục. Nhưng khi về nhà, chàng nghĩ rằng việc mời Carole đi ăn tối là điên khùng. Chàng quá già đối với cô, và cũng quá giàu, quá bảo thủ. Dù lý lịch của Carole ra sao, thì rõ ràng cô không quan tâm đến những người như chàng. Cô đã cười chàng về chiếc đồng hồ chàng đeo. Chàng không hề nghĩ đến chuyện nói với cô về chiếc du thuyền, mặc dù hầu hết mọi người trong tầng lớp của chàng đều nghe đến chiếc Blue Moon. Nhưng các tạp chí về du thuyền là loại sách báo cô không hề quan tâm đến bao giờ. Tối đó khi đi ngủ, chàng cười mình về ý nghĩ này. Ý đồ của Gray và Sylvia rất tốt, nhưng họ không biết rằng Carole là người cuồng tín, rất khác xa với họ. Nhìn cô người ta đều nghĩ như thế. Ý kiến của cô về các câu lạc bộ âm thực ở Princeton rất gay gắt, cô có vẻ khinh miệt những nơi này, và ý kiến của cô không làm sao chàng quên được. Chàng đã nghe cô nói về vấn đề này rất rõ.

Sáng hôm sau, chàng gọi cho Gray để cảm ơn về việc họ đã mời chàng ăn tối, chàng nói rất sung sướng và rất vui khi đến ăn với họ. Chàng không biết chuyện tình của họ sẽ đi đến đâu, kéo dài hay không, nhưng bây giờ chàng thấy nó rất tốt đẹp. Chàng sung sướng khi thấy Sylvia không chen vào, cắt đứt tình bạn của hai người. Gray rất vui khi nghe chàng khen

Sylvia, và hứa sẽ đến chơi với họ nữa.

Anh nấu ăn có tiến bộ rất nhiều. - Charlie trêu ông, và Gray cười sung sướng.

Bà ấy giúp tôi đấy.

Ờn Chúa.

Nhớ gọi cho Mẹ Teresa và mời cô ta đi ăn tối đấy nhé. - Gray nhắc, Charlie im lặng một lát rồi cười, lần này nụ cười có vẻ gượng gạo.

Tôi nghĩ đêm qua chúng ta uống hơi nhiều. Ý kiến tối qua nghe hay đấy, nhưng bây giờ dưới ánh sáng ban ngày ý kiến ấy có vẻ không dùng được.

Thì anh cứ hỏi cô ta xem sao. Hỏi mời cô ta thì có xấu xa gì đâu mà sợ? - Gray nói, như người anh khuyên em, và đầu dây bên kia, Charlie lắc đầu.

Cô ta sẽ cho tôi là thằng ngu, rồi tắt máy. Ngoài ra, tôi ngại khi gặp lại cô ta quá. - Chàng không muốn đến gặp Carole, mặc dù bây giờ chàng không có việc gì để làm. Không có phụ nữ nào đến với chàng từ mấy tháng nay. Đạo này chàng có vẻ mệt mỏi và uể oải, tuy khó nhận thấy hiện tượng này nơi chàng. Việc chạy theo phụ nữ với chàng không còn vui như trước. Đi dự tiệc và tham gia các hoạt động xã hội một mình thoải mái hơn nhiều. Hay là đến chơi nhà bạn bè như tối qua tại nhà Sylvia và Gray cũng vui hơn. Làm thế chàng thấy thích hơn là hẹn hò đi chơi với phụ nữ, rồi ve vãn họ về nhà ngủ với mình. Trước đây chàng đã làm thế rất nhiều lần.

Tại sao có chuyện ấy? - Gray hỏi, ông không tin Carole có thể cúp máy không nói chuyện với Charlie - Anh đã trải qua những chuyện không hay, nên bây giờ anh lo sợ vậy thôi. Trường hợp này không thể như thế đâu.

Phải, tôi biết. Có lẽ tôi phải bán chiếc Blue Moon để xây dựng trung tâm thiếu nhi ở Harlem cho cô ấy thỏa lòng, khi ấy Carole mới chịu đi chơi với tôi.

Gray cười thoải mái.

Này bạn, đối với tình yêu, không có sự hy sinh nào lớn đâu.

Đừng khuyên tôi làm thế. Anh đã từ bỏ cái gì để sống với Sylvia? Bỏ bầu gián ở nhà anh phải không? Hãy cho tôi lời khuyên tốt đi.

Anh hãy gọi cho cô ta.

Thôi được rồi, được rồi. - Chàng đáp, để chấm dứt tranh luận với Gray. Một lát sau, họ hẹn sẽ nói chuyện lại với nhau rồi cúp máy.

Charlie quyết định không gọi cho Carole, nhưng chàng vẫn nghĩ đến cô suốt buổi chiều. Chàng đến văn phòng ở cơ sở, rồi đến câu lạc bộ, mát xa, chơi quần vợt với bạn, gọi Adam để cảm ơn anh ta về buổi diễn ca nhạc, nhưng anh đang bận họp. Charlie gửi lời cảm ơn vào máy nhắn, chàng phân vân không biết đêm qua chuyện giữa Adam và Maggie đã xảy ra như thế nào. Thường khi Adam sẽ làm cho cô ta lóa mắt vì tài năng của mình, cho cô ta uống nhiều sâm banh, và sau đó cô thuận lên giường với anh. Khi nghĩ đến Maggie, chàng vẫn thương hại cô. Mặc dù Maggie mặc áo quần diêm dúa, nhưng cô có vẻ là người tốt, thơ ngây. Nhiều lúc Adam không được nghiêm túc với phụ nữ, đối xử với họ một cách bất lương, chàng thấy nổi da gà. Nhưng Adam thường biện bạch rằng họ thỏa thuận nhau, họ bằng lòng ngủ với nhau. Chàng không đánh ai bất tỉnh rồi hiếp họ. Họ phủ phục dưới chân anh, mến mộ anh, và chuyện xảy ra giữa họ là chuyện của người lớn với nhau. Charlie không tin Maggie hoàn toàn trưởng thành, không tin cô sẽ bị Adam đưa vào bẫy. Cô ta không đòi hỏi những đồ cầy ghép hay cần mũi giả. Cô ta chỉ cần một chỗ ngồi tốt để xem hòa nhạc. Charlie không khỏi tự hỏi cô ta phải lấy gì để đổi chỗ ngồi tốt này. Chàng suy nghĩ về chuyện này khi rời khỏi câu lạc bộ sau khi chơi quần vợt xong, sau đó đi taxi về nhà, tự nhủ rằng mình đã già. Trước đây, chàng không hề bận tâm về việc Adam có đạo đức hay không. Adam thường nhắc chàng nhớ rằng những việc truy hoan của anh là công bằng, không vô lương tâm. Nhưng bây giờ chàng nghĩ những chuyện như vậy không phải đơn thuần chỉ là chuyện mua vui.

Khi chàng về đến nhà thì đã gần sáu giờ. Chàng nghe các tin nhắn, đứng nhìn điện thoại. Chàng phân vân không biết hiện Carole còn ở văn phòng không, hay đang làm việc với các nhóm trẻ, hay về nhà rồi. Chàng nhớ có

danh thiếp của cô trong ví, bèn lấy ra, nhìn vào danh thiếp một hồi lâu, rồi gọi cô, cảm thấy lòng bồn chồn lo sợ điên khùng. Cô là người phụ nữ khiến cho chàng cảm thấy như thể mình đã làm cái gì sai lầm. Chàng muốn xin lỗi cô vì đã sống trong cảnh giàu sang phú quý, đã được ưu đãi. Nhưng cũng chính nhờ sự ưu đãi đó mà chàng mới cho cô một triệu đô-la để cô giúp đỡ mọi người. Chàng hồi hộp như cậu học trò lên trả bài khi nghe điện thoại reo ở bên kia đầu dây. Bỗng chàng cầu sao Carole không có ở đây, và khi chàng định gác máy thì cô trả lời, giọng hỗn hển.

Xin chào, ai đấy? - Cô không giới thiệu mình là ai, nhưng chàng biết cô ngay. Chàng gọi trên đường dây nói riêng của cô.

Có phải Carole không?

Phải. - Cô không nhận ra giọng chàng.

Charlie Harrington đây. Có phải tôi gọi cô trong lúc cô đang bận công việc không?

Không bận gì. - Cô nói dối, tay thoa cằm. Cô đang bù đầu làm việc, liên chạy đi nghe điện thoại - Tôi vừa ở chỗ bọn trẻ về. Tôi đang xuống cầu thang thì nghe điện thoại reo.

Xin lỗi. Cô bạn nhỏ của tôi khỏe chứ? - Carole biết ngay. Chàng ám chỉ đến Gabby. Cô cười, đáp cô bé khỏe. Chàng hỏi công việc ở trung tâm tiến hành như thế nào, có chương trình gì mới được triển khai không, và Carole tự hỏi phải chăng chàng sẽ kiểm tra họ thường xuyên trong năm sắp tới? Chuyện người đứng đầu các cơ sở từ thiện cho trung tâm tiền, cứ gọi đến hỏi chuyện như thế này thật kỳ lạ. Cô phân vân không biết tạo sao chàng gọi đến - Tôi không muốn hứa hẹn điều mà mình không thể thực hiện được, hay tạo cho người khác những hy vọng viển vông, nhưng cô nói rằng, cô muốn thực hiện nhiều chương trình gì đó và cần đưa ra những đề nghị về số tiền trợ cấp để thực hiện chương trình. Tôi phân vân không biết cô có muốn bàn chuyện này với tôi trong khi ta vừa ăn trưa hay ăn tối vào một bữa nào đó không. - Chàng đang dùng con đường ma giáo để mời cô, núp bóng sau

cơ sở, nhưng ít ra chàng đã gọi được cho cô. Cô im lặng một hồi lâu.

Thực ra thì chúng tôi chưa có ý định xin thêm tiền trợ cấp. Chúng tôi không có nhân viên để tiến hành chương trình mà tôi muốn thực hiện, thậm chí không có người để viết ra lời đề nghị. Nhưng nếu anh suy nghĩ giúp về kế hoạch của chúng tôi, thì chúng tôi sẽ rất sung sướng. - Cô không muốn làm những công việc không phù hợp với đường lối của cơ sở chủ trương, làm thế trung tâm sẽ phí thời gian và công sức vô ích.

Tôi sẽ rất sung sướng được nghe ý kiến của cô và góp ý chân thành với cô về các vấn đề mà cả hai ta cùng quan tâm. Dĩ nhiên chúng ta sẽ hẹn ngày gặp nhau sau này. - Yêu cầu cơ sở cho cô thêm tiền là điều không thể được, vì họ mới cho cô gần một triệu đô-la. Nhưng bàn luận thì không tốn kém. - Sang năm chúng tôi mới có thể giúp tiền thêm được, nhưng bây giờ suy nghĩ kế hoạch hành động thì cũng tốt thôi. Đến đầu năm tới, cô có thể bắt tay vào việc là vừa.

Anh đứng vào phe nào? - Cô cười. Chàng cũng cười rồi đáp một cách rất chân thành.

Phe cô, tôi nghĩ thế. Cô làm một công việc quá tuyệt vời. - Chàng đã yêu trung tâm bảo vệ các trẻ em bị ngược đãi của cô, và nếu chàng không cẩn thận, chàng cũng sẽ yêu cô luôn. Nếu may mắn thì trong vòng một hay hai tuần nữa sẽ xảy ra, hay có lẽ lâu hơn. Tình yêu không kéo dài lâu với chàng. Đối với Charlie, sự lo sợ là một cảm xúc mạnh mẽ hơn tình yêu.

Cám ơn anh. - Lời Charlie thật tử tế khiến cô cảm động. Chàng có vẻ thành thật với cô. Nghe chàng nói, cô bớt nghi ngại chàng, hết canh chừng chàng, và cô cảm thấy chàng đã thành người bắc cầu cho cô tiếp xúc với cơ sở từ thiện của chàng.

Cô muốn khi nào chúng ta cùng làm việc với nhau? - Chàng hỏi, giọng thản nhiên, lòng sung sướng vì câu chuyện diễn ra suôn sẻ. Chàng đã để cho cô quyền lựa chọn ăn trưa hay ăn tối, nên cô không có cảm giác bị chàng thúc ép. Bước đầu như thế này thường là tốt. Giọng nói của cô không

có dấu hiệu gì chứng tỏ cô đã quan tâm đến chàng. Có lẽ cô không quan tâm, nhưng chàng nghĩ khi họ gặp nhau để ăn, nói chuyện với nhau, tình hình sẽ tốt đẹp hơn. Nếu khi ấy Carole vẫn không quan tâm đến chàng, chàng sẽ không đi chơi với cô nữa để khỏi thấy mình là kẻ điên khùng. Nhưng hy vọng mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Tôi không thể đi khỏi trung tâm vào giờ ăn trưa. Tôi thường ở lại đây, ăn trái cây tại bàn làm việc, nếu có. Hầu hết thời gian, ở giữa ngày, tôi ở đây để làm việc. Rồi suốt cả buổi chiều, tôi gặp bệnh nhân, từng người một. - Khi chàng đến tham quan trung tâm, cô đã phải bỏ nhiều thì giờ để tiếp chàng, nhưng đây là trường hợp đặc biệt, chứ không muốn thường xuyên như thế này, ngay cả đối với chàng.

Vậy bữa ăn tối thì sao? - Chàng nín thở hỏi - Tối mai được không? - Tối mai chàng có bữa tiệc rất quan trọng, nhưng chàng sẵn sàng bỏ để đi với cô.

Tối mai thì được - Cô đáp, vẻ ngần ngại, bối rối - Tôi không biết khi ấy tôi đã có đủ số quần vải bông dày hợp lệ chưa. Tôi muốn bắt tay vào việc để thực hiện một số chương trình, danh sách về công việc ở trung tâm này còn lộn xộn và khó khăn, nhưng tôi sẽ nói cho anh biết kế hoạch tôi dự định làm. - Chàng chỉ muốn thế, không phải chương trình cô đang làm, nhưng cô không biết ý chàng. Chàng có vẻ tùy cơ ứng biến như cô.

Chúng ta sẽ nói về vấn đề ấy để xem có ý kiến gì hay không. Thỉnh thoảng tôi đã làm như thế, và ý tốt sẽ nảy sinh, vừa ăn vừa động não. Nói đến chuyện ăn tối mới nhớ, cô muốn ăn ở đâu?

Nghe hỏi, cô cười. Cô hiếm khi đi ăn tối. Mỗi đêm khi về đến nhà, cô mệt nhoài. Hầu như đêm nào cô cũng không còn sức để đi đến phòng tập thể dục, mặc dù cô rất thích đi.

Để xem sao. Tôi thường ăn ở đâu nhỉ? Thịt bò với hamburger ở quán Mo đường số 168 và Amsterdam... sườn lợn ở tiệm Sally trên đường số 125, gần chỗ tàu điện ngầm dừng trên đường về nhà tôi... thức ăn ngon ở quán Izzy trên đường West số 99 và Columbus... Tôi chỉ ăn ở những quán bình

dân thôi. Từ lâu rồi tôi không đi ăn ở các nhà hàng sang trọng. - Charlie muốn thay đổi điều này và những cái khác trong cuộc sống của cô, nhưng không chỉ trong một đêm được. Chàng muốn từ từ, thoải mái với cô, cho đến khi chàng biết ưu khuyết điểm của cô.

Tôi không biết nên chọn quán Mo hay Izzy. Nhân tiện xin hỏi, cô ở đâu?

Cô ngần ngừ một phút, bỗng chàng tự hỏi phải chăng cô đang sống với người nào đó. Cô có vẻ như sợ Charlie muốn ghé vào nhà cô chơi.

Tôi ở tại đường số 90, Upper East Side. - Đây là khu dân cư đáng kính, chàng có cảm giác rằng cô bối rối, không muốn xác nhận mình ở đây! Bỗng chàng tự hỏi phải chăng Gray nói đúng, lý lịch của cô cho thấy cô thuộc gia đình có nề nếp, bảo thủ hơn ý thức hệ của cô. Cô rất giáo điều trong các vấn đề cô tin tưởng. Chàng mong cô sống ở Upper West Side chứ không phải East Side, nhưng chàng không nói đến vấn đề này với cô. Chàng nghĩ cô có thể phản đối chàng một cách kịch liệt. Charlie rất hiểu phụ nữ, chàng tìm hiểu họ từ lâu. Carole không biết chàng có nhiều kinh nghiệm về phụ nữ, không biết chàng nghĩ về họ như thế nào. Chàng muốn thay đổi cuộc đời cô, tuy cô chưa cho chàng hoàn cảnh và cơ hội để thực hiện ý tưởng đáng khích lệ này.

Chàng bèn đề nghị:

Tôi biết một nhà hàng Ý, rất yên tĩnh và dễ thương ở trên đường East Eightyninth. Tôi muốn mời cô ăn ở đó, cô nghĩ sao?

Rất tốt. Nhà hàng ấy tên gì?

Stella Di Notte. Nhà hàng không lãng mạn như tên gọi đâu. Tiếng Ý nhà hàng có nghĩa là Sao đêm, nhưng thực ra đây chỉ là một lối chơi chữ. Stella là tên của chủ nhân, bà ta làm hết công việc nấu nướng và bà nặng quăng chừng 135 ký. Tôi nghĩ không ai có thể bế bà nhích lên khỏi mặt đất một ly, nhưng món mì sợi bà làm thì rất tuyệt. Bà ta tự tay làm lấy.

Tuyệt đấy. Tôi sẽ gặp anh ở đây. - Charlie hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của cô. Chàng không ngờ cô nói thế, và hơn bao giờ hết, bây giờ chàng

ngữ có lẽ cô ta đang sống với người đàn ông nào đó. Chàng quyết định tìm cho ra.

Cô muốn tôi đến đón tại nhà không?

Không, - Cô đáp - tôi muốn đi bộ. Tôi bị nhốt ở đây cả ngày, và sống ở số 90, chỉ cách nhà hàng vài khu phố, nhưng vẫn cần đi để tập thể dục. Đi bộ sẽ làm cho đầu óc sáng suốt. - Chàng tự nhủ chuyện chàng lo sợ có thể cần. Có lẽ nhà này người đàn ông có 35 tuổi đẹp trai đang nằm ở ghế nệm dài xem.

Vậy hẹn gặp cô ở đây. Bảy rưỡi nhé? Như thế cô có đủ thì giờ để chuẩn bị sau khi đi làm về không?

Đủ. Ngày mai nhóm cuối cùng tôi làm việc sẽ chấm dứt vào lúc 4h30, vậy tôi có thể về nhà lúc 6h30 rồi. Tôi nghĩ, không cần phải chường diện chứ? - Cô hỏi, giọng lo lắng. Hầu như cô không đi chơi đâu nên ít mặc áo quần đẹp. Cô phân vân không biết chàng có muốn cô mặc áo dài đen và đeo ngọc trai không. Cô không có những thứ ấy, mà cũng không muốn có. Chàng có vẻ thích chạy theo thời trang, nhưng đây là gặp nhau vì công việc, cô không mặc đẹp vì chàng. Đáng ra cô muốn đi ăn ở quán Mo hơn. Cô sẽ không thay đổi lối sống vì chàng, cho dù cơ sở của chàng cho trung tâm nhiều tiền đến bao nhiêu. Có nhiều chuyện cô không làm, và sẽ không bao giờ làm, mặc áo quần đẹp là một trong những chuyện ấy.

Không cần phải chường diện - Chàng bảo đảm - Nếu cô muốn, thì cứ mặc quần jeans. - Nhưng chàng hy vọng cô sẽ không mặc. Chàng rất muốn cô mặc áo dài.

Nếu anh không ngại thì tôi sẽ mặc. Tôi không có thì giờ mặc áo quần. Tôi không bao giờ làm vậy. Anh cứ xem mặt mà bắt hình dong. - Rõ ràng vậy. Quần jeans và giày thể thao. Ồ tốt. Nếu mặc áo dài thì tốt hơn.

Tôi cũng sẽ mặc như vậy. - Chàng nói.

Ở khu vực này anh có thể đeo đồng hồ. - Cô cười và chàng cười theo.

Chuyện quá bậy. Hôm qua tôi đã đem cầm nó rồi.

Anh cầm bao nhiêu? - Cô trêu chàng. Chàng có vẻ dễ thương. Dù sao thì cô cũng mong đợi tối mai đi ăn với chàng. Gần bốn năm nay, cô không đi ăn tối ở ngoài với người đàn ông nào hết. Nhưng lần này không phải cô thay đổi nếp sống, mà cô đi ăn vì công việc với chàng. Chỉ một lần thôi, cô tự nhủ.

Hai mươi lăm đô-la. - Chàng đáp.

Được giá đấy. Hẹn tối mai gặp anh. - Cô đáp rồi cúp máy. Sau khi cô cúp máy, bỗng như có một tia chớp lóe lên trong người khiến chàng sợ hãi. Nếu chàng điên thì sao? Có lẽ việc mặc quần jeans và đi giày thể thao sẽ khiến cho mọi người nghĩ chàng mất trí? Nếu cô gái Viking cao 1m80, với tấm lòng vàng của Mẹ Teresa, không có người đàn ông sống cùng thì sao? Nếu chàng quá ngu đần thì sao? Nếu cô ta là người đồng tính thì sao? Mãi cho đến khi ấy chàng mới nghĩ đến điều này. Nhưng ở đời mọi việc đều có thể xảy ra. Rõ ràng cô ta không phải là người bình thường.

Ồ, tuyệt! - Chàng nói với mình, cất tấm danh thiếp vào ví, rồi gọi nhà hàng để đặt bàn trước. Ngày mai chàng sẽ biết thêm về Carole nhiều hơn. Còn bây giờ chàng chỉ đoán thôi.

Chương 11

Charlie đến nhà hàng trước Carole. Chàng không nói với ai chàng sẽ gặp cô, ngay cả Gray và Sylvia. Chưa có gì để nói với họ, ngoại trừ việc chàng ăn tối với cô để bàn công việc cho cơ sở, vì chàng đã dùng mưu mẹo để đưa cô đến đây. Đây không phải là một cuộc hẹn hò. Chàng đi bộ một mình tới nhà hàng. Chàng phải đi một đoạn xa, nhưng giống cô, chàng cần không khí. Chàng đã lo về chuyện này cả ngày. Và chàng tin cô là người đồng tính. Có lẽ vì thế mà cô không có phản ứng gì với chàng hết. Thường thường phụ nữ đều đáp lại chàng, không bằng cách này thì bằng cách khác. Carole không làm thế. Hai lần chàng gặp cô, cô chỉ nói đến công việc thôi. Cô có vẻ thân tình với mọi người, nhất là với trẻ em. Chàng nhớ cô và Tygue đã đối xử với nhau rất thân ái. Có lẽ chính anh ta là người đàn ông trong đời cô. Khi chàng bước vào nhà hàng, chàng chỉ nghĩ đến bụng chàng đang quặn thắt, đây là hiện tượng rất kỳ lạ với chàng. Cô hoàn toàn bí mật, và có lẽ sau bữa ăn tối nay cô vẫn thế. Chàng không tin cô ta sẽ cởi mở với chàng. Cô có vẻ rất khép kín, như con sò ngậm kín miệng, chàng nghĩ đây là một thách thức lớn cho chàng, tuy cô là người rất ấn tượng.

Carole hoàn toàn khác biệt với những phụ nữ có địa vị cao sang trong xã hội mà chàng đã tán tỉnh. Họ mặc đẹp, khiêu vũ giỏi, cười và đi khắp nơi với chàng. Họ đánh tennis, đi thuyền buồm, và phần lớn họ đều làm chàng chán nản, phải đoạn tuyệt với họ. Vì thế mà tối nay chàng đi ăn tối với Carole Parker, vì cô có vẻ không quan tâm đến chàng, và chàng không biết cô là người đồng tính hay gặp chuyện gì rắc rối về tình ái. Chàng đã nói dối để đưa cô đến đây. Toàn bộ câu chuyện thật phi lý.

Carole đến sau chàng năm phút. Cô đến chỗ Charlie ngồi ở chiếc bàn trong góc phòng mà Stella đã để dành cho họ. Trông cô tươi tắn, thoải mái. Cô mặc quần jeans trắng, chân đi xăng đan và mặc áo sơ-mi trắng. Tóc còn ướt vì mới tắm vòi sen, cô tết vôi vàng tóc thành bím. Cô không trang điểm, không sơn móng tay. Móng tay cô cắt ngắn, tất cả mọi thứ trên người cô

đều sạch sẽ gọn gàng. Trên vai cô, vắt chiếc áo len màu xanh nhạt, chàng bỗng nghĩ, nếu cô mặc áo len vào mà đi trên du thuyền Blue Moon, trông cô sẽ rất tuyệt vời. Cô có vẻ như một thủy thủ hay một vận động viên quần vợt. Người cô cao gầy như vận động viên, mắt cô màu xanh nhạt trong sáng, có màu giống màu chiếc áo len. Cô giống như hình người mẫu quảng cáo của Ralph Lauren, nhưng nếu chàng nói ra ý ấy, thế nào cô cũng ghét chàng. Trong thâm tâm cô, cô muốn mình như Che Guevara hơn là giống cô người mẫu tầm thường của Ralph Lauren quảng cáo thời trang. Khi thấy Charlie, cô cười với chàng.

Chàng đứng dậy để chào cô.

Xin lỗi, tôi đến trễ. - Nói xong cô ngồi xuống. Cô chỉ đến trễ năm phút, nên chàng bình tĩnh khi đợi cô. Chàng chờ cô đến mới gọi rượu vang và chọn thức ăn để gọi.

Không sao. Tôi không biết thì giờ, vì không có đồng hồ. Tôi nghĩ để dành hai mươi lăm đô-la để trả tiền bữa ăn. - Chàng cười nói, và cô cười theo thoải mái. Chàng có tính hài hước. Cô không mang túi xách và không mang theo son phấn, vì cô không trang điểm - Công việc trong ngày của cô ra sao?

Bận bịu như mọi khi. Bận như điên. Còn anh thì sao? - Cô hỏi, vẻ quan tâm. Điều này đối với chàng thật mới lạ. Chàng nhớ chưa bao giờ có người phụ nữ nào hỏi chàng có mạnh khỏe không, công việc làm ăn như thế nào. Nhưng bây giờ Carole đã hỏi chàng như vậy.

Tốt. Tôi làm việc ở cơ sở cả ngày. Chúng tôi đang nghĩ cách để mở rộng tầm hoạt động ra thế giới. Hiện có rất nhiều chương trình từ thiện hoạt động tại các nước đang phát triển, nhưng họ cần tiền để thực thi các chương trình đó. Hôm nay tôi đã gọi điện nói chuyện với Jimmy Carter về vấn đề này. Họ đã thực hiện nhiều chương trình rất tốt ở châu Phi, ông ta khuyên tôi về các phương pháp để thông qua những thủ tục hành chính phiền hà rất hay.

Vậy thì tuyệt quá! - Cô cười đáp - Những chương trình ấy làm cho tôi

thấy công việc của mình ở đây quá nhỏ bé. Tôi chỉ hoạt động giúp đỡ các em trong phạm vi rộng quãng bốn mươi khu phố quanh nhà tôi, có khi còn ít hơn. Nghĩ đến chuyện đó chắc anh thấy rất tội nghiệp phải không. - Cô thở dài, ngồi dựa người ra lưng ghế.

Không tội nghiệp đâu. Cô làm công việc ấy rất tuyệt vời.

Hàng năm cơ sở của anh hỗ trợ cho các nơi bao nhiêu tiền? - Cô phân vân về điều này từ khi cô gặp Charlie. Các tổ chức từ thiện rất kính nể cơ sở của chàng, và cô chỉ biết về chàng có thể.

Khoảng mười triệu, thêm cô vào là mười một, nhưng trung tâm cô rất xứng đáng. - Chàng cười, rồi nói đến vấn đề đặc biệt của cô. Chàng nhớ cô đã nói thế. Cả hai đều gọi món Gnocchi, vì Charlie nói rằng món này rất ngon, và là món đặc biệt của Stella. Tối đó bà chủ quán nấu món này có nhiều cà chua và rau húng quế. Với thời tiết cuối hạ còn nóng, Carole thấy món này rất hợp và ngon thật. Chàng gọi một chai vang loại bình thường, và khi rượu rót ra ly, cô uống một hợp.

Thức ăn ngon như lời chàng nói, và họ bàn về các kế hoạch của trung tâm cho đến khi ăn tráng miệng. Cô có nhiều kế hoạch lớn cần phải thực hiện, nhưng chàng nghĩ cô đã thực hiện tốt các chương trình ở hiện tại, thì trong tương lai thế nào cô cũng thành công các dự án đã đề ra, nhất là có sự giúp đỡ của những tổ chức như cơ sở của chàng. Chàng cam đoan với cô rằng những cơ sở khác cũng rất ấn tượng, nên cô khỏi lo vấn đề tiền bạc của cơ sở chàng hay của người khác vào năm tới. Chàng rất phục công việc cô làm, và kế hoạch trong tương lai cô đã hoạch định rất cẩn thận.

Cô đã có một giấc mộng tuyệt vời, Parker à. Một ngày nào đó, cô sẽ làm thay đổi thế giới - Chàng tin Carole là người tài giỏi. Mới ở tuổi 34, mà cô đã thành công hơn nhiều người làm việc suốt đời, hầu hết công việc đều do cô làm, không có sự giúp sức của ai hết. Rõ ràng trung tâm là đứa con tinh thần của cô.

Còn cô thì sao? Trong những giờ rảnh rỗi, cô thường làm gì? Tôi hỏi cô

vì ngạc nhiên thôi. Cô làm việc đến nỗi không có thì giờ để ăn. Chắc cô ngủ cũng ít.

Tôi không có thì giờ rảnh rỗi. Đối với tôi thì giờ là vàng bạc. - Cô cười khi nói thế - Tôi chỉ biết làm việc và chăm sóc các em bé. Những ngày cuối tuần đáng ra tôi được nghỉ, thế mà tôi cũng đến trung tâm. Đến để xem có gì đáng làm không.

Có lúc tôi cũng vậy, - Chàng đáp - nhưng tôi nghĩ rằng thỉnh thoảng cô cũng phải làm gì để giải trí, vui chơi chứ. Cái gì có thể làm cho cô vui?

Đối với tôi, làm việc là niềm vui. Từ khi thành lập trung tâm đến giờ, tôi không thấy gì vui hơn làm việc ở đây. Tôi không cần làm gì khác để mua vui. - Chàng thấy cô nói thật lòng, và chàng lo sợ. Sống như thế có cái sai lầm, vì cô đã đánh mất nhiều thứ ngoài công việc.

Cô không lập gia đình ư? Không chồng, không con, không nghĩ đến chuyện tình cảm ư? Với tuổi cô mà sống như thế là bất thường. - Chàng biết cô 34 tuổi, đã học Đại học Princeton và Columbia, nhưng chàng không biết gì thêm về cô nữa, ngay cả sau khi ăn tối xong. Họ chỉ nói chuyện về trung tâm và cơ sở, về công việc của chàng và của cô, về sứ mạng của hai người.

Không. Không chồng, không con, không tình dục. Tôi đã vứt bỏ chuyện này từ lâu rồi. Từ đó đến giờ, tôi sống rất hạnh phúc.

Sống như vậy có ý nghĩa gì không? - Chàng gặng hỏi, nhưng Carole có vẻ không quan tâm đến. Chàng nghĩ khi cô đã không muốn trả lời, thì sẽ không nói.

Trẻ em ở trung tâm là con của tôi. - Cô trả lời một cách sung sướng.

Bây giờ cô dễ nói, nhưng một ngày nào đó, cô sẽ luyến tiếc. Phụ nữ sống như thế không sướng đâu. Đến tuổi nào đó họ đều quyết định lập gia đình. Đàn ông thường sống rất phóng túng, nhưng khi đến tuổi 60 họ đều lập gia đình, có người đến 70 hay 80.

Có lẽ khi tôi đến 80, tôi sẽ xin con nuôi. - Cô cười nói. Lần đầu tiên

chàng cảm thấy có cái gì bí ẩn trong vấn đề này. Chàng hiểu phụ nữ rất rõ, cho nên Charlie chắc chắn Carole đã gặp chuyện gì không hay. Chàng không biết tại sao mình nghĩ thế, nhưng chàng có cảm giác như thế. Cô đã trả lời rất nhanh và rất cương quyết. Không ai có quyết định cương quyết như thế ngoại trừ đã bị thương tổn trong tim. Chính chàng cũng đã có quyết định như thế.

Tôi không chấp nhận việc này, Carole. - Chàng e dè nói. Chàng không muốn làm cô sợ mà chấm dứt câu chuyện - Cô là người thương yêu trẻ em, và tôi tin chắc cô đã từng có người yêu. - Sau khi nghe cô nói cả buổi tối, chàng thấy cô không có vẻ gì là người đồng tính. Những điều cô nói với chàng không có gì chứng tỏ cô như thế, mặc dù có vài lần chàng nghĩ có thể mình sai lầm.

Không. Tôi không có người yêu, không có thì giờ và cũng không quan tâm đến chuyện đó. Tôi chỉ thích sống một mình. Cuộc sống của tôi không có bóng dáng đàn ông từ bốn năm nay. - Chàng nghĩ, như vậy là từ một năm trước khi Carole mở trung tâm. Chàng phân vân không biết có phải vết thương lòng đã làm cho cô chọn hướng đi khác hay không. Cô say sưa với công việc để vết thương lòng lành hẳn như bao kẻ khác.

Với tuổi cô mà sống như thế là quá lâu. - Chàng dụi dụi nói và cô cười.

Anh làm như thế tôi mới 20. Tôi 34 tuổi rồi, không trẻ đâu. Đối với tôi ở tuổi ấy là đã già rồi.

Chàng cười.

Với tôi thì không. Tôi 46 tuổi rồi.

Thế à. - Bỗng cô lật ngược thế cờ, đánh lạc hướng - Và anh cũng không có vợ con gì hết. Vậy sao thế? Nếu anh lớn hơn tôi đến 12 tuổi, tại sao anh không lập gia đình? - Trông chàng không đến tuổi đó. Charlie trông có vẻ không quá tuổi 36, nhưng chàng cảm thấy mình già đúng tuổi. Gần đây, chàng cảm thấy mình quá đúng 46 tuổi, nhưng người ngoài không thấy thế, Carole cũng không. Trông cô chỉ khoảng 25 tuổi thôi. Hai người rất đẹp, có

vẻ như hai anh em. Khi chàng mới gặp Carole, chàng thấy cô giống chị Ellen và mẹ chàng.

Tôi muốn lấy vợ, nhưng tôi không gặp được người vừa ý. Tôi hy vọng một ngày nào đấy sẽ gặp.

Vớ vẩn! - Cô nói rồi, nhìn thẳng vào mắt chàng - Đàn ông ở độ tuổi thường nói rằng họ không gặp được người vừa ý. Anh không thể nói rằng với tuổi 46 mà anh không gặp được người vừa ý. Ngoài đời thiếu gì thiếu nữ đẹp, nếu anh không gặp, là vì anh không muốn thôi. Lấy cố không tìm được phụ nữ thích đáng thì quá yếu. Hãy tìm người mà lấy. - Cô nói một cách thản nhiên, rồi bưng ly rượu vang lên uống. Charlie nhìn cô đăm đăm. Lời cô làm chàng đau đớn tận tâm can và chàng nghĩ rằng cô đã nói đúng. Và cô nói đúng thật. Cô có vẻ tin chắc như thế.

Được rồi, tôi sẽ nghe theo lời cô. Nếu tôi muốn lấy vợ, thì chắc sẽ có người thích hợp. Có lẽ do tôi đã đòi hỏi sự tuyệt đối.

Không có người tuyệt đối, anh sẽ không bao giờ tìm thấy đâu. Vậy chuyện tình của anh như thế nào?

Lo sợ quá không dám yêu ai - Chàng đáp. Đây là lần đầu tiên chàng nói thật lòng mình, và khi nghe mình nói, chàng quá sửng sốt như muốn nhào ra khỏi ghế.

Tốt thôi. Nhưng tại sao lại lo sợ? - Cô rất giỏi trong việc tìm hiểu tâm tư nguyện vọng của người khác, nhưng mãi cho đến sau này chàng mới nhận ra điều đó. Tìm hiểu người khác là công việc của cô, cô thích làm công việc này. Nhưng ngay khi ấy chàng nghĩ rằng cô sẽ không làm chàng đau khổ. Chàng cảm thấy yên bình khi ở bên cô.

Khi lên 16 tuổi thì bố mẹ tôi mất, chị tôi chăm lo cho tôi. Nhưng khi tôi được 21 tuổi thì chị ấy cũng qua đời vì bệnh u não. Tôi mất cả gia đình. Tôi sợ rằng nếu tôi lấy vợ, vợ tôi có thể sẽ chết hay bỏ tôi mà đi, khi ấy tôi sẽ rất đau khổ. Cho nên tôi không dám lấy vợ, không dám gắn bó với ai.

Cũng có lý. - Cô đáp rồi nhìn chàng đăm đăm. Cô nghĩ là chàng đã nói

thật - Mọi người đều chết hay bỏ đi, biến mất. Thỉnh thoảng những chuyện như thế đã xảy ra. Nhưng nếu anh không lấy vợ thì cuối cùng anh sẽ sống cô đơn. Anh không quan tâm đến việc này à?

Trước đây tôi không quan tâm đến việc ấy. - Gần đây Charlie có vẻ rất quan tâm đến nó, nhưng chàng không muốn nói với cô. Hoặc có thể chưa muốn nói.

Vì sợ nên anh đã trả một giá rất đắt, - Cô nói - sợ yêu. Tôi cũng không giỏi trong vấn đề này - Cô quyết định nói cho chàng biết về chuyện tình của mình. Vì Charlie đã thành thật với Carole, nên cô cảm thấy tin tưởng chàng. Từ lâu cô không kể chuyện này cho ai nghe, và bây giờ cô chỉ kể vắn tắt cho chàng biết - Tôi lấy chồng lúc 24 tuổi. Chồng tôi là bạn của bố tôi, giám đốc một công ty lớn, là một người sáng giá. Ông là nhà khoa học, đã nghiên cứu và thành lập công ty dược mà tất cả chúng ta đều biết, ông lớn hơn tôi đến 20 tuổi, và là một người đặc biệt. Bây giờ vẫn thế, ông luôn yêu bản thân thông minh, thành công, nhưng điên loạn, nghiện rượu, cuồng dâm, bạo ngược. Tôi đã sống với những thứ ấy suốt sáu năm trời ông ta giống một loại tệ nạn xã hội, nhưng mọi người luôn nói rằng tôi may mắn vì đã lấy ông ta làm chồng. Vì không ai biết chuyện gì đã xảy ra sau những cánh cửa đóng kín. Tôi đã bị tai nạn xe hơi, chỉ vì tôi muốn chết. Ông ta luôn hành hạ tôi, nếu tôi bỏ đi một hay hai ngày thì ông ta lại dụ dỗ tôi về. Những kẻ ngược đãi không bao giờ để mất con mồi. Nhưng khi tôi ở trong bệnh viện sau tai nạn xe hơi, tôi tỉnh ngộ. Tôi không trở về nhà nữa. Tôi trốn ở California một năm, gặp rất nhiều người tốt, tôi nghĩ ra công việc tôi muốn làm. Khi tôi về nhà, tôi mở trung tâm và không bao giờ nhìn lại con đường cũ nữa.

Ông ta sao rồi? Hiện ông ta ở đâu?

Vẫn còn ở đây nhưng luôn hành hạ người khác. Bây giờ ông ta đã 50 tuổi rồi. Năm ngoái ông ta cưới một cô gái quý phái mới vào đời trông rất đa cảm, tội nghiệp. Ông ta trông rất duyên nhưng bệnh hoạn. Thỉnh thoảng ông ta có gọi hoặc viết thư cho tôi nói rằng cô gái không nghĩa lý gì với ông

ta hết và ông ta vẫn yêu tôi. Tôi không muốn trả lời. Chuyện giữa ông ta và tôi hết rồi, nhưng tôi không có ý định lấy chồng lại. Có lẽ anh nghĩ rằng tôi sợ hôn nhân, - Cô cười với chàng - hay sợ yêu đương, và định ở vậy suốt đời. Tôi không muốn gặp lại hoàn cảnh đau thương như thế nữa. Mọi người đều nghĩ rằng ông ta đẹp trai, duyên dáng và giàu có. Ông ta xuất thân trong một gia đình “gọi là tốt”, và gia đình tôi cho là tôi điên trong một thời gian dài. Có lẽ bây giờ họ vẫn còn nghĩ thế, nhưng vì quá lịch sự không nói ra thôi. Họ tin là tôi kỳ cục. Nhưng tôi sống bình thường, tỉnh táo, cho đến khi tôi tông vào một chiếc xe tải ở trên xa lộ cao tốc Long Island, khiến cho mọi người sửng sốt trong một thời gian. Nói thật với anh, đâm đầu vào xe tải ít đau khổ và nguy hiểm hơn là sống với y. Vì vậy tôi từ giã chuyện tình yêu đôi lứa, từ giã luôn giày cao gót, son phấn, chấm dứt việc mặc áo dài đen dự dạ hội, vứt luôn hôn nhân và nhẫn cưới. May thay cho tôi là tôi không có con với y. Nếu có con, có lẽ tôi phải sống với y. Bây giờ thay vì chỉ có một hai đứa con, tôi có bốn mươi đứa, có cả khu nhà rộng lớn, có cả Gabby và Zorro. Tôi sống hạnh phúc hơn trước rất nhiều. - Cô nhìn chàng, nỗi buồn rầu đau đớn hiện ra trong mắt. Chàng không rõ cô đã sống trong cảnh địa ngục và quay về, vì thế mà cô luôn cố gắng chăm sóc những em bé bất hạnh tại trung tâm. Cô cũng bất hạnh như chúng, nhưng bằng cách khác. Nghe chuyện Carole kể, chàng thấy lạnh cả xương sống. Cô kể một cách giản dị, ngắn gọn nhưng chàng nghĩ đời cô không giản dị như thế. Cô đã sống trong cơn ác mộng, và bây giờ tỉnh dậy. Nhưng cơn ác mộng này đã kéo dài sáu năm trời và cô đã chịu đựng suốt thời gian dài như vậy. Chàng rất buồn trước việc bất hạnh đã xảy ra cho cô. Nhưng cô vẫn sống đến bây giờ và đang làm một công việc tuyệt diệu. Đáng ra bây giờ cô phải sống trong bệnh viện tâm thần nào đó, say rượu, say thuốc, ngồi gập gù một chỗ hay là đã chết.

Thế nhưng cô lại ở đây và sống một cách ý nghĩa. Cô đã từ bỏ rất nhiều thứ.

Carole, tôi thật buồn. Tôi nghĩ đời người có lúc lâm vào những cảnh éo le như vậy. Sông có khúc người có lúc, hiện cô đã thoát ra khỏi đồng bùn và

đang làm những việc đáng quý. - Chàng nghĩ mình chưa nói hết những cảm tình tốt đẹp trong lòng với cô - Cô là người có nhiều tâm huyết.

Anh cũng vậy. Việc anh mất cả gia đình khi tuổi đời còn trẻ là chuyện quá đau khổ cho anh. Chuyện này rất khó vượt qua, thế mà anh đã hết sức can đảm để sống, tôi hy vọng ngày nào đó anh sẽ trở lại cuộc sống bình thường như mọi người.

Tôi cũng hy vọng cô như vậy. - Chàng đáp, nhìn cô đắm đắm, lòng mừng vì hai người đã tỏ ra thành thật với nhau.

Tôi rất tin tưởng anh - Cô cười nói - Tôi thích cuộc sống hiện giờ, nó đơn giản, không phức tạp, thoải mái.

Và cô đơn - Chàng nói thêm - Đừng nói sống như cô không cô đơn. Nói không là nói dối. Tôi cũng cô đơn. Nếu cô chọn sống cô đơn, cô sẽ không bị ai làm cho đau khổ, nhưng sẽ phải trả giá rất đắt. Chắc cô biết cái giá phải trả cho việc này lớn như thế nào rồi. Những buổi tối khi về nhà cô chỉ thấy cảnh im lặng, ngôi nhà tối thui. Không ai hỏi cô khỏe không, hay lưu tâm đến cô. Có lẽ có bạn bè quan tâm, nhưng chúng ta đều biết rằng việc quan tâm này không giống như người trong nhà.

Phải, không giống thật, - Cô đáp - nhưng nếu lập gia đình ta sẽ lo sợ hơn ở một mình.

Nhưng có lẽ một ngày nào đó, sự vắng lặng trong nhà sẽ làm ta lo sợ nhiều hơn. Thình thoảng tôi cảm thấy như thế. - Nhất là gần đây, chàng thấy thì giờ trống vắng quá nhiều.

Vậy anh đã làm gì? - Cô muốn biết việc này.

Tôi trốn chạy. Tôi đi chơi. Tôi đi du lịch, thăm bạn bè, đi dự tiệc, đưa phụ nữ đi chơi. Có nhiều cách để lấp đầy khoảng trống, ta phải nghĩ ra cách, và bất cứ khi nào ta cũng thấy mình đi với những bóng ma. Tôi đã sống như thế đấy. - Chưa bao giờ chàng thành thật với ai như vậy, ngoài người trị liệu thần kinh của mình. Nhưng chàng mệt mỏi vì luôn phải giả vờ mọi việc đều tốt đẹp. Thình thoảng việc này không thành công.

Vâng, tôi biết - Cô đáp nho nhỏ - Tôi làm việc cho đến khi mệt mỏi, và tự nhủ rằng tôi có bốn phận với bệnh nhân. Nhưng không phải bao giờ tôi cũng vì họ, thỉnh thoảng cũng vì tôi. Và nếu khi tôi về nhà mà còn thì giờ, tôi sẽ đi bơi, chơi quần vợt hay đi đến phòng tập thể dục.

Ít ra làm thế cô sẽ được thoải mái. - Chàng cười nói - Chúng ta là hai kẻ gặp chuyện đời rắc rối, phải không? Hai kẻ sợ hôn nhân, đi ăn tối và kể chuyện bí mật của mình cho nhau nghe.

Có nhiều chuyện không hay. - Cô nhìn chàng, tự hỏi tại sao chàng mời cô đi ăn. Cô không tin vì những kế hoạch của cô ở trung tâm - Chúng ta hãy làm bạn với nhau - Cô nói. Cô muốn giao ước với chàng, trước hết tạo ra những nguyên tắc cơ bản, vạch ra ranh giới để duy trì vị trí của mình. Chàng nhìn cô một hồi lâu mới đáp. Lần này chàng muốn thành thật với cô. Lần trước, khi mời cô đi ăn, chàng không thành thật. Nhưng bây giờ chàng muốn thành thật trước khi quá muộn.

Tôi không hứa với cô điều đó - Chàng nói. Hai cặp mắt xanh nhìn nhau - Tôi không phản bội lời hứa nhưng không biết có thể giữ được lời hứa không.

Tôi sẽ không đi ăn tối với anh trừ phi tôi biết chúng ta đã thành bạn bè.

Vậy thì cô phải ăn trưa với tôi. Tôi sẽ đem chuối đến cho cô hay chúng ta có thể gặp nhau ở quán Sally và gặm sườn heo. Tôi không nói chúng ta không thể làm bạn với nhau, hay sẽ không bao giờ là bạn bè của nhau. Nhưng tôi thích cô nhiều hơn thế. Ngay cả những kẻ sợ hôn nhân thỉnh thoảng cũng yêu nhau, hay hẹn hò đi chơi với nhau.

Có phải trường hợp này là như thế không? - Cô nhìn chàng hoảng hốt. Khi chàng mời cô đi ăn tối, cô không hề có ý nghĩ như thế này. Cô nghĩ rằng chàng mời là vì công việc ở cơ sở từ thiện của chàng, nhưng bây giờ cô thích chàng hơn thế, thích chàng đủ để muốn làm bạn với chàng.

Tôi không biết. - Chàng lập lờ đáp, chưa muốn chấp nhận việc chàng đã nói dối cô, chàng đã dùng mưu để mời cô đi ăn tối với mình. Theo Adam

thì tất cả những chuyện tình dục và vui chơi đều tốt. Hay những chuyện đại loại như thế. Còn trường hợp này vui chơi thật đấy, thậm chí thú vị hơn vui nữa, nhưng chưa có tình dục. Charlie nghĩ rằng; nếu có chẳng cũng còn lâu - Tôi không biết đây là cái gì, ngoài chuyện hai người thông minh cùng có mối quan tâm như nhau, gặp nhau để tìm hiểu nhau. Nhưng lần sau, tôi muốn chuyện như thế này là cuộc hẹn hò đi chơi với nhau.

Cô ngồi lặng người một phút, vẻ khổ sở, không trả lời chàng, muốn bỏ chạy, nhưng rồi cô nhìn chàng với vẻ mặt đau khổ.

Tôi không muốn hẹn hò nữa.

Đấy là chuyện hôm qua. Còn bây giờ thì khác. Và chuyện ngày mai nữa, cô sẽ cảm thấy thích làm những việc hôm nay cô không thích. Nhưng cô chưa cần quyết định việc gì quan trọng. Tôi chỉ nói đến việc ăn tối thôi, chưa đả động gì đến chuyện tình cảm. - Chàng nói rất hợp lý, cô cảm thấy thế.

Anh nghĩ ai trong chúng ta sẽ là người phá rào trước?

Tôi sẽ tung đồng xu chẵn lẻ để xem là ai, nhưng tôi muốn nói cho cô biết rằng tôi không có thể hình tốt như trước nữa. Tôi không chạy nhanh như trước đây. Cô có thể đến đích trước tôi.

Có phải anh dùng tôi để chứng minh cho lý thuyết về sự bỏ rơi của anh không, Charlie? Có phải anh muốn chứng minh rằng không sớm thì muộn, tất cả phụ nữ sẽ bỏ anh không? Tôi không muốn bị anh dùng để xác minh cho kịch bản điên khùng của anh. - Chàng cười trước lời cô nói.

Tôi sẽ không làm như thế, nhưng tôi cũng không hứa hẹn gì hết. Cô hãy nhớ, ta chỉ ăn tối thôi. Không hứa hẹn sống đời bên nhau. - Ít ra chưa hứa. Chàng âm thầm tự nhủ lòng phải thận trọng đề phòng những điều mình ao ước. Những chuyện lạ đã xảy ra, nhưng chàng không nghĩ ra được điều gì tốt hơn việc cùng cô tiêu phí thời gian, không biết việc này sẽ kéo dài bao lâu, và ai là người sẽ phá rào trước.

Nếu anh tìm “người phụ nữ chân chính” thì ăn tối với người sợ hôn nhân

sẽ không đưa anh đến mục đích mà anh mong muốn đâu.

Tôi sẽ luôn nhớ điều đó. Carole, cô khỏi cần làm người chữa trị tâm thần cho tôi. Tôi có người rồi. Xin cô chỉ làm bạn với tôi là đủ.

Tôi nghĩ tôi là bạn anh. - Họ chưa biết sau đó sẽ ra sao, nhưng họ không cần biết. Tương lai còn dài, đủ cho họ nắm bắt cơ hội.

Chàng trả tiền ăn bằng séc, rồi cùng cô đi bộ về nhà. Cô ở trong ngôi nhà nhỏ xây bằng đá nâu thật đẹp khiến chàng ngạc nhiên. Cô không mời chàng vào nhà. Chàng không mong đợi điều đó. Chàng nghĩ mọi việc đã diễn tiến quá tốt trong lần đầu tiên này.

Cô nói với chàng rằng cô ở trong căn hộ dùng để làm việc ở phía sau tòa nhà, cô thuê căn hộ này của chủ nhân ngôi nhà. Cô cũng cho biết giá thuê căn hộ rất rẻ, cô thật may đã tìm ra chỗ ở này. Chàng tự hỏi không biết có phải cô có chỗ ở này là do hôn nhân mang lại không, vì cô đã nói chồng cô rất giàu. Chàng hy vọng như vậy, vì số phận của cô, cô đáng có cái gì do cuộc hôn nhân mang lại thay vì chỉ có toàn chuyện buồn phiền.

Cảm ơn anh về bữa tối - Cô lịch sự nói, rồi chuyển sang giọng cương quyết - Nhưng đây không phải là buổi hẹn hò.

Tôi biết. Cảm ơn cô đã nhắc nhở. - Chàng đáp, mắt nhìn cô, long lanh. Chàng mặc áo sơ-mi xanh không thắt cà vạt, quần jeans và áo len cùng màu với áo len của cô, mang giày đế mềm bằng da cá sấu màu nâu và không có tất. Chàng rất đẹp trai còn cô thật xinh đẹp. Cô chào, chúc chàng ngủ ngon - Tuần sau ta đi ăn tối lại chứ, cô thấy sao?

Tôi sẽ suy nghĩ về việc này. - Cô đáp. Cô tra chìa vào ổ khóa, vẫy tay chào rồi đi vào nhà.

Chúc ngủ ngon. - Chàng lẩm bẩm trong miệng, rồi mỉm cười. Chàng quay lại phía trên khu phố, đầu cúi xuống, nghĩ đến cô và đến việc họ đã nói với nhau. Chàng không nhìn lại, không thấy cô đứng ở cửa sổ trên lầu nhìn theo chàng. Cô tự hỏi không biết chàng nghĩ gì, y như chàng tự hỏi về cô. Charlie sung sướng, còn Carole lo sợ.

Chương 12

Hai hôm sau khi đã ăn tối với Charlie và Carole, Adam lái chiếc Ferrari mới về nhà bố mẹ ở Long Island. Anh biết anh sẽ gặp chuyện rắc rối với gia đình. Họ chờ anh về để cùng dự lễ Yoin Kippur ở nhà thờ Do Thái giáo như mọi năm. Anh đã chuẩn bị về nhà đúng giờ để dự lễ này, nhưng rồi bỗng một vận động viên của anh hốt hoảng gọi anh. Vợ anh này bị bắt khi đang xoáy đồ trong cửa hàng, và anh ta thú nhận cậu con trai 16 tuổi đang bán côcain. Adam sẽ cùng bố mẹ dự lễ Yom Kippur, nhưng anh chàng cầu thủ bóng đá ở Minnesota chẳng biết quái gì về lễ Yom Kippur này, anh ta cần Adam giúp đỡ. Anh thường giúp họ đúng lúc, và lần này cũng không khác những lần trước.

Sáng đó họ gửi chú bé đến Hazelden, và may cho Adam, là anh biết vị trợ lý ủy viên công tố quận sẽ đảm trách công việc xử lý vụ vợ anh vận động viên xoáy đồ trong cửa hàng. Công tố viên quận kết án chị vợ phải lao động phục vụ cộng đồng một trăm giờ và họ bằng lòng giữ kín vụ này, không cho báo chí biết. Anh chàng trung vệ mà Adam đại diện, nói rằng anh ta biết ơn anh suốt đời. Và đúng 6 giờ 30 Adam mới lên đường về nhà được. Anh phải mất một giờ mới về đến nhà bố mẹ ở Long Island. Anh không tham dự lễ ở nhà thờ Do Thái, nhưng ít ra anh cũng về kịp để ăn tối với gia đình. Anh biết mẹ anh sẽ rất giận, và anh rất buồn. Hằng năm, đây là ngày anh thích đến nhà thờ Do Thái giáo để chuộc tội cho những lỗi lầm trong quá khứ và thương nhớ người chết. Ngoài ngày đó ra; tôn giáo đối với anh ít quan trọng. Nhưng anh thích tập tục cổ truyền trong những ngày lễ lớn, và anh mừng vì Rachel tham dự những tập tục này với các con anh. Mùa hè vừa qua, Jacob làm lễ vào đời của cậu bé Do Thái khiến anh rơi lệ. Chưa bao giờ anh cảm thấy tự hào như lúc bấy giờ. Anh nhớ khi anh làm lễ này, bố anh cũng khóc.

Nhưng đêm nay anh biết sẽ không có những giây phút cảm động như thế. Mẹ anh sẽ nổi giận vì anh không về đúng giờ để dự lễ ở nhà thờ Do

Thái giáo với gia đình. Việc anh phục vụ khách hàng trong lúc khó khăn đối với bà không có nghĩa lý gì. Bà đã giận Adam từ khi anh ly dị vợ. Bà gần gũi với Rachel hơn anh, ngay cả bây giờ cũng thế, và Adam cảm thấy bà thích chị ta hơn con trai bà.

Khi Adam đi vào nhà thì mọi người đứng ngồi nơi phòng khách, họ vừa đi lễ nhà thờ về. Anh mặc com-lê thắt cà vạt, bộ áo quần Brioni màu xanh đậm cắt rất khéo, cái áo sơ-mi trắng và mang giày láng bóng. Bất cứ bà mẹ nào khi thấy con ăn mặc đẹp như thế cũng sung sướng. Anh có thân hình vạm vỡ. Khi anh còn nhỏ, lúc mẹ con còn hòa thuận, bà đã nói rằng anh có vẻ như người chiến binh Israel bảo vệ tự do, và bà thường tỏ ra rất tự hào về anh. Còn bây giờ bà lại nói anh đã bán linh hồn để sống với bọn bất lương, đời sống của anh rất đáng tởm. Tất cả việc gì anh làm bà cũng bất bình, từ việc anh đi chơi với các phụ nữ bà chê, cho đến việc anh thường đi Las Vegas làm ăn, hoặc để xem các trận quyền anh đoạt danh hiệu cho các võ sĩ của mình, hay gặp các nhạc sĩ nhạc rock đi lưu diễn. Thậm chí bà còn bất bình cả với Charlie và Gray, bà gọi họ là một cặp thua cuộc, không chịu lấy vợ, cứ chạy theo một đám đàn bà luông tuồng. Mỗi lần bà thấy Adam có hình trên báo với một cô nào mà anh hẹn hò đi chơi, đứng sau Vana hay một trong những khách hàng của anh, là bà gọi ngay cho anh, nói rằng anh là người đáng tởm. Anh tin rằng đêm nay chắc sẽ không khá gì hơn.

Theo anh nghĩ thì bỏ mất buổi lễ vào ngày Yom Kippur là tội rất lớn. Ngày lễ Rosh Hashanah anh cũng không về nhà. Hôm ấy anh ở Atlantic City để lo việc tranh cãi hợp đồng của khách hàng, ông khách hàng này là một trong những nhạc sĩ lớn đã say xin ngay trên sân khấu. Đối với khách hàng của Adana, những ngày lễ lớn của Do Thái giáo chẳng nghĩa lý gì, nhưng đối với mẹ anh đây là những ngày trọng đại. Khi anh đi vào phòng khách, mặt mẹ anh lạnh như tiền. Mặt anh thì tái mét vì anh quá căng thẳng, lo sợ. Việc về nhà thường làm cho anh cảm thấy như một đứa trẻ, thời niên thiếu của anh không được hạnh phúc. Cảnh mọi người trong gia đình cư xử với anh làm cho anh cảm thấy mình là kẻ đột nhập, là người làm cho họ thất vọng từ khi anh mới chào đời.

Chào mẹ, con xin lỗi đã về trễ. - Anh nói và đi đến hôn mẹ. Nhưng bà quay mặt đi chỗ khác. Bố anh ngồi trên ghế nệm dài, nhìn xuống chân. Mặc dù ông biết Adam đi vào, ông vẫn không ngược mắt nhìn. Ông không bao giờ nhìn anh. Adam hôn lên đỉnh đầu mẹ rồi bỏ đi - Xin lỗi mọi người, tôi không thể về đúng giờ được. Tôi có việc rất gấp với khách hàng. Con trai của khách hàng bán ma túy, còn vợ anh ta sắp đi tù. - Lý do khiến anh về trễ đối với bà vô nghĩa, bà xem đây là cơ hội để bà chửi mắng anh.

Anh làm việc cho khách hàng quá tốt. - Bà nói, giọng chua cay, như lưỡi dao bén cắt miếng thịt bò - Chắc anh rất tự hào về họ - Giọng bà mỉa mai. Adam thấy bà chĩa mắt nhìn chòng, và ông anh của anh cau mày quay mặt nhìn chỗ khác. Có thể nói đây là một trong những buổi tối đau đớn nhất cho anh trong nhiều ngày qua.

Con phải làm việc để nuôi con chứ. - Adam đáp, cố làm ra vẻ thản nhiên. Anh đi đến kệ để thức uống tự rót cho mình ly rượu, đó là rượu Vodka nguyên chất, chỉ cho thêm nước đá.

Anh không ngồi trước khi uống được à? Anh không đi nhà thờ vào ngày lễ Yom Kippur, không thềm chào gia đình một tiếng, mà đã uống à? Adam này, ngày nào đó anh phải vào hội cai rượu thôi. - Anh rất khó ăn khó nói. Nếu với Charile và Gray, anh có thể nói khô hài về chuyện này, nhưng trước mặt gia đình, anh không bao giờ nói đùa được. Họ ngồi như những vị thần, trong khi đợi người làm dọn bữa ăn tối. Chị hầu là người Mỹ gốc Phi, đã giúp việc cho gia đình từ 30 năm rồi, Adam không hiểu nổi tại sao chị ta làm ở đây. Mẹ anh đã nhiều lần ám chỉ chị ta là người “nói ngọng” ngay trước mặt chị, mặc dù bây giờ chị ta nói tiếng Do Thái giỏi hơn cả anh. Chị ta là người duy nhất trong nhà anh muốn nhìn thấy mỗi lần hiếm hoi về thăm nhà. Tên chị là Mae. Mẹ anh thường nói với vẻ bất bình rằng, tên Mae là nghĩa quái gì?

Mọi người đi lễ nhà thờ như thế nào thưa mẹ? - Anh lễ phép hỏi, cố gắng nói chuyện với mẹ. Chị anh, Sharon, nói chuyện nho nhỏ với bà chị dâu Barbara, còn ông anh Ben nói về chuyện đánh gôn với ông anh rể. Ông anh

rể tên là Gideon, nhưng không ai thích ông ta, nên họ giả vờ ông ta không có tên. Trong gia đình anh, nếu ai không được quan tâm, thì mọi người giả vờ người đó không có tên. Ben là bác sĩ, còn Gideon chỉ bán bảo hiểm. Việc Adam đậu bằng luật Harvard bị việc anh ly dị xóa sổ trong gia đình, vì anh bị vợ bỏ. Theo ý kiến của mẹ anh, thì việc này chính anh là người đáng trách. Nếu anh là người tốt, làm sao có chuyện người vợ như Rachel bỏ anh được? Rồi từ đó, cứ nhìn vào việc anh hẹn hò đi chơi với gái thì biết. Anh thay gái như thay áo, và anh biết chuyện này, anh nghĩ đây là trò chơi mà không bao giờ anh thắng. Anh cố bỏ việc này đi nhưng không bỏ được, và anh không biết tại sao.

Cuối cùng Mae mời họ vào ăn tối. Khi họ ngồi vào chỗ ngồi như mọi khi, Adam thấy mẹ anh nhìn thẳng vào anh, ánh mắt lạnh lùng, gay gắt. Bố anh ngồi đối diện với bà trên bàn, còn hai cặp vợ chồng ngồi hai bên bàn. Con cái của họ được cho ăn ở nhà bếp, Adam chưa gặp chúng. Chúng tập ném bóng rổ và lén lút hút thuốc ở bên ngoài. Con của anh không đến. Mẹ anh thấy chúng thui thủi với Rachel khi chị nghỉ việc. Adam ngồi giữa bố và chị gái như người mà họ dành cho chỗ ngồi vào giờ phút chót. Anh luôn luôn ngồi kẹp chân bàn giữa hai đầu gối. Anh không quan tâm đến chuyện này, nhưng có vẻ như đây là dấu hiệu của Chúa cho anh thấy rằng trong nhà này không có chỗ cho anh, ngay cả trước đây nhiều năm. Kể từ ngày anh ly dị Rachel, ngay cả trước đó một thời gian ngắn khi anh có cổ phần trong công ty Luật, từ đó anh được xử sự như dân hạ tiện, đặc biệt mẹ anh xem việc ly dị này như nguồn gốc của sự đau buồn và nhục nhã. Những thành công của anh tuy được mọi người trong xã hội đánh giá cao, nhưng ở nhà, anh chẳng có nghĩa lý gì. Anh bị đối xử như người ngoài hành tinh, ngồi ăn mà cảm thấy như người ngoài cuộc, càng lúc càng tái mét, muốn đến giờ ra về. Khổ nhất cho anh là nhà anh ở đây, cho nên anh thấy đau khổ khi phải đi khỏi đây. Mọi người xem anh như người xa lạ, như kẻ thù, và họ đối xử với anh như vậy.

Vậy, vừa rồi anh ở đâu? - Mẹ anh hỏi khi mọi người im lặng, đợi nghe anh kể ra những nơi như Las Vegas và Atlantic City. Đây là những nơi có

sòng bạc, có nhiều gái điếm và phụ nữ tự do buông thả, nơi dụng võ của Adam.

Ồ, vài nơi - Adam thân nhiên đáp. Anh biết nói ra sẽ bị nhiều lời chỉ trích, nhưng anh cứ nói - Con đã ở Ý và Pháp trong tháng Tám. - Anh nhắc lại cho mẹ nhớ, vì anh đã nói với bà khi đến đấy rồi.

Nói với bà tuần trước anh đã ở tại Atlantic City để giải quyết một vụ rắc rối khác chẳng ích lợi gì. May thay là vào ngày lễ Rosh Hashanah bà không biết anh ở đâu và không đợi anh về nhà. Anh chỉ gắng về nhà vào ngày lễ Yom Kippur là được. Bỗng anh nhìn sang bà chị, chị cười với anh. Tự nhiên anh thấy mình đang sống trong ảo giác, vì anh thấy tóc chị dựng đứng với những lọn tóc bạc và răng nanh nhe ra ngoài. Anh thường nghĩ chị anh là vợ ác quỷ. Chị có hai đứa con, anh hiếm khi gặp chúng. Chúng giống Gideon và chị. Anh đến dự lễ vào đời của chúng, nhưng ngoài những buổi lễ đó ra anh không hề gặp chúng. Những đứa cháu trai và cháu gái của anh đều như những người xa lạ, anh đã xác nhận với Charlie và Gray rằng anh thích thế. Anh quả quyết rằng những người trong gia đình anh đều điên, cũng như họ đều cho anh điên vậy.

Lake Mohonk như thế nào? - Anh hỏi mẹ. Anh không biết tại sao bà cứ đến đó. Bốn mươi năm trước, bố anh đã làm giàu nhờ chơi chứng khoán, họ còn đủ sức để đi chơi bất cứ đâu trên thế giới. Mẹ anh thích tỏ vẻ mình còn nghèo. Và bà ghét đi máy bay, nên họ không đi đâu xa.

Rất tuyệt. - Bà đáp. Bà tìm đủ cách để làm cho anh đau đớn. Bà thường dùng bất cứ lời nào mà anh đã nói với bà để đập lại anh. Mánh lới này không đem lại cho bà tin tức gì ngoài những chuyện bà đã đọc trên báo, hay những gì bà xem trên tivi. Bà đọc báo rất kỹ để xem có tin gì về anh. Thường khi có tin gì xấu về anh, bà cắt những bức hình có cảnh anh đứng sau một khách hàng bị còng tay dẫn đi ở tù, rồi gửi cho anh. Bà thường viết vài giòng ghi chú lên những tấm hình bà gửi, đại loại như: “Phòng khi anh quen cảnh này...”. Khi những bức hình quá tệ, bà gửi ba bản riêng biệt, với hàng chữ trên mỗi bản như: “Có phải tôi quên gửi cho anh..”.

Bố, bố có được khỏe không? - Adam thường cố gợi chuyện với bố, và lần nào ông cũng trả lời như nhau. Khi còn bé, anh tin rằng bố anh được thay thế bằng một người máy, do những người ngoài hành tinh để lại. Người máy này có bộ phận gì thiếu sót trong máy móc khiến cho nó khó nói. Người máy có khả năng nói, nhưng anh phải đá vào máy nó mới nói, và bỗng anh nhận ra rằng bình điện đã chết. Câu trả lời của bố anh chỉ vồn vện hai tiếng: “Rất khỏe”, vừa nói mắt vừa nhìn vào đĩa thức ăn, không nhìn anh, rồi ăn tiếp. Bố anh hoàn toàn loại bỏ bớt tình cảm trong người, không nói chuyện với ai, ông đã sống như thế yên ổn 57 năm sau ngày kết hôn với mẹ anh. Ben, anh của Adam đã tròn 55 tuổi vào mùa đông năm ấy, Sharon được 50, và Adam được sinh ra sau họ là một tai hại không đáng cho gia đình bàn luận hay đề cập đến, ngoại trừ khi anh làm việc gì sai trái.

Anh không nhớ mẹ anh đã bao giờ nói với anh rằng bà yêu anh, hay là nói lời gì âu yếm với anh từ khi anh chào đời đến giờ. Từ trước đến giờ, anh luôn luôn là cái gai trong mắt gia đình anh, anh làm cho họ bối rối và bực bội. Điều tốt nhất mà họ đã làm cho anh là không để ý đến anh. Việc tệ nhất là họ mắng mỏ anh, xua đuổi anh, đánh đập anh. Mẹ anh thường đối xử tồi tệ với anh như thế, khi anh còn nhỏ đã đành rồi, bây giờ anh đã ngoài bốn mươi mà bà vẫn còn làm thế. Công việc trước đây bà thường làm là phát vào đít anh.

Vậy bây giờ anh hẹn hò đi chơi với ai, Adam? - Mẹ anh hỏi khi Mae đem vào phòng món xà lách trộn. Anh nghĩ sở dĩ bà hỏi thế là vì anh không đi dự lễ nhà thờ Do Thái giáo, nên anh phải bị trừng phạt, nhưng lần này bà ra tay sớm quá. Mọi khi, bà đợi cho đến lúc đã ăn tráng miệng và uống cà phê xong mới nói. Từ lâu, anh nghĩ rằng không nên trả lời đúng sự thật. Nói ra sự thật về việc này hay về vấn đề gì cũng đều mang lại sự thất vọng cho gia đình.

Không đi với ai hết, con bận việc. - Anh thản nhiên đáp.

Rõ ràng thế. - Mẹ anh đáp. Bà vội đi nhanh đến cái kệ đóng vào tường, đáng đi rất thẳng. Bà gầy, và mặc dù tuổi đã 79, nhưng trông bà vẫn còn

khỏe. Bố anh đã 80 mà đi đứng vẫn còn mạnh khỏe như thường.

Bà lấy trên kệ xuống tờ Enquirer , rồi để xuống bàn cho mọi người thấy. Bà chưa cắt hình anh trong đó để gửi cho anh, vì bà để dành vào dịp lễ này cho mọi người cùng xem, chứ không chỉ một mình anh xem. Anh thấy bức hình trên tờ báo chụp cảnh anh đang ở trong buổi ca nhạc của Vana. Có một cô gái đứng bên anh, miệng há rộng và mắt nhắm lại, cô ta mặc áo vét bằng da, bộ ngực to tướng dưới chiếc sơ-mi đen. Chiếc váy ngắn cũn cỡn như thể cô ta không mặc đồ - Ai thế? - Mẹ anh hỏi bằng cái giọng như muốn nói anh đã giấu diếm họ. Anh nhìn bức hình một lát, hoàn toàn không nhớ, rồi bỗng anh nhớ ra. Maggie. Cô gái mà anh đã kiếm giúp chỗ ngồi trên sân khấu, rồi sau đó đưa cô ta về tận một chung cư cho thuê. Anh muốn nói mẹ đừng lo, vì anh không ngủ với cô ta, cho nên rõ ràng cô ta không đáng kể.

Chỉ là một cô gái mà con đứng bên cạnh tại buổi ca nhạc. - Anh đáp, vẻ thản nhiên.

Cô ta không phải là người hẹn hò với anh à? - Bà hỏi, lòng vừa thất vọng vừa mừng. Bà phải tìm vũ khí khác.

Không. Con đi với Charlie.

Ai? - Bà thường giả vờ không nhớ. Đối với Adam, việc bà quên tên của bạn anh là một hình thức phản đối.

Charles Harrington.

A, người ấy. Chắc anh ta là kẻ đồng tính. Anh ta không lấy vợ bao giờ. - Bà đã nghĩ như thế, và bây giờ càng quả quyết hơn. Nếu anh nói Charlie không phải là đồng tính, thì bà tin rằng anh biết rõ chuyện này, tức là anh có tội. Còn nếu anh không thận trọng mà đồng ý với bà, anh chỉ làm cho vấn đề rắc rối thêm, và chuyện rắc rối này sẽ trở lại ám ảnh anh mãi. Cho nên tốt nhất là không nói gì hết. Thay vì trả lời vấn đề này, anh quay sang cười với Mae khi chị đẩy đĩa bánh mì tròn đến cho anh. Chị nháy mắt với anh. Chị là người duy nhất trong nhà đứng về phía anh.

Anh cảm thấy như ở địa ngục nhiều giờ cho đến khi bữa ăn kết thúc. Khi

anh nhìn họ ngồi trong những chiếc ghế mà họ thường ngồi, lòng anh thắt lại, nút thắt to tướng trong bụng anh như cả một nắm tay. Anh nhìn quanh phòng ăn một lượt, rồi quyết định ra về. Anh đứng dậy đến gần bên mẹ, phòng khi bà muốn ôm ghì anh. Nhưng chuyện này thường không xảy ra.

Con xin lỗi mẹ. Con nhức đầu quá, đầu con đau như búa bổ. Con phải lái xe một đoạn đường dài, nên bây giờ con xin phép về. - Anh muốn chuồn thật nhanh cho rồi.

Bà nhìn anh một hồi lâu, môi trề ra, rồi gật đầu. Bà trừng phạt anh vì tội không đi nhà thờ Do Thái giáo với họ, thế là đủ rồi. Bây giờ anh tự do ra đi. Anh đã làm xong nhiệm vụ, làm xong công việc giờ đầu chịu trận. Đây là vai trò bà đã buộc anh phải làm suốt đời, vì tội anh dám đầu thai làm con bà khi bà tin rằng bà đã hết con. Anh là kẻ làm cho bà gặp trở ngại không đi dự được các buổi tiệc trà, các buổi đánh bài brít. Anh là đứa con bà không mong đợi, nên anh phải chịu những hình phạt của bà, mãi mãi như thế. Anh luôn luôn làm cho bà bực mình. Những người khác trong nhà làm theo gương bà. Khi Ben 14 tuổi, ông rất buồn khi thấy mẹ có mang lại. Còn Sharon khi ấy 9 tuổi, chị tức giận vì có kẻ tranh chấp với chị. Bố anh đang chơi gôn, không biết ông nghĩ gì trước tin này. Nhưng mọi người trong nhà đều muốn báo thù anh, cho nên anh được giao cho bà vú trông coi, để không thấy mặt họ. Và hóa ra sự trừng phạt này là nguồn hạnh phúc cho anh. Người đàn bà chăm nom anh cho đến khi anh được 10 tuổi, thật dễ thương, thật tốt. Đến ngày sinh nhật năm thứ 10 của anh, bà ta bị sa thải ngay, không được phép từ biệt anh. Thỉnh thoảng anh vẫn tự hỏi, không biết bà ta ra sao rồi, nhưng bây giờ bà đã già, anh nghĩ chắc bà đã chết. Nhiều năm qua, anh cảm thấy có lỗi vì đã không cố gắng tìm bà, hay ít ra viết thư cho bà, để cảm ơn về lòng tốt của bà.

Nếu anh không uống rượu nhiều và không đi chơi với những con đàn bà phóng tung, thì chắc anh sẽ không bị đau đầu như vậy. - Anh không biết những người đàn bà phóng túng làm gì khiến cho anh đau đầu, nhưng anh không hỏi mẹ. Nghe theo lời khuyên của bà giản dị hơn.

Cám ơn mẹ, bữa ăn rất ngon. - Anh không biết anh đã ăn gì mà nói ngon. Có lẽ ăn thịt bò rô ti. Anh không bao giờ nhìn đến các món ăn trong nhà. Anh chỉ nếm qua cho xong bữa.

Thỉnh thoảng gọi cho tôi. - Bà gay gắt nói. Adam gật đầu, cố giữ bình tĩnh để không hỏi bà tại sao. Đây là một câu hỏi nữa không ai trả lời được. Tại sao anh phải gọi cho bà? Chỉ thỉnh thoảng anh gọi vì kính trọng mẹ và vì thói quen. Tuần nào anh cũng gọi và anh cầu mong sao bà đi vắng để anh gửi lại lời nhắn. Hay mong sao chỉ gặp bố, bố anh chỉ nói ngắn gọn mấy tiếng: “Chào con” và tạm biệt, hay nhiều lắm là: “Bố sẽ nói lại với mẹ”.

Adam chào mọi người trong phòng rồi vào bếp chào Mae và đi ra cửa trước, bước vào chiếc Ferrari, thử dài khoan khoái.

Trời đất quỷ thần ơi, - Anh thốt lên - tôi ghét những người ấy quá. - Sau khi nói to, anh cảm thấy dễ chịu hơn, và cho xe chạy nhanh. Mười phút sau, anh ở trên xa lộ cao tốc Long Island, chạy hết tốc lực, nhưng anh đã cảm thấy đỡ hơn. Anh gọi cho Charlie, để có thể nghe giọng của một người bình thường, nhưng chàng không có đó, anh gửi lại tin nhắn ngớ ngẩn vào máy. Khi lái xe về nhà, anh nghĩ đến Maggie. Hình ảnh của cô trên tờ Enquirer thật khủng khiếp. Anh nhớ, ở bên ngoài cô đẹp hơn thế nhiều. Nhìn cô rất dễ thương. Anh nghĩ đến cô ta mấy phút, rồi tự hỏi có nên gọi cho cô ta không. Có lẽ không, nhưng anh nghĩ tối nay cần làm cái gì để cho sự bức tức trong lòng dịu xuống, cho bình tĩnh trở lại. Có nhiều người anh có thể gọi để nói chuyện, nên khi về đến nhà, anh gọi họ. Mọi người đều đi chơi hết. Tối đó thứ Sáu, tất cả phụ nữ anh quen đều đi chơi với người họ hẹn hò. Anh chỉ cần tiếp xúc với con người, cần có người cười, nói với anh, ôm anh. Anh không cần làm tình với họ, anh chỉ cần có người công nhận anh là người thôi. Cuộc gặp gỡ gia đình đã làm cho anh trở thành vật vô tri. Anh cảm thấy máu trong người như đã bị ma cà rồng hút hết.

Adam lục tìm trong tập ghi địa chỉ. Anh gọi cho bảy người phụ nữ. Tất cả đều đi vắng và máy của họ đã trả lời anh. Bỗng anh nghĩ đến Maggie. Anh nghĩ chắc cô ta đang làm việc, nhưng anh cóc cần, cứ gọi. Khi ấy đã

quá nửa đêm, có lẽ cô ta đã về nhà. Anh lục tìm trong túi áo da mà anh đã mặc đêm đi xem buổi biểu diễn của Vana, tìm mảnh giấy cô ta viết số điện thoại của mình. Anh tìm khắp các túi và cuối cùng tìm ra. Maggie O' Mally. Anh bấm số. Anh nghĩ gọi cho cô ta thật kỳ, nhưng anh cần có người để nói chuyện. Mẹ anh đã làm cho anh phát điên. Anh ghét bà chị. Anh không thích chị cũng như chị không thích anh. Chị chẳng làm gì ích lợi cho mọi người ngoài việc lấy chồng và sinh hai đứa con. Anh muốn nói chuyện với Charlie hay Gray, nhưng anh biết Gray đang ở với Sylvia, và khi ấy đã khuya không thể gọi được. Còn Charlie, thì anh nhớ chàng đã đi nghỉ cuối tuần. Cho nên anh gọi Maggie. Anh cảm thấy lòng hồi hộp, hoảng loạn. Mọi khi về nhà, anh đều cảm thấy như vậy, và bây giờ anh thực sự đau đầu. Dù sao anh cũng vừa ở với gia đình, cảnh gia đình khiến anh nhớ lại thời thơ ấu, những kỷ niệm không vui này làm cho anh đau đầu. Anh để cho chuông reo gần chục lần, nhưng không có ai trả lời. Cuối cùng máy ghi lại lời nhắn đưa ra tên của nhiều cô gái cho anh nhắn, anh để tên và số điện thoại của anh cho Maggie. Anh phân vân không biết tại sao anh bận tâm đến một chuyện như thế này. Giống như mọi người, anh biết, tối nay Maggie đi chơi, và khi gác máy vào giá, anh nghĩ mình thật ngốc khi gọi cho cô ta. Cô ta hoàn toàn xa lạ. Anh không thể nói với cô việc anh bức tức khi gặp gia đình, hay kể cho cô nghe mẹ anh đã làm cho anh đau khổ. Maggie là cô gái ngớ ngẩn mà anh đã lôi đi theo vào tối hôm đó, vì không có ai hay hơn. Cô ta chỉ là cô gái phục vụ bàn. Thấy bức hình trên tờ tạp chí mà mẹ anh định cắt gửi cho anh, anh mới nhớ ra cô. Và bây giờ anh mừng vì cô không trả lời điện thoại. Anh không ngủ với cô, lý do duy nhất anh giữ số điện thoại của cô là vì anh quên lấy ra để ném nó đi.

Mặc dù mẹ anh đã báo động về nguy cơ nghiện rượu của anh, và nói cho anh biết do uống rượu nhiều mà anh bị đau đầu, nhưng Adam vẫn rót một ly rượu, uống trước khi đi ngủ. Sau khi uống xong, anh nằm vào giường, cố quên những chuyện căng thẳng hồi tối ở Long Island. Anh không thích về nhà để gặp họ. Gặp gia đình chỉ chuốc lấy đau khổ thôi. Thường thường anh phải mất mấy ngày mới quên hết chuyện khổ sở này. Nếu họ cứ cứ xử

với anh như một kẻ hư hỏng suốt đời, thì họ chấp nhận anh vào gia đình để làm gì? Anh nằm suy nghĩ về họ, đầu đau như búa bổ. Anh nằm gần nửa giờ sau mới ngủ được.

Một giờ sau, khi anh đang ngủ say thì điện thoại reo. Anh nằm mơ thấy ác quỷ ngoài hành tinh, cố ăn tươi nuốt sống mình, chúng vừa ăn vừa phát ra những âm thanh ù ù kỳ lạ. Và trong lúc đó, mẹ anh đứng nhìn anh, cười anh, vẫy những tờ báo trước mặt anh. Anh kéo chăn phủ kín đầu, mơ thấy anh chạy khỏi chúng, miệng la hét, cho đến khi anh nhận ra đấy là tiếng chuông điện thoại. Anh áp ống nghe vào tai, rồi vừa ngái ngủ vừa hỏi:

... lô...

Adam phải không? - Anh không nhận ra giọng người nói, và khi thức dậy, anh nhận thấy đầu còn đau nhiều hơn trước khi đi ngủ.

Ai thế? - Anh không quan tâm ai gọi, bèn lăn người trên giường để có thể ngủ tiếp.

Maggie đây. Anh để tin nhắn trên máy tôi.

Maggie là ai nhỉ? - Adam chưa tỉnh ngủ nên không hiểu hết chuyện gì xảy ra.

Maggie O' Malley. Anh đã gọi cho tôi. Tôi làm anh mất ngủ phải không?

Phải, cô làm tôi mất ngủ. - Bây giờ anh đã tỉnh hẳn, liền nhìn đồng hồ báo thức gần giường. Đã quá hai giờ sáng - Tại sao cô gọi cho tôi vào giờ này? - Khi tỉnh ngủ, đầu cũng bớt đau nhưng anh nghĩ rằng nếu anh nói chuyện với cô, anh sẽ rất khó ngủ lại.

Tôi nghĩ anh gọi vì có chuyện quan trọng. Anh gọi tôi lúc nửa đêm. Tôi mới đi làm về. Tôi cứ tưởng anh còn thức.

Tôi ngủ rồi. - Anh đáp, nghĩ đến cô. Anh nghĩ, cuộc gọi chắc có vẻ như là gọi gái chơi vào giờ đó. Nhưng cô ta gọi lại anh vào lúc hai giờ sáng thật không hay ho gì. Thực vậy, gọi thế quá bậy. Bây giờ quá trễ rồi không thể

gặp cô ta được. Anh buồn ngủ rồi.

Anh gọi tôi có việc gì thế? - Cô có vẻ hiếu kỳ, có phần bồn chồn. Cô thích gặp anh để cảm ơn anh về chỗ ngồi anh đã tìm cho cô. Nhưng cô thất vọng vì sau đó anh không gọi. Khi cô nói cho bạn bè làm ở nhà hàng nghe chuyện này, họ nói rằng anh không gọi đâu. Họ nghĩ rằng, vì cô không ngủ với anh nên anh không quan tâm đến cô nữa. Nếu cô ngủ với anh, có lẽ anh cảm thấy có mối ràng buộc với cô. Nhưng người quản lý nhà hàng lại nói ngược lại.

Tôi phân vân không biết cô có bận việc không. -Adam nói với vẻ e ngại.

Vào lúc nửa đêm à? - Cô kinh ngạc hỏi. Anh bật đèn, cảm thấy bối rối. Hầu hết phụ nữ anh quen biết đều cúp máy khi nghe anh nói thế, ngoại trừ những người tha thiết cần anh. Maggie không phải loại người tha thiết cần anh, nhưng cô bị si nhục trước lời anh nói - Có phải anh gọi tôi như gọi gái chơi không? - Cô hỏi. Nhưng trường hợp của anh, anh gọi cho cô nói chuyện để giải chất độc mà mẹ anh đã tiêm vào người anh. Nói chuyện với cô ta là phương thuốc đặc trị, anh hy vọng sự vô tư của cô sẽ giúp cho anh giải độc tố đó đi. Và nếu họ làm tình với nhau thì cũng không nguy hại gì. Có thể Maggie hơi lúng túng thôi, vì anh chưa quen biết cô nhiều.

Không, không phải gọi gái chơi đâu, mà tôi đang cô đơn. Và tôi đau đầu nữa. - Anh nghe lời mình nói có vẻ rất tội nghiệp.

Anh gọi tôi vì đau đầu ư?

Phải, đau đầu - Anh đáp, giọng bối rối - Tối nay tôi gặp chuyện không hay với bố mẹ tôi ở Long Island. Hôm nay là ngày lễ Yom Kippur. - Anh nghĩ với người có họ O' Malley thì chắc không biết ất giáp gì về lễ Yom Kippur hết. Hầu hết những cô bồ của anh đều không biết.

Tốt, vậy chúc anh lễ Yom Kippur hạnh phúc. - Cô nói, giọng có vẻ hơi chua chát.

Không nên chúc thế, vì đây là ngày chuộc tội. - Anh đáp cho cô hiểu ý nghĩa ngày lễ.

Tại sao trước đây anh không gọi cho tôi? - Cô thắc mắc hỏi anh.

Tôi bận việc. - Anh càng lúc càng lo. Anh không muốn dây dưa với cô gái này vào lúc hai giờ sáng, anh không có ý định gọi cho cô ta từ trước.

Phải, tôi cũng bận. - Cô đáp, giọng New York rõ rệt - Cảm ơn anh về chỗ ngồi, tối hòa nhạc tôi rất sung sướng. Anh sẽ không gọi cho tôi nữa phải không? - Cô nói với giọng buồn rầu.

Rõ ràng như thế, vì cách đây hai giờ tôi đã gọi cho cô rồi. - Anh nói, vẻ bực tức. Anh không có bốn phần giải thích cho cô hiểu, và bây giờ đầu anh lại đau như búa bổ. Những buổi tối ở Long Island về anh thường bị như thế. Maggie không giúp gì cho anh được, trái với ý nghĩ ban đầu.

Phải, anh sẽ không gọi lại, các cô bạn của tôi đều nói thế.

Cô nói chuyện này với họ à? - Anh hỏi, giọng bối rối. Có lẽ cô hỏi mọi người trong vùng về việc anh có gọi cho cô hay không.

Tôi chỉ hỏi họ nghĩ như thế nào. Nếu đêm đó tôi ngủ với anh, anh có gọi cho tôi không? - Cô hỏi, Adam nhắm mắt, trở người, miệng lẩm bẫm càu nhàu.

Lạy Chúa, tôi biết nói sao? Có lẽ. Mà cũng có lẽ không. Ai biết? Còn phụ thuộc vào việc chúng ta có thích nhau không?

Thú thật, tôi không biết tôi có thích anh không. Tôi nghĩ mình thích buổi tối hôm gặp anh. Bây giờ tôi nghĩ anh chỉ đùa với tôi. Có lẽ anh và Charlie cho là tôi trông buồn cười. - Cô có vẻ như bị xúc phạm. Với chiếc xe hơi sang trọng và cái điệu anh dẫn cô đến các nơi vui vẻ, rõ ràng anh có tiền. Những người như anh chỉ lợi dụng các cô gái như cô, rồi sau một thời gian không quan tâm đến họ nữa. Các cô bạn của cô đều nói thế, và khi anh không gọi cho cô, cô thấy họ nói đúng. Bây giờ cô mừng vì đã không ngủ với anh, nhưng cô cứ nghĩ đến chuyện đó và không muốn như thế, cô không biết anh. Cô không muốn bán thân đổi lấy chỗ ngồi xem hòa nhạc.

Charlie nói rằng cô rất dễ thương. - Adam nói lại với cô. Anh không biết

Charlie nghĩ gì. Anh không nhớ. Hai người không ai nói đến cô. Cô chỉ là người xuất hiện trên màn hình radar của họ vào một đêm rồi biến mất, họ không thấy lại. Cô nói đúng, anh sẽ không gọi cho cô cho đến đêm anh gặp ác mộng ở Long Island và không ai trả lời cuộc gọi của anh. Anh tha thiết muốn có người nói chuyện. Nhưng bây giờ anh quá ngán chuyện ấy rồi.

Còn anh thì sao, Adam? Anh có cho tôi dễ thương không? - Cô hỏi. Anh mở to mắt, nhìn lên trần nhà, tự hỏi tại sao mình nói chuyện với cô ta. Tất cả đều do lỗi của mẹ anh hết. Anh đã uống rượu nhiều đủ để tin rằng hầu hết mọi chuyện trên đời đều do lỗi của mẹ anh mà ra. Còn lại là do lỗi của Rachel.

Này, tại sao chúng ta làm như thế này? Tôi không biết cô. Cô không biết tôi. Chúng ta xa lạ với nhau. Tôi đau đầu kinh khủng và đau bao tử nữa. Mẹ tôi nói vì tôi uống nhiều rượu. Có lẽ tôi uống nhiều, nhưng tôi nghĩ không vì thế mà đau đầu và đau bụng. Nhưng đau gì tôi cũng coi như không! Tôi sinh ra trong một gia đình như địa ngục, tôi chỉ ở với họ một đêm thôi. Tôi không làm gì bê bối với họ, cho nên tôi rất bức. Tôi không ưa bố mẹ tôi và họ cũng không thích tôi. Tôi không biết tại sao tôi lại gọi cô, nhưng cứ gọi. Cô không có ở nhà. Tại sao chúng ta không cho qua chuyện này? Cứ giả vờ xem như cô không nhận tin nhắn vậy. Cứ xem đây là cuộc gọi cho gái chơi đi. Tôi không biết tại sao tôi gọi cô, ngoại trừ tôi gọi vì tôi cảm thấy bất ổn. Và sau khi gặp mẹ tôi, tôi thường cảm thấy bất ổn như vậy. - Anh nói thật nguyên nhân khiến anh buồn và gọi cho cô. Bên kia đầu dây, cô gái im lặng lắng nghe.

Tôi xin lỗi, Adam. Tôi cũng không có bố mẹ hẳn hoi. Bố tôi chết khi tôi lên ba, còn mẹ tôi nghiện rượu. Tôi không thấy bà từ khi lên bảy.

Vậy cô sống với ai? - Anh không biết tại sao anh tiếp tục nói chuyện, nhưng anh muốn biết chuyện đời cô.

Tôi sống với bà dì cho đến năm 14 tuổi. Rồi bà mất, và tôi phải vào ở nhà nuôi dưỡng trẻ mồ côi cho đến khi tốt nghiệp trung học phổ thông. Thực ra tôi không tốt nghiệp. Tôi có bằng trung học cơ sở năm 16 tuổi. Từ

đó tôi sống tự lập. - Cô nói một cách tự nhiên, có vẻ không cần ai thương hại.

Lạy Chúa. Cô đã trải qua những giai đoạn thật khổ. - Nhưng nhiều phụ nữ mà anh biết đều có tiểu sử như thế. Loại phụ nữ mà anh đã đi chơi với, hiếm ai có đời sống thoải mái, hầu hết đều bị những người bà con nam giới lạm dụng tình dục nên đã bỏ nhà ra đi năm 16 tuổi, họ đi làm bồi bàn hay đi làm người mẫu. Ít người đi chơi với anh mà có cuộc sống bình thường, hay là con nhà trâm anh thế phiệt như các cô đi chơi với Charlie. Maggie không khác gì. Cô có vẻ thản nhiên về vấn đề này và có vẻ như không chờ đợi Adam làm gì để giúp cô. Cô không muốn anh trả tiền mua đồ cấy ghép cơ thể cho cô, để đền bù việc mẹ cô là gái điếm hay bị bố lạm dụng tình dục. Dù đời cô ra sao đi nữa, cô cũng có vẻ bằng lòng với số phận hẩm hiu của mình. Nếu có gì bất mãn, là cô bất mãn cho Adam, có vẻ thương hại anh.

Cô không có gia đình ư? - Anh ngạc nhiên hỏi.

Không. Những ngày nghỉ lễ ngán lăm, nhưng thỉnh thoảng tôi có thăm bố mẹ nuôi của tôi.

Hãy tin tôi đi, không có gia đình thế mà sướng đấy. - Anh nói chua cay - Chắc cô sẽ không muốn có gia đình như tôi đâu. - Maggie không biết có nên đồng ý với anh không, nhưng cô không tranh cãi với anh về việc này vào lúc hai giờ rưỡi sáng. Họ đã nói chuyện tào lao với nhau suốt nửa giờ liền. Cô vẫn tin cuộc gọi của anh chỉ là gọi gái chơi, vì thế cô nghĩ anh là người thô bỉ và cô cảm thấy mình bị xem thường. Cô tự hỏi không biết anh đã gọi bao nhiêu phụ nữ, không biết anh có thật sự muốn gọi cho cô không, hay có cô nào đến giúp anh không. Rõ ràng không có ai đến, vì khi cô gọi cho anh, anh đang ở một mình và đang ngủ say.

Hầu như lúc nào tôi cũng mơ có gia đình, ngay cả gia đình xấu. - Rồi cô nghĩ đến vấn đề khác. Cô tỉnh ngủ, mặc dù giờ đã khuya, và Adam cũng đã tỉnh ngủ - Anh có anh em trai và chị em gái không?

Maggie, chúng ta nói chuyện này vào khi khác được không? Ngày mai

tôi sẽ gọi cho cô. Tôi sẽ kể cho cô nghe về gia đình tôi. Tôi xin hứa - Nghe anh nói xong câu trên, cô nghe tiếp tiếng càu nhàu gặt gồng, rồi anh thốt lên mặt tiếng - Khi! - Anh có vẻ như bị đau đớn đầu đó trong người.

Chuyện gì thế? - Cô lo lắng hỏi.

Tôi bước xuống giường, vấp ngón chân vào bàn, khiến cái đồng hồ báo thức rơi xuống chân. Bây giờ tôi không những chỉ mệt, chán thôi, mà còn bị thương nữa. - Anh có vẻ như một em bé 5 tuổi sắp khóc, cô cố nín cười.

Anh thật lộn xộn. Có lẽ anh nên đi ngủ lại đi.

Đúng. Tôi đã nghĩ đến chuyện ngủ lại từ nửa giờ qua.

Đừng thô bỉ như thế? - Cô mắng - Anh biết không, nhiều lúc anh rất thô bỉ.

Cô nói thật giống mẹ tôi. Bà ấy thường nói như thế với tôi. Phải chăng hành động cắt những hình trên báo về tôi trông rất tồi tệ hay là khi khách hàng của tôi đi tù là việc lịch sự? Phải chăng việc gọi tôi là kẻ nghiện rượu và nói bà thương người vợ cũ của tôi là hành động thô bỉ? Cô có biết vợ cũ của tôi đã lừa dối tôi, bỏ tôi để lấy người khác không? - Anh lại trở nên sôi nổi và nằm xuống giường lại.

Nói thế không phải thô bỉ, mà ti tiện. Bà ấy nói với anh như thế à? - Maggie ngạc nhiên hỏi, nhưng chưa dễ thương trở lại. Mặc dù anh nói như hét vào tai cô, nhưng anh biết cô là người dịu dàng. Anh biết cô như thế vào tối gặp nhau. Anh không mở rộng lòng để đón nhận người như cô thôi. Anh muốn tình dục, sự lộng lẫy và hấp dẫn. Cô không thuộc các thành phần trên, mặc dù có thân hình kiều diễm. Nhưng vì cô không bằng lòng ngủ với anh, nên anh không biết thân hình cô gợi cảm ra sao. Cô đã nói cô không làm thế vào ngày hẹn hò đi chơi đầu tiên, câu nói thật ngốc. Đối với Adam, không có đi chơi với nhau lần hai. Rồi bây giờ, cô nói chuyện với anh vào lúc gần ba giờ sáng, nghe anh phàn nàn về mẹ mình. Thậm chí cô còn có vẻ không quan tâm đến chuyện ăn nằm, mặc dù cuộc gọi của anh rõ ràng là gọi gái chơi. Cô không nhất trí chuyện mây mưa, cô đã nói thẳng với anh, nhưng

vẫn không cúp máy - Anh không nên để cho mẹ anh nói thế với anh, Adam à - Cô nhẹ nhàng nói. Mẹ cô cũng ti tiện với cô, rồi một đêm bà ra đi không một lời giã biệt.

Tại sao cô nghĩ là tôi bị đau đầu? - Adam hỏi, hầu như hét to vào tai cô - Vì tôi đã giấu kín nỗi đau ở trong lòng. - Anh nghĩ mình nói như đồ điên, và cảm thấy như thế thật. Đây là lối trị liệu bằng điện thoại, mà không có tình dục. Chưa bao giờ anh nói chuyện với ai kỳ lạ như thế này. Anh đã ân hận vì trả lời điện thoại, nhưng bây giờ thì không vì anh thấy thích nói chuyện với Maggie.

Anh không nên giấu kín tình cảm. Có lẽ lúc nào đó anh nên nói chuyện với bà ấy, nói cho bà biết anh suy nghĩ như thế nào. - Adam nằm tròn xoe mắt. Quan điểm của cô hơi giản dị, nhưng chan chứa tình người. Nhưng cô ta không biết gì về mẹ anh. Thật may cho cô - Anh đã uống gì mà đau đầu?

Vodka và rượu vang đỏ ở nhà tôi. Rồi khi về nhà, tôi uống một ly Tequila nữa.

Thế thì đau đầu là đúng. Anh có uống aspirin không?

Không, thật đấy. Rượu whisky và sâm banh còn tệ hơn.

Tôi nghĩ anh nên uống aspirin hay tylenol hay gì đấy.

Tôi không có thuốc gì hết. - Anh đáp. Anh cảm thấy xót xa cho mình. Nhưng lạ thay, nói chuyện với cô quá vui. Cô thật sự là người dễ thương. Nếu không cô đã không lắng nghe anh phàn nàn về bố mẹ mình và nói cho cô nghe những thống khổ của mình.

Tại sao anh không có tylenol trong nhà? - Hỏi xong bỗng cô nghĩ ra ý khác - Có phải anh là nhà khoa học Cơ Đốc giáo không? - Cô biết một người như thế. Ông ta không uống thuốc, không đi khám bác sĩ. Ông chỉ cầu nguyện. Lạ thay, điều đó lại có hiệu nghiệm.

Không, dĩ nhiên không. Cô hãy nhớ tôi là người Do Thái. Đêm nay là lễ Yom Kippur vì thế mới có chuyện lộn xộn này. Tôi đến ăn tối với bố mẹ tôi

trong ngày lễ Yom Kippur. Tôi không có aspirin trong nhà vì tôi không có vợ.

Những người có gia đình mới có những thứ ấy. Những bà vợ mua đủ thứ. Cô thư ký của tôi có mua aspirin cho tôi ở văn phòng. Tôi luôn luôn quên đem về nhà.

Ngày mai anh nhớ mua kẹo quên đấy. - Cô có giọng trẻ con, nhưng êm ái rất dễ nghe. Cuối cùng, cô ta đã mang lại cho anh những gì anh cần, đó là sự thương cảm và có người để nói chuyện.

Tôi phải ngủ lại một chút - Anh nói - Và cô cũng vậy. Ngày mai tôi sẽ gọi cho cô. Lần này tôi gọi thật.

Không, anh sẽ không gọi đâu - Cô buồn bã đáp - Tôi không đẹp đẽ để cho anh gọi. Đêm ấy tôi đã thấy các nơi anh đến rồi. Có lẽ anh đi chơi với các cô xinh đẹp lịch lãm. - Cô chỉ là bồi bàn ở quán Pier 92. Do may mắn mà họ gặp nhau vào đêm hôm đó, và tối qua anh đã để lại tin nhắn trên điện thoại của cô. Điều may thứ ba là cô gọi lại cho anh, đánh thức anh dậy.

Cô nói giống như mẹ tôi. Bà cũng nói như thế đấy. Bà không chấp nhận tôi. Bà nghĩ tôi nên tìm cô gái Do Thái khác mà tục huyền. Bây giờ cô nói đến việc đó tôi mới nói cho cô biết là những cô đi chơi với tôi không tốt đẹp gì hơn cô đâu. - Áo quần của họ có lẽ đắt hơn, nhưng bất cứ khi nào có dịp mua sắm, là ai đấy trả tiền cho họ. Xét theo nhiều mặt, Maggie đáng trọng hơn họ nhiều, mặc dù anh không chắc điều đó.

Vậy tại sao anh không tục huyền?

Tôi không muốn. Tôi đã bị phản bội một lần rồi, rất tồi tệ. Người vợ cũ của tôi hóa ra cũng như mẹ tôi. Tôi không muốn lấy vợ lần nữa.

Anh có con chưa? - Hôm gặp nhau, cô không hỏi nhiều. Hôm đó có nhiều chuyện quá, cô không có thì giờ để hỏi.

Có. Amanda và Jacob, đứa 14 và đứa 13. - Anh cười khi nói, và Maggie nghe tiếng cười trong giọng nói của anh.

Anh học đại học ở đâu?

Thật không tin nổi - Anh đáp. Anh ngạc nhiên vì mình cứ tiếp tục trả lời cô gái - Harvard. Tôi tốt nghiệp khoa luật ở đây. - Nói ra có vẻ kهن kiêu, nhưng anh cóc cần, dù sao cũng không thấy cô, nói trên điện thoại thoải mái hơn.

Tôi biết - Cô đáp, vẻ hưng phấn - Tôi biết mà. Tôi nghĩ anh học ở Harvard. Và anh là thiên tài! - Anh thấy phản ứng của cô hợp lúc, nên cười toe toét - Tuyệt quá!

Không tuyệt đâu - Anh nói, lần này khiêm nhường hơn - Có nhiều người học ở đây mà. Thật vậy, tôi không thích nói ra việc này, nhưng chính Rachel vợ tôi cũng tốt nghiệp trường luật và làm luật sư tòa án ngay từ bước đầu. Tôi không được thế. - Anh đã thú nhận hết những điểm yếu kém và tội lỗi của mình.

Ai cần biết chị ta là người như thế nào?

Nói thế thật quá tuyệt. - Anh có vẻ hài lòng. Anh đã có đồng minh, dù không có ý định như thế.

Tôi xin lỗi. Đáng ra không nên nói như thế về mẹ của các con anh.

Đáng nói chứ. Tôi thường nói thế. Tôi ghét cô ta, vì cô ta là đồ chết tiệt. Mà này, - Anh nói để chỉnh lại - tôi không ghét cô ta, mà chỉ không thích cô ta thôi. - Dù sao hôm nay là ngày lễ tôn giáo. Nhưng chắc Maggie là người Cơ Đốc giáo. Nghe cô nói, anh có thể đoán thế - Tiện thể xin hỏi cô, cô theo Cơ Đốc giáo chứ?

Trước đây thì theo, bây giờ thì không. Thỉnh thoảng tôi có thấp nển và đi nhà thờ, nhưng đi cho vui thôi. Tôi nghĩ tôi không thành tâm. Khi còn bé, tôi từng muốn đi.

Nếu cô đi tu, thật phí khuôn mặt xinh đẹp và thân hình kiêu diễm. Thật ơn Chúa, cô không đi tu. - Anh nói như thật.

Cảm ơn Adam. Anh nói nghe thật vui. Tôi nghĩ bây giờ anh nên đi ngủ,

nếu không, ngày mai anh sẽ đau đầu nặng hơn. - Anh không nghĩ đến điều đó suốt nửa giờ qua trong lúc nói chuyện với cô. Nhưng bỗng anh nhận ra mình hết đau đầu và đưa mắt nhìn đồng hồ. Đã bốn giờ sáng.

Ngày mai cô ăn sáng lúc mấy giờ? Cô ngủ dậy lúc mấy giờ?

Thường thường dậy lúc chín giờ. Ngày mai có thể ngủ dậy trễ hơn vì là ngày nghỉ, không đi làm.

Tôi cũng vậy. Cả hai chúng ta có điểm giống nhau. Và ngày mai tôi đến đón cô lúc 12 giờ trưa. Tôi đưa cô đến chỗ này ăn rất tuyệt.

Mặc sao cho đẹp? - Cô hỏi giọng lo lắng - Áo quần cô mặc tối hôm nọ đều là của các cô bạn ở cùng phòng. Không có gì của cô hết, nên cái áo chật cứng. Cô là người có bộ ngực rất bự, nhưng cô không nói điều này cho anh biết. Anh đoán điều cô lo nghĩ. Nhiều cô đi chơi với anh đều có mối lo sợ như cô.

Anh cố đưa ý kiến cho cô về lối phục sức.

Mặc quần jeans xanh hay váy bằng vải bông dệt chéo. Cái nào đẹp? Hay quần soóc đẹp?

Váy vải bông dệt chéo, được đấy. - Cô sung sướng đáp.

Tuyệt. Tôi cũng sẽ mặc váy ấy. - Cả hai cùng cười. Anh ghi địa chỉ của cô lên tập giấy để bên cạnh giường. Thường thường, anh ghi địa chỉ vào giữa đêm khuya là vì một trong những khách hàng của anh bị bắt. Trường hợp này lại là chuyện vui - Cảm ơn Maggie. Tối nay tôi rất vui. - Nếu anh gặp cô chắc có lẽ vui hơn. Gặp để nói chuyện thôi, chứ không tán tỉnh, và anh nghĩ vào bữa ăn trễ sáng mai chắc cũng không phải để tán tỉnh dụ dỗ cô ta. Có lẽ kết cuộc họ sẽ thành bạn bè.

Tôi cũng rất vui. Tôi sung sướng vì anh đã gọi cho tôi, cho dù cuộc gọi là gọi gái chơi. - Cô trêu anh.

Cuộc gọi không phải là gọi gái chơi. - Anh khẳng định, nhưng cô không tin, và anh cũng không. Đây là cuộc gọi cho gái chơi, nhưng cuối cùng

thành ra tốt đẹp. Và anh cũng đã hết đau đầu.

Phải. - Maggie chế nhạo - Cuộc gọi là gọi gái chơi đấy. Chắc anh biết, gọi cô nào sau 10 giờ thường là gọi gái chơi.

Ai quy định như vậy?

Tôi. - Cô đáp và cười.

Đi ngủ một chút đi. Nếu cô không ngủ, ngày mai cô sẽ trông như quỷ. Mà không, chắc cô không thể đâu, cô còn trẻ chắc không như quỷ đâu. Tôi mới như quỷ.

Anh không thể đâu. Tôi nghĩ anh rất đẹp trai.

Chúc ngủ ngon, Maggie - Anh nói - Chắc ngày mai cô sẽ nhận ra tôi, cũng là kẻ đần độn như trước thôi. - Cô đã nói anh học Harvard và anh đẹp trai, anh bắt đầu thích cô. Cô đã làm cho anh cảm thấy mình như nhà triệu phú rồi. Buổi tối khủng khiếp cuối cùng biến thành tốt đẹp, cô ta đã làm cho anh quen hết những giây phút hãi hùng ở Long Island - Hẹn mai gặp cô.

Chúc ngủ ngon. - Cô đáp nho nhỏ và cúp máy. Khi cô trèo lên giường chui vào chăn, cô phân vân không biết anh có đến hay không. Đàn ông thường làm những việc như thế. Họ hứa hẹn rồi thất hứa. Nhưng cô sẽ mặc áo quần và đợi anh, phòng khi anh giữ lời hứa. Cho dù ngày mai anh không đến, thì việc nói chuyện với anh vừa rồi cũng rất tuyệt. Anh thật sự là một người dễ thương và cô thấy thích anh.

Chương 13

Sáng hôm sau, Maggie ngồi ở ghế nệm dài trong phòng khách đợi Adam đến. Ngày hôm ấy trời rất đẹp, đã gần 12 giờ trưa. Đây là ngày thứ Bảy đầu tiên của tháng Mười. Cô mặc chiếc váy mini bằng vải bông dệt chéo và cái áo thun màu hồng nhạt cô mượn của người bạn cùng phòng, chân đi xăng đan màu vàng. Lần này cô chải mái tóc dài ra sau, buộc cái khăn quàng màu hồng quanh mái tóc thành đuôi ngựa dài khiến cô trông còn trẻ hơn trước nhiều. Lần này, cô trang điểm rất ít. Cô có cảm giác anh cho là cô trang điểm quá nhiều vào tối họ gặp nhau.

Cô nhìn đồng hồ, thấy đã 12 giờ 5 mà anh chưa xuất hiện. Mọi người trong căn hộ đều đi hết, cô bắt đầu tự hỏi không biết anh có đến không. Có lẽ không. Cô định đợi cho đến một giờ, và nếu anh không đến, cô sẽ đi dạo chơi ngoài công viên. Nếu anh không đến thì chẳng có gì phải buồn. Cô không nói cho ai biết, vì vậy nếu anh thất hứa, chẳng có ai biết mà cười cô. Cô đang suy nghĩ mông lung thì điện thoại reo. Nghe giọng người trong máy, cô biết Adam gọi, và cô mỉm cười. Rồi bỗng cô tự hỏi phải chăng anh gọi để hủy cuộc hẹn. Cô nghĩ nếu anh dưới lầu tại sao không bấm chuông mà gọi điện thoại?

Chào, anh khỏe không? - Cô cố giữ bình tĩnh, thản nhiên hỏi, để anh không nghĩ là cô quá thất vọng - Anh còn đau đầu không?

Đau đầu gì? Tôi quên, nhà cô số mấy?

Anh ở đâu? - Cô ngạc nhiên hỏi. Tóm lại, anh đã đến. Trẻ còn hơn không, và lại chỉ mới 12 giờ mười.

Tôi ở dưới lầu - Anh gọi điện thoại di động - Xuống dưới này đi. Tôi đã đặt bàn ăn trưa rồi.

Tôi xuống ngay. - Cô tắt máy và nhảy xuống cầu thang, trước khi anh biến mất hay đổi ý. Trong đời cô, hiếm có ai giữ đúng lời hứa. Anh là người

giữ đúng lời hứa.

Cô đi ra cửa trước thấy anh đang ngồi trong chiếc Ferrari màu đỏ đời mới trông như tài tử điện ảnh. Đây là chiếc xe mà anh đã lái đi Long Island vào đêm trước, và cả gia đình anh không thèm để mắt đến. Bố mẹ anh đi chiếc Mercedes ừ dột như họ. Người anh trai của anh cũng đi Mercedes, còn anh rể lái chiếc BMW. Bà chị của anh không lái gì hết. Bà đợi người khác sa cơ lỡ vận, thôi làm công việc họ đang làm đến lái xe cho bà đi. Theo họ quan niệm, thì chiếc Ferrari đối với anh là quá giới hạn cho phép, quá sang, không đáng cho họ phải bàn cãi. Nhưng Adam thích nó.

Ôi lạ Chúa! Nhìn chiếc xe kìa! - Maggie đứng trên vỉa hè, sững sốt nhìn anh. Adam cười, mở cửa mời cô vào. Cô chưa bao giờ thấy cảnh như thế này, ngoại trừ trong phim, và bây giờ cô ngồi trong xe với anh. Cô không tin được. Cô ước gì có người quen biết cô nhìn cô đi xe với anh như thế này - Xe của anh à? - Cô háo hức hỏi.

Không. Tôi ăn cắp. - Adam cười. - Dĩ nhiên xe của tôi. Đây, nhớ lại đi, tôi học ở Harvard mà. - Cả hai cùng cười, rồi cô đưa cho anh cái gói nhỏ - Cái gì đây?

Quà cho anh. Sáng nay tôi đi cửa hàng tạp hóa và mua cái này cho anh đấy. - Cô mua cho anh chai tylenol phòng khi anh đau đầu lại.

Cô quá tốt - Anh cười - Tôi sẽ để dành lần sau về thăm mẹ tôi.

Adam lái xe qua công viên Central Park, tuyệt đẹp. Anh dừng xe ở nhà hàng trên đại lộ Third Avenue, nhà hàng này có quán ăn bên vệ đường và khu vườn. Anh gọi món trứng Benedict cho cả hai, sau khi cô nói thích món này. Trước đây cô chưa bao giờ ăn món này, nhưng khi nghe anh miêu tả, cô nghĩ nó rất ngon. Sau đó họ ngồi uống rượu vang ở bàn kê ngoài vườn, khi uống xong, họ rời khỏi nhà hàng để đi bách bộ chơi một vòng. Cô thích đi xem hàng trưng bày ở các cửa sổ tiệm buôn với anh, và thích nghe nói đến những người mà anh đại diện. Anh nói đến các con, đến hôn nhân đổ vỡ của anh, đến sự tức tối của anh trước mất mát này, rồi anh nói đến hai

người bạn thân, Charlie và Gray. Đến cuối chiều, cô hầu như biết hết về đời anh, và cô dè dặt nói cho anh nghe một ít về đời mình.

Maggie kín đáo hơn anh nhiều, cô chỉ thích nói về anh. Cô nói rất ít về thời thơ ấu của mình, về bố mẹ nuôi, về những người mà cô làm việc cho họ. Nhưng cả hai người đều thấy rõ rằng đời cô ít sôi nổi hơn đời anh. Hầu như cô chỉ có việc ăn, ngủ, đi xem phim và làm việc. Cô có vẻ không có nhiều bạn. Cô nói không có thì giờ để chơi với bạn. Cô làm việc ở Pier 92 nhiều giờ và khi anh hỏi cô làm gì cho hết thì giờ, cô có vẻ ngơ ngác. Cô cười và nói:

Làm việc. - Anh ngạc nhiên thấy đi chơi với cô rất thoải mái. Nói chuyện với cô rất vui, và mặc dù cuộc sống của cô giản dị, nhưng cô có vẻ hiểu biết nhiều về xã hội, thành thạo trong phép xử thế. Cô đã thấy một số lối sống ngoài đời không thích hợp với cô. Đối với một cô gái 26 tuổi mà như thế thật là khôn ngoan. Trông cô trẻ hơn tuổi nhiều, nhưng đầu óc cô thì già trước tuổi. Ngay cả với Adam, cô còn già hơn anh ở vài phương diện.

Đến sáu giờ thì họ trở lại xe, cô nhủ thầm cô không thích ngày kết thúc. Hình như anh đọc được suy nghĩ của cô, bèn nói với cô giọng tràn trề hy vọng:

Nếu tôi nướng thịt trên sân thượng cho hai ta cùng ăn, cô nghĩ sao?

Rất hay. - Cô đáp, nhìn anh cười thật tươi. Anh nói anh có thịt trong tủ lạnh.

Cô chỉ thấy những tòa nhà như nhà anh ở trong ti vi. Khi họ đi vào, người gác cửa chào họ và cười với cô. Cô đẹp, nên họ đi đâu mọi người cũng nhìn cô. Adam bấm nút thang máy lên phía trên sân thượng và khi họ vào nhà, cô đứng sững nhìn quanh, ngắm nghía.

Ôi lạ Chúa! - Cô nói, y như khi thấy chiếc xe Ferrari - Nhìn kia. - Anh ở trên tầng thứ 32, căn hộ có sân thượng chạy bao quanh với đủ bồn tắm nước nóng, ghế bành kê ngoài trời, và lò nướng thịt - Đây là cảnh trong

phim - Cô nói, sừng sốt nhìn anh - Sao tôi có thể được chứng kiến cảnh như thế này?

Tôi nghĩ vì cô gặp may. - Anh trêu. Bây giờ anh đã biết về cô, anh nghĩ điều khiến cho anh thương xót cô là sự may mắn không xảy đến cho cô. Sau khi ăn tối xong, cô phải về lại nơi căn hộ thuê nghèo khổ. Anh ghét sự thực về đời cô, ghét số phận cô. Cô đáng được vui sướng hơn hiện tại. Số phận thật bất công. Điều anh làm được cho cô là cho cô hưởng một buổi tối vui sướng, cho cô ăn uống no đủ, cùng bên nhau một thời gian rồi đưa Maggie về chốn cũ. Việc anh làm không thay đổi được thực tế phũ phàng của cô, nhưng hình như cô cần vui được lúc nào hay lúc đó. Cô không có tính ganh tỵ, dù cô thấy đời anh quá sung sướng, nhiều tiền lắm của, mà chỉ mừng cho anh.

Maggie hoàn toàn khác với những cô mà Adam đã quen biết. Trông bề ngoài cô giống những cô khác, nhưng tâm hồn thì hoàn toàn không giống. Cô tốt, dịu dàng, vui vẻ, và bất cứ cái gì nơi cô cũng đều thật. Cô thông minh, thích tranh luận với anh. Và điều khiến anh sung sướng nhất là cô cho anh là người tài giỏi. Những người phụ nữ khác đã từng đi chơi với anh đều muốn lợi dụng anh. Họ muốn áo quần, đồ nữ trang, thẻ tín dụng, nhà ở, xe mới, phẫu thuật thẩm mỹ, và được anh giới thiệu để họ làm việc đâu đó hay đóng phim. Tất cả các phụ nữ mà anh biết đều có rất nhiều kế hoạch kiếm lợi. Maggie trái lại, không lợi dụng gì anh hết, mà chỉ cần ở bên anh, vui với anh. Cô rất thơ ngây, thành thật, trái ngược với những cô đã gặp anh trong nhiều năm trước đây.

Maggie trộn xà lách rất ngon trong khi anh lấy thịt trong tủ lạnh ra và đốt lò nướng. Thịt nhiều, nên bữa ăn rất phong phú, và sau khi ăn xong, họ ăn kem lạnh trong cái bánh hình khối, kem giọt khắp người họ vì họ cười đùa với nhau. Maggie để cho kem lạnh bằng dậu tây chảy xuống bàn chân, nhưng cô không hề quan tâm.

Này, - Adam liền đề nghị - thả hai bàn chân trong bồn nước ấm. Không ai biết đâu. - Anh kéo nắp đậy bồn nước ấm cho cô, nước nóng sủi bọt. Bồn

thật lớn, đủ cho cả chục người tắm. Cô ngồi trên mép bồn, thả hai chân vào nước, và cười vui sướng.

Chắc anh mở tiệc rất nhiều. - Maggie nói, nhìn anh. Cô ngồi trên mép bồn nước ấm, mặc váy bằng vải bông dệt chéo và áo thun hồng. Trông cô như một đứa trẻ.

Cái gì khiến cô nói thế? - Anh hỏi, vẻ lấp lửng. Anh không thích nói đến các cô khác trong đời mình, anh nghĩ chắc Maggie sắp hỏi anh về điều đó.

Cứ nhìn vào đồ đạc trang bị ở đây thì biết - Cô đáp, mắt nhìn quanh rồi quay lại nhìn anh - Bồn nước nóng, nhà trên sân thượng, hành lang sân thượng, lò nướng thịt, căn hộ rộng thênh thang, cảnh thật đẹp mắt. Trời đất, nếu tôi có ngôi nhà như thế này, thì lúc nào tôi cũng có bạn bè! - Cô không trả lời theo hướng anh nghĩ.

Thình thoảng tôi có mở tiệc. - Anh thành thật đáp.

Thình thoảng tôi sống một mình. Tôi rất bận, nên nhiều lúc muốn sống một mình cho thoải mái. - Cô gật đầu. Ban đêm, khi cô đi làm về, cô cũng cảm thấy như thế. Rồi bỗng anh nhìn cô với ánh mắt dịu dàng và nói thêm:

Ở với cô tôi rất vui.

Tôi cũng thế - Cô đáp rồi nhìn anh - Tại sao anh không muốn lấy vợ lại?

Sao cô biết tôi không lấy vợ lại? - Anh có vẻ ngạc nhiên.

Đêm qua anh nói qua điện thoại mà - Cô đáp và anh gật đầu. Đêm qua anh quá buồn ngủ nên đã quên những gì mình nói. Anh chỉ nhớ cảm giác thoải mái khi nói chuyện với cô thôi - Anh không muốn có thêm con à? Anh còn trẻ, có thể có thêm con nữa. - Đây là loại câu hỏi thăm dò của các phụ nữ đã từng dan díu với anh và khi nghe anh đáp họ không thích câu trả lời của anh. Nhưng anh luôn luôn thành thật với họ. Thực ra anh thường không nói thật về mình, các cô tin anh hay không tùy họ. Hầu hết họ đều không tin. Khi anh nói sự thật với họ, họ lại càng tấn công anh nhiều hơn.

Tôi thích hai đứa con đã có. Tôi không cần lấy vợ lại. Tôi không muốn

có thêm con nữa. Hôn nhân không tốt đẹp gì cho tôi. Sống độc thân có nhiều chuyện vui hơn khi có gia đình.

Tôi cam đoan đúng thế - Maggie đáp và cười to - Bất cứ người nào có đầy đủ phương tiện vui chơi như anh đều làm vậy. - Cô là người phụ nữ đầu tiên chấp nhận điều đó với anh. Hầu hết phụ nữ đều cố thuyết phục anh tin rằng hôn nhân sẽ làm cho anh hạnh phúc hơn. Maggie không làm thế. Cô hình như cho rằng anh đúng.

Tôi thấy như thế đấy - Anh đồng ý với cô - Tại sao ta phải bỏ những thú vui để sống với một người phụ nữ mà có thể cô ta sẽ làm cho mình đau khổ và thất vọng? - Maggie gật đầu. Điều này có vẻ làm cho Maggie buồn.

Anh có nhiều bạn gái không? - Cô nghĩ là anh có. Anh là loại đàn ông có nhiều phụ nữ. Nội chiếc Ferrari thôi cũng đủ cho thấy anh là người quen nhiều phụ nữ hấp dẫn.

Thỉnh thoảng - Anh nói thật - Tôi không thích bị trói buộc. Đối với tôi, sự tự do rất quan trọng - Cô gật đầu. Cô thích việc anh không giấu diếm gì về mình. Anh nói thật những điều mình thích - Thỉnh thoảng tôi không đi chơi với ai một thời gian.

Còn bây giờ thì sao? - Maggie hỏi với ánh mắt tinh nghịch - Bây giờ nhiều hay không, hay chỉ một ít?

Adam cười:

Chúng ta lại điền vào bảng câu hỏi nữa phải không? - Cô đã hỏi anh nhiều câu vào đêm qua rồi. Có lẽ tính cô vậy - Hiện tại tôi không có ai hết.

Có phải anh đang tìm người không? - Cô trêu. Trông cô có vẻ đàn bà hơn trước nhiều. Cô rất đẹp. Giữa ban ngày, anh có thể thấy điều này rõ ràng hơn tôi họ gặp nhau.

Cô có gửi đơn xin việc không?

Có lẽ gửi - Cô thành thật đáp - Tôi không biết nữa.

Cô thì sao? - Anh hỏi - Cô có gặp ai không?

Không. Tôi không có hẹn ai đã một năm rồi. Người mà tôi đi chơi trước đây hóa ra là người buôn bán ma túy, anh ta đi tù rồi. Anh ta có vẻ con nhà lành một thời gian. Tôi gặp anh ta tại quán Pier 92.

Nếu cô lo về việc đó, tôi xin báo tôi không buôn bán ma túy đâu. Tất cả những thứ mà cô thấy đấy, tôi đều làm bằng mồ hôi nước mắt.

Tôi không lo việc đó. - Anh đứng dậy mở nhạc. Bữa tối bỗng có màu sắc lãng mạn. Khi anh trở lại, cô hỏi anh câu khác, câu rất quan trọng với cô - Nếu ngày nào đó chúng ta đi chơi với nhau thì sao? Anh có đi với cô khác cùng lúc không?

Tôi sẽ đi với cô. Tôi sẽ không làm cho cô gặp nguy hiểm đâu, cô đừng lo. Tôi rất cẩn thận và mới đây tôi đã đi kiểm tra về bệnh AIDS.

Tôi cũng vậy. - Maggie thản nhiên đáp. Cô đã đi kiểm tra bệnh này sau khi anh chàng buôn ma túy vào tù.

Nếu cô hỏi tôi có hứa sẽ hoàn toàn trung thành với cô không, thì có lẽ tôi không hứa được, Maggie à. Ít ra mới đầu không hứa. Sau đó chuyện sẽ đi về đâu, ai biết? Tôi thích có quyền tự do chọn lựa, và với tuổi cô, cô cũng nên như thế. - Maggie gật đầu. Cô không thích những gì cô vừa nghe, nhưng cô thấy cũng có ý nghĩa, vì ít ra anh rất thành thực. Anh sẽ không hứa hẹn, rồi lừa dối cô. Nhưng anh sẽ gặp người khác. Và cô cũng vậy - Dù chúng ta hẹn hò với nhau, tôi vẫn thích có cuộc sống riêng. Tôi ở độc thân lâu rồi, gần 11 năm và như tôi biết, tôi sẽ chọn con đường ấy. Tôi không muốn bị vướng vào cuộc sống của người khác.

Cô đáp lời anh một cách rất tự nhiên:

Tôi nghĩ anh đã sai lầm trong việc này, việc lấy vợ lại. Nhưng đây là quyền của anh. Từ lâu tôi cũng không muốn lấy chồng. Tôi còn quá trẻ. Có nhiều việc tôi vẫn muốn làm, ít ra trong vài năm tới. Nhưng tôi muốn ngày nào đó sẽ lấy chồng và có con.

Cô phải lấy.

Tôi sẽ cho con thứ mà tôi không có. Như là một người mẹ chẳng hạn. - Cô bình tĩnh nói.

Tôi cũng không có bà mẹ đúng nghĩa. - Anh đáp rồi đi đến chỗ ngồi. Cô ngồi trên bờ hồ nước nóng, dùng đưa hai chân trong nước như một đứa bé - Không phải tất cả các bà mẹ đều làm tròn bổn phận của mình. Tôi ra đời một cách tình cờ sau chị tôi gần 10 tuổi, và sau anh tôi 14 tuổi. Mọi người đều bức tức về việc ấy. Họ không muốn có tôi.

Tôi rất sung sướng vì họ đã có anh. - Cô nói nhỏ nhỏ khi anh đứng bên cạnh cô - Nếu họ không có anh, chắc tôi sẽ rất buồn. - Cô cười với anh.

Cảm ơn cô. - Anh nói nhỏ nhỏ và cúi xuống hôn cô. Rồi anh đề nghị hai người cùng tắm nước nóng. Anh có đồ tắm mới cho cô, rất vừa vặn. Anh có cả chõng áo quần tắm trong tủ, anh bảo cô cứ chọn bộ nào tùy thích. Đây đúng là ngôi nhà của kẻ độc thân được trang bị rất đầy đủ. Nếu anh không thành thực với cô, chắc cô sẽ rất bối rối trước những thứ này, nhưng vì anh đã thành thực, nên giữa họ không có điều gì ám muội, che giấu.

Cô mặc đồ tắm và bước vào trong hồ nước nóng. Một phút sau, anh mặc đồ tắm đi ra và bước vào hồ tắm với cô. Họ ngồi nói chuyện và hôn nhau một hồi lâu rồi cởi đồ tắm ra. Đêm tháng Mười ấm áp đang phủ màn đêm xuống thành phố New York. Họ nằm bên nhau một hồi lâu rồi anh quấn khăn tắm quanh người cô và bế cô vào trong. Anh để cô xuống giường, tháo khăn ra như tháo món quà quý. Cô nằm đẹp tuyệt vời trên giường anh. Trong đời anh, chưa bao giờ anh thấy ai có thân hình đẹp như thế. Anh còn ngạc nhiên khi nhận ra mái tóc vàng của cô rất tự nhiên, Maggie O' Malley không có gì giả tạo hết. Cái gì trên người cô cũng đều thật.

Anh làm tình với cô và cả hai đều ngạc nhiên là họ rất hòa hợp, vui vẻ, thình thoảng còn cười nói với nhau những chuyện ngớ ngẩn. Cô hoàn toàn thoải mái với anh. Sau đó họ nằm bên nhau trên giường, rồi quay lại hồ nước nóng. Cô nói đây là đêm sung sướng nhất đời cô, điều này dễ hiểu. Cô đã có cuộc sống gian khổ cho đến khi ấy, và có lẽ cô còn tiếp tục sống như vậy. Cuộc sống hiện tại đối với cô thật phi thực, vì cô biết rằng cô sẽ trở về

căn hộ thuê tồi tàn và quay lại với công việc, biết rằng cuộc sống sẽ không có gì thay đổi. Nhưng hiện giờ cô đang sống với anh, cô không nghĩ rằng trước đây mình được hạnh phúc như thế này. Anh nghĩ rằng nếu họ tiếp tục gặp nhau, cô cứ tiếp tục đi về giữa hai thế giới khác nhau này, cuộc sống của cô sẽ rất thú vị và cô sẽ gặp thách thức.

Họ làm tình thêm lần nữa trước khi cô về. Lần này, họ hoàn toàn làm tình với sự tự phát trong lòng, bỗng nhiên cả hai đều bị sự đam mê thúc đẩy.

Anh mời cô ở lại đêm với anh. Mặc dù bình thường anh không mời ai, nhưng anh muốn cô ở lại. Anh không thích để cô về chỗ ở khủng khiếp của cô. Nhưng cả hai sẽ phải làm quen với việc này, cô phải về chỗ mình đang ở, và anh phải để cho cô về. Anh không cung cấp chỗ ở vĩnh viễn cho cô, mà chỉ để cô đến với mình trong những giờ nghỉ ngơi, và Maggie nói rằng thế là tốt cho cô rồi. Cô nghĩ tối đó về lại chỗ ở của cô sẽ tốt hơn.

Anh nhất quyết lái xe đưa cô về phòng, không để cô đi taxi. Nơi cô ở rất nguy hiểm, cô đã tốt với anh, nên anh phải tốt lại với cô. Khi anh lái xe đưa cô về, cô lại cảm thấy mình như nàng Lọ Lem, ngay cả vào giờ này, vì chiếc xe là của anh chứ không phải chiếc Limousine thuê.

Em sẽ không yêu cầu anh lên phòng đâu. - Cô nói khi anh hôn cô.

Có lẽ em có chồng và mười đứa con mà em muốn giấu anh. - Anh thì thào nói, trêu cô, và cô cười.

Chỉ có năm thôi.

Anh đã hưởng một thời gian tuyệt vời với em. - Anh nói, thành thật lòng mình.

Em cũng vậy. - Cô đáp rồi hôn anh lại.

Ngày mai anh sẽ gọi cho em. - Anh hứa và cô cười.

Phải, dĩ nhiên. - Cô bước ra khỏi chiếc Ferrari, chạy lên thềm nhà, đi vào trong rồi vẫy tay chào anh. Khi cô đã vào khuất trong nhà, nhớ lại những lời cuối cùng anh đã nói với cô, cô hy vọng anh sẽ gọi. Nhưng cô không tin

lắm, vì Maggie hiểu rõ hơn ai hết là ở đời không có gì là chắc chắn.

Chương 14

Tuần lễ sau ngày Yom Kippur, Adam gọi cho Maggie liên tục. Cô ở lại đêm với anh nhiều lần. Cô được đổi sang làm ca ngày ở Pier 92, nên việc gặp anh rất tiện. Cô thích ngủ đêm với anh. Mọi việc có vẻ tốt với họ và cả hai đều thực hiện nghiêm túc giao kèo họ đã đề ra. Cô không hỏi anh chuyện gì về tương lai. Cô không có lý do gì để hỏi. Khi họ gặp nhau, không ai hỏi người kia rằng vào những đêm ở nhà đã gặp ai và đã làm gì.

Thực ra vào những đêm anh không gặp cô, Adam rất nhớ cô. Cho nên anh gọi cho cô, thường rất khuya khi anh đi ngủ. Hai lần anh rất ngạc nhiên và hơi buồn khi thấy cô vắng nhà. Nhưng anh không nói cho cô biết anh đã gọi, và cũng không để tin nhắn vào máy. Khi anh gặp cô lại, cô không nói về chuyện cô vắng nhà. Nhưng anh nghĩ rằng việc cô không có ở nhà, không trả lời điện thoại của anh, đã làm cho anh buồn. Cả hai đều tuyên bố rằng họ tôn trọng sự tự do của nhau. Adam không ngủ với ai trong thời gian những tuần đầu hai người quan hệ với nhau, anh không muốn ngủ với ai hết, càng lúc anh càng thích ngủ với Maggie. Còn cô, cô nói thẳng với anh rằng cô không yêu ai hết. Nhưng nhiều lần gọi đến mà cô không có nhà, anh trở nên bực tức, không thích việc ấy. Việc này khiến anh nghĩ đến chuyện gặp người phụ nữ khác, để khỏi lệ thuộc vào cô. Nhưng khi ngày lễ Halloween đến gần, anh vẫn không làm việc đó được. Sau một tháng anh vẫn trung thành với Maggie. Từ lâu, đây là lần đầu tiên anh đã làm vậy.

Adam còn bực tức về chuyện anh và Charlie ít gặp nhau từ ngày chàng về nhà cách đây một tháng. Nhưng mỗi lần anh gọi chàng, mời chàng đến đâu đó thì Charlie lại bận việc. Adam biết chàng có nhiều chương trình hoạt động xã hội, và có nhiều công việc ở cơ sở phải làm, nhưng anh vẫn buồn bực vì họ không có thì giờ để gặp nhau. Nhưng cũng nhờ thế mà anh có nhiều thì giờ để sống với Maggie. Càng lúc anh càng nhớ cô, và không biết mỗi khi vắng anh, cô đã làm gì. Có nhiều đêm họ không ở với nhau, nhưng cô cũng không có ở nhà. Và cô không nói với anh cô đi đâu. Anh chỉ biết

ngày hôm sau cô tái xuất hiện, tươi mát, vui vẻ, nhảy lên giường với anh, thân hình kiều diễm không chê được. Ngày nào anh cũng nhớ cô. Bỗng anh thấy mình bị cô mê hoặc. Những điều anh đã nói với cô rất trịnh trọng trước đây như là không hỏi nhau về chuyện đời tư, bây giờ hết ý nghĩa đối với anh. Căn cứ vào những lần anh gọi cô mà không gặp vào lúc đêm khuya, anh thấy cô có vẻ lợi dụng sự tự do của mình nhiều hơn anh.

Và Adam cũng ít gặp Gray hơn. Anh có nói chuyện với ông nhiều lần, nhưng Gray vui thích cảnh hạnh phúc gia đình với Sylvia, không muốn đi đâu hết. Cuối cùng Adam gửi email cho cả Gray và Charlie, hẹn gặp hai người vào buổi tối ở đâu đó trước lễ Halloween hai ngày. Họ không gặp nhau thế là đã hơn một tháng rồi. Đây là lần đầu tiên họ xa nhau lâu như thế, cả ba đều phàn nàn người kia lặn sâu quá mức.

Họ gặp nhau tại nhà hàng bán thịt bò bít tết ở phố, nơi họ rất thích. Adam là người đến trước. Sau đó một lát, hai người kia đi vào, anh thấy Gray mặt lên tuy không nhiều, nhưng đủ làm cho mặt mày ông bết hốc hác. Ông nói ông và Sylvia đã nấu ăn nhiều lần, trông ông có vẻ hạnh phúc hơn trước nhiều. Họ sống với nhau đã hai tháng. Ông nói rằng, theo ông nghĩ thì chưa có dấu hiệu gì gây khó khăn cho họ. Hai người bạn mừng cho ông, nhưng họ nghĩ còn quá sớm. Gray cho biết họ chưa bao giờ cãi cọ nhau và sống rất hạnh phúc. Ông không ở lại đêm trong phòng vẽ, nhưng ngủ với bà mỗi đêm. Ông vẫn khẳng định nói rằng ông không chính thức sống với bà mà chỉ “ở lại” với bà thôi. Adam và Charlie nghĩ rằng Gray đã lý luận như chẻ sợi tóc làm tư, nhưng rõ ràng họ thấy ông sung sướng khi nói thế, hơn là nói hai người cùng sống với nhau.

Adam quay qua hỏi Charlie, giọng hơi càu nhàu:

Còn anh thì sao? Anh ở đâu suốt cả tháng?

Tôi bận việc đi khỏi nhà luôn. - Charlie đáp. Còn Gray thì cười thoải mái. Cách đây mấy hôm, Charlie thú nhận với ông rằng chàng đã theo lời khuyên của ông đến gặp Carole Parker. Chưa có chuyện gì quan trọng xảy ra, nhưng họ đã đi ăn tối nhiều lần và đã tìm hiểu nhau. Hai người gặp nhau

nhều lần trong tuần, nhưng chàng chưa hôn cô. Chuyện tình cảm của họ diễn ra chậm chạp, Charlie nói rằng cả hai sợ sẽ bị đau khổ.

Adam thấy được vẻ mặt đồng lõa của Gray, bèn giục Charlie nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra.

Lạy Chúa, có chuyện gì thế? Gray đang sống với Sylvia, nhưng không muốn xác nhận điều đó, còn anh, chắc anh cũng sắp như thế phải không? Hãy nêu tên những ai phản bội lại hội độc thân đi. - Anh trách móc bạn, nhưng lại mừng cho cả hai. Hai người đã lớn tuổi, đều muốn tìm được ý trung nhân. Anh không chắc mình có tìm ra không. Mỗi quan hệ giữa anh với Maggie đang trên đà tốt đẹp, nhưng sẽ không đi đến đâu, vì họ đã giao kết với nhau từ đầu. Họ chỉ hẹn hò gặp nhau nhưng vẫn duy trì cuộc sống riêng tư và làm bất cứ gì theo ý muốn khi không ở với nhau. Nhưng khi họ ở với nhau, cô là người nhiệt tình, và anh thích ở bên cạnh cô. Anh không bao giờ thấy đủ khi ở bên cô, và thỉnh thoảng tức giận vì sự độc lập của cô. Trước đây anh không bao giờ tức giận như vậy. Trong những mối quan hệ khác, anh thường có tinh thần độc lập, nhưng Maggie lại hơn cả anh. Hình như cô cần nhiều thời gian cho mình, anh cũng muốn vậy.

Anh thì sao? - Charlie hỏi lại Adam, họ đang ăn tráng miệng - Anh nín thinh về công việc anh đã làm. Gặp ai rồi phải không? Hay mãi vui chơi với hàng trăm cô như mọi khi?

Chừng một tháng nay tôi có gặp một người. - Adam bình thản nói - Không hứa hẹn gì nhiều. Chúng tôi thỏa thuận không đi đến hôn nhân. Cô ta biết tôi không muốn lấy vợ.

Cô ta như thế nào? Đã đề cập đến chuyện hôn nhân chưa? - Charlie không thích nói đến hôn nhân.

Ôi, lạy Chúa! - Gray tròn xoe mắt, thốt lên - Cô ta không phải mới 14 tuổi chứ? Nếu anh không cẩn thận, sẽ phải đi tù đấy. - Họ thích đùa anh về chuyện anh thường đi chơi với các cô còn trẻ. Adam thường nói các bạn ghen với anh.

Bình tĩnh các bạn, cô ta 26 tuổi rồi. Người rất dễ thương, thân hình tuyệt mỹ. - Anh không muốn nói cô ta còn có lý trí rất minh mẫn, vì anh sợ họ sẽ nói anh đã mê cô ta say đắm, đây là điều anh rất sợ. Khi nào anh yêu người phụ nữ có lý trí thì anh biết mình đã quá si mê. Thực ra họ đều như thế, nhưng không ai xác nhận với nhau là họ si mê. Không có cuộc tình nào của họ kéo dài. Họ không đợi đến khi cãi cọ nhau lần đầu mới chia tay, hay họ không đợi đến khi đã chán nhau mới mỗi người một ngã như những người khác. Họ luôn tìm cái mới lạ và niềm vui trong tình yêu. Sau đó, họ sẽ tìm cuộc vui khác.

Ba người ngồi chơi cho đến khuya, họ nói chuyện, uống rượu và vui bên nhau. Họ đã không gặp nhau trong tháng qua, và không biết đã xa nhau lâu như thế. Họ bận làm nhiều việc khác, bận dành thì giờ với những phụ nữ họ yêu, đến nỗi họ không nhận ra rằng cuộc đời họ có nhau vui biết dường nào, và khi không gặp nhau, cuộc đời họ thật trống vắng. Họ hứa sẽ gặp nhau nhiều hơn. Hiện tại họ vui với nhau bằng cách nói chuyện về chính trị, tiền tệ, đầu tư, nghệ thuật, chúc mừng người đại diện mới của Gray mà nhờ công lao của Sylvia ông có được và nói đến nghề nghiệp riêng của họ, Adam có thêm hai khách hàng quan trọng, còn Charlie sung sướng trước đà tiến triển của cơ sở. Họ miễn cưỡng rời khỏi nhà hàng ra về, và là những người ra về cuối cùng.

Chúng ta hãy hứa thêm một điều - Gray nói trước khi họ bước vào xe taxi để đi về những hướng khác nhau - dù chuyện gì xảy ra với những người phụ nữ mà chúng ta gặp, hay với những người đến tiếp sau họ, chúng ta hãy gặp nhau bất cứ khi nào chúng ta có thể, hay ít ra hãy nói chuyện trên điện thoại. Tôi yêu Sylvia, thích “ở lại” với bà ấy. - Ông nhìn cả hai bạn, miệng cười toe toét - Nhưng tôi cũng yêu các bạn.

Amen. - Charlie phụ họa theo.

Quá đúng. - Adam đồng ý.

Một lát sau, họ vào xe taxi, ai về nhà ấy với cuộc sống riêng và những người phụ nữ của họ. Khi Adam về đến nhà, anh gọi cho Maggie, mặc dù

khi ấy đã khuya, nhưng cô vẫn không có ở nhà, anh cảm thấy giận. Đã gần một giờ sáng. Cô ta làm quái gì giờ này mà không có nhà? Và làm với ai?

Hai ngày sau, Charlie đi dự tiệc Halloween do Carole tổ chức cho các trẻ em ở trung tâm. Cô yêu cầu chàng mặc y phục ngày lễ, và chàng hứa sẽ đem bánh đến tặng các em. Chàng thích đến thăm cô ở đây. Chàng đã đưa cô đi ăn trưa hai lần, một lần ở quán Mo và một lần ở quán Sally, nhưng hầu hết là các buổi tối sau khi cô làm việc xong. Họ đều vui vẻ, và rất đứng đắn. Không ai muốn mọi người bàn ra tán vào về chuyện họ gặp nhau thường xuyên. Họ không biết việc này là vì tình bạn hay tình yêu, có lẽ vì cả hai, nhưng hai người chưa nói thẳng ra, vì họ không muốn mọi người biết sớm. Adam và Gray là hai người duy nhất được Charlie tâm sự về việc này, và sáng mai khi nói chuyện với Carole, chàng cũng không nói gì về chuyện đó. Chàng chỉ nói với cô rằng chàng đã vui vẻ với hai bạn, và cô nói mình rất sung sướng về chuyện này. Cô chưa gặp hai người, nhưng theo lời Charlie nói, cô nghĩ hai người rất hấp dẫn, đáng cho chàng thân thiết. Charlie nói hai người cư xử với chàng như anh em ruột thịt, cô rất kính nể tình bạn của họ. Đối với Charlie, chàng không còn người ruột thịt sống trên đời, nên những người bạn này giống như người trong gia đình chàng vậy.

Các em mặc y phục ngày lễ Halloween để dự tiệc trông rất dễ thương. Gabby mặc áo quần như bà tiên, còn Zorro mặc áo thun có chữ S, cô nói nó là con chó Super Dog. Khách đến tham dự có Raggedy Anns và Minie Mouses, Ninja Turtles và Spider Man và cả đám phù thủy cùng ma quỷ. Carole đội chiếc mũ đen thật cao có chóp nhọn và bộ tóc giả màu lục, áo cổ lọ và quần jeans đen. Cô nói cô phải đi với các em nhiều nên không mặc y phục lòe loẹt hơn được. Nhưng cô vẽ mặt màu lục, tô môi màu đen. Thực ra thì dạo này mỗi khi đi chơi với chàng vào ban đêm, cô đã trang điểm. Khi họ hẹn nhau đi ăn tối chính thức như hai người yêu nhau đầu tiên, Charlie nhận thấy cô có trang điểm, chàng bèn khen cô. Khi nghe chàng khen, cô đỏ mặt và nói cô cảm thấy ngớ ngẩn, nhưng cứ tiếp tục trang điểm.

Charlie đến dự tiệc Halloween như nhân vật Cowardly Lion trong phim

The Wizard of Oz. Người thư ký của chàng đã sắm y phục cho chàng tại cửa hàng bán y phục dùng trên sân khấu.

Tất cả các em đều rất vui sướng, bánh ga tô nhỏ phân phát cho các em rất đầy đủ, và chàng đã đem đến cho chúng cả tấn kẹo Halloween, vì chúng không đi xin kẹo ở các nhà trong vùng được. Ở đây rất nguy hiểm, mà các em thì còn quá nhỏ. Đến gần tám giờ thì Carole và Charlie ra về. Họ bàn đến chuyện cùng đi ăn tối với nhau, nhưng họ đã quá mệt vì ăn nhiều kẹo. Charlie đã ăn nhiều thỏi kẹo Snicker, còn Carole rất thích kẹo sô-cô-la hình quả bí có nhân dẻo.

Em muốn mời anh đến nhà em chơi, - Cô dè dặt nói - nhưng nhà quá bề bộn. Em đi cả tuần không dọn dẹp gì được. - Hầu như đêm nào họ cũng đi ăn tối với nhau, ngoại trừ các bữa ăn tối chàng đi ăn với Adam và Gray.

Em có muốn đến nhà anh uống một ly cho vui không? - Chàng tự nhiên hỏi. Cô chưa đến nhà chàng lần nào. Chàng thường đưa cô đi ăn tối, họ đã đến một số nhà hàng cả hai thích.

Em rất muốn - Cô cười đáp - nhưng em không ở lâu được. Em mệt quá.

Anh cũng vậy. - Chàng đáp.

Chiếc taxi chở họ chạy đến Đại lộ Fifth Avenue, và dừng trước nhà chàng. Chàng bước ra xe, trong bộ đồ có hình sư tử, còn cô với bộ tóc giả và khuôn mặt màu lục. Người gác cửa cười chào họ như khi họ mặc com-lê và áo dài dạ hội. Họ yên lặng lên thang máy, cười với nhau. Chàng mở cửa phòng, bật đèn sáng rồi đi vào. Cô vào theo, mắt nhìn quanh. Ngôi nhà thật đẹp, trang nhã. Khắp nơi toàn là đồ cổ, hầu hết chàng thừa hưởng của cha mẹ, một ít do chàng mua. Carole chậm rãi đi qua phòng khách, ngắm nghía như ở công viên.

Nhà tuyệt quá, Charlie.

Cảm ơn em. - Dĩ nhiên ngôi nhà quá đẹp, nhưng gần đây chàng thấy bắt đầu chán nó. Mọi thứ trong nhà đều quá cũ, quá buồn đối với chàng. Mỗi khi về nhà, chàng thấy bao trùm một không khí ảm đạm. Bây giờ chàng chỉ

hạnh phúc mỗi khi ở bên cạnh Carole.

Carole dừng lại ở cái bàn có nhiều ảnh để xem. Trong khi đó chàng đi rót rượu vang cho họ rồi bật hết đèn cho sáng. Ảnh bố mẹ chàng rất nhiều, có một bức chụp Ellen rất đẹp, và một số chụp bạn bè của chàng. Một bức chụp chàng, Adam và Gray đang vui vẻ trên du thuyền vào tháng Tám mới đây. Ảnh chụp họ khi du thuyền đang ở Sardinia với Sylvia và bạn bè của bà, nhưng trong ảnh chỉ có “ba chàng ngự lâm pháo thủ”, còn những người khác không có. Có một bức khác chụp chiếc Blue Moon, chụp về phía một bên thuyền như cô đang ngồi ở hải cảng nhìn nó vậy.

Chiếc thuyền đẹp quá. - Cô nói. Chàng đưa ly rượu vang cho cô. Chàng vẫn chưa nói về chiếc du thuyền, cho cô biết, chàng đợi đến lúc thích hợp mới nói. Charlie rất ngại nói ra, nhưng chàng nghĩ trước sau gì Carole cũng biết chàng có du thuyền. Mới đầu chàng thấy nói ra có vẻ khoe khoang, nhưng bây giờ họ gặp nhau luôn, tình yêu đã nảy nở giữa hai người, chàng muốn thành thật với cô. Chàng nghĩ không nên giấu diếm chuyện mình giàu có với cô làm gì.

Năm nào Gray, Adam và anh cũng nghỉ trên chiếc du thuyền ấy suốt cả tháng Tám. Bức ảnh này chụp khi thuyền đang ở Sardinia. Bọn anh đã vui chơi thỏa thích. - Chàng nói, cảm thấy hơi lo. Cô gật đầu, uống rượu vang rồi đi theo chàng đến ghế nệm dài và ngồi xuống.

Thuyền của ai thế? - Cô thản nhiên hỏi. Mới đây, cô đã nói cho chàng biết rằng gia đình cô ai cũng lái thuyền buồm rất giỏi; hồi còn nhỏ, cô đã ở trên thuyền buồm rất lâu. Charlie hy vọng cô sẽ thích thuyền của mình, mặc dù đây là loại thuyền chạy máy. Thường thường các thủy thủ đều gọi du thuyền loại này là “cái ô”. Nhưng rõ ràng chiếc du thuyền của chàng rất đẹp - Các anh thuê phải không? - Cô đang cải trang, chàng nhìn mặt cô và cười. Bộ áo quần sư tử của chàng trông cũng rất buồn cười. Chàng ngồi trên ghế nệm dài, cái đuôi sư tử chống ngược lên phía sau chàng. Cô nhìn chàng và cười. Hai người trông rất xứng đôi.

Không, bọn anh không thuê. - Chàng trả lời câu hỏi thứ hai của cô.

Thuyền của Adam phải không? - Charlie đã nói anh ta rất thành công trong nghề nghiệp và gia đình anh có tiền. Chàng lắc đầu rồi hít mạnh.

Không, là du thuyền của anh. - Cô nhìn vào mắt chàng, không khí trong phòng im phăng phắc.

Của anh à? Sao không nghe anh nói gì hết? - Cô hỏi, vẻ ngạc nhiên. Chiếc du thuyền rất lớn.

Anh sợ em bất bình. Anh vừa đi về thì chúng ta gặp nhau. Hè nào anh cũng sống ba tháng trên du thuyền ở châu Âu và hai tuần ở biển Caribê vào mùa đông. Đây là nơi rất tuyệt diệu.

Em nghĩ chắc thế - Cô đáp, trầm ngâm - Charlie. Thế thì ghê quá!

Đây là dấu hiệu cho thấy cô rất kinh ngạc trước sự giàu sang của Charlie, điều này rất tương phản với lối sống của Carole, cũng như công việc và niềm tin của cô. Cô thấy rõ ràng Charlie giàu có, còn cô sống quá giản dị và kín đáo. Trung tâm của thế giới đối với cô là ở Harlem, là con người ở trong khu này chứ không phải trên du thuyền, rong chơi khắp biển Caribê. Charlie luôn nghĩ rằng cô sống khắc khổ hơn chàng. Chàng không muốn cô nghĩ xấu về chàng, về cuộc sống xa hoa của chàng. Chàng không muốn làm cho cô sợ hãi.

Anh hy vọng chiếc du thuyền không phá vỡ tình bạn giữa chúng ta. Anh muốn ngày nào đó mời em đến chơi trên du thuyền. Chiếc du thuyền có tên là Blue Moon. - Chàng cảm thấy thoải mái khi nói ra điều này, mặc dù không biết cô nghĩ sao. Trông cô có vẻ sững sốt.

Thuyền lớn bao nhiêu? - Carole hỏi.

Tám mươi mét. - Carole huýt gió và uống một hơi rượu vang.

Lạy Chúa... em làm việc ở Harlem anh có chiếc du thuyền tám mươi mét... thật là khác biệt. Nhưng anh đã cho em một triệu đô-la để chi tiêu cho các em. Em nghĩ, nếu không có số tiền đó, anh không thể giúp bọn em. Cho nên có lẽ số tiền này chỉ là lớp sơn lát.

Anh hy vọng vậy. Anh không muốn chuyện chiếc du thuyền xen vào giữa chúng ta.

Carole nhìn chàng chăm chú rồi chậm rãi nói:

Sẽ không như vậy đâu. - Chàng không phô trương và cô thấy chiếc du thuyền rất quan trọng với chàng, chàng rất thích nó. Chỉ có điều thuyền lớn quá thôi - Mùa hè mà anh đi nghỉ thế là lâu rồi. - Cô trầm ngâm nói.

Năm nay anh đi lâu vì không có chuyện gì ở đây buộc anh phải về. Thịnh thoảng về đây anh rất chán. Anh rất cô đơn. - Chàng nhìn quanh nhà rồi nhìn cô và cười - Ở trên thuyền anh rất vui, nhất là khi có Adam và Gray. Anh rất muốn em gặp họ. - Nhưng Carole và Charlie chưa muốn gặp họ. Hai người muốn thân thiện thêm chút nữa, muốn tình cảm của họ sâu đậm hơn đã. Rồi trong đầu Charlie nảy ra ý khác và chàng nhìn cô, quàng tay quanh cô. Chàng đã muốn làm thế nhiều ngày nay rồi. - Bây giờ thì em đã biết hết chuyện bí mật của anh rồi đấy. Anh có chiếc du thuyền.

Chuyện ấy xấu lắm à?

Phải. Anh không bị ở tù. Anh không bị kết án vì tội giết người, không phạm pháp. Anh không có con, chính thức hay không chính thức. Anh cũng không tuyên bố phá sản. Anh không lấy vợ hay cướp vợ ai. Buổi tối trước khi đi ngủ anh đều đánh răng, ngay cả khi say, nhưng anh rất ít khi say. Anh thường rất điều độ. Anh trả tiền vé đậu xe. Xem còn gì nữa không... - Chàng dừng lại để thở, và Carole cười.

Trông anh có cái đuôi rất ngộ.

Còn em, em yêu dấu, cái mặt bôi xanh của em rất đẹp. - Chàng vừa nói vừa hôn cô. Khi chàng hôn, cô cảm thấy rất hồi hộp. Buổi tối có rất nhiều chuyện làm cho cô ngạc nhiên, nhưng cũng rất thú vị như biết về chiếc du thuyền to lớn của chàng. Đối với cô, chiếc du thuyền có vẻ như một chiếc tàu thủy chứ không phải chiếc thuyền bình thường. - Anh thường thích hôn phụ nữ đánh môi đen và tô mặt xanh. - Chàng thì thào và cô cười trước câu nói của chàng. Chàng hôn lại, và lần này cô ôm chặt lấy chàng. Chàng đánh

thức sự khao khát, cô đã quên từ lâu và đã đè nén nó xuống. Cô đã dành toàn bộ tâm trí và sức lực để làm việc, nên quên hết mọi việc. Nhưng bây giờ nằm gọn trong vòng tay Charlie, cô nhớ ra rằng hôn nhau khi yêu thật thú vị, và được đàn ông yêu mến thật sung sướng biết bao.

Cảm ơn anh. - Cô thì thào. Chàng kéo cô sát vào mình. Cô hoảng sợ khi chàng làm thế, vì cô đang có nguy cơ rơi vào tình yêu. Chàng dịu dàng đưa cô qua ngưỡng cửa chốn riêng tư của mình, cô cảm thấy yên ổn khi đi với chàng. Cũng như chàng cảm thấy yên ổn khi ở bên cạnh cô.

Rồi chàng đưa cô đi khắp nơi trong nhà, chỉ cho cô được thấy những thứ quý giá, những thứ mà chàng yêu thích. Những bức ảnh chụp bố mẹ và chị gái chàng, những bức tranh chàng đã mua ở châu Âu, kể cả bức tuyệt đẹp của Degas treo ở phòng ngủ của chàng. Cô xem bức tranh một lát, rồi chàng đưa cô ra khỏi phòng. Ở lại lâu trong phòng ngủ chàng thấy chưa nên, nhưng xem tranh của Degas khiến họ bỗng nói đến vũ ba lê. Cô nói với chàng cô thường khiêu vũ.

Em khiêu vũ say mê cho đến khi 16 tuổi thì bỏ. - Cô nói với vẻ luyến tiếc, nhưng chàng nghĩ nhờ thế mà bây giờ dáng cô rất đẹp và mỗi khi di chuyển trông cô rất duyên dáng.

Tại sao em lại bỏ?

Cô cười bẽn lễn và đáp:

Em cao quá. Em thường bị xếp phía sau của đội múa ba lê. Những vũ công giỏi thường nhỏ và thấp. Em nghĩ bây giờ họ cao, nhưng không cao bằng em. - Chiều cao của cô thường bất lợi, nhưng theo Charlie nghĩ thì chẳng ảnh hưởng gì nhiều, và chàng thích vóc dáng của cô, cao và mềm mại. Và lại chàng cao hơn cô, nên chàng không quan tâm đến chiều cao của cô lắm.

Em có muốn thỉnh thoảng đi xem vũ ba lê không? - Nghe chàng hỏi, mắt cô sáng lên. Chàng hứa họ sẽ cùng đi. Có nhiều việc chàng muốn làm cùng cô. Chuyện tình của họ chỉ mới bắt đầu thôi.

Họ ngồi nói chuyện cho đến gần nửa đêm, và chàng đã hôn cô nhiều lần. Cuối cùng họ xuống bếp để làm cái gì ăn nhanh trước khi cô về. Tối đó họ ăn không ra bữa, chỉ ăn nhiều bánh kẹo. Bây giờ họ làm bánh để ăn, rồi ngồi ở bàn trong bếp, vừa ăn vừa nói chuyện.

Charlie à, em nghĩ chuyện này nói ra có vẻ kỳ cục. - Cô giải thích cho chàng hiểu tâm trạng của mình - Em ghét sự xa hoa phí phạm, ghét sự hợm hĩnh và kiêu ngạo của những người giàu có. Em không muốn không làm mà hưởng của người khác. Em muốn giúp đỡ người nghèo, giúp những người kém may mắn. Em cảm thấy có tội khi làm những việc mà người khác không làm được, hay tiêu nhiều tiền hơn họ, cho nên em không thích tiêu xài nhiều vào những việc không cần thiết. Bản tính của em là như thế đấy. - Chàng đã rõ về cô, nên không ngạc nhiên khi nghe cô nói. Cô không nói đến gia đình mình, nên chàng không biết họ có tiền hay không. Căn cứ vào cách sống của cô, vào cách cô tận tụy vì người khác, chàng nghĩ là họ không giàu có hoặc có thể có một ít nhưng không nhiều. Cô không có gì ngoài dáng vẻ con nhà trâm anh thế phiệt, nên chàng nghĩ cô xuất thân trong một gia đình khá giả. Có thể cô sinh ra trong một gia đình tương đối nên mới có thể đi học ở Princeton một thời gian dài.

Anh hiểu - Chàng đáp. Hai người ăn xong bữa ăn qua loa - Anh có du thuyền em có thấy sợ không?

Không - Cô đáp - Nếu sợ thì em cũng chẳng làm được gì. Anh có quyền tiêu tiền theo cách anh muốn. Anh đã làm những việc tốt qua cơ sở của anh rồi. Em thường cảm thấy mình phải sống và làm việc cho những người khác điều họ cần.

Thình thoảng em phải giữ lại một ít tiền để vui chơi chứ.

Có chứ. Nhưng em muốn trả lại phần tiền của em. Em cảm thấy tội lỗi khi lĩnh lương của trung tâm. Em nghĩ những người khác cần tiền hơn em.

Em phải ăn. - Chàng nói thẳng với cô. Chàng đã thừa hưởng một gia tài kếch sù lúc còn nhỏ, đã gánh trách nhiệm lên vai trong suốt nhiều năm trời.

Chàng hưởng thụ cuộc sống xa hoa, mua sắm tranh, đồ đạc để dùng cho mình và sắm du thuyền. Chàng không xin lỗi ai về việc này, ngoại trừ bây giờ mới gián tiếp xin lỗi Carole.

Có lẽ hơi quá cực đoan. - Cô nhìn nhận. Sống khổ hạnh mới cho phép em cảm thấy chuộc được tội lỗi của mình.

Anh không thấy tội lỗi gì hết. Anh chỉ thấy em là một phụ nữ tuyệt vời, cống hiến cho mọi người và làm việc cật lực. Em đừng quên là phải nghỉ ngơi, thư giãn nữa chứ.

Có anh là em vui rồi, Charlie à. - Carole đáp nhỏ - Khi chúng ta ở bên nhau em thấy rất hạnh phúc.

Anh cũng vậy. - Chàng cười và hôn cô lại. Chàng thích hôn cô, mơ ước tiến xa hơn nữa, nhưng chưa dám. Chàng biết Carole lo sợ, sợ gấn bó mật thiết, sợ đau đớn lại, và chính chàng cũng có những điều lo sợ. Trong trường hợp Carole, sự sai trái rất rõ ràng, không ẩn náu. Nó lồ lộ ra ngoài rất rõ. Nàng xuất thân từ hoàn cảnh khác với hoàn cảnh của chàng. Nàng là người hoạt động xã hội, tình nguyện làm việc ở khu Harlem. Nàng không phải là con gái nhà quý tộc hay phụ nữ trong gia đình có địa vị xã hội, cho nên nàng bất bình với lối sống của chàng, mặc dù nàng đồng ý với chàng về nhiều mặt. Nhưng vấn đề quan trọng đối với chàng là không biết nàng có từ bỏ những quan niệm cũ để chấp nhận lối sống của chàng hay không. Nếu họ sống với nhau, ở với nhau, nàng phải tìm cách để dung hòa sự cách biệt này, và chàng cũng vậy. Hiện giờ, chàng nghĩ mình có thể dung hòa được. Vấn đề này tùy thuộc vào Carole hơn vào chàng. Nàng phải là người có quyết tâm chấp nhận cuộc sống xa hoa phù phiếm mà không bỏ chạy, xa lánh chàng.

Chàng đưa Carole về bằng taxi, và hôn nàng khi đến trước cửa nhà. Nàng không mời chàng vào nhà, vì như hồi nãy nàng đã nói nhà nàng lộn xộn bê bối. Chàng không thấy phòng nàng ở, nhưng có thể hình dung ra phòng của nàng ở như thế nào, chàng nghĩ căn phòng nàng ở rất sinh động, vì nàng sống một cuộc sống bận bịu.

Trước khi ra về, chàng hôn lên sống mũi Carole và khi nàng thấy môi chàng xanh lục, nàng cười.

Ngày mai anh sẽ gọi cho em. - Chàng hứa rồi quay ra xe - Anh sẽ lấy vé để xem vũ ba lê, có lẽ trong tuần sau chúng ta sẽ đi. - Carole vẫy tay chào chàng, cảm ơn chàng, rồi đi vào trong nhà khi xe chàng chạy đi.

Khi Charlie về nhà, ngôi nhà không có Carole trở nên trống vắng. Chàng thích có Carole, để ngôi nhà có hơi người, và để cuộc sống của chàng khỏi cô đơn.

Chương 15

Sáng hôm sau, người thư ký của Charlie cho chàng biết rằng đã lấy vé xem vũ ba lê vào tối thứ Sáu rồi. Đây là buổi trình diễn đặc biệt của đoàn Giselle, chàng liền gửi tin nhắn cho nàng biết, rồi ngồi vào bàn mở thư từ ra xem. Cuốn kỷ yếu mới về sinh viên trường Princeton đã đến, chàng bèn tìm xem tên Carole cho vui. Chàng đã biết năm nàng tốt nghiệp, nên tìm rất dễ. Chàng lật những trang trong kỷ yếu để tìm, bỗng chàng cau mày ngạc nhiên vì không thấy tên Carole đâu hết.

Chàng lật các trang sách một lần nữa, nhưng vẫn không thấy. Thật kỳ lạ, chắc có sự nhầm lẫn gì đây. Gần trưa hôm đó, chàng nói cho người thư ký biết, chàng muốn dành cho Carole một đặc ân, tránh cho nàng khỏi mất thì giờ, vì chàng tin chắc nàng muốn đính chính. Chàng yêu cầu cô thư ký gọi văn phòng đặc trách về sinh viên của trường để báo cho họ biết về sự thiếu sót này. Chàng đưa cho cô thư ký tên họ của nàng: Carole Anne Parker, và cho cô ta biết chính xác năm tốt nghiệp.

Chàng bận làm việc về những bản tường trình tài chính của cơ sở cho đến xế chiều, thì người thư ký gọi chàng qua máy nội đàm. Chàng thờ ơ nhắc máy lên nghe.

Chàng đang mải miết suy nghĩ về các chương trình hoạt động tốn kém trong những ngày sắp đến thì bỗng cô thư ký nói đến văn phòng phụ trách sinh viên ở Princeton khiến chàng chú ý đến cô ta, lắng nghe những gì cô ta nói.

Thưa ông Harrington, tôi đã gọi đến văn phòng của trường, nói những việc như ông yêu cầu. Tôi đã đưa cho họ tên họ và năm tốt nghiệp của cô Parker. Họ nói rằng không ai có tên ấy tốt nghiệp ở Princeton hết. Tôi yêu cầu họ kiểm tra lại xem, và họ đã kiểm tra. Tôi nghĩ cô ấy không học ở Princeton. Có lẽ đây là sự lầm lẫn. Văn phòng đặc trách sinh viên nhất quyết nói rằng cô ấy không học ở đây.

Vô lý thật. Cô cho tôi số điện thoại của văn phòng ấy đi. Tôi sẽ gọi họ để hỏi lại. - Chàng tức vì họ ngớ ngẩn, và chàng nghĩ chắc Carole cũng sẽ tức. Chàng còn biết cả câu lạc bộ âm thực của nàng. Trong bản sơ yếu lý lịch của nàng rõ ràng có nói nàng đã học ở Princeton.

Nhưng năm phút sau, khi chàng gọi họ, họ cũng trả lời như vậy. Họ nói họ không in nhầm, và tỏ ra bất bình khi nghe chàng nói họ nhầm lẫn trong việc này. Carole Anne Parker không bao giờ tốt nghiệp ở Princeton. Thực vậy, họ đã kiểm tra từ đầu đến cuối, không có ai tên như vậy theo học trường này. Khi Charlie tắt điện thoại, chàng thấy lạnh run người. Năm phút sau, chàng hùng hổ gọi cho khoa công tác xã hội ở trường Columbia. Trường này cũng báo như thế, cô cũng không theo học ở trường Columbia. Khi gác máy, chàng nghĩ mình đã gặp điều sai trái tai hại. Người phụ nữ chàng yêu là người dối trá. Dù cô là ai, dù công việc của cô ở trung tâm có chiều hướng tốt, thì cô vẫn không có những tiêu chuẩn như đã khai.

Thậm chí cô còn lừa gạt một triệu đô-la của cơ sở chàng, họ đã dựa trên những lời khai giả mạo để cho cô tiền. Đây gần như một tội phạm, ngoài việc cô không dành số tiền này để tiêu mà giúp đỡ những người gặp khó khăn, hoạn nạn. Chàng không biết nên làm gì trước thông tin này. Chàng cần thời gian để suy nghĩ, cân nhắc việc này.

Chiều hôm đó, khi Carole gọi cho chàng, lần đầu tiên từ khi họ gặp nhau cách đây sáu tuần, chàng không trả lời điện thoại của cô. Chàng không thể biến mất khỏi đời cô. Chàng muốn cô phải giải thích rõ việc này. Nhưng trước hết, chàng cần có thì giờ để hiểu rõ vấn đề, và hai ngày sau, chàng sẽ đưa cô đi xem vũ ba lê. Chiều hôm đó chàng quyết định không nói gì, chàng nghĩ sau đó sẽ giải quyết vấn đề này. Xế chiều hôm đó chàng gọi cho cô, nói rằng ban quản trị của quỹ ủy thác gặp chuyện rắc rối nên chàng không thể gặp cô cho đến thứ Sáu. Carole trả lời cô rất thông cảm, và cô cũng đang gặp chuyện khó khăn. Nhưng khi cô cúp máy, Carole phân vân không biết tại sao chàng có vẻ lạnh lùng. Thực ra chàng gần như sắp khóc. Chàng cảm thấy đau đớn và thất vọng. Người phụ nữ chàng mến phục từ

ngày họ gặp nhau đến giờ là một người nói dối.

Chàng đã trải qua hai ngày buồn khổ, đợi ngày gặp Carole lại. Đến thứ Sáu, khi đến đón cô đi xem vũ balê, chàng thấy cô rất dễ thương. Cô mặc cái áo dài dạ hội màu đen đúng quy cách, đi giày cao gót và mặc áo khoác lông màu đen. Cô còn đeo cặp hoa tai bằng ngọc trai trông rất quý phái, cô nói đôi hoa tai đó là của mẹ cô cho. Bây giờ chàng không tin lời cô nữa. Cô đã làm cho không khí giữa họ không còn như trước nữa vì những lời nói dối của mình. Khi màn sân khấu kéo lên, Carole hỏi chàng có được khỏe không, chàng gật đầu. Chàng không nói gì với cô khi ngồi trong xe; khi đến rạp ở Lincoln Center chàng cũng không nói. Carole nghĩ chàng có vẻ giận. Cô nghĩ từ khi gặp chàng lần trước, chắc đã có chuyện gì khủng khiếp xảy đến cho cơ sở chàng.

Đến giờ giải lao, họ đi đến quầy giải khát để uống một ly rượu. Trước khi trở về chỗ ngồi, cô xin lỗi để đi nhà vệ sinh, và khi sắp rời chàng, một cặp vợ chồng xuất hiện bên cô khiến cô không kịp tránh họ. Cô quay mặt đi chỗ khác, như thế cô không cho họ thấy mặt mình, Charlie thấy vậy, ruột chàng co thắt lại. Cô chỉ nói với chàng rằng họ là bạn của bố mẹ cô, cô không thích gặp họ, rồi bỏ đi. Khi người phụ nữ đó tiến đến bên chàng, người chồng lẽo đẽo đi theo vợ, chàng liền nhận ra họ là ai. Chàng cũng quen biết họ, và cũng không thích họ. Họ là những kẻ bon chen đáng tởm.

Người đàn bà nói huyên thuyên về việc diễn xuất và nói bà thích kịch bản của vũ khúc trước đây hơn. Bà cứ nói đi nói lại đến phát ngán về điểm mạnh và điểm yếu của vũ công, rồi nhìn Charlie với đôi mắt tinh anh. Bà nói một cách ồm ờ về một việc mà mới nghe chàng không hiểu gì hết.

Anh vừa làm một việc rất ngoạn mục đấy nhé! - Bà ta nói, có vẻ hiểu biết và thâm độc. Charlie không biết bà ta nói gì, chỉ đứng sững nhìn bà, lòng mong sao Carole trở lại. Chàng càng giận hơn nữa khi thấy ông chồng của bà ta đến đứng bên cạnh bà. Ông ta là người miệng lưỡi dẻo quẹo và tỏ ra thích thú vì có cơ đi theo bà vợ lảm chuyện này. Cả hai vợ chồng bám chặt vào chàng, vì họ biết chàng là ai - Tôi nghe nói cô ta gần nổi điên khi

bị chồng bỏ. Tôi không biết cô ta cần gì nơi ông ta không, nhưng tôi nghĩ gia đình Van Horn giàu có hơn ông ta nhiều. Tiền bạc của ông ta là tiền bạc mới làm ra. Còn gia đình Van Horn đã giàu có từ lâu rồi. - Chàng không biết tại sao bà ta nói về gia đình Van Horn. Chàng biết ông Arthur Van Horn, dù không biết nhiều. Ông là người bảo thủ chàng chưa từng thấy, dĩ nhiên rất cầu nệ, lễ nghi, và đương nhiên là rất đáng chán, còn việc ông ta giàu có như thế nào, Charlie không quan tâm.

Gia đình Van Horn à? - Charlie hỏi, vẻ ngỡ ngác. Bà ta có vẻ như một người điên, bà nói toạc ra những điều người ta đồn đãi về một trường hợp khiến chàng sửng sốt. Bà ta nói đến người phụ nữ nào đấy bị chồng bỏ, và cô ta là người trong gia đình Van Horn. Câu chuyện này đối với Charlie có vẻ hoàn toàn kỳ lạ, và bà ta nhìn chàng như chàng là người ngốc.

Tôi đang nói về cô gái của gia đình Van Horn. Cái cô hồi nãy đứng với anh khi tôi đi đến, không phải là cô ta hay sao? - Bà ta nhìn chàng như thể chàng là người điên. Chàng nhìn lại bà ta và bỗng nhiên chàng hiểu lời bà. Chàng cảm thấy như mình bị sét đánh.

Dĩ nhiên phải. Tôi xin lỗi. Tôi đã lơ đãng. Dĩ nhiên đấy là cô Van Horn.

Hai anh chị đã gặp nhau ư? - Bà ta trơ tráo hỏi. Những phụ nữ như bà không biết xấu hổ khi hỏi thẳng như vậy. Họ cố vươn lên trong xã hội quý tộc bằng cách đi thu thập thông tin về những người trong xã hội thượng lưu, rồi sau đó có dịp là họ tung ra để gây ấn tượng mạnh cho mọi người. Họ tưởng làm thế sẽ được mọi người quý trọng, nhưng không phải. Họ lân la đến gần những người chân chính, nhưng lại không được những người này ưa thích.

Chúng tôi gặp nhau vì công việc làm ăn - Chàng gật đầu đáp - Cơ sở của tôi đang giúp đỡ trung tâm thiếu nhi của cô ấy. Trung tâm đang giúp đỡ các thiếu nhi bị lạm dụng. Nhân tiện xin hỏi bà, tên chồng của cô ta là gì? Bà nhớ không?

Không biết có phải là Mosley không? Hay Mossey nhỉ? Đại loại như

vậy. Người chồng thật khủng khiếp. Ông ta làm ra tiền như nước. Tôi nghĩ sau khi Carole bỏ đi, ông ta lấy cô gái khác trẻ hơn Carole nhiều. Thật là nhục nhã cho cô ta.

Tên ông ta không phải là Parker à? - Bây giờ Charlie làm thám tử điều tra. Chàng muốn biết sự thật về nàng ngay cả khi khai thác điều ấy từ con người bon chen đáng tởm này.

Không phải. Đây là tên họ thời con gái của mẹ cô ta. Họ của mẹ cô ta là Parker Bank ở Boston. Gia đình không giàu có bằng Van Horn, nhưng gia sản rất nhiều. Tuyệt cho Carole là cô ta không chỉ hưởng một gia sản mà thừa hưởng cả hai. Có người sinh ra gặp nhiều may mắn. - Bà ta nói. Charlie gật đầu, vừa lúc chàng thấy Carole đến gần. Rất dễ thấy cô trong đám đông vì cô cao, chàng ra dấu cho cô ở đây để chàng đi tới, rồi chàng cảm ơn người cho thông tin và đi về phía cô. Chàng đã phát hiện ra nhiều chuyện về cô trong hai ngày qua, đến nỗi chàng không biết tin gì ở Carole nữa.

Tôi xin lỗi đã để anh với người đàn bà đáng sợ ấy. Tôi nghĩ nếu tôi ở lại đấy, bà ta sẽ bám riết lấy tôi. Bà ta làm cho anh nghe chán chưa?

Rồi. - Chàng đáp gọn lỏn.

Bà ta thường như thế. Bà ta là người bép xép nhất New York. Điều bà ta nói là ai lấy ai, ông nội của người nào đấy là ai, họ làm ra bao nhiêu tiền và thừa hưởng bao nhiêu của cải. Chúa mới biết bà ta moi tin ở đâu ra, tôi không chịu nổi bà ta. - Chàng gật đầu và họ đi theo mọi người về lại chỗ ngồi. Màn kéo lên, Charlie ngồi nhích xa cô ra, cứng đờ như gỗ. Điều sai trái tai hại của Carole mà chàng đã khám phá ra trong hai ngày qua, không phải là vì cô xuất thân từ một xã hội khác, có lý lịch đơn giản, hay vì không được thoải mái trong giai cấp của chàng mà chỉ vì cô là kẻ nói dối.

***

Khi buổi trình diễn chấm dứt, Carole cười với chàng, cảm ơn chàng.

Buổi diễn rất hay, Charlie à. Em thích quá, cảm ơn anh.

Anh cũng rất vui. - Chàng lịch sự đáp. Chàng đã hứa sẽ đưa cô đi ăn tối sau buổi trình diễn, nhưng chàng không muốn nữa. Chàng không muốn nói với cô trước công chúng những điều chàng phải nói. Chàng đề nghị họ về nhà chàng. Cô cười khi nghe chàng đề nghị và nói sẽ làm món chả trứng cho chàng ăn. Chàng gật đầu, và khi đi xe trên một đoạn đường ngắn về nhà, Carole thấy rõ chàng đang buồn vì chuyện gì đấy. Cô không đợi lâu để tìm ra được nguyên nhân khiến chàng buồn.

Chàng mở cửa trước cho cô vào, bật đèn, đi vào phòng khách. Cô đi theo chàng. Vào đến phòng khách, chàng không ngồi mà quay lại nhìn vào mặt cô với vẻ giận dữ.

Cô nghĩ sao mà lâu nay cứ làm ra mặt kiêu căng tuyên bố cô không thích các câu lạc bộ âm thực trong trường, ghét xã hội thượng lưu và những người giàu có? Tại sao cô nói láo với tôi? Cô không phải là cô gái nghèo khổ tự hiến thân làm việc vất vả để cứu rỗi người nghèo ở Harlem. Cô xuất thân trong tầng lớp cao sang như tôi, cô đi học cùng trường với tôi. Thưa cô Van Horn, thế nên cô đừng giở trò đạo đức giả để nói rằng cô thấy sống trong xã hội tôi là đáng chán, bất an.

Tất cả những chuyện đó từ đâu mà ra thế? Tôi giàu có thì chẳng liên quan gì đến công việc của anh. Vấn đề là như thế đấy, Charlie. Tôi không muốn mọi người khâm phục, chạy theo, kính trọng và quy lụy vì ông nội tôi là ai mà tôi muốn mọi người kính nể, thương yêu vì tôi là ai. Trên đời này không phải chỉ có cái tên Van Horn là được mọi người kính nể thương yêu. Vì vậy tôi đã dùng tên họ của mẹ tôi. Như vậy có sao không? Lạy Chúa, cứ đi kiện tôi đi. Tôi không có bốn phận giải thích chuyện gì cho anh nghe hay bất kỳ ai. - Cô cũng nổi giận như chàng.

Tôi không muốn cô nói láo với tôi. Tôi muốn cô nói thật với tôi. Làm sao tôi có thể tin cô nếu cô nói láo với tôi về cô? Tại sao cô không nói thật với tôi, Carole?

Vì lý do như anh, anh không nói cho tôi biết về chiếc du thuyền của anh. Vì anh nghĩ nói ra sẽ làm cho tôi sợ, kinh ngạc, hay bỏ anh, hay có lẽ anh

sợ tôi chạy theo tiền bạc của anh. Tôi không thèm đâu, anh đừng ngốc. Tôi có dư tiền. Còn chuyện tôi nói sống trong xã hội của anh đáng chán là chuyện thật. Tôi rất ghét xã hội giàu sang, tôi đã lớn lên trong xã hội ấy nên tôi chán tận óc. Tôi không muốn tham gia vào những cảnh phô trương lộng lẫy, vào thói kiêu căng bản thiêu. Tôi thích những việc tôi làm. Tôi yêu thương trẻ con. Bây giờ tôi chỉ thích thế. Tôi không muốn sống trong cảnh phù hoa, vì không cần cuộc sống đó. Tôi ghét cuộc sống đó, và đã từ bỏ nó bốn năm nay rồi, bây giờ tôi thấy hạnh phúc. Tôi sẽ không bao giờ trở lại xã hội thượng lưu, vì anh hay vì bất cứ ai. - Cô say sưa nói một hơi.

Nhưng cô sinh ra trong xã hội ấy. Cô thuộc về nó, cho dù cô không muốn. Tại sao tôi cúi mình để xin lỗi cô? Ít ra cô cũng nên tránh cho tôi khỏi vấp phải chuyện đó. Ít ra cô cũng nên cho tôi biết cô là ai, thay vì chọc tức tôi. Khi nào cô sẽ nói cho tôi biết? Hay là cô cứ giả vờ mình là cô gái nghèo mãi suốt đời, và làm cho tôi phải cúi mình xin lỗi cô vì tôi giàu có và sống cuộc sống đế vương? Bây giờ thì tôi hiểu ra rồi, tôi không tin cô chỉ sống trong căn phòng nhỏ sau ngôi nhà mà cô sở hữu cả tòa nhà, phải không? - Chàng quắc mắt nhìn cô. Cô nói láo với chàng đủ thứ. Cô cúi đầu một lát rồi ngược mắt nhìn chàng.

Phải, đúng thế. Khi tôi mở trung tâm, tôi định đến ở tại Harlem, nhưng bố tôi không cho. Ông nhất quyết đòi tôi phải lấy cái nhà đó, nhưng tôi không biết nói sao với anh.

Ít ra trong gia đình cô cũng có người biết chuyện, dù cô không biết. Cô rất dễ bị giết chết ở đây. Lạy Chúa, cô không phải là Mẹ Teresa. Cô là cô gái con nhà giàu, cũng như tôi vậy, chúng ta giàu từ khi còn nhỏ. Bây giờ tôi thừa nhận tôi là người giàu. Cô biết sao không? Nếu người ta không thích, mặc xác họ. Vì tôi là như vậy. Có lẽ đến lúc nào đó cô cũng thôi lo sợ mình giàu. Nhưng cho đến lúc cô chấp nhận việc mình giàu có cũng chẳng sao, thì xin cô đừng nói láo với thiên hạ rằng mình nghèo và đừng giả vờ mình không phải thuộc giới giàu có. Đừng làm công việc ngốc nghếch như thế, và đừng làm cho tôi cảm thấy mình là đồ điên nữa. Vừa rồi tôi đã gọi

đến văn phòng phụ trách về sinh viên ở Princeton để nói cho họ biết họ đã sai lầm trong việc làm cuốn kỷ yếu của trường, vì trong đó không có tên cô. Họ trả lời cô không đi học ở đó, vì tôi nghĩ cô tên Parker. Do đó mà tôi nghĩ cô là kẻ lừa đảo. Nhưng hóa ra cô không phải là người giả danh, mà là người nói láo. Trong tình yêu, mọi người phải chân thật, dù đấy là việc gì. Phải, tôi có du thuyền, tôi có tiền, rất nhiều tiền. Cô cũng vậy, phải, cô là con nhà Van Horn. Thế thì cô sợ cái gì? Khi cô đã nói láo với tôi thì tôi không tin cô nữa, và nói thật cho cô biết tôi không muốn làm bạn với cô nữa. Nếu cô không công nhận mình là người giàu có, và ước mơ của cô khi trưởng thành, thì tôi nghĩ rằng giữa chúng ta chẳng có gì để nói với nhau. - Chàng tức giận đến run cả người, và cô cũng vậy. Cô không thích câu chuyện đi đến chỗ kết thúc như thế này, nhưng trong một vài phương diện, cô lại mừng. Cô không thích nói láo với chàng. Không nói cho ai ở trung tâm biết mình giàu có là một chuyện, nhưng không nói cho chàng biết là một chuyện hoàn toàn khác xa.

Charlie, tôi muốn anh thích tôi vì tôi, chứ không vì tên của bố tôi.

Cô nghĩ sao mà nói thế? Cô nghĩ tôi chạy theo tiền của cô à? Chắc cô biết nghĩ thế là quá kỳ quặc. Cô đã biến tình yêu thành trò hề, việc cô nói láo với tôi là sự bất kính đối với tôi.

Tôi chỉ nói láo với anh về tên họ, về nơi xuất xứ của tôi. Việc này không quan trọng, vì tôi vẫn là tôi. Tôi xin lỗi vậy. Anh đúng, đáng ra tôi không nên làm thế. Nhưng tôi đã làm. Có lẽ tôi sợ. Lạy Chúa, tôi không giết người, tôi không ăn cắp tiền của anh.

Cô đã ăn cắp lòng tin của tôi, việc này còn tệ hơn.

Charlie, tôi xin lỗi. Tôi nghĩ tôi đã yêu anh. - Khi cô nói, nước mắt chảy xuống hai má. Cô nghĩ mình đã làm hỏng mọi việc và cô cảm thấy rất buồn. Cô thích chàng ở nhiều phương diện.

Tôi không tin cô. - Chàng nặng lời với cô - Nếu cô thật tình yêu tôi, cô đã không nói láo với tôi.

Tôi lằm. Thỉnh thoảng người ta ai cũng mắc phải lỗi lằm. Tôi sợ. Tôi chỉ muốn anh yêu tôi vì tôi.

Tôi đã yêu cô. Nhưng Chúa mới biết thật cô là ai. Tôi yêu Carole Parker, cô gái nghèo không có tiếng tăm. Nhưng hóa ra cô là người giàu có, và lạ Chúa, là người thừa hưởng rất nhiều tài sản.

Như thế có đáng trách không? Anh không tha thứ cho tôi về việc đó ư?

Có lẽ không. Điều đáng trách nhất là việc cô nói láo, Carole à. Đây là việc khủng khiếp nhất. - Nói xong, chàng quay người không nhìn cô, mà nhìn ra công viên ngoài cửa sổ. Chàng đứng yên, quay lưng về phía cô một hồi lâu. Họ nói với nhau như thế là quá đủ, có lẽ không còn gì để nói nữa.

Anh có muốn tôi về không? - Cô nghẹn ngào hỏi.

Mới đầu chàng không đáp, rồi chàng gật đầu, và cuối cùng lên tiếng:

Muốn. Hết rồi. Tôi không tin cô nữa. Cô đã nói láo với tôi hai tháng, thế là quá lâu rồi.

Tôi xin lỗi. - Cô nói nho nhỏ. Chàng vẫn đứng quay lưng về phía cô. Chàng không muốn nhìn mặt cô nữa. Nhìn cô sẽ làm cho chàng quá đau đớn. Sự sai trái tai hại đang hiển hiện trước mặt chàng.

Cô lặng lẽ đi ra và đóng cửa phòng. Khi vào thang máy, cô vẫn còn run, run cho đến khi xuống đến tầng dưới. Cô tự nhủ câu chuyện thật kỳ cục. Chàng giận cô vì cô giàu, trong khi thực tế chàng còn giàu hơn. Nhưng cô nghĩ vấn đề không phải thế mà chàng giận cô vì cô đã nói dối chàng.

Cô đi taxi về nhà, lòng hy vọng đêm đó chàng sẽ gọi. Nhưng chàng đã không gọi cho cô, ngày hôm sau cũng thế. Cô thường xuyên kiểm tra hộp thư cũng không có dấu hiệu gì. Những tuần sau đó, chàng cũng không gọi. Cuối cùng, cô nhận ra chàng sẽ không bao giờ gọi cho cô nữa. Tối hôm đó chàng đã nói thật, chuyện tình của hai người đã hết, vì chàng không còn tin cô nữa. Dù ý đồ của cô tốt như thế nào, thì cô cũng đã làm mất lòng tin của chàng, đó là điều thiết yếu trong tình yêu. Chàng không muốn gặp mặt, hay

nói chuyện với cô, cũng không muốn sống với cô nữa. Cô nghĩ mình đã yêu chàng, nhưng cô biết tình hình sẽ không thay đổi, Charlie đã vĩnh viễn ra đi.

Chương 16

Hai tuần trước lễ Tạ ơn, Adam và Maggie đang ở với nhau tại nhà anh vào một buổi tối êm ả, thì bỗng cô nói đến lễ Tạ ơn. Trước đây không bao giờ cô nghĩ đến ngày lễ này; nhưng bây giờ cô đã sống nhiều với anh, cô muốn cùng anh đón nó, nên cô muốn biết anh có đi ăn lễ với con anh không. Cô chưa gặp người con nào của anh, và cả hai người đều đồng ý với nhau rằng đang còn quá sớm, cô chưa nên gặp chúng. Gần như đêm nào họ cũng ở với nhau. Anh thích như vậy, nhưng vẫn nói với cô, chuyện tình cảm của họ còn trong giai đoạn thử thách. Họ có thể chấm dứt mối quan hệ bất cứ lúc nào.

Lễ Tạ ơn à? - Anh nhìn cô ngạc nhiên, hỏi - Tại sao?

Anh có đi ăn lễ với các con anh không?

Không. Rachel sẽ dẫn chúng đi Ohio ăn lễ với các anh chị em của cô ta. Bọn anh thay phiên nhau ăn lễ với chúng. Năm nay anh không tham gia Lễ Tạ ơn với bọn trẻ.

Cô cười. Cô hy vọng đây là tin tốt cho cô. Từ lâu, cô không thích dự lễ với người thân yêu. Nói cho đúng thì cô không dự từ khi còn rất nhỏ. Có một lần, cô nấu con gà tây với mẹ, nhưng bà say oải nên không ăn được, bà đã nôn mửa trước khi con gà chín. Cuối cùng Maggie ăn một mình trong bếp. Nhưng ít ra mẹ cô vẫn còn đấy, nằm bất tỉnh ở phòng bên cạnh.

Anh có muốn năm nay chúng ta cùng ăn lễ với nhau không? - Cô hỏi rồi sà vào lòng anh và ngược mắt nhìn.

Không, chúng ta không cùng dự lễ với nhau được đâu. - Anh đáp, vẻ bực bội.

Tại sao không? - Cô xem đây như sự cự tuyệt bất ngờ. Mọi việc giữa họ đang tiến triển tốt đẹp, bỗng giọng trả lời thô lỗ của anh khiến cô ngạc nhiên và đau đớn.

Vì anh phải về với bố mẹ. Anh không thể đem em theo được. - Với người có tên như O' Malley, mẹ anh chắc đứng tim. Và lại bà không quan tâm đến người anh mới hẹn hò.

Tại sao anh về đây? Em nghĩ anh đã trải qua ngày lễ Yom Kippur khủng khiếp rồi. - Nghe anh nói, cô thấy việc về mừng lễ ở nhà bố mẹ anh thật vô nghĩa.

Đúng thế. Nhưng mọi việc không liên quan đến nhau. Trong gia đình anh, mọi người đều phải về nhà mừng lễ. Nó như tờ lệnh bắt giữ vậy. Việc về nhà không phải để chia vui mà đó là truyền thống, bắt buộc phải về. Dù họ làm cho anh điên tiết, anh cũng phải xem gia đình là quan trọng. Gia đình anh rất chán, nhưng anh cũng phải về để tỏ lòng tôn kính. Chúa mới biết tại sao, nhưng anh cảm thấy anh có bốn phận tôn kính họ. Bố mẹ anh đã già, họ sẽ không thay đổi quan niệm, nên anh phải chiều họ, phải về. Em không có chỗ nào để đi à? - Trông anh rất khổ sở khi hỏi cô. Anh ghét ai nhắc cho anh nhớ việc phải về nhà cùng gia đình mừng lễ. Anh ghét những ngày lễ, lúc nào cũng thế. Mẹ anh luôn tìm cách làm cho anh đau khổ trong bất cứ ngày lễ nào. Chỉ có dịp may cho anh là bố mẹ anh mừng lễ Chanukah chứ không ăn lễ Giáng sinh. Vì vậy mà anh mới có dịp ăn Giáng sinh với các con, ít ra anh cũng có dịp vui. Những ngày lễ ở Long Island rất buồn - Em sẽ đi đâu để ăn lễ Tạ ơn?

Ở nhà một mình. Những người khác đều về với gia đình.

Đừng cố làm cho anh cảm thấy tội lỗi - Anh nói to gần như hét với cô - Anh đã quá ngán cái kiểu đó của mẹ tôi rồi, Maggie, anh rất buồn là em không có chỗ nào để đi, nhưng anh không thể làm gì được. Anh phải về nhà.

Em không hiểu tại sao anh lại về - Cô nói một cách khổ sở - Họ đối xử với anh chẳng ra gì cả. Anh đã nói như vậy. Vậy tại sao anh phải về nhà?

Anh cảm thấy phải về. - Adam đáp, vẻ chán nản. Anh không muốn biện hộ quyết định của mình với cô. Rất khó biện hộ quyết định này - Anh

không còn sự lựa chọn nào khác.

Có, anh có. - Cô một mực nói.

Không. Anh không muốn bàn cãi với em về việc này. Con đường là như thế rồi. Tối đó anh phải về nhà. Chúng ta muốn làm gì thì phải đợi đến ngày cuối tuần.

Vấn đề quan trọng không phải như thế. - Cô liều mạng để nói vấn đề này với anh - Nếu giữa chúng ta là tình yêu, thì em rất muốn chung vui ngày lễ với anh. Chúng ta quan hệ với nhau đã hai tháng rồi.

Maggie, đừng thúc anh. - Anh cảnh cáo cô - Đây không phải là chuyện tình yêu. Chúng ta chỉ mới hẹn hò nhau. Hai việc này rất khác biệt.

Xin lỗi anh, có hẹn hò mới có tình yêu chứ? - Cô nói giọng mỉa mai.

Em nhớ luật lệ khi chúng ta bắt đầu rồi. Em sống cuộc đời của em, anh sống cuộc đời của anh. Khi nào rảnh rỗi, thuận tiện, chúng ta sẽ gặp nhau. Lễ Tạ ơn không thuận tiện cho anh. Anh ước gì nó thuận tiện. Anh sẽ rất sung sướng cùng hưởng ngày lễ với em nếu anh có thể làm thế. Nhưng anh không thể. Mừng Lễ Tạ ơn với bố mẹ là việc bắt buộc, anh phải có mặt ở nhà. Anh sẽ về nhà với cái đầu đau như búa bổ, đau bụng và đau khắp người, nhưng dù cách sông ngăn núi, họ vẫn đợi anh về.

Vậy thì đáng buồn quá. - Cô trề môi, nói.

Phải, rất buồn cho cả hai ta.

Còn chuyện chúng ta gặp nhau chỉ là chuyện giữa đường à? Chuyện này không phải là tình yêu ư?

Chúng ta đang ở trong giai đoạn hẹn hò nhau. Nội việc gặp nhau ngày cuối tuần đã là chuyện vĩ đại rồi.

Thế không đủ để đi đến tình yêu ư? - Cô hỏi, hết sợ nguy hiểm. Đây là việc rất hiếm thấy nơi cô. Nhưng cô rất muốn ăn Lễ Tạ ơn với Adam. Vì thế mà cô can đảm, thách thức anh và “nguyên tắc” của anh.

Những người muốn lập gia đình mới có chuyện yêu đương. Anh không muốn lập gia đình, anh đã nói với em rồi. Đây chỉ là chuyện hẹn hò thôi. Như thế sẽ thuận tiện, thích hợp với anh. - Nghe xong, cô không nói một tiếng, và sáng hôm sau, cô về nhà mình. Anh cảm thấy tội lỗi suốt buổi chiều vì đã nói thế. Tình yêu. Hẹn hò nhau sẽ trở thành tình yêu. Theo chỗ anh biết thì anh không gặp ai và cô cũng không. Anh không muốn chấp nhận đó là tình yêu, nhưng anh không thích làm cô đau khổ. Anh ghét việc không cùng cô mừng Lễ Tạ ơn và cảm thấy mình bần tiện vô cùng. Khi anh gọi cho cô, cô đang bận làm việc, anh gửi vào máy lời nhắn tin trù mẩn.

Anh không nghe cô gọi khi cô đi làm về. Và khi về nhà, cô cũng không gọi. Tối đó anh gọi cho cô, nhưng cô đã đi khỏi. Sau đó, cứ cách một giờ là anh gọi, cho đến nửa đêm. Anh nghĩ cô chơi trò ú tim với anh, cho đến khi một cô bạn ở cùng nhà trả lời điện thoại, nói cho anh biết cô đã vắng nhà. Lần sau anh gọi, họ nói cô ngủ. Cô không hề gọi lại cho anh. Đến chiều hôm sau anh bắt đầu không hiểu nổi, bèn gọi cho cô ở chỗ làm việc. Điều này hiếm khi anh làm.

Tối qua em ở đâu? - Anh hỏi, giọng cố giữ vẻ bình tĩnh.

Tôi nghĩ chúng ta chỉ hẹn hò gặp nhau thôi. Tôi muốn cải thiện tình hình, nhưng theo anh đó là nguyên tắc, vì giữa chúng ta không phải là tình yêu.

Anh xin lỗi. Chuyện này ngớ ngẩn thật. Anh buồn về ngày lễ Tạ ơn. Để em một mình anh cảm thấy bần tiện.

Anh bần tiện khi để em một mình. - Cô sửa lại.

Maggie, thông cảm cho anh về chuyện này. Anh phải đi Long Island. Thật đấy, anh không còn lựa chọn nào.

Còn, anh có thể lựa chọn. Nếu anh ăn lễ với con anh thì được, em không sao, em sẽ thông cảm. Nhưng về Long Island thì em yêu cầu anh đừng đi, vì bố mẹ anh sẽ trừng phạt anh.

Họ là bố mẹ anh, anh phải về. Ngày em, tối nay đến với anh đi. Anh sẽ

nấu bữa tối để ăn và chúng ta cùng vui với nhau.

Em bận việc chín giờ mới đến được. - Cô có vẻ lạnh lùng.

Em bận việc gì?

Đừng hỏi. Khi nào đến được thì em đến.

Nhưng em bận việc gì chứ?

Em phải đến thư viện. - Cô đáp.

Chưa bao giờ anh nghe lý do kỳ quái như vậy. Thôi được rồi, tối nay anh sẽ đợi em. Em cứ đến khi nào muốn. - Anh cúp máy. Anh muốn nói rằng cô không đến thì thôi, nhưng anh muốn gặp cô, muốn biết chuyện gì đang xảy ra. Ít ra cũng có hai đêm một tuần anh gọi mà cô không có nhà. Anh muốn biết cô vắng nhà vì đi gặp ai. Trong nhiều năm nay, cô là người đầu tiên anh trung thành. Anh bắt đầu tự hỏi, phải chăng cô lừa dối anh.

Tối đó anh đang ngồi uống rượu mạnh nơi ghế nệm dài thì cô đến. Đây là ly thứ hai, anh uống để đợi cô, và cứ năm phút lại nhìn đồng hồ, mãi cho đến khi gần mười giờ cô mới đến. Cô nhìn anh với ánh mắt hối lỗi.

Em xin lỗi. Công việc lâu hơn em tưởng. Khi đi được là em đến đây ngay.

Cô đi đâu? Hãy nói thật với tôi đi.

Em nghĩ chúng ta đã giao ước là không hỏi mà. - Cô đáp, vẻ căng thẳng.

Đừng nói chuyện như thế chứ - Anh hét lớn - Cô đã đi gặp ai phải không? Rõ ràng như thế. Từ mười một năm nay, tôi đã chung đụng với rất nhiều phụ nữ rồi, tôi quá hiểu. Từ lâu, bây giờ tôi mới trung thành với cô. Nhưng cô làm gì biết không? Cô đã đi với người khác.

Adam - Cô bình tĩnh nói, ngồi trước mặt anh và nhìn vào mắt anh - Em không đi với ai hết. Em thề đấy.

Vậy em đi đâu mà buổi tối tôi gọi không có? Em đi đâu gần nửa đêm mới về? Em không đến đây mà cũng không có ở nhà em. - Mắt anh long

lên, đầu giật giật. Anh đau đầu vì người phụ nữ mà anh mê mẩn. Anh không biết nên khóc hay la hét. Có lẽ đây là sự trừng phạt xứng đáng, vì anh đã gây tội cho nhiều người phụ nữ rồi. Nhưng trong khi anh gây điều không tốt cho người khác, anh không cảm thấy mình có tội. Còn bây giờ anh đã mê cô -Tối nay em đi đâu?

Em đã nói rồi, em ở thư viện.

Maggie, xin em... ít ra cũng đừng nói láo với tôi. Hãy thành thật nói cho tôi biết. - Nhìn mắt anh tóe lửa vì tức tối, cô nghĩ cô không còn cách lựa chọn nào khác là nói thật cho anh biết. Cô không muốn nói sự thật, nhưng nếu cô không nói cho anh biết cô làm gì, ở đâu khi không gặp anh, thì anh sẽ nghi cô đã đi gặp ai, hay lấy ai đó.

Em đi học lớp dự bị luật. - Cô đáp. Anh nhìn chăm chăm vào mặt cô.

Em làm gì? - Anh nghĩ là mình đã nghe lầm.

Em muốn tốt nghiệp lớp dự bị luật để theo học trường luật, và chắc phải một trăm năm nữa em mới có bằng. Mỗi học kỳ em chỉ học được hai môn. Em không thể học nhiều hơn được. Em chỉ có học bổng một phần thôi. - Cô thở phào nhẹ nhõm vì đã nói xong. Nói thật cho anh nghe nhẹ cả người - Tối nay em ở thư viện để nghiên cứu tờ báo có liên quan đến vấn đề ấy. Tuần sau em được nghỉ giữa học kỳ. - Anh ngạc nhiên nhìn cô, rồi bỗng anh nhòe miệng cười.

Em đùa phải không?

Không, em không đùa. Em đã làm việc này được hai năm rồi.

Tại sao em không nói cho anh biết?

Vì em nghĩ anh sẽ cười em.

Tại sao em làm thế?

Vì em không muốn làm bồi bàn suốt đời, cũng không muốn tìm người đàn ông nào đó để cứu vớt đời em. Em không muốn bị lệ thuộc vào ai hết. Em muốn tư lực cánh sinh. - Nghe cô nói, anh gần rơi nước mắt. Bất cứ

người phụ nữ nào anh biết hay hẹn hò, đều mong muốn có người đùm bọc để có đời sống thoải mái. Maggie phải làm đầu tắt mặt tối, thế mà lại khao khát vào trường luật và học hai tối mỗi tuần. Cô không hề xin anh một xu. Hơn thế nữa, mỗi khi cô đến với anh, cô còn đem theo thực phẩm hay món quà nhỏ cho anh. Cô quả là một người tuyệt vời.

Đến đây với anh. - Khi cô đến ngồi bên cạnh, anh liên quàng tay ôm cô - Anh muốn em biết anh nghĩ em là người phụ nữ tuyệt vời. Chưa bao giờ anh gặp ai như em. Anh xin lỗi đã đối xử thô lỗ với em, và việc xa em vào Lễ Tạ ơn. Anh hứa chúng ta sẽ mừng lễ vào ngày thứ Năm và anh sẽ không quấy rầy em về những việc em đang làm nữa. Còn một việc nữa - Anh nói, nhìn cô một cách tự nhiên, nhưng ánh mắt rất dịu dàng cô chưa từng thấy - Anh muốn em biết rằng anh yêu em.

Em cũng yêu anh. - Cô thì thào đáp. Anh chưa bao giờ nói với cô như thế - Ta yêu nhau như thế này có ảnh hưởng gì đến nguyên tắc không?

Nguyên tắc gì? - Anh bối rối hỏi.

Anh biết nguyên tắc gì rồi. Như vậy là ta còn hẹn hò với nhau hay yêu nhau tức là sẽ kết hôn?

Anh chỉ biết yêu em thôi, Maggie O' Malley. Nguyên tắc gì. Khi yêu nhau chúng ta sẽ nghĩ ra cách giải quyết.

Chúng ta sẽ nghĩ ra phải không? - Cô sung sướng hỏi.

Phải, đúng thế. Lần sau anh sẽ nói cho em biết nguyên tắc như thế nào. Tiện thể hỏi em tờ báo em nghiên cứu nói về việc gì?

Về lỗi lầm cá nhân.

Ồ, vợ vẫn. Ngày mai hãy cho anh xem em đã tìm được gì. Tối nay anh say quá không xem được. - Nhưng cả hai đều biết anh không say. Anh muốn đưa cô vào giường và làm tình. Anh không đời nào say khi làm việc đó.

Có thật anh sẽ giúp em không?

Dĩ nhiên. Anh sẽ giúp em học xong đại học và trường luật trong thời gian nhanh nhất.

Em không thể làm được - Cô đáp - Em phải làm việc. - Đây không phải lời xin giúp đỡ, mà là lời khẳng định một thực tế đơn giản.

Lần khác ta sẽ bàn chuyện này. - Anh cúi xuống bế cô trên tay và đưa cô vào phòng ngủ.

Khi anh để cô xuống giường, cô hỏi:

Anh nói thật chứ? Hay anh say mà nói thế?

Maggie, anh không say. Anh nói thật đấy. Anh yêu em, chỉ thỉnh thoảng anh hơi chậm thấy được vấn đề thôi. - Nhưng hai tháng trôi qua tốt đẹp, nhất là cho anh. Cô nhìn anh và cười, còn anh với tay tắt đèn.

Chương 17

Gray gọi cho Charlie ở văn phòng vào tuần lễ trước ngày lễ Tạ ơn, ông cảm thấy chàng có vẻ rầu rĩ kỳ lạ.

Anh sẽ làm gì vào ngày lễ Tạ ơn?

Chẳng làm gì hết. - Charlie đáp. Chàng luôn nghĩ đến những chuyện vừa xảy ra. Những ngày lễ thường rất buồn đối với chàng, chàng không thích lên chương trình làm gì. Đối với chàng, những ngày lễ là thời gian dành cho ai có gia đình để có dịp đoàn tụ và chia sẻ hạnh phúc, còn những ai không có gia đình, nó sẽ làm cho họ cảm thấy cô đơn, chua xót.

Sylvia và tôi không biết anh có bằng lòng đến ăn tối với chúng tôi không. Bà ấy sẽ nấu gà tây cho nên bữa ăn tối chắc sẽ ngon lắm.

Charlie cười:

Tôi rất thích như thế. - Vui chơi ngày lễ với bạn bè là cách thoải mái cho chàng.

Nếu anh dẫn theo Carole, chúng tôi sẽ rất sung sướng đón chào.

Việc này không cần thiết, nhưng dù sao cũng cảm ơn anh chị. - Charlie trả lời, giọng căng thẳng.

Cô ấy có chương trình rồi à? - Gray đánh hơi thấy có gì không ổn.

Tôi nghĩ thế. Thực ra tôi không biết.

Tình hình có vẻ không được tốt đẹp. - Gray đáp, vẻ lo lắng cho bạn.

Đúng vậy. Cách đây hai tuần, chúng tôi cãi nhau kịch liệt. Xem như chuyện của tôi và Carole đã thuộc về dĩ vãng. Chuyện vui đấy nhưng không lâu.

Nghe chuyện anh nói, tôi rất buồn. Tôi tin anh đã phát hiện ra cái gì sai trái tai hại nơi cô ta. - Chàng thường phát hiện ra việc ấy.

Anh nói đúng. Cô ta đã nói dối tôi. Tôi không thể ở với người phụ nữ mà mình không tin.

Tôi đã đúng. - Gray hiểu rất rõ chàng. Ông biết khi Charlie đã tìm được khuyết điểm nơi người phụ nữ mà chàng quen, chàng sẽ chấm dứt mối quan hệ với họ. Gray mời chàng đến nhà Sylvia đúng sáu giờ, rồi mấy phút sau ông cụp máy. Tối đó Gray kể lại chuyện về Carole cho Sylvia nghe. Nghe nói, bà cũng buồn về chuyện của hai người.

Anh ta thường làm thế - Gray nói, vẻ buồn rầu -Charlie thường vạch lá tìm sâu, tìm ra lỗi lầm của người yêu để chứng tỏ rằng cô ta không phải là vị thánh, không thể đi trên nước, và thế là tình họ tan vỡ, anh đi đường anh, tôi đường tôi. Charlie không tha thứ cho các phụ nữ đã mắc phải sai lầm hay chấp nhận việc có thể thương yêu họ, cho họ thời gian thử thách để sửa chữa sai lầm. Charlie cũng rất sợ mình sẽ bị đau khổ vì yêu, sợ người yêu sẽ chết hay bỏ theo người khác. Charlie sợ đến nỗi nếu có người ho thôi, anh ta cũng bấm nút bung dù. Anh đã thấy Charlie làm thế mỗi khi thấy có dấu hiệu sai sót ở người phụ nữ.

Em chắc Carole có chuyện gì đó rồi. - Sylvia nói. Mặc dù bà không biết rõ Charlie, nhưng nghe Gray nói, bà nghĩ có sự đã xảy ra như thế. Gray nói nhiều chuyện về chàng cho bà nghe. Hai người như anh em ruột thịt hơn là bạn. Gray nói với bà về việc ông còn có người em được nhận làm con nuôi như ông nữa, hiện anh ta đang ở đâu đó, nhưng lâu rồi ông không gặp. Charlie là người em trong tim ông. Theo như bà biết về tiểu sử của Charlie, bà thấy dễ dàng đoán được chuyện xảy ra như thế nào mỗi khi chàng tìm thấy sự sai sót của người yêu. Chàng quá sợ bị người phụ nữ mình tìm hiểu bỏ rơi, nên chàng bỏ cô ta trước.

Anh ta không mềm dẻo, không chịu nhượng bộ bất cứ cái gì - Cả hai đều rút kinh nghiệm từ cuộc sống, rằng trong tình yêu người ta phải biết nhường - Charlie bảo Carole đã nói dối. Ở đời ai mà không thỉnh thoảng nói láo. Đó là chuyện thường tình, mọi người đều mắc phải. - Sylvia gật đầu, bà muốn biết chuyện đã xảy ra như thế nào.

Cô ta nói dối về chuyện gì?

Charlie không nói. Với những chuyện trong quá khứ, anh nghĩ chắc cũng không có chuyện gì quan trọng đâu, nhưng Charlie đã lấy đó làm cứ để chứng minh rằng Carole nói láo một chuyện quan trọng. Anh ta thường làm ồn lên, chuyện bé xé ra to khiến mọi người ngạc nhiên... Em hãy tin anh đi, anh biết rõ cái trò này rồi. Chuyện thật xấu hổ. Cuối cùng nếu anh ta không thay đổi thì sẽ sống trong cảnh cô đơn mãi thôi.

Có lẽ anh ta muốn sống cô đơn. - Sylvia trầm ngâm nói.

Anh không thích thấy Charlie sống như vậy. - Gray cười buồn với bà. Ông muốn bạn mình cũng hạnh phúc như ông hiện giờ. Mọi chuyện giữa ông và Sylvia đều tốt đẹp, từ khi họ gặp nhau đến giờ, cuộc sống của họ thật tuyệt vời. Thỉnh thoảng họ cười việc hai người không hề bất đồng nhau, không hề cãi vã nhau. Họ nghĩ thế nào cũng có ngày sóng gió nổi dậy, nhưng hiện giờ chưa thấy. Họ có vẻ rất hòa hợp. Hoa tình yêu đang nở rộ giữa hai người.

Vào ngày lễ Tạ ơn, Charlie xuất hiện ở nhà Sylvia đúng sáu giờ. Chàng đem đến hai chai rượu vang đỏ hảo hạng, một chai hiệu Cristal, còn chai kia hiệu Château d'Yquem. Họ cùng vui vẻ với nhau, ngày lễ có rượu ngon, thức ăn ngon và bạn hiền.

Lạy Chúa, Charlie, với rượu như thế này, chúng ta có thể mở tiệm rượu được rồi - Sylvia reo lên - Rượu quá ngon.

Tôi sợ ngày mai chúng ta còn say, nên đem toàn rượu ngon đến. - Chàng nói và cười với bà.

Sylvia mặc quần nhung đen và áo len trắng, mái tóc đen dài buộc thành bím gọn gàng. Bà đeo hoa tai bằng kim cương nhỏ và mỗi lần mắt bà gặp mắt Gray, bà cười dịu dàng. Charlie thấy bạn chưa bao giờ hạnh phúc như thế, nên cảm thấy rung động. Hết rồi những người đàn bà điên loạn, hết rồi những bạn trai cũ của họ đến hăm dọa mạng sống của Gray. Những người đàn bà ấy cuối cùng sẽ bỏ Gray chạy theo người khác mỗi khi bất bình với

ông, có người còn đốt cả tranh của ông trước khi bỏ đi. Bây giờ bất cứ người nào nhìn thấy Gray và Sylvia cũng đều nghĩ rằng ông quan trọng với bà như thế nào. Charlie sung sướng khi thấy cảnh này, nhưng đồng thời cảnh ấm cúng ấy cũng làm cho chàng cảm thấy lạc lõng. Trước hạnh phúc của người thân yêu, người ta thường cảm thấy mình cô độc. Gray đang tắm mình trong hơi ấm của tình yêu.

Mãi cho đến giữa bữa ăn, vấn đề về Carole mới được đề cập đến. Charlie không nói đến cô, nhưng Gray không chịu được tình trạng cứ thắc mắc, phân vân, nên đã nêu ra.

Chuyện xảy ra với Carole như thế nào? - Ông cố giữ vẻ thân nhiên khi hỏi bạn, nhưng vẫn tỏ ra lo lắng nhiều. Sylvia nhìn ông, bà nghĩ đây là vấn đề đau đớn khó nói ra, nên Gray không nên hỏi. Nhưng quá trễ rồi, bà không ngăn được, ông đã quyết hỏi cho ra lẽ, nhưng Charlie không phản ứng - Cô ta nói dối anh chuyện gì?

Ồi chỉ là vấn đề nhỏ thôi, về gốc gác của cô ta. Carole không nói tên thật của mình cho tôi biết. Cô ta giấu diếm hoàn cảnh xuất thân của mình. Tôi nghĩ cô ta không muốn cho tôi biết sự thật về mình.

Trời đất, thế thì bậy quá. Có phải cô ta giấu anh về người bạn trai của cô ta không? Nhưng có nhiều phụ nữ thường làm thế mà. - Ông muốn tìm cách biện hộ cho Carole. Ông biết Charlie cho Carole là người sai trái, nhưng không muốn thấy cô bị ruồng bỏ. Cho nên, vì tình bạn, ông muốn hàn gắn lại mối tình sắp tan vỡ của hai người. Nhưng trước giọng nói lạnh lùng của Charlie, ông cảm thấy tình họ như đã chết và nỗ lực hàn gắn của Gray đã quá trễ.

Không - Charlie chậm rãi đáp - Carole giấu sự thật về mình.

Tôi cũng đã làm thế, anh cũng vậy, thậm chí có những người tìm cách giấu diếm sự thật về mình suốt đời.

Tôi nghĩ cô ta có ý định đó. Tình cờ tôi tìm ra. Mới đầu tôi nghĩ cô ta khai man lý lịch, nhưng hóa ra vấn đề phức tạp hơn thế nhiều. Cô ta giấu

mọi người về lý lịch của mình. Cô ta giả vờ mình là cô gái con nhà nghèo ghét xã hội trưởng giả, chỉ kính trọng những người sống trong cảnh nghèo khổ, nhưng hóa ra cô ta không nghèo, cô ta làm cho tôi cảm thấy tội lỗi vì đã sinh ra và sống trong cảnh giàu sang. Tôi còn sợ không dám nói mình có chiếc du thuyền.

Thế à? Vậy cô ta không phải giống như những gì đã nói với anh à? Cô ta là công chúa cải trang à? - Đối với Gray, việc này không đáng tội chết; nhưng với Charlie đó là trọng tội.

Lạy Chúa, cô ta là con nhà Van Horn. Cô ta giàu có như tôi, chẳng thua kém gì. Tôi nhớ ông nội cô ta có chiếc du thuyền còn lớn hơn chiếc của tôi nữa, nhưng tôi không nói cho cô ta biết điều đó.

Con nhà Van Horn à? - Gray kinh ngạc hỏi.

Phải. - Charlie đáp như thể cô ta đã làm tình với người bạn thân của chàng tại khách sạn Plaza và bị báo chí chụp ảnh được.

Trời đất ơi! Chuyện rất ấn tượng. Tôi muốn nói, chuyện cô ta là con nhà Van Horn rất ấn tượng. Tại sao anh phải tức tối? Ở đây anh đâu phải đóng vai người xấu xí. Anh biết không, người ta không thể làm cái ví bằng tai lợn nái được, mặc dù có người muốn làm, nhưng chẳng có ai làm được. Cô ta có nòi giống riêng của mình chứ, mà có lẽ nòi giống ấy còn hơn anh. Có phải chuyện đó làm cho anh bực mình không? - Gray trình bày vấn đề mạch lạc, và Sylvia nháy mắt với ông. Gray không giấu ý nghĩ của mình.

Dĩ nhiên tôi không bực mình vì điều đó. Tôi không ganh tỵ với dòng họ của cô ta. - Charlie tức tối nói dối - Tôi không thích việc cô ta nói dối. Cô ta đã làm cho tôi thành kẻ ngu ngốc. Tôi đã mặc cảm về cuộc sống của mình, thậm chí còn tỏ ra mình có lỗi, nhưng hóa ra cô ta cũng lớn lên trong cảnh hung lụa như tôi. Cô ta không thích xã hội xa hoa, nhưng chính xã hội ấy là xã hội mà gia đình cô ta đang sống. Cô ta giả vờ mình nghèo khổ. Chính sự giả vờ này đã làm cô ta trở thành người kiêu căng, láo lếu. - Chàng tức giận, còn Gray cười sung sướng.

Anh cứ nói thẳng với chúng tôi ý nghĩ của anh đi. - Ông trêu chàng - Cô ta giả vờ mình là con nhà nghèo hèn. Vậy thì đã sao? Làm công việc như cô ta mà để mọi người biết gia đình mình giàu không dễ đâu. Anh ở vào hoàn cảnh của cô ta cũng thế thôi. Có lẽ cô ta không muốn đóng vai Bà Tiên giáng trần để cứu nhân độ thế. Cô ta muốn làm một người nghèo khổ để dễ bề hoạt động. Anh trách cô ta về việc ấy hay sao, Charlie?

Trách chứ. Nếu cô ta muốn nói láo, thà cứ nói láo với những người nơi cô ta làm việc. Nhưng nói láo với tôi thì không tốt. Cô ta nói với tôi rằng mình ở trong ngôi nhà chỉ có một phòng. Nhưng thực ra nhà cô ta xây bằng gạch nâu giá mười triệu đô-la ở khu Upper East Side.

Cô ta thật đáng gờm biết bao - Gray nói với giọng gay gắt - Tôi kinh ngạc quá! Nhưng anh có biết ngôi nhà của anh ở Đại lộ 5 nhìn xuống cảnh công viên giá bây giờ bao nhiêu không? Được 5 triệu không? Hay 10 triệu? Và anh đã mua chiếc Blue Moon bao nhiêu? Tôi không nhớ anh đã mua nó bao nhiêu. Năm mươi triệu ư..? Hay sáu mươi?

Vấn đề không phải như thế. - Charlie quắc mắt nhìn bạn - Vấn đề là cô ta đã nói láo tôi về tên họ, về gốc gác của mình. Rồi cô ta sẽ nói láo với tôi chuyện khác nữa, có lẽ đã nói rồi.

Nhưng cũng có thể không. - Gray đáp cộc lốc. Ông thấy Charlie đang từ việc bé xé ra to, chỉ tội cho Carole thôi. Charlie đổ hết lỗi lên đầu cô rồi hùng hổ bỏ đi, Gray thấy như thế là không công bằng, nhưng với Charlie, thế là đúng. Và cuối cùng Charlie thua cuộc, nhưng chàng không thấy điều đó. Còn Gray thấy rất rõ, nhất là bây giờ. Toàn bộ viễn cảnh đời ông đã hoàn toàn thay đổi trong mấy tháng vừa qua - Có lẽ Carole chỉ muốn mình giống mọi người thôi. Thịnh thoảng anh không muốn thế à? Anh muốn mình là Charles Summer Harrington mãi mãi à? Tôi cam đoan anh không muốn thế, Charlie, anh hãy cho Carole cơ hội. Anh cảm thấy ngu ngốc khi phát hiện ra cô ta là ai, nhưng chuyện này có kinh khủng không? Anh không thể tha thứ cho Carole về một chuyện vợ vẫn như thế à? Lạy Chúa, anh có phải là người nhân từ không?

Tôi không nói láo với người tôi yêu. Tôi không nói láo với bạn bè. Tôi không nói láo với anh.

Đúng rồi, bởi thế chúng ta mới quý nhau. Nhưng bây giờ tôi xin nói với anh điều này, tôi sẽ không bỏ Sylvia để kết hôn với anh đâu.

Tôi hy vọng anh sẽ làm thế - Charlie cười nói -Chàng nhìn Sylvia - Xin lỗi Sylvia, tôi gặp anh ta trước.

Tôi sung sướng được chia sẻ anh ấy với anh - Bà đáp, rồi quyết định tham gia câu chuyện, để xem có tác dụng gì không - Tôi không muốn xen vào chuyện của anh, nhưng tôi có thể hiểu được vấn đề này. Tôi thường bất bình khi có người làm chuyện gì mà tôi không thích. Tôi nghĩ trong việc này có cái gì đó bí ẩn mà tôi chưa biết, cái gì đó mà người ngoài cuộc chỉ thấy bề mặt nổi thôi. Tôi nghĩ trong trường hợp này, cô ấy đã có lý khi giấu diếm tông tích mình. Đối với những người như anh, và như cô ấy, thật sự quý vị không biết người ta muốn gì, không phân biệt được ai với ai. Tôi nghĩ trong trường hợp này Gray đã đúng, có thể cô ấy muốn có một lý lịch trong sạch, đơn giản. Có thể lúc nào đó Carole sẽ nói thật với anh, có lẽ sớm hơn dự kiến, nhưng rủi thay là anh đã phát hiện ra trước. Theo anh cho biết thì cô ta là một người tuyệt vời, có nhiều điểm giống anh. Có lẽ anh nên cho cô ta một cơ hội nữa. Chúng ta có lúc phải tạo cho nhau cơ hội để nói thật về đời mình. Nếu anh thấy có dấu hiệu gì không thích, anh vẫn còn thì giờ để ra đi. Anh chưa cam kết sống đời với cô ta mà. Khổ thay, con người “nhân vô thập toàn”, nên tôi nghĩ anh nên khoan dung cho Carole một chút. Cuối cùng, nếu cô ấy có nhiều điểm anh thích mà có một số vấn đề anh không thích, thì cứ chia tay nhau. Khi cán cân có vẻ nghiêng về phía tích cực, cũng đáng cho anh khoan dung vài lỗi lầm nhỏ của cô ấy. Và theo tôi thì ngoài những lỗi lầm nhỏ nhặt, anh có vẻ thích Carole về nhiều mặt. - Bỗng bà im lặng và Charlie nhìn bà đăm đăm. Bà thấy mắt chàng ẩn chứa nỗi buồn thăm thẳm. Chàng có nhiều nỗi khổ trong tâm nhưng không muốn chia sẻ cùng ai. Khi chàng quay mặt nhìn chỗ khác, mắt chàng ứa lệ.

Tôi không muốn bị đau khổ. Đời tôi đã gặp nhiều đau khổ rồi.

Vì họ ngồi gần nhau trên bàn ăn, nên Sylvia đưa tay chạm vào tay chàng.

Tôi biết sống một mình rất buồn. - Bà nói, cổ họng nghẹn lại. Chàng quay mặt nhìn bà rồi gật đầu, nhưng không nghĩ là chàng đồng ý. Sống một mình buồn thật đấy, nhưng không buồn bằng mất người yêu. Chàng nghĩ chính bà cũng đã gặp hoàn cảnh đó rồi. Việc người tình trước của bà tự tử đã làm cho bà hết sức đau đớn.

Tôi không biết, - Chàng buồn bã nói - có lẽ bà nói đúng. Tôi đã quá giận, tôi cảm thấy mình bị lừa dối. Khi tôi tìm ra sự thật, tôi cảm thấy mình như đồ điên. Cô ta không thích xã hội của mình, không thích nếp sống giàu sang. Cô ta ghét những ai thuộc xã hội đó. Việc đó có bình thường và lành mạnh không?

Có lẽ khi nhỏ cuộc sống của cô ta không được thoải mái - Gray nói xen vào - Tất cả chúng ta cứ nghĩ mọi người đều có cuộc sống hạnh phúc. Nhưng chúng ta không biết ai bị vui dập, ai bị lạm dụng, ai bị hành hạ, ai bị bỏ quên, ai bị ông chú quấy rối tình dục. Có lẽ lỗi lầm của cô ta cũng không nằm ngoài thông lệ đó. Tôi đã đọc nhiều về bố cô ta, ông ấy rất nổi tiếng, nhưng hình như không được cô ta yêu mến. Tôi không biết mình nghĩ có đúng không, Charlie. Có lẽ anh đúng, có lẽ cô ta có tính nói láo, cô ta sẽ làm cho tim anh tan nát, làm cho anh đau lòng. Nhưng nếu cô ta không làm thế thì sao? Nếu cô ta là người tốt mà chỉ buồn chán trước thân phận của mình và lớn lên trong cảnh giàu sang phú quý thì sao? Thật khó mà hình dung ra ý nghĩ của người khác, nhưng chắc những ai sống trong cảnh nhung lụa khi gánh trọng trách của gia đình để lại đều có lúc thấy không vui. Thú thật với anh, tôi rất thích những thứ anh có và rất vui mỗi khi đi trên du thuyền với anh, nhưng khi nhìn kỹ vào thực tại, tôi không khỏi chán cuộc sống hàng ngày của anh. Thịnh thoảng tôi thấy công việc của anh buồn chán và cuộc sống của anh quá cô đơn. - Gray thường rất thành thực với Charlie, điều này khiến cho chàng cảm động.

Chắc anh biết công việc của anh đôi lúc rất buồn chán và cuộc sống của anh quá cô đơn, nhưng lại không có lựa chọn nào khác. Anh không thể ngồi

yên một chỗ mà than khóc, và nói anh không muốn làm việc. Anh phải làm hết sức lực của mình để gánh vác công việc gia đình.

Tôi nghĩ cô ta cũng có vẻ như thế. Có lẽ cô ta muốn trốn tránh quá khứ của mình.

Charlie lùa những mảnh bánh vụn trên khăn bàn, vẻ trầm ngâm suy nghĩ. Chàng nghĩ đến những điều Gray và Sylvia đã nói. Rất có khả năng lời họ nói đúng.

Người cho tôi biết Carole là ai đã nói rằng cô ta bị suy sụp tinh thần khi hôn nhân tan vỡ. Người chồng cũ của cô ta có vẻ là tên lam dụng khốn nạn, y giống như tệ nạn xã hội. Tôi đã gặp y, y rất đáng ghét. Y làm ra rất nhiều tiền, nhưng tôi nghĩ y là đồ rác rưởi. Tôi có cảm giác y lấy Carole vì cô là con gái nhà Van Horn. - Gray đã nói đúng. Có lẽ cô ấy muốn rũ bỏ quá khứ với những chuyện kinh khủng như thế. Carole đã ẩn mình suốt gần bốn năm. Cô cảm thấy yên ổn trong đường phố Harlem hơn là ở trong thế giới của mình. Đây là lời nhận định buồn bã về đời cô, sự xác nhận về những chuyện đã xảy ra cho cô, và chàng nghĩ có một số sự việc về cô, chắc cô chưa nói cho chàng biết. Việc này chắc quá buồn đối với Carole - Tôi sẽ suy nghĩ về chuyện này. - Chàng nói. Mọi người thở phào nhẹ nhõm và chuyển sang vấn đề khác. Nói chuyện về tình cảm của chàng với Carole đã làm không khí trở nên nặng nề.

Tối đó Charlie ở lại với họ đến mười giờ, họ chuyện trò vui vẻ về những công việc đang làm. Gray và Sylvia kể những chuyện vui của họ, về chuyện họ sống với nhau. Chàng nói về cơ sở và không nhắc đến chuyện của Carole nữa. Khi ra về, chàng ôm ghì hai người và cảm thấy bịn rịn. Thấy hai người sống hạnh phúc với nhau, chàng xúc động, nhưng đồng thời sự cô đơn trong lòng gia tăng thêm. Chàng không ngờ hai người lại sống vui vẻ, hạnh phúc bên nhau sau bao nhiêu năm sống đơn độc. Chàng muốn thử sống như họ xem sao, nhưng lại cảm thấy lo sợ trong lòng. Nếu họ chán nhau, hay phụ nhau thì sao? Nếu một người chết hay bệnh hoạn thì sao? Nếu họ thất vọng những chuyện thường ngày trong cuộc sống. Ngay cơ như

thế có thể xảy ra cho bất cứ ai.

Sau đó, khi nằm ngủ, chàng nghĩ đến họ mãi, rồi như thể có một sức mạnh nào thúc đẩy, chàng đưa tay nhắc điện thoại, bấm số của Carole. Chàng lập tức nghe giọng cô, khi đó đã quá muộn để dừng lại nên chàng chỉ còn nước chào cô thôi.

Carole phải không? - Chàng có vẻ ngạc nhiên khi nghe giọng cô cũng như khi cô nghe giọng chàng.

Charlie ư?

Tôi... tôi... Tôi muốn chúc cô lễ Tạ ơn vui vẻ. - Chàng nói gần như líu lưỡi, điều đó làm cho nàng rất ngạc nhiên.

Tôi không ngờ anh lại gọi cho tôi. - Họ vắng nhau đã gần bốn tuần rồi - Anh khỏe không?

Khỏe. - Chàng đáp. Chàng đang nằm trên giường, bèn nhắm mắt để thường thức giọng cô. Chàng nghe như có vẻ giọng cô run run. Cô nằm trên giường lắng nghe chàng nói tiếp - Tối nay tôi ăn lễ Tạ ơn với Gray và Sylvia - Những điều họ nói với chàng chắc đã làm chàng suy nghĩ lại, nếu không, chàng đã không gọi cho cô. Lần đầu tiên chàng đạp thắng chiếc xe đời dừng lại, và nhìn quanh rồi từ từ quay xe - Bữa ăn rất vui. Còn bữa ăn của cô ra sao?

Cô thở dài, mỉm cười trước giọng chàng. Nghe nói đến chuyện đời thường, thật tuyệt.

Như những lần trước. Gia đình tôi không ai Tạ ơn bao giờ, thật là sai lầm. Họ quá tin họ tuyệt vời rồi. Không bao giờ họ nghĩ rằng những người khác làm mà không có ăn, có lẽ họ không muốn tin. Buổi lễ chỉ để ca ngợi chúng tôi tuyệt diệu vì chúng tôi là người trong gia đình Van Horn. Tôi quá ngán việc này. Sang năm, tôi sẽ ăn Lễ Tạ ơn với các em ở trung tâm. Tôi muốn ăn bánh sandwich với thịt gà tây, hay là với bơ đậu phụng và thạch, nếu chúng tôi chỉ có thể sau khi tiền anh cho hết sạch, còn hơn là uống sâm banh ăn thịt gà lôi với gia đình tôi. Ăn với gia đình, thức ăn cứ mắc lại ở cổ

họng. Và lại, tôi rất ghét thịt gà lôi. - Chàng cười trước lời cô nói. Sylvia và Gray đã nói đúng. Có lẽ chàng sai. Đối với cô, làm con trong gia đình Van Horn là điều khiến cô chán ngán. Cô thích giống như mọi người khác. Thịnh thoảng chàng cũng thích thế.

Tôi có ý kiến như thế này. - Charlie bình tĩnh nói.

Ý gì? - Cô hỏi, nín thở. Carole không biết chàng sắp nói gì.

Có lẽ sang năm cô và tôi sẽ ăn lễ Tạ ơn với Sylvia và Gray. Thịt gà tây ở đây rất ngon. - Chàng mỉm cười khi nhớ buổi tối chàng đã ăn lễ thoải mái với họ. Nếu có cô ở đây chắc còn vui hơn nữa.

Tôi thích được vậy. - Carole nói, nước mắt giàn giụa. Bỗng cô quyết định giải quyết chuyện cô đã thiếu thành thực. Trong bốn tuần qua, cô chỉ nghĩ đến chuyện ấy thôi. Động cơ khiến cô nói dối là tốt, nhưng cô biết làm thế là sai. Nếu cô muốn sống với Charlie, yêu chàng, cô phải nói thật, cho dù chàng không thích điều cô nói, hay điều ấy làm cho cô sợ không dám nói ra. Cô phải tin chàng, để cho chàng biết mình là ai, dù chuyện chàng biết sẽ có nhiều nguy hiểm hay cô phải trả giá rất đắt - Tôi xin lỗi vì đã nói dối anh - Cô buồn rầu nói - Làm thế thật quá ngốc.

Tôi biết. Thịnh thoảng tôi cũng làm những việc ngu ngốc như thế. Tôi đã sợ không dám nói cho cô biết tôi có chiếc du thuyền. - Chàng đã phạm tội phủ nhận mình giàu có, cũng với cùng lý do như cô. Thịnh thoảng để cho mọi người biết mình giàu là điều rất bất tiện, vì mọi người sẽ nhắm đến mình, sẽ bàn tán đủ thứ. Thịnh thoảng chàng cảm thấy như mình có điểm hồng tâm vẽ ở sau lưng, và rõ ràng cô cũng vậy. Cuộc sống không dễ dàng chút nào đối với họ, vì họ rất giàu.

Tôi muốn lúc nào đó đến xem du thuyền của anh. - Cô nói. Cô không muốn giục chàng về việc này, cô mừng vì chàng đã gọi cho mình, đến nỗi nước mắt ứa ra nhỏ giọt xuống gối. Cô đã cầu nguyện chàng trở lại, và lời cầu nguyện của cô đã linh ứng. Lần trước, khi hôn nhân tan vỡ, cô đã cầu nguyện nhưng không được như thế. Cuối cùng, Chúa đã nghe thấy lời cô.

Khi nào cô muốn, cứ đến. - Charlie đáp. Chàng muốn ngày nào đó chàng sẽ cùng cô đi chơi trên chiếc Blue Moon - Ngày mai cô làm gì?

Không làm gì hết. Tôi định sẽ đến trung tâm. Văn phòng đóng cửa, nhưng các em vẫn ở đấy. Chúng không thích những ngày cuối tuần dài và những ngày nghỉ lễ rất buồn cho chúng.

Những ngày nghỉ lễ cũng buồn cho tôi. - Chàng thành thật đáp - Tôi không thích những ngày nghỉ lễ. Đây là thời gian tôi ghét nhất trong năm. - Thời gian này nhắc chàng nhớ lại nhiều kỷ niệm về những người thân yêu đã mất. Lễ Tạ ơn rất buồn, nhưng lễ Giáng sinh còn buồn hơn nữa. - Ngày mai ta đi ăn trưa được không?

Em rất thích thế. - Nằm trên giường, cô cười sung sướng.

Nếu em muốn, ta sẽ đến quán gần trung tâm. Anh sẽ không đeo đồng hồ vàng. - Chàng đùa.

Có lẽ anh nên mặc bộ đồ sư tử. Mặc bộ ấy mới thật can đảm. - Cô nói, giọng sung sướng vì chàng đã gọi cho cô.

Phải, đúng vậy. - Chàng đã hết sức can đảm khi mặc bộ áo quần ấy. Chàng nghĩ nhờ có Sylvia và Gray họ mới có được sự hội ngộ này. Chính nhờ họ chàng mới tình ngộ và gọi cho cô - Anh sẽ đón em lúc 12 giờ trưa.

Em sẽ chuẩn bị sẵn sàng... và Charlie này... cảm ơn anh.

Chúc em ngủ ngon. - Chàng dịu dàng nói.

Chương 18

Adam lái chiếc Ferrari chạy trên xa lộ ở Long Island, anh thấy đường xa bất tận. Đêm qua anh không ở với Maggie, vì anh không muốn nghe ý kiến của cô về việc sáng mai anh về thăm gia đình, mặc dù nó rất đúng. Tối qua khi anh chờ cô về nơi cô ở, anh biết hôm nay cô sẽ ở một mình. Anh không thể làm khác được. Anh nghĩ trong cuộc sống có nhiều chuyện không thể thay đổi hay tránh né. Nguyên tắc về đạo đức của anh là vậy, anh cảm thấy có bổn phận với gia đình, dù gia đình đã làm cho anh đau khổ. Anh nghĩ mình có trách nhiệm phải về với gia đình vào ngày lễ Tạ ơn, dù khó chịu đến đâu. Maggie nói đúng, nhưng lời cô vẫn không thay đổi được chuyện này. Về với gia đình, gặp mặt người thân, Adam cảm thấy như nhìn vào đội lính xử tử. Mặc dù bực mình về chuyện kẹt xe, nhưng anh mừng vì có cơ hội để chậm về nhà, giống như người được hoãn án tử hình vậy. Nếu xe bị xếp lớp chắc còn tuyệt hơn.

Khi anh về đến nhà, Adam chậm gần nửa giờ. Mẹ anh nhìn anh đăm đăm khi anh đi qua cửa. Cảnh chào đón anh về nông hậu thay!

Xin lỗi mẹ. Đường bị kẹt xe nên con về trễ. Con đã cố gắng đi thật nhanh để về sớm hơn.

Đúng ra anh nên rời nhà sớm hơn mới phải. Tôi đoán chắc anh đã gặp người phụ nữ nào rồi. - Bằng, phát súng đầu tiên, Adam nghĩ còn nhiều nữa. Anh thấy không cần trả lời, nên không nói gì. Bà luôn luôn thẳng còn anh thì không.

Cả gia đình đã có mặt ở đấy rồi. Bố anh bị cảm lạnh. Các cháu trai và cháu gái anh đang chơi ở bên ngoài. Người anh rể đã có công việc mới. Ông anh trai nhận xét đùa về công việc của Adam. Bà chị anh than vãn. Không ai nói chuyện gì mà anh quan tâm đến. Mẹ anh nói bà đọc báo thấy nói rằng Vana nghiện ma túy, tại sao anh có những khách hàng như thế? Họ điều hành loại công ty gì vậy? Cung cấp ma túy cho bọn nghiện ngập và đi

điểm ư? Bụng Adam thắt lại khi nghe mẹ nói vậy. Không tệ hơn mọi khi, nhưng không có gì nghe lọt tai. Mẹ anh nói bà già rồi, chắc bà sắp ngồi một chỗ đến nơi, nên họ phải chăm sóc bà cho tận tụy. Bà chị anh nhìn vào khoảng không. Ông anh trai nói rằng ông nghe nói dạo này xe Ferrari làm xấu lắm. Mẹ anh nhắc đến Rachel một cách mẫn phục trong khi ông bố ngủ gục trên ghế trước khi ăn trưa. Mẹ anh nói đã cho ông uống thuốc cảm rồi nói đùa về việc hôn nhân tan vỡ của anh và Rachel tan vỡ, bà nói rằng nếu anh quan tâm đến cô, chắc cô đã không bỏ anh để lấy người khác, mà lại lấy người theo Tân giáo. Anh không lo về việc các con được một người Thiên Chúa giáo nuôi dạy hay sao? Anh đã làm điều gì sai trái phải không? Ngày lễ Yom Kippur mà anh không đi nhà thờ Do Thái giáo. Họ đã nuôi dạy anh nên người, thế mà anh không đi lễ đều, ngay cả những ngày lễ lớn cũng không, mà lại đi chơi với những người phụ nữ trông như gái điếm. Có lẽ anh muốn cải đạo. Adam nghe họ nói, anh thấy thời gian như ngừng trôi. Anh như nghe thấy giọng của Maggie và nghĩ đến cảnh cô sống một mình ở căn nhà thuê tại New York. Anh đứng dậy khi Mae vào phòng để báo bữa ăn trưa đã dọn xong. Mẹ anh nhìn anh sững sốt.

Sao thế? Anh bị bệnh à? - Mặt Adam tái mét.

Chắc vậy.

Có lẽ anh bị cúm. - Mẹ anh nói, rồi quay qua nói gì đấy với anh trai anh. Adam không nhúc nhích, anh đứng yên một chỗ nhìn họ. Anh nghĩ Maggie nói đúng.

Tôi phải về. - Anh nói với mọi người trong phòng, nhưng mắt nhìn mẹ.

Anh điên à? Chúng ta chưa ăn. - Bà nhìn anh và nói. Nhưng cho dù bà có nhìn thì anh biết bà không chú tâm tới anh mà bà nhìn đứa bé mình đã trách mắng suốt đời, vì nó đã xâm nhập vào đời họ, đã quấy rầy những buổi đánh bài brít của bà. Đứa bé đó bà đã công kích từ khi nó mới chào đời. Bà không nhìn thấy người đàn ông đã thành công trong sự nghiệp, đã thất vọng và đau đớn về gia đình. Không có ai trong họ quan tâm đến nỗi khổ của anh. Ngay cả khi Rachel bỏ anh cũng không có bận vì họ nghĩ đó là do lỗi

của anh. Trong mắt họ, anh luôn luôn mắc lỗi. Khi ấy bố anh tỉnh dậy, nhìn quanh, ông thấy Adam đứng giữa phòng.

Chuyện gì thế? Có chuyện gì đã xảy ra à? - Không ai trong phòng nhúc nhích. Họ nhìn Adam. Anh quay qua nói với bố.

Con sắp về. Con không thể ở đây nữa.

Ngồi xuống. - Mẹ anh nói, như bà vẫn thường nói khi anh còn năm tuổi và làm điều gì sai trái. Bây giờ không có chuyện gì sai trái, mà là chuyện đúng. Từ lâu anh đã không chịu đựng được chuyện này. Maggie nói đúng. Lẽ ra anh không nên về đây từ lâu rồi. Nếu họ không quý trọng anh, nếu họ không cần biết anh là ai, thì họ không nên gặp anh. Anh có các con, anh chỉ cần chúng, nhưng chúng không có ở đây. Còn những người này là những kẻ xa lạ. Họ muốn như thế. Anh cũng không muốn dính dáng tới họ. Anh đã 41 tuổi, đã trưởng thành và đã đến lúc anh rời xa họ.

Con xin lỗi, bố à - Anh nói - Con không thể về đây được nữa.

Không về đây à? - Bố anh bối rối. Thuốc cảm làm cho ông hơi mê man, nhưng không quá mê đến mù người. Adam nghĩ rằng ông biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng ông không can thiệp vào. Ông không bao giờ làm thế. Không can thiệp vào khỏe hơn. Hôm nay thì khác - Con sẽ đi đâu?

Con về nhà con. - Adam đáp, nhìn quanh những người trong phòng, những người đã làm khổ anh trong bao năm qua. Họ không để cho anh hòa nhập vào gia đình cho nên bây giờ anh chọn con đường thoát khỏi họ.

Anh bị bệnh rồi! - Mẹ anh nói khi Mae đứng trong cửa, không biết nên báo giờ ăn trưa hay không - Anh cần khám bác sĩ. Anh cần thuốc. Anh cần được chữa trị. Adam à. Anh bệnh quá nặng rồi.

Chỉ khi con đến đây mới thế, mẹ à. Mỗi khi con rời khỏi đây, bụng con có nút thắt to bằng cái đầu con. Con không muốn về đây để mắc phải bệnh nữa. Con không muốn thế. Chúc lễ Tạ ơn hạnh phúc. Chúc mọi người hưởng một ngày vui vẻ. - Anh nói xong bèn quay người, ra khỏi phòng. Anh không đợi nghe ai nói thêm lời nào. Anh đã nghe đủ rồi. Mae bắt gặp

ánh mắt của anh khi anh đi ra, bà ta nháy mắt. Không ai ngăn anh lại, không ai nói một lời khi anh đi ra cửa. Các cháu trai cháu gái của anh không biết anh, gia đình không cần anh. Và anh cũng không muốn quan tâm đến những người ít lưu tâm đến anh. Anh hình dung ra cảnh họ ngồi nhìn nhau khi nghe tiếng chiếc Ferrari chạy đi, rồi đi vào phòng ăn. Không ai đã động gì đến anh cả.

Adam lái xe về nhà thật nhanh. Khi anh về lại thành phố, xe cộ ít hơn. Anh đi nhanh nên về đến FDR Drive chỉ có nửa giờ, anh cười với mình. Lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy tự do. Tự do thật sự. Anh cười to giống như người điên vậy. Anh thường cảm thấy đời anh điên như thế. Bụng anh cồn cào và đang rất đói bụng. Bây giờ anh chỉ muốn thấy mặt Maggie thôi.

Trên đường về nhà cô, anh dừng lại ở siêu thị. Anh muốn họ có đủ thứ. Con gà tây nấu sẵn để ăn, đã nhồi gia vị, đã nấu chín, đã rưới mỡ, và đủ nguyên liệu như khoai lang, bánh bích quy chỉ cần hâm nóng, khoai tây nghiền, đậu và bánh nhân bí để ăn tráng miệng. Mười phút sau, anh bấm chuông nhà Maggie. Cô thận trọng trả lời. Cô không hện ai, cho nên khi nghe giọng Adam, cô quá ngạc nhiên. Cô liền nói trong máy mời anh vào và cứ mặc áo ngủ mà mở cửa cho anh. Trông cô thật bê bối, tóc không chải, mặt lấm lem mỹ phẩm tô mè. Anh biết cô đang khóc. Cô nhìn anh, ngạc nhiên bối rối.

Có chuyện gì xảy ra à? Tại sao anh không đi Long Island?

Mặc áo quần vào, chúng ta về nhà.

Ở đâu? - Trông anh như đồ điên. Anh mặc com-lê màu xám tro, sơ-mi trắng, thắt cà vạt, giày đánh láng bóng. Trông anh rất đẹp, nhưng cặp mắt có vẻ đờ đẫn. - Anh say à?

Không, rất tỉnh táo. Em mặc áo quần vào đi.

Chúng ta sẽ đi đâu. - Cô không nhúc nhích, còn Adam đưa mắt nhìn quanh nhà. Căn nhà tồi tàn ngoài sức tưởng tượng của anh. Anh không ngờ

cô có thể ở trong căn nhà như thế này.

Trong phòng ngủ có hai cái giường nhỏ di động được, giường không dọn dẹp sạch sẽ, còn ở phòng khách có những túi ngủ để trên hai ghế nệm dài tả tơi. Hai ngọn đèn có chụp duy nhất trong phòng đã bị gãy chân. Không có gì đáng giá, mọi thứ trong nhà đều dơ bẩn, màn che cửa sổ rách nát, ở giữa phòng có cái bóng điện treo lơ lửng, dây điện sờn mòn, thảm trải phòng nhớp nhúa. Lò xo của hai cái ghế nệm dài trũng xuống tận nền nhà, họ mua hai ghế này ở nhà bán đấu giá Goodwill. Chiếc thùng gỗ màu vàng cam được dùng làm bàn xa lông. Anh không thể tưởng tượng nổi việc cô sống ở một nơi như thế này. Trên nền phòng tắm, áo quần bẩn chưa giặt vứt bừa bãi, còn đĩa ăn dơ để khắp nơi trong nhà. Khi anh đi vào hành lang, anh đã ngửi thấy mùi nước tiểu. Khi thấy cô mặc áo ngủ hiện ra trước cửa, anh rất đau lòng. Chiếc áo ngủ cô mặc bằng ni đã cũ, sờn mòn, trông cô như một cô bé.

Em trả tiền hàng tháng chỗ này bao nhiêu? - Anh hỏi, giọng cộc cằn. Anh không muốn nói “chỗ ghê tởm”, nhưng câu hỏi của anh đã hàm ý ấy.

Em chia phần em là 175 đô-la một tháng. - Cô đáp, mặt bối rối. Cô đã không muốn anh lên đây, và anh cũng không muốn hỏi, nhưng bây giờ thấy chỗ cô ở như thế này, anh xót xa vô cùng. Hầu như đêm nào Maggie cũng ngủ ở giường anh, và khi rời anh, cô đã ngủ ở đây. Tệ hơn cả cảnh nàng Lộ Lem lau chùi nhà cửa của bà mẹ kế, kỳ cọ nền nhà đến sụn lưng. Ngoài ra, cô còn phải phục vụ khách hàng, lau dọn ở nhà hàng Pier 92. Anh không hiểu làm sao cô sống nổi - Em chỉ có khả năng như thế thôi. - Cô buồn rầu nói tiếp, trong khi đó anh cố giữ cho nước mắt khỏi trào ra.

Thôi, Maggie, chúng ta về nhà. - Anh dịu dàng nói, quàng tay ôm cô vào lòng và hôn cô.

Chúng ta sẽ làm gì? Anh không về nhà bố mẹ à? - Cô hỏi. Cô nghĩ có lẽ anh chưa đi và bây giờ trên đường đi, anh ghé thăm cô. Cô mong sao anh đến bảo cô đi cùng anh đến nhà bố mẹ. Cô không thấy được cảnh gia đình anh không tốt với anh như thế nào.

Anh đến rồi, nhưng anh bỏ về. Anh muốn về nhà anh với em. Anh không thể chịu nổi cảnh bị đối xử tệ hại ở nhà bố mẹ anh thêm nữa. - Nghe anh nói, cô mỉm cười. Cô tự hào về anh, và anh biết thế. Ít ra cũng có người tự hào về anh, và anh cũng tự hào về mình. Chưa bao giờ anh dám làm một việc chống đối như thế này. Nhờ cô anh mới dám làm. Cô đã mở mắt cho anh; khi chưa gặp cô, anh không dám làm như thế. Cô đã nhắc anh nhớ rằng anh có quyền lựa chọn.

Chúng ta đi ăn trưa ở tiệm chứ? - Cô vừa hỏi vừa đưa tay vuốt tóc. Tóc cô rối bù, vì cứ nghĩ đến tối nay mới gặp anh lại.

Không, anh sẽ làm cho em buổi tiệc mừng lễ Tạ ơn tại nhà anh. Chúng ta đi thôi. - Anh ngồi trên chiếc ghế nệm dài, ghế lún xuống tận nền nhà. Mọi vật đều lơ đãng, anh không thích ngồi lên đấy. Anh không nghĩ rằng ở đời lại có người sống như thế này. Anh rất đau lòng trước cảnh cô sống như vậy. Cô phải mất hai mươi phút để mặc áo quần. Cô mặc quần jeans, áo len tay dài, áo khoác Levi, mang ủng, rửa mặt và chải tóc. Cô nói, đến nhà anh cô sẽ tắm và trang điểm lại. Áo quần tốt cô đều để ở nhà anh. Cô không thích để chúng ở nhà mình, vì các bạn cô sẽ lấy mặc và không bao giờ trả lại, ngay cả giày cũng thế. Bây giờ thấy chỗ ở của cô, anh không tin nổi việc cô lúc nào cũng trông có vẻ xinh đẹp tươi tắn như lâu nay. Người ở từ một chỗ nhếch nhác như thế này mà đi ra ngoài trông hảnh hoi, hành động như một người bình thường, phải có phép lạ mới được thế. Nhưng cô đã cố gắng để có thể được như vậy.

Anh theo cô xuống gác và hai phút sau, họ ngồi trong chiếc Ferrari chạy về nhà anh. Sau khi cô tắm vòi sen và hai người làm tình xong, cô giúp anh đem thức ăn vào bếp và nấu nướng. Anh chặt gà tây còn cô dọn bàn, họ mặc áo dài tắm ăn tiệc mừng lễ Tạ ơn trong nhà bếp. Ăn xong, họ lại vào giường, anh ôm cô vào lòng, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong ngày. Họ đã trải qua một ngày rất dài.

Anh ôm cô sát vào lòng, cười nói:

Thế là bây giờ chúng ta mới thật sự kết hợp với nhau.

Cái gì làm cho anh nói thế?

Chúng ta đã cùng nghĩ lễ với nhau, phải không? Có lẽ chúng ta nên bắt đầu sống thế này. Nhưng sang năm các con anh sẽ đến đây, và anh sẽ không dẫn chúng đến nhà mẹ anh nữa.

Anh cũng định sẽ làm thế vào dịp lễ Chanukah, nhưng lễ này còn mấy tuần nữa mới đến. Anh không muốn ngăn các con không cho chúng đến nhà bố mẹ, nhưng anh không muốn mình hy sinh hay làm vật tế thần để làm vừa lòng họ. Những ngày ấy qua rồi. Việc anh bỏ gia đình, ít có cơ may dạy cho họ bài học về cách đối xử tốt với anh, nhưng anh hy vọng nó sẽ có tác dụng. Điều anh biết chắc chắn là hiện anh được hạnh phúc với Maggie, bụng anh hết co thắt, đau đớn. Đây là sự cải tiến rất nhiều cho anh.

Đến tối Chủ nhật anh hỏi cô điều anh đã nghĩ ra trong ngày cuối tuần. Đây là bước nhảy vọt lớn, nhưng đã thấy nhà cô ở, anh không muốn để cô về lại đây. Anh quá sợ việc ấy, nhưng họ chưa kết hôn với nhau, anh tự nhủ như vậy.

Họ rửa ráy sạch sẽ đĩa ăn vào tối Chủ nhật trước khi cô ra về. Họ đã ăn hết sạch con gà tây và nó quá tuyệt.

Em nghĩ sao về việc dọn đến ở với anh? Em biết không... ta cứ thử xem sao... em đã ở đây nhiều rồi... anh có thể giúp em làm việc nhà. - Bỗng anh ngừng lại đột ngột, quay qua nhìn cô, vẻ nghi ngại. Cô cảm động, nhưng lòng vẫn lo lắng.

Em không biết - Cô đáp, có vẻ bối rối - Adam, em không muốn lệ thuộc vào anh. Anh đã thấy tài sản của em rồi. Nếu em quen sống ở đây, rồi tự nhiên anh đuổi em đi, quay về chỗ cũ sẽ rất khó cho em.

Vậy thì đừng về, cứ ở lại đây. Anh sẽ không đuổi em đi đâu, Maggie à. Anh yêu em. Mọi việc bây giờ tốt đẹp rồi.

Đây là vấn đề quan trọng. Nếu chuyện không tốt đẹp thì sao? Em sẽ không có tiền nhiều để thuê nhà ở. - Anh cảm động, nhìn cô đăm đăm.

Em khỏi làm việc đó. Anh chịu trách nhiệm. - Maggie cười, và hôn anh.

Em yêu anh nhưng không muốn lợi dụng anh. Em không muốn gì ở anh hết mà chỉ muốn anh thôi.

Anh biết. Và anh muốn em dọn đến ở với anh. Khi em không có ở đây, anh rất nhớ. - Mặt anh rầu rĩ - Khi em không có ở đây, anh bị đau đầu. - Ngoài ra, anh luôn muốn cô ở đâu khi xa anh.

Chấm dứt việc đổ lỗi cho em theo kiểu Do Thái ấy đi. - Cô đứng nhìn anh, và anh gật đầu - Thôi được rồi... em sẽ đến ở. Nhưng em cứ giữ chân ở nhà cũ để phòng hờ. Nếu chuyện không trôi chảy, hay chúng ta cãi vã nhau, em sẽ trở về. - Đây không phải là hù dọa, nhưng cô sợ có chuyện xảy ra. Anh rất kính trọng cô về việc này. Anh luôn luôn kính trọng tư cách của cô.

Đêm đó cô ở lại với anh và anh nắm sát vào người cô. Khi họ sắp ngủ, cô vỗ nhẹ vào vai anh và anh mở mắt he hé. Mỗi khi anh sắp ngủ là cô thường hay bàn những chuyện linh tinh hay quyết định làm việc này việc nọ với anh. Trước đây những phụ nữ khác đã làm thế với anh rồi, anh nghĩ đây là bản chất của phụ nữ. Họ luôn thích nói chuyện khi đàn ông muốn ngủ.

Sao? Chuyện gì đấy? - Anh mơ màng hỏi.

Vậy bây giờ chuyện ấy sẽ như thế nào? - Anh thấy cô có vẻ tỉnh ngủ hoàn toàn.

Hả?

Này, nếu chúng ta sống chung và nghỉ lễ với nhau, em nghĩ đây đúng là tình yêu phải không? Hay nếu chúng ta sống chung, anh gọi đó là chuyện gì?

Anh gọi đó là ngủ, anh muốn ngủ một giấc... em cũng phải ngủ một giấc... anh yêu em... ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện này... chuyện này gọi là sống chung... là chuyện tốt... - Hầu như anh đã ngủ trong khi nói.

Phải, em biết. - Cô đáp, cười với mình, quá vui sướng nên không thể ngủ

được. Cô nhắm nhìn anh. Adam lăn người trở mình, ngủ say như chết, ngáy
ầm ầm.

Chương 19

Charlie đón Carole đúng mười hai giờ trưa thứ Sáu để đưa cô đi ăn trưa tại nhà hàng Goulue. Đây là nhà hàng sang trọng ở Đại lộ Madison, thực đơn phong phú và toàn là khách lịch sự. Bây giờ biết cô là người xuất thân trong xã hội quý phái, chàng không đưa cô đi ăn ở những quán bình dân nữa, mà đưa cô vào những nơi lịch sự. Họ ăn trưa ngon lành, rồi đi bộ dạo chơi trên Đại lộ Madison, nhìn ngắm các cửa hàng ở đó.

Lần đầu tiên, cô tâm sự với chàng về cuộc sống trước đây của mình. Gray nói đúng. Dòng máu quý tộc và nhà cửa cao sang không làm cho thời thơ ấu của cô được hạnh phúc. Cô nói bố mẹ cô rất lạnh nhạt và xa cách với cô, hai người cũng lạnh lùng với nhau và họ không hợp với cô về cả tinh thần lẫn vật chất. Cô được bà vú nuôi nấng; và cô cho biết mẹ cô lạnh lùng như khối băng. Cô là con duy nhất, không có anh chị em để vui chơi. Cô nói có khi cô không gặp bố mẹ hằng mấy tuần liền, và hai ông bà rất buồn khi thấy cô chọn con đường hoạt động xã hội. Cô ghét những thứ của tầng lớp thượng lưu, như lối sống đạo đức giả, nhiều vật chất nhưng thờ ơ với tình cảm của người đời, và thiếu tôn trọng những ai không sinh ra trong tầng lớp của họ. Nghe cô nói, chàng thấy rõ ràng cô đã sống cô đơn trong thời thơ ấu. Do phải sống trong không khí ảm đạm, lạnh lẽo, nên cô đã lấy chồng để từ giã bố mẹ, nhưng cô lại gặp phải người chồng lạm dụng cô quá mức. Gray đã nghĩ đúng về y. Y lấy Carole vì cô giàu có và thuộc gia đình quý tộc. Khi y rời bỏ cô, cô muốn ly dị, không những chỉ ly dị với y thôi, mà còn muốn ly dị với những gì đã lôi cuốn y đến với cô lúc ban đầu, cũng như hệ thống đạo đức mà cô ghét cay ghét đắng.

Carole, em không thể làm thế được. - Charlie dịu dàng nói. Có nhiều lần chàng cũng muốn làm như thế, mặc dù không đến mức độ như cô - Em phải chấp nhận mình là ai. Em đã làm cho các em bé ở trung tâm những điều tuyệt vời. Em khỏi cần từ bỏ xã hội của mình để làm việc có ích cho mọi người. Em có thể vui sống với cả hai thế giới.

Em không được vui khi còn nhỏ - Cô thành thật đáp - Em ghét những gì em có khi đó. Người ta chơi với em thì, hoặc vì em là ai, hoặc

không chơi với em vì em là ai. Em không biết ai thật ai giả, vì vấn đề quá rắc rối khiến em không nghĩ ra. - Chàng hiểu vấn đề đã xảy ra như thế nào. Chàng nhớ lại tình trạng ấy rõ ràng khi họ rảo bước trên đại lộ, và chàng nhớ ra một chuyện quan trọng. Chàng ngần ngại không muốn nói với cô sau thời gian họ không gặp nhau quá lâu. Nhưng cảnh họ đi chơi với nhau như thế này khiến chàng nghĩ như không có gì đã xảy ra. Đi trên Madison Avenue, cô vòng tay quanh cánh tay chàng, nói chuyện vui vẻ như thể họ chưa hề xa nhau. Chàng cảm thấy như mình đang sống với cô lệ thuộc vào đời cô, có cảm nghĩ như cô.

Khi họ băng qua đường 72 để đi về phía bắc, chàng mới dè dặt nói:

Có chuyện này anh sợ nói ra em sẽ giết anh mất. - Thời tiết trở lạnh, nhưng không khí khô và trời trong xanh. Cô đội mũ len, quấn khăn và mang găng tay, còn chàng lật cổ áo khoác lên cao cho ấm. - Năm nào anh cũng đi dự lễ ra mắt xã hội thượng lưu của các cô gái. Anh nghĩ em ghét nên không muốn đến dự. Nhưng anh thường đi dự lễ này, và năm nay con gái các bạn anh sẽ vào đời. Hằng năm anh đều đến dự lễ ở Infirmary Ball, người ta tổ chức lễ ra mắt cho các cô đến tuổi trưởng thành ở đấy. Ngoài những nghi thức phiền phức, buổi tiệc ở đấy rất ngon. Em có đi với anh không, Carole? - Chàng hỏi, hy vọng cô sẽ đi. Cô cười. Sau những lần nói với anh cô chửi ghét “xã hội của họ”, cô biết có lẽ chàng rất ngại khi mời cô đi dự lễ ra mắt của các cô gái con nhà quý tộc. Đây là tục lệ cổ xưa hợm hĩnh, nhưng dĩ nhiên đây là buổi lễ không xa lạ gì với cô. Cô quay qua nhìn chàng, cười với chàng.

Thú thật với anh, em cũng đã làm lễ vào đời như thế. Bố mẹ em năm nào cũng đi dự. Từ khi em lớn, em không đi dự nữa. Nhưng đi với anh chắc sẽ rất vui. Nếu không có anh, chắc em sẽ không đi đâu.

Như vậy, em bằng lòng phải không? - Chàng hỏi, cười sung sướng. Chàng rất muốn đi đâu vui với cô và khoe cô mặc áo dài đẹp với mọi người.

Chàng thích gặp cô ở trung tâm nuôi dạy trẻ, nhưng chàng cũng thích đi với cô đến dự những buổi lễ như thế này. Thịnh thoảng mặc áo quần đẹp đi chơi cũng vui, và lễ này rất trịnh trọng.

Em bằng lòng - Cô đáp - Lễ tổ chức khi nào? - Cô phải mua áo dài. Lâu rồi cô không mặc dạ phục. Mặc dù cô có thể mượn áo của mẹ, nhưng cô không muốn. Hai mẹ con cùng có một kích cỡ. Cô muốn làm đẹp cho Charlie vui, nhưng áo dài của mẹ trông quá cổ.

Còn vài tuần nữa mới đến. Anh sẽ xem kỹ ngày tổ chức khi anh đến văn phòng. - Cô gật đầu. Đi dự lễ vào đời của các cô gái mới lớn với chàng là một bước đột phá đối với cô. Nhưng cô nghĩ thịnh thoảng mới có một lần, không phải là thường xuyên. Như du khách, cô phải theo tập tục địa phương, nhưng cô không muốn trải qua nhiều lần như thế. Đây chỉ là một cử chỉ thiện chí cô muốn làm cho chàng.

Họ im lặng đi theo hướng bắc về phía nhà cô, rồi rẽ sang phía đông. Hai người lạnh cóng. Trời có vẻ như sắp sa tuyết. Khi họ đến trước cửa nhà Carole, cô quay sang nhìn chàng và cười. Bây giờ cô có thể mời chàng vào nhà, vì chàng đã biết đây là nhà của cô, chứ không phải cô chỉ thuê một phòng phía sau để ở.

Anh muốn vào nhà không? - Cô e ngại hỏi, vừa thọc tay vào túi xách để tìm chìa khóa cửa.

Em bằng lòng cho anh vào chứ? - Chàng hỏi. Cô gật đầu. Cô rất muốn anh vào. Trời tối rồi, họ đã ăn trưa với nhau từ lâu. Họ ở bên nhau như để bù vào thời gian xa nhau, họ thú nhận rằng đã rất nhớ nhau. Chàng muốn được nói chuyện với cô, và họ rất thích chia sẻ cùng nhau mọi vui buồn trong cuộc sống, muốn biết công việc hàng ngày của nhau như thế nào. Trong thời gian xa nhau, chàng rất đau khổ và cô cũng thế.

Họ đi vào tiền sảnh nhỏ trước khi vào nhà chính, tiền sảnh này rất đẹp. Nền tiền sảnh được lát đá cẩm thạch đen trắng rất đẹp. Nhà có hai phòng khách nhỏ ở tầng dưới, một phòng có lối dẫn ra khu vườn, còn phòng kia có

cầu thang lên lầu, ở đây có ghế bành bọc nệm, ghế nệm dài, lò sưởi, đồ cổ của Anh, cô được phép của bà mẹ đưa từ một trong những ngôi nhà của ông bà đến đây. Họ có nhiều đồ cổ cất trong kho. Ngôi nhà đẹp nhưng ấm cúng, vừa trang trọng vừa tươi vui. Khắp nơi đều có những thứ rất có ý nghĩa với cô, thậm chí có những tác phẩm nghệ thuật do các em ở trung tâm thực hiện. Đồ đạc pha trộn giữa xưa và nay, có thứ đắt tiền mà cũng có thứ vô giá do các em làm nên, hay những đồ vật kỳ lạ do cô mang về trong những chuyến du lịch. Nhà bếp rộng lớn thoải mái, còn phòng ăn thì nhỏ, bình thường, tường sơn màu gạch, có treo những bức hình vẽ cảnh đi săn ở Anh, đây là những bức hình của ông nội cô. Trên lầu, phòng ngủ của cô rộng, đầy ánh sáng mặt trời và có phòng dành cho khách. Cô dùng tầng trên hết để làm nơi làm việc. Cô dẫn chàng đi xem phòng làm việc của cô, chàng rất ấn tượng, rồi sau đó họ xuống nhà bếp ở dưới lầu.

Em không mời ai đến chơi hết, vì lý do dễ hiểu rồi. - Cô buồn bã nói - Em muốn thỉnh thoảng có người đến ăn ở đây cho vui, nhưng em không thể mời được. - Cô sống giả vờ nghèo khổ, và có vẻ bí mật. Charlie nghĩ Carole rất cô đơn, giống như chàng, mặc dù lý do khác nhau. Cô còn bố mẹ, nhưng cô không thích họ hay gần gũi họ. Họ không có tình cảm gắn bó với cô. Còn chàng thì không có ai. Cả Charlie và Carole theo cách nào đó đều sống trong cảnh cô đơn.

Cô mời chàng uống socola nóng và họ ngồi vào bàn ăn ở bếp để uống, trong khi bên ngoài trời tối đen. Chàng nói chàng không thích những ngày nghỉ lễ vì rất sợ những ngày này. Cô không hỏi kế hoạch của chàng như thế nào, vì cô nghĩ còn quá sớm chưa hỏi được. Charlie đề nghị đốt lò sưởi, và khi lửa trong lò đã cháy, họ ngồi trên ghế nệm dài trong phòng khách nói chuyện hàng giờ. Cuộc sống của họ như những mảnh vụn rời rạc rải rác khắp nơi, bây giờ họ nhặt lại xếp thành bức tranh tổng thể.

Quá tám giờ Carole đề nghị nấu gì cho chàng ăn tối. Chàng lịch sự đề nghị đưa cô đi ăn ở ngoài nhưng trời bắt đầu rơi tuyết, nên cả hai đều đồng ý rằng ở nhà có lẽ thoải mái hơn nhiều. Cuối cùng, họ làm mì sợi và trứng

chiên để ăn. Họ cùng đứng ở một bên lò lửa, bột mì Pháp, pho mát và xà lách có sẵn một bên. Khi bữa ăn nấu xong, cô kể chuyện vui và hai người cười sung sướng. Chàng kể cho cô nghe những nơi xa lạ mà chàng đã đi du thuyền đến thăm. Khi họ trở lại phòng khách, chàng ôm cô trong vòng tay, hôn cô, rồi chàng cười thoải mái.

Anh cười cái gì đấy? - Cô hỏi, lòng hơi lo lắng.

Anh nghĩ về buổi lễ Halooween, mặt em tô xanh, trông rất tức cười. - Hôm ấy chàng hôn cô lần đầu tiên, cả hai đều nhớ rất rõ. Rồi sau đó chuyện tình của họ tan vỡ một cách thảm hại.

Không vui bằng cái đuôi sư tử của anh chống ngược lên trời. Những đứa bé cứ nói mãi về cái đuôi, chúng rất thích nó. Chúng nói anh rất đẹp trai, cho nên Gabby cứ lẻo đẻo theo anh khắp nơi. - Hôm đó họ không đến trung tâm, Carole nói ngày hôm sau cô sẽ đến. Charlie nói chàng muốn đi với cô. Chàng nhớ các em bé, nhất là Gabby - Em nói với nó anh đi xa. - Chàng gật đầu. Chàng nhớ tất cả, nhưng nhớ Carole nhất. Rồi chàng hôn cô lại và cô nhìn vào mắt chàng. Trong mắt chàng có cái gì đấy rất dịu dàng, rất yên lành đến nỗi cô cảm thấy như mình đã về đến tổ ấm - Anh muốn lên lầu không? - Cô hỏi chàng, giọng âu yếm, và chàng gật đầu. Chàng lặng lẽ đi theo cô lên phòng ngủ ở trên lầu, không nói một lời với cô, rồi chàng đứng yên nhìn cô một hồi thật lâu.

Em có sao không? - Chàng không muốn thúc giục cô. Chàng nhớ cô đã miễn cưỡng nhận lời đi chơi với chàng. Chuyện ấy chỉ mới xảy ra cách đây hai tháng thôi. Trong thời gian này có rất nhiều chuyện đã xảy ra, và bốn tuần xa chàng đã khiến cô nhận ra mình đã yêu chàng. Cô muốn nắm lấy cơ hội may mắn này.

Cô gật đầu trả lời chàng, và họ nằm vào chiếc giường rộng lớn của cô. Mỗi khi nằm ngủ một mình, cô nằm lọt ở giữa. Bây giờ cô nằm bên cạnh chàng, cảm thấy như thể họ đã ngủ với nhau từ trước rồi. Họ làm tình với nhau rất thoải mái, vừa đam mê vừa êm dịu. Cả hai đều muốn được làm tình như thế này, do thân mật hơn là do nhu cầu. Họ cùng nhau chia sẻ niềm

hoan lạc. Đêm đó ngoài cửa sổ phòng họ cảnh tuyết rơi giống như trong bức thiệp chúc mừng Giáng sinh, và họ nằm trong vòng tay nhau ngủ ngon như những đứa trẻ.

Chương 20

Gray và Sylvia thoải mái vào ngày cuối tuần của lễ Tạ ơn. Bà đến phòng trưng bày vào hôm thứ Bảy, bà có nhiều việc lật vật phải làm ở đấy. Gray đến phòng làm việc để vẽ và vào ngày Chủ nhật họ ngồi trên giường với tờ New York Times vương vãi chung quanh, trong khi ông dạy bà trò chơi ô chữ, rồi cuối cùng họ làm tình và đi ngủ.

Họ không nghe tin gì của Charlie từ bữa ăn tối lễ Tạ ơn đến giờ. Họ hy vọng chàng nghe theo lời khuyên của họ, nhưng không biết chàng có làm không. Sáng Chủ nhật, tuyết rơi phủ kín mặt đất một lớp dày mười phân, tối đó Sylvia nấu ăn, trong khi Gray đọc sách ở phòng khách. Trong bữa ăn họ nói chuyện linh tinh, không có gì quan trọng, rồi bỗng Gray hỏi bà khi nào các con bà về nhà. Ông không hề hỏi bà chuyện này cho đến khi ấy, và khi hỏi, trông mặt ông có vẻ lo lắng. Bà biết ông lo sợ việc gặp các con bà, và sợ chúng sẽ bất bình việc hai người yêu nhau.

Chắc vài ngày trước lễ Giáng sinh, Gilbert nói về vào ngày 23, còn Emily thường không nói rõ. Nó sẽ đáp máy bay về nhà vào giờ phút chót, bay về như cơn bão. Nó thường làm thế.

Chính thế anh mới sợ - Gray lo lắng đáp - Sylvia à, anh không biết ý kiến ấy có hay không?

Sao, việc các con em về ăn Giáng sinh phải không? Anh đùa à? - Bà kinh ngạc vô cùng. Các con bà là lẽ sống của bà, mãi mãi như thế. Bà không thể bảo chúng đừng về vì có ông - Anh nói sao?

Ông hít mạnh vào một hơi rồi đáp:

Anh nói rằng không biết anh có đủ can đảm để gặp chúng không. Anh nghĩ trong lúc chúng về đây, anh nên ở tại nhà anh. - Tại nhà bà ở dưới lầu có một phòng làm việc nhỏ, khi các con bà ở nhà, chúng dùng phòng này để làm việc. Khi các con bà đi khỏi, bà dùng phòng này để cất đồ đạc. Cho nên

bà nghĩ, không có lý do gì mà Gray không ở lại với bà, mấy tuần trước đây bà đã nói như thế với ông rồi.

Anh yêu ơi, chúng sẽ yêu anh thôi. - Sylvia nhẹ nhàng đáp, cố xua tan nỗi lo sợ của ông.

Anh không thích trẻ con.

Chúng không phải trẻ con, chúng là người lớn rồi.

Em nghĩ như thế thôi. Con là con, dù chúng tám mươi anh vẫn xem chúng là con của em. Nếu có bà mẹ 100 tuổi có bạn trai, thì con của bà ta 80 tuổi cũng sẽ bực tức như thường, quy luật là như vậy. - Ông nói với vẻ tin tưởng.

Vớ vẩn, chúng không gây khó khăn gì cho Gardon và chúng còn trẻ. - Gardon là người tình trước của bà đã qua đời - Hãy tin em đi, chúng đã lớn và anh sẽ yêu chúng.

Có lẽ không. - Ông buồn rầu nói. Bà nhìn ông, lo lắng.

Anh nói gì? - Bà nghĩ tình hình có vẻ căng thẳng hơn dự kiến của bà. Bà biết ông ngại con nít, nhưng không ngờ ông lo sợ đến mức này.

Anh thấy việc tiếp xúc giữa anh và chúng sẽ làm cho anh căng thẳng. Khi chúng ta ở với nhau, anh rất thoải mái. Nhưng khi anh lôi các con vào giữa chúng ta, anh thấy lo sợ, bồn chồn trong lòng.

Lạy Chúa, anh điên rồi, Gray. Chúng chỉ ở đây vài tuần thôi. - Bà sẽ đưa chúng đi trượt tuyết vào ngày sau lễ Giáng sinh, và bà muốn Gray cùng đi. Chúng đã biết bà có người mới, hình như chúng vui vẻ về chuyện này. Chúng biết bà sống cô độc sau khi Gardon chết.

Có lẽ anh sống riêng, để cho mấy mẹ con em đoàn tụ cho đến ngày chúng đi. - Ông nói, vẻ cương quyết. Sylvia tức giận, đau khổ và kinh ngạc vô cùng.

Em nói rõ ý của anh là như thế này - Bà nghiêng răng nói - Anh không muốn gặp các con em, và anh không muốn gặp em cho đến khi chúng đã đi

rồi, phải như thế không? Em nói như thế có đúng không?

Phải, đúng. Em có thể đến thăm anh ở nhà anh bất cứ khi nào em muốn.

Thôi dẹp - Bà đáp, rồi đi qua đi lại giữa phòng - Tôi sẽ không giao du với người không muốn gặp các con tôi. Chúng rất tuyệt vời, tôi yêu chúng. Tôi cũng yêu anh, Gray, chúng là máu thịt của tôi. Anh yêu tôi thì phải yêu chúng.

Anh chỉ yêu em thôi. - Ông đáp, vẻ hoảng hốt. Ông không ngờ bà có phản ứng quyết liệt như thế - Anh không muốn bị đẩy vào tình trạng mà anh nghĩ anh không giải quyết được. Anh không thể gặp các con em. Anh không muốn có con và anh cũng không muốn gặp con của người nào khác.

Vậy thì anh đi chơi với người đàn bà nào không có con đi.

Có lẽ như vậy. - Ông đáp, mắt nhìn xuống chân mình.

Anh quyết định như vậy khi nào? - Bà bối rối trước những lời ông nói. Bà không ngờ ông vô lý như thế.

Khi em nói các con em sẽ về nhà ăn lễ Giáng sinh. Anh nghĩ anh sẽ rút lui êm thấm vài tuần.

Thế hè sắp đến thì sao? Anh cũng không đi châu Âu với tôi à? - Bà muốn đi chơi với ông, nhưng lý do ông đưa ra thật kỳ quặc, thậm chí còn nhỏ nhen, ông không muốn gặp các con bà, mà với bà chúng rất quan trọng - Tôi muốn anh đến trượt băng với chúng tôi. - Bà nói, vẻ thất vọng. Bà đã thuê một ngôi nhà đẹp ở Vermont.

Anh không muốn trượt băng. - Ông đáp.

Tôi cũng không, nhưng chúng trượt. Chúng tôi thường đi với nhau rất vui.

Năm nay em cũng đi với chúng như mọi năm đi còn anh không đến đó.

Anh là đồ tồi! - Bà đáp, bước nhanh vào phòng ngủ, đóng cửa thật mạnh. Hai giờ sau bà đi ra, ông đã về nhà mình, ngủ đêm ở đấy sau ba tháng vắng

mặt. Thật là kinh hoàng, bà gọi cho ông, ông nói bận làm việc, không nói chuyện.

Mẹ kiếp! - Bà thốt lên với mình, bước đi bước lại trong phòng. Bà không biết làm sao thuyết phục được ông. Bà nghĩ về thời thơ ấu của ông, nó quá buồn và những người trong gia đình ông đều không bình thường cho nên ông mới có mặc cảm như vậy. Bà không ngờ việc ấy có ảnh hưởng sâu sắc với ông như thế. Ông chỉ muốn ở bên cạnh bà nhưng lại không muốn gặp các con bà. Bà nghĩ, nếu bà quá căng thì việc này sẽ ảnh hưởng sâu đậm đến mối quan hệ của họ sau này. Bà không biết có nên để cho ông tự làm theo ý muốn, để ông tu tỉnh lại hay cương quyết ra tối hậu thư cho ông. Chẳng nào, bà cũng rất dễ mất ông.

***

“Ba chàng lính ngự lâm pháo thủ”, như Sylvia đã gọi họ, gặp nhau ăn tối tại nhà hàng Trung Quốc hai tuần trước ngày Giáng sinh. Tất cả đều bận rộn, căng thẳng. Charlie nói chàng có rất nhiều việc phải làm ở cơ sở trước khi đi trên du thuyền. Khách hàng của Adam đều có hành động điên khùng, anh sắp đi Vegas để dự buổi đấu giành huy chương của một khách hàng vào cuối tuần này. Còn Gray thì có vẻ rất buồn bã.

Cặp uyên ương vui vẻ chứ? - Charlie hỏi đùa khi họ bắt đầu ăn. Gray chỉ lắc đầu - Tại sao lại lắc đầu?

Tại vì Sylvia và tôi không nói chuyện với nhau. Chúng tôi đã căng với nhau hai tuần nay, từ sau lễ Tạ ơn.

Chuyện gì thế? - Charlie ngạc nhiên hỏi - Khi tôi đến nhà anh chị, hai người vui vẻ kia mà. - Họ rất tuyệt vời chứ không chỉ vui thôi.

Tôi không chịu được con cái.

Tôi hiểu rồi - Charlie cười - Đây là lĩnh vực của Adam. Những người con của bà ấy đã lớn, 22 tuổi cả rồi, Sylvia rất đáng mến, bà ấy không có con nhỏ.

Không, bà ấy có. Tôi không muốn gặp các con bà ấy. Chúng sẽ về nhà ăn lễ Giáng sinh, nên tôi không thể đến đấy. Gặp chúng, tôi sẽ nổi điên. Mỗi lần tôi gặp không khí gia đình, tôi loạn thần kinh cho nên tôi rất buồn. Tôi không muốn gặp con cái Sylvia, tôi yêu bà ấy, nhưng không yêu chúng.

Ôi, bậy. Bà ấy nói sao về chuyện này? - Charlie lo lắng hỏi.

Không nói nhiều. Bà ấy tức giận. Tôi nghĩ bà ấy cảm thấy đau đớn. Bà ấy không nói gì đến vấn đề này nữa, nhưng tôi nghĩ nếu tôi không nhượng bộ, thì chuyện tình cảm của chúng tôi sẽ tan vỡ. Nhưng tôi nhất quyết sẽ không nhượng bộ. Tôi có lòng tự trọng và có những nguyên tắc riêng. Tôi rất dị ứng với cuộc sống gia đình.

Ngay cả gia đình bà ta à? - Charlie hỏi.

Đúng - Gray khẳng định - Họ sẽ đi Vermont sau Giáng sinh, - Ông nói như thể họ sẽ đáp tàu không gian để đến một tinh cầu khác - để trượt băng. - Ông nói tiếp, giọng mỉa mai.

Anh có thể vui chơi thỏa thích với họ.

Không, tôi không đi. Có lẽ các con bà ấy không dễ thương như Sylvia nghĩ. Mà dù chúng có dễ thương, tôi cũng khó chịu. Tôi không muốn hòa đồng với gia đình bà ấy, mà chỉ muốn quan hệ với bà ấy thôi. - Nhưng ông biết, nếu ông cương quyết như vậy thì tình yêu của họ sẽ tan vỡ. Gray nghĩ là ông không có sự lựa chọn nào khác, và Charlie buồn cho cả hai. Chàng biết việc các con Sylvia về ăn lễ rất quan trọng với bà. Bà rất tự hào về các con, và cũng rất yêu Gray.

Tôi hy vọng hai anh chị sẽ nhân nhượng nhau -Charlie dịu dàng nói - Nếu hai người không chịu nhường nhịn nhau, thì quá bậy. - Gray rất hạnh phúc từ khi ông ở với bà. Rồi chàng nói với ông và Adam về Carole. - Tôi đã nghe lời anh khuyên, - Chàng hãnh diện nói - tôi hy vọng anh nên nghe lời khuyên của tôi mà nhường Sylvia một chút. Tôi nghĩ nếu anh không nhường nhịn, anh sẽ ân hận đấy.

Tôi tin chắc tôi sẽ ân hận. - Gray đáp, vẻ cam chịu. Ông sẵn sàng chịu

trả giá cho quyết định của mình. Nếu cần, ông sẵn sàng mất Sylvia còn hơn gặp con bà, và hòa hợp với chúng.

Tôi có tin này muốn nói - Adam lên tiếng, về e ngại. Hai người kia bèn nhìn anh - Anh nhớ Maggie không, cô gái chúng ta gặp hôm xem buổi diễn của Vana ấy? - Anh hỏi Charlie, và chàng gật đầu - Cô ấy vừa dọn đến ở tại nhà tôi. - Hai người bạn nhìn anh, anh vừa bối rối vừa tự hào.

Cô ta sao? - Charlie hỏi. Chàng nhớ tối đó cô ta ra sao, chàng cảm thấy tội nghiệp cho cô. Cô ta có vẻ là người dễ thương nhưng ngờ ngác, lạc lõng - Anh à? Người “Không-bao-giờ-để-cho-mình-bị-trói-buộc-mà-phải-tự-do-để-có-nhiều-phụ-nữ” à? Chuyện xảy ra như thế nào? Cô ta có vẻ không phải đối tượng của anh, nhưng biết đâu? Cô ta đã làm gì đấy để cải hóa anh.

Maggie đang học dự bị luật lớp ban đêm và tôi nghĩ là có thể giúp cô ấy. - Anh nói, cố tỏ ra thản nhiên. Hai người bạn há mồm ngạc nhiên rồi reo mừng vui sướng.

Cố làm thế cho người khác đi.

Được rồi, được rồi... tôi thật sự thích cô ấy... yêu cô ấy... Ai biết được con tim? Mới hẹn hò đi chơi với nhau, rồi dùng một cái, tôi nhớ nhưng, không muốn vắng mặt Maggie. Tôi chưa nói cho cô ấy biết, nhưng tôi sẽ đưa Maggie đi Vegas chơi vào cuối tuần này. Cô ấy chưa bao giờ đến đó. - Maggie chưa bao giờ đi đâu, và anh định sẽ dẫn cô đi nhiều nơi.

Anh đã nói với cô ta về chiếc du thuyền chưa? - Charlie hỏi. Adam sẽ bay đến St. Barts để gặp Charlie trên du thuyền vào 26 tháng 12 như mọi năm, sau khi đã ăn lễ Giáng sinh với các con.

Adam lắc đầu, làm ra vẻ không quan tâm.

Tôi định sẽ nói với cô ấy sau khi đã nghỉ cuối tuần này. - Anh hy vọng Maggie sẽ sung sướng sau khi đã nghỉ cuối tuần, đến nỗi cô sẽ không ham đi chơi trên du thuyền nữa. - Tôi sẽ không thay đổi gì hết. Chúng ta đã có những cuộc du lịch như thế suốt mười năm nay. Anh đã nói cho Carole biết chưa?

Chưa, nhưng tôi sẽ nói. Tôi không thích các ngày lễ.

Còn tôi không thích con nít. - Gray nói, tiếp lời Charlie.

Anh có muốn đến St. Barts với chúng tôi không? - Charlie hỏi - Nếu anh không đi nghỉ lễ với Sylvia, thì đi với chúng tôi.

Tôi cũng không thích biển Caribê - Ông ngại ngần đáp, rồi cười gượng - Lạy Chúa, ta có đủ chỗ máy bay cho cả ba người cùng đi. - Nhưng dĩ nhiên phải tốn kém. Không có ai đi xa mà không tốn kém. Tất cả phải trả tiền chí phí.

Tôi không thích hôn nhân. - Adam nói chêm vào và cười.

Sang năm vào giờ này hãy nói lại xem - Charlie nói và cười anh - Đây, tôi đã nghĩ anh là người không bao giờ chịu sống yên thân với người phụ nữ nào hết. Các cô khác đang vui chơi với anh sẽ ra sao? - Chàng hỏi cho biết. Adam thường đi chơi với không dưới bốn cô một tuần, thường là năm cô và có lần tới bảy cô.

Tôi sẽ bỏ hết để sống với cô ấy - Anh có vẻ bẽn lẽn - Cô ấy không có ai để làm thế. Hóa ra cô ấy sắp đi học đại học. Tôi cứ ngỡ cô ấy có bạn trai. Thú thật với các anh, tôi đã nổi điên khi nghĩ cô ấy đi chơi với người khác. Và tôi nhận ra mình đã yêu Maggie. Hiện tôi đang sống với cô ấy.

Tôi chỉ ở lại đêm với Sylvia thôi - Gray nói cho họ biết - Tôi vẫn không sống với bà ấy. - Ông tự hào vì đã không chịu chung sống với bà.

Như thế có nghĩa là anh vẫn sống lông bông, không có nơi cố định mà trú chân. - Adam giải thích cho ông hiểu - Và nếu anh không gặp các con bà ấy, anh sẽ không ở lại với bà ấy nữa. Tôi nghĩ như thế đấy, đây là vấn đề rất quan trọng cho Sylvia. Đối với tôi cũng rất quan trọng. Nếu người phụ nữ nào yêu tôi mà không chịu gặp các con tôi, tôi sẽ rất bực mình. Chuyện này có thể làm cho tình yêu tan vỡ. - Gray cũng nghĩ như thế, nhưng ông vẫn lắc đầu.

Các con anh đã gặp Maggie chưa? - Charlie hỏi Adam.

Chưa. Nhưng chúng sẽ gặp. Và lại, tôi cũng chưa gặp chúng. Hôm lễ Tạ ơn, tôi đã không gặp chúng. Tôi đến nhà bố mẹ, ngồi nghe họ đổ lỗi cho tôi này nọ, tôi bực mình đứng dậy và ra về trước bữa ăn trưa. Tôi nghĩ thế nào mẹ tôi cũng làm dữ, nhưng bà đã không nói gì. Không những thế bà lại còn tốt với tôi, mỗi khi tôi gọi, bà trả lời rất lịch sự.

Bố anh nói sao? - Chàng hỏi.

Ông ngủ.

Thì giờ còn lại trong bữa ăn trôi qua bình thường. Họ nói về chính trị, công việc, đầu tư, nghệ thuật. Gray sắp mở triển lãm tranh vào tháng Tư, nhưng họ đã bán ba bức của ông treo trong phòng trưng bày. Sylvia đã tổ chức phòng trưng bày cho ông, nhờ bà ông mới có phòng trưng bày ấy. Rồi Adam và Charlie nói họ sẽ vui chơi hai tuần trên chiếc Blue Moon. Họ khích lệ Gray đến tham gia với họ, nhưng ông không muốn. Ông nói có nhiều việc ông phải làm để chuẩn bị cho buổi triển lãm.

Như mọi khi, họ là khách rời khỏi nhà hàng cuối cùng, họ đã uống rất nhiều. Ba người không ai uống quá độ, nhưng khi vui với nhau họ quên thông lệ đó và đã phá rào, nên uống rất nhiều.

Tối đó Gray về nhà mình, còn Adam khi về nhà, Maggie đã ngủ. Charlie về nhà, cười thầm vui sướng vì chàng nghĩ đến những tuần chàng vui chơi trên du thuyền. Chàng sẽ đi trước lễ Giáng sinh bốn ngày. Đây là cách hay nhất để chàng trốn tránh lễ Giáng sinh.

Chương 21

Sáng hôm sau, Adam nói với Maggie về ngày nghỉ cuối tuần ở Las Vegas, cô rất sung sướng. Cô nói sẽ mang theo sách vở để bất cứ khi nào Adam bận là cô học. Cô bá lấy cổ anh sung sướng, không tin mình có được may mắn như thế này. Họ sẽ bay trên máy bay của anh.

Rồi bỗng cô nhìn anh với vẻ hết hoảng.

Em sẽ mặc gì? - Bây giờ cô sống với anh, không còn cảnh đến lục tủ áo của các cô ở cùng nhà, nhưng cô không có gì để mặc cho thích hợp. Adam đã nghĩ đến chuyện đó, anh cười, thấy cái thẻ tín dụng cho cô.

Đi mua hàng đi. - Anh rộng lượng nói. Cô đứng nhìn tấm thẻ một lát, rồi trả lại cho anh.

Em không làm thế. - Cô buồn rầu nói - Em nghèo thật đấy, nhưng em không bán thân nuôi miệng. - Cô biết những người phụ nữ khác đã làm như thế với anh, còn cô, dù sao cô cũng không đến nỗi thế. Ngày nào đó cô sẽ làm ra tiền. Còn trong lúc chờ đợi, cô cố xoay xở đủ sống và còn dư với đồng lương cô làm ở Pier 92 với tiền boa của khách - Cảm ơn anh yêu. Em đã có tiền để sắm sửa. - Anh biết cô có tiền sắm sửa, nhưng anh vẫn đau xót cho cô. Anh muốn giúp đỡ cô rất nhiều, nhưng cô không để anh làm. Anh kính trọng cô vì việc này. Cô khác xa với những người phụ nữ mà anh từng gặp.

Họ sẽ lên đường đi Vegas vào chiều thứ Sáu, cô quá phấn khích, sung sướng ra mặt. Cô quàng tay quanh cổ anh và cảm ơn anh. Anh thích làm những việc như thế cho cô. Anh mong đợi đến lúc đưa cô đi khắp nơi, giới thiệu cô với mọi người. Anh muốn làm sao để đền bù cho cô thời gian khổ cực trước đây, và cô luôn luôn cảm ơn anh, xem hành động của anh là điều ngoại lệ. Ngày nghỉ cuối tuần tiếp theo, sau chuyến du lịch đến Las Vegas, anh nói với cô anh muốn cô ăn mừng lễ Chanukah với anh và các con. Anh

nói với mẹ anh rằng họ sẽ không về nhà. Bây giờ mọi chuyện đã thay đổi.

Khi Charlie đến đón Carole đi dự lễ ra mắt của các thiếu nữ thượng lưu, Carole đang đợi chàng. Nàng đã làm cho Charlie hụt hơi khi chàng thấy nàng đi về phía mình. Nàng mặc chiếc áo dài xa tanh màu hồng, mang xăng đan cao gót màu bạc, tết tóc chân rết theo kiểu Pháp rất đẹp. Nàng mượn áo khoác lông chồn trắng của mẹ, và mua áo dài ở tiệm Bergdorf. Nhiều năm rồi nàng không đến tiệm này. Nàng đeo đôi hoa tai bằng kim cương và chiếc vòng tay kim cương, những thứ này là của bà nội nàng, tay xách chiếc ví nhỏ bằng bạc và đeo cặp găng tay trắng dài nhỏ.

Charlie đứng sững nhìn Carole một hồi thật lâu. Chàng mặc áo đuôi tôm, thắt cà vạt trắng. Hai người tạo thành một cặp rất đẹp mắt.

Họ đi vào phòng khiêu vũ tại nhà hàng Waldorf Astoria, đầu ngẩng cao. Trông Carole khi ấy rất đài các, khác xa người phụ nữ mặc quần jeans đi giày Nikes mà chàng đã gặp ở trung tâm, hay cô gái tô mắt xanh lục đội tóc giả vào lễ Halloween. Chàng rất vui và sung sướng khi đi với nàng trước công chúng, cũng như sánh vai cùng nàng khi mặc áo quần đẹp, thơm tất.

Họ đi qua hàng người tiếp khách và gặp tất cả các thiếu nữ mới trưởng thành. Carole nhớ lại ngày mình được giới thiệu ở đây. Nàng nói nàng sợ đến chết, nhưng cuối cùng, dù lo sợ, nàng cũng vui vẻ cùng mọi người.

Khi chàng cùng nàng nhảy vũ điệu Waltz êm dịu, chàng nói:

Anh chắc khi em làm lễ ra mắt, em đẹp lộng lẫy! - Về mặt chàng khi nói rất trang trọng - Nhưng bây giờ trông em còn lộng lẫy hơn. Tối nay em đẹp tuyệt vời - Chàng nói, giọng thành thực. Chàng nhảy rất đẹp, và nàng cũng vậy. Carole đã cố quên những buổi tiệc sang trọng như thế này, quên tất cả những gì thuộc về xã hội thượng lưu. Nhưng đêm nay nàng trở lại với thế giới cũ, dù chỉ là một đêm ngắn ngủi. Charlie biết chàng sẽ không đưa nàng thường xuyên đi dự những buổi tiệc như hôm nay và chàng không nghĩ đến chuyện đó. Chỉ thỉnh thoảng chàng mới làm như thế này thôi.

Trước giờ ăn, họ gặp bố mẹ nàng. Carole chỉ cho chàng thấy bố mẹ

nàng, hai người đi đến bàn, lịch sự chào họ. Ông bà đang ngồi với những người tiếng tăm ở New York, khi bố nàng thấy hai người, ông bèn đứng dậy. Ông cao, đẹp, Carole có nhiều nét giống ông. Khi nàng giới thiệu họ, ông đưa tay bắt tay Charlie, mặt ông có vẻ như là tạc từ khối băng ra. Charlie đã gặp ông nhiều lần, nhưng chàng không biết ông ta có nhớ chàng không.

Tôi biết bố anh - Arthur Van Horn nghiêm trang nói - Chúng tôi đã ở Andover với nhau. Tôi rất buồn khi nghe tin tai nạn xảy ra. Chuyện này thật quá bi đát. - Carole nghe vậy sợ Charlie buồn nên cố lái câu chuyện sang vấn đề khác. Bố nàng đã nhắc lại một chuyện quá đau thương, ông thường làm như thế. Nàng giới thiệu chàng với mẹ, bà ngồi lặng lẽ, lạnh lùng, chỉ gật đầu và bắt tay chàng rồi nhìn quanh. Và thế là hết. Carole cùng Charlie trở về bàn của họ và nhảy thêm vài bản nữa trước khi ngồi vào bàn.

Trời, chuyện này hơi đáng sợ. - Charlie thú nhận về chuyện chàng gặp bố mẹ nàng, và Carole cười. Chào hỏi nhau là chuyện rất cần thiết, nhưng chàng không hề thích.

Đối với họ, thế là nồng nhiệt đấy. - Họ là hình ảnh rất cụ thể về xã hội thượng lưu - Em nghĩ mẹ em không bao giờ ôm ghì em hay hôn em. Bà thường đi vào phòng trẻ con khi bà cần xem gì, trông bà có vẻ như đi thăm các con vật trong sở thú, và bà sợ nếu ở lâu sẽ bị chúng tấn công, vì vậy bà không ở lâu. Em chưa bao giờ thấy bà ở lâu quá năm phút. Nếu em có con, em sẽ nằm trên nền nhà với chúng, chơi đùa với chúng, ôm chúng và hôn chúng cho đến khi chúng hét lên.

Mẹ anh cũng thế, cũng có cung cách như em nói em muốn làm cho các con mình. - Cái chết của bà đã làm cho chàng quá đau buồn. Bà luôn nói bà rất yêu chàng, và chị Ellen cũng thế. Bố chàng là người cố vấn cho chàng, là người bạn thân của chàng cho đến khi ông mất. Ông là vị anh hùng của chàng. Thực ra ông là cả thế giới của chàng. Chàng nhớ bố có mái tóc đen nhánh như Clark Gable, và rất thích du thuyền. Có lẽ vì thế mà khi ông qua đời, Charlie đã mua du thuyền để vinh danh ông. Chàng muốn có những

chiếc du thuyền mà nếu bố chàng còn sống, ông sẽ đồng ý với chàng. Chàng nói với Carole rằng, kỳ lạ thay là chuyện mê du thuyền đã theo người ta đến lúc trưởng thành, và có lẽ suốt đời họ.

Anh nghĩ chúng ta lúc nào cũng muốn làm vui lòng bố mẹ. - Chàng nói khi họ ngồi vào bàn ăn.

Hai người vui vẻ suốt buổi tối, các thiếu nữ của buổi tiệc hôm nay đều xinh đẹp, đúng là lúc thích hợp để nhìn ngắm họ. Mới đầu, các cô khiêu vũ với bố, tay nắm bó hoa, mặc áo dài dạ hội trắng kiểu cọ rườm rà. Cảnh tượng như lễ cưới, và ngày trước, đây xem như lễ chuẩn bị cho hôn nhân. Các cô mới lớn này được giới thiệu với xã hội để họ tìm chồng. Cuối buổi lễ, họ thay áo quần, mặc váy ngắn để đi phòng trà ca nhạc với bạn bè.

Cơ bản, em không đồng ý với lễ này, - Carole nói với chàng - vì bất bình về mục đích của nó. Nhưng thật ra, lễ này chẳng có ý nghĩa gì nhiều, nó không làm cho ai đau đớn. Nó chẳng quan trọng gì, nhưng nhờ thế mà thanh thiếu niên có cơ hội để vui chơi; Vậy tại sao không tổ chức? - Chàng vui sướng khi thấy Carole có quan niệm như vậy. Khi họ đi về nhà nàng trên xe hơi chàng thuê để đưa nàng đi dự lễ, chàng nhìn nàng, lòng sung sướng. Buổi tối rất vui, cả hai người đều thoải mái - Cảm ơn anh đã đưa em đi dự lễ. - Nàng nói và cười với chàng. Chàng nghiêng người hôn nàng. Chàng nghĩ nàng là người phụ nữ xinh đẹp nhất chàng từng thấy, chàng rất tự hào về nàng, mặc dù hơi thất vọng về bố mẹ nàng. Chàng không tưởng tượng nổi nàng lại có thể lớn lên với hai người như thế. Chàng ngạc nhiên thấy nàng sống như thế mà vẫn bình thường, và chàng mừng là nàng không giống họ. Nàng nhiệt tình, có lòng thương người, dịu dàng chứ không như họ. Khi xe đến gần nhà nàng, nàng cười sung sướng với chàng và nói tiếp:

Em mong đợi được ăn Giáng sinh với anh. Em thích những ngày nghỉ lễ. Chắc ngày mai em sẽ đi mua cây Giáng sinh, và chúng ta có thể cùng trang hoàng. - Chàng nhìn nàng như bị tát vào mặt, không khí giữa hai người nặng nề một cách kỳ lạ. Chàng nghĩ phải nói sao cho nàng biết ý nghĩa của mình, nếu không chàng sẽ trở thành người dối trá. Chàng phải nói sự thật

cho nàng biết.

Anh sẽ vắng mặt vào hôm ấy. - Chàng nói, giọng nho nhỏ nhưng rất buồn.

Ngày mai anh không có mặt ở đây ư? - Cô ngạc nhiên hỏi, và chàng có vẻ rầu rĩ.

Phải. Không mừng lễ Giáng sinh. - Chàng đáp - Anh ghét những ngày lễ, ghét các thủ tục của ngày lễ. Anh không mừng lễ Giáng sinh nữa. Lễ quá buồn với anh, nên năm nào anh cũng đi du thuyền chơi vào dịp này. Anh sẽ đi chơi ba tuần. - Hai người im lặng nhìn nhau, Carole không tin nổi chuyện này.

Khi nào anh đi? - Nàng hỏi, vẻ mặt như bị chàng lấy gạch đập mạnh vào đầu. Chàng cảm thấy đau nhói trong lòng vì không thích làm nàng thất vọng. Nhưng có những việc chàng không thể không làm.

Tuần sau. - Chàng đau khổ đáp, nhưng lòng đã quyết.

Trước Giáng sinh à? - Chàng gật đầu.

Anh sẽ đi St. Barts với Adam. Đây là một thói quen đã có từ lâu. Hằng năm bọn anh thường đi như vậy. - Chàng nói như thể đây là cái có chính đáng, nhưng theo nàng thì hai người đều nghĩ không phải thế.

Anh ta bỏ đi không dự lễ với con à? - Giọng nàng tỏ ra bất bình. Nàng nghĩ làm thế quá ích kỷ.

Anh ấy đến sau lễ Giáng sinh. Anh thường đi trước một tuần.

Tại sao anh không đợi hôm sau rồi đi với anh ấy? Như vậy chúng ta có thể cùng mừng lễ Giáng sinh với nhau. - Carole nghĩ như thế rất hợp lý, nhưng Charlie lắc đầu.

Anh không thể làm thế. Anh hiểu mình. Anh muốn đi khỏi đây trước khi mọi người tỏ ra thương xót anh. Lễ Giáng sinh là dịp cho người ta đoàn tụ gia đình, nên anh không có ai hết.

Anh có em - Nàng đáp. Mặc dù nàng nghĩ còn quá sớm chưa thể nói thể với chàng, nhưng họ đã quan hệ với nhau, đã nói yêu nhau và lễ Giáng sinh rất quan trọng đối với nàng. Nhưng đối với Charlie, hình như thể vẫn chưa đủ, chàng cần nhiều hơn thế nữa.

Khi anh về, chúng ta sẽ làm nhiều chuyện vui. - Chàng nói để cho nàng yên lòng, nhưng nàng nhìn ra cửa xe, vẻ trầm ngâm.

Em không thể đi xa được. Em không làm gì vui được. - Nàng quay lại nhìn chàng - Em chỉ muốn được vui với anh. Em có nhiều việc phải làm, không thể bỏ các em nhỏ để đi chơi với anh khi anh trở về, vì anh không muốn mừng lễ Giáng sinh với em.

Không phải anh kiếm cớ để tránh em đâu. - Chàng đáp một cách khổ sở. Anh không thích hoàn cảnh ngày lễ mà thôi. Cảnh tượng ấy làm cho anh thấy lạc lõng, khổ sở. Ngay cả các em bé, chúng cũng không có được điều chúng muốn. Người lớn lập luận còn trẻ em phần đầu. Chúng ta nói dối về ông già Noel, làm sau này chúng thất vọng.

Có lẽ tình yêu thường làm ta thất vọng. - Cô nhìn thẳng vào mặt chàng và nói.

Anh hy vọng em có thái độ đúng đắn về vấn đề này. - Chàng nói. Khi xe dừng lại trước cửa nhà nàng, chàng có vẻ căng thẳng.

Em hy vọng anh sẽ ở đây. - Viễn tượng ăn lễ Giáng sinh với bố mẹ khiến nàng cảm thấy càng buồn bã hơn. Nàng định sẽ ở tại trung tâm mừng lễ với các em nhỏ, thì giờ còn lại sẽ vui với chàng. Như thế là quá đủ đối với nàng.

Chàng giúp Carole bước xuống xe, rồi đi với nàng đến cửa nhà. Lời tuyên bố của chàng về ngày lễ đã làm cho không khí trùng xuống, cho nên chàng lo sợ không dám hôn nàng. Mặc dù nàng không nói nhiều, nhưng giống như tình họ đã tan vỡ. Chàng sợ mọi việc sẽ rơi vào tình trạng đó. Nhưng chàng nghĩ không thể làm khác được.

Khi Charlia đưa Carole về nhà, chàng dụi dụi nói:

Ngày mai anh sẽ gọi cho em. - Chàng không ở lại, mà nàng cũng không mời. Nàng quá buồn về điều nàng vừa nghe được. Nếu chàng không ở nhà mừng Giáng sinh với nàng, tức là chàng không yêu nàng, rõ ràng như thế. Nếu chàng đi chơi ba tuần, tức là chàng cũng không mừng năm mới với nàng, và tương lai, nàng sẽ ở một mình thui thủi vào đêm giao thừa.

Chúc ngủ ngon. - Cô lặng lẽ nói rồi, hôn lên má chàng. Sau đó, chàng ra về. Nàng đứng nơi cửa sổ, nhìn theo chiếc Limousine đưa chàng về nhà.

Khi xe đã khuất, lời Carole nói hồi nay vẫn còn vang vọng trong đầu Charlie. “Có lẽ tình yêu thường làm ta thất vọng”. Câu nói quá chua xót, và có lẽ chàng đáng như thế. Nhưng lần này cả hai người đều thất vọng. Chàng mong nàng hiểu được nỗi lòng đau đớn của chàng, nhưng nàng đã không hiểu. Nàng mong chàng ở với nàng, còn chàng không thể ở lại được. Dù với giá nào, chàng cũng không thể ở lại để ăn Giáng sinh với nàng.

Chương 22

Ngày cuối tuần ở Las Vegas rất tuyệt, Maggie thích mọi thứ ở đây như hàng hóa trưng bày, các cửa tiệm, ánh đèn, sòng bạc, thậm chí cả trận đấu quyền Anh giành huy chương. Cuối cùng, Adam mua cho cô cái áo dài và áo khoác lông để cô mặc đi xem trận đấu quyền Anh. Cô dùng số tiền 50 đô-la của mình đánh bạc và thắng được 500 đôla. Cô rất sung sướng. Khi ngồi trên máy bay về lại New York, cô cảm thấy mình như công chúa, Adam nhìn cô cười thoải mái.

Anh sung sướng vì em vui vẻ. - Anh thích nuông chiều cô, thích ở với cô, thích phô trương cô. Trông cô rất đẹp trong chiếc áo dài mới và cái áo khoác lông.

Em rất vui. - Cô xác nhận, rồi cảm ơn anh rồi rít.

Khi máy bay sắp hạ xuống phi trường JFK, bỗng nhiên Maggie nhắc đến đêm giao thừa. Cô nói tối ấy mà ở Las Vegas thì chắc rất vui. Cô thích thành phố này. Cô thích nơi này, chứ không phàn nàn kêu ca về nó như mẹ anh.

Vâng, có lẽ lúc nào đó ta sẽ đi. - Anh đáp vu vơ.

Thế năm nay thì sao? - Cô hỏi, vẻ ngạc nhiên. Cô biết anh thường đến đây vì có máy bay, cho nên họ có thể đi bất cứ lúc nào muốn.

Anh không thể đi được. - Adam đáp, mặt nhìn ra cửa sổ, rồi, như Charlie, anh nghĩ anh phải nói cho cô biết. Không sớm thì muộn, anh phải nói và bây giờ là thời gian thích hợp - Năm nào anh cũng đi chơi xa với Charlie sau lễ Giáng sinh.

Anh muốn nói đi chơi như trai độc thân, du lịch và tìm cái mới lạ phải không? - Cô hỏi, vẻ thất vọng.

Phải, đại loại như thế. - Anh muốn chấm dứt chuyện đó ngay, nhưng cô

không muốn.

Anh đi đâu?

Đi St. Barts, trên du thuyền của Charlie. - Maggie trở mắt nhìn Adam với vẻ hốt hoảng.

Đến biển Caribê à? Đi trên du thuyền à? Anh đùa phải không?

Không, anh không đùa. Anh ấy ghét lễ Giáng sinh. Anh ấy đến đó một tuần trước khi anh đến. Anh đến sau khi đã ăn Giáng sinh với các con. Năm nào anh cũng làm thế.

Phải, rồi sao nữa? Ngủ với các cô lãng mạn ở vùng Caribê phải không?

Trước đây thì như vậy, bây giờ thì không, anh đã có em rồi. - Anh thản nhiên đáp. Nhưng anh không muốn gây gổ với cô. Anh cũng không muốn thay đổi kế hoạch. Những chuyến đi chơi với Charlie đã thành truyền thống, rất có ý nghĩa với anh.

Anh không mời em đi theo với anh à? - Cô hỏi, vẻ dữ dội như sắp ném cái gì vào mặt anh. Nhưng may cho anh, gần đây không có gì có thể ném được.

Maggie, anh không mời được, đó là du thuyền của Charlie, anh ta sống một mình. Đây là chuyện của những kẻ độc thân.

Độc thân con khỉ. Tôi biết các ông độc thân làm gì rồi. Anh đã sống bê bối cho đến khi gặp tôi.

Charlie không như thế. Anh ấy rất đứng đắn. Hiện anh ấy cũng có bạn gái rồi.

Cô ta có đi không? - Maggie nghi ngại hỏi, và Adam lắc đầu.

Không, chỉ có Charlie và anh thôi.

Đi bao lâu?

Hai tuần. - Anh nháy mắt khi thấy vẻ mặt của cô.

Hai tuần? Anh nghĩ tôi ngồi đây chờ anh đi chơi, sẵn gái hai tuần à? Nếu anh nghĩ thế thì anh điên rồi.

Đừng dọa tôi - Anh đáp, giọng giận dữ - Tôi biết cô buồn, nhưng tôi không thể không đi được. Tôi không thể để cho Charlie thất vọng. Tôi cũng không thể yêu cầu Charlie để cho cô đi theo. Làm thế sẽ rất kỳ cục vì anh ấy mong tôi đến một mình thôi.

Tốt, vậy hãy đón giao thừa vui vẻ với anh ta đi, chắc có lẽ hai người sẽ hôn nhau. Anh ta đồng tính phải không?

Ôi lạy Chúa! Chúng tôi là bạn bè. Mỗi năm chúng tôi đi chơi hai lần như thế. Anh xin lỗi chuyện này xảy ra đúng vào đêm giao thừa, nhưng anh đâu biết có em đến. Anh xin lỗi vậy.

Sang năm có khác không?

Có thể. Anh không biết. Anh không thể hứa chuyện năm sau được. Cứ đợi xem tình hình như thế nào đã. - Anh cố tỏ ra bình tĩnh. Chỉ nghe cô nói thôi, anh đã thấy đau đầu rồi.

Tôi nói cho anh biết tình hình sẽ đi đến đâu. Nếu anh nghĩ rằng anh sẽ bỏ tôi để đi nghỉ lễ một mình, đi chơi xa với bạn bè, thì tình hình sẽ xuống dốc trầm trọng. Nếu anh không muốn nghỉ lễ với tôi, tốt thôi, nhưng anh sẽ bị mọi người khinh chê vì đã không tôn trọng tình yêu, đã ném tình yêu xuống đồng bùn. Vì những người yêu nhau thường nghỉ lễ với nhau, nhất là vào đêm giao thừa.

Cảm ơn em đã cho anh biết điều ấy. - Anh ôm đầu vì đau và cô không quan tâm đến anh. Cô giận anh - Đây, chúng ta đã vui chơi thoải mái ở Las Vegas, đừng làm hỏng chuyện ấy. Anh muốn em gặp các con anh vào tuần sau. Anh yêu em. Anh muốn chuyện này được thực hiện tốt. Anh phải vắng hai tuần. Em không vui về chuyện này được ư?

Người có tư cách không ai bằng lòng một chuyện như thế này. Anh không bắt buộc phải đi. Cô bạn gái của Charlie nói sao?

Anh không biết. - Adam bực bội đáp.

Tôi cam đoan chị ta cũng không thích chuyện này.

Chuyện cãi vã nhau về việc không cùng nhau đón giao thừa kéo dài giữa hai người cả tuần lễ. Maggie cố bỏ chuyện này sang một bên để gặp các con của Adam vào ngày cuối tuần tiếp theo. Sau những động tác thăm dò ban đầu, chúng thấy mến cô, còn cô cũng rất thương chúng. Adam sung sướng vô cùng. Bốn người cùng đi trượt băng với nhau, Maggie dẫn Amanda đi mua quà Giáng sinh cho Adam. Hai đứa con anh giảng giải cho cô biết về lễ Chanukah. Cô còn chỉ cho Amanda cách trang điểm, cách nướng bánh quy với Jacob, và cho cậu biết vài mảnh lời về con gái. Họ nghĩ cô là người rất thích hợp cho họ, còn trẻ để vui chơi với họ, và lớn đủ để dạy bảo họ. Adam cứ sợ các con sẽ chống đối cô, nhưng đã không xảy ra chuyện đó. Khi hai con anh ra đi, ba người đã trở thành bạn bè với nhau. Rồi cuộc cãi lộn giữa hai người lại tiếp tục. Cuộc đình chiến chỉ kéo dài trong ngày cuối tuần thôi.

***

Sau ngày dự lễ ra mắt của các thiếu nữ con nhà thượng lưu, Charlie và Carole đi ăn tối với nhau thêm hai lần nữa, và lần nào không khí giữa họ cũng lạnh lùng tẻ nhạt. Buổi đầu nàng không đả động gì đến chuyện chàng đi chơi trên du thuyền, nhưng lần hai nàng hỏi chàng có thay đổi kế hoạch hay không, chàng lắc đầu.

Anh không thể thay đổi được, Carole à. - Nàng gật đầu và không nói gì. Chàng muốn ngủ đêm với nàng tại nhà nàng, nhưng không dám hỏi, bèn về nhà. Chàng có cảm giác rằng nếu chàng cứ đi vào ngày Giáng sinh, thì khi về chắc mối tình của họ sẽ tan vỡ. Nàng không hiểu tại sao chàng lại ra đi vào tuần đầu tiên trước ngày Giáng sinh. Theo nàng thì chàng đi trước ngày ấy thật vô lý, vì chàng có thể đi với Adam vào ngày hai mươi sáu. Chàng không lý giải cho nàng biết, cứ nhất quyết làm như thế. Nàng thấy không thể nói gì với chàng được nữa.

Adam gọi cho Charlie tại văn phòng vào hôm trước khi chàng lên đường. Charlie đang bận thu xếp công việc cho xong trước ngày rời khỏi thành phố. Adam nói văn phòng của anh cung rất bề bộn công việc.

Giờ này trong năm, các khách hàng của tôi đều tan rã. Nếu hôn nhân của họ không tốt, họ quyết định ly dị. Nếu các cô tình nhân của họ dở hơi, họ phải lo chấn chỉnh lại. Nếu con họ điên, họ sẽ đi ở tù. Nếu cô ca sĩ không ưa hợp đồng, cô ta sẽ xé đi. Một nửa lực sĩ của tôi đều say vào những ngày nghỉ lễ, rồi đi chơi và hiếp dâm ai đấy. Có nhiều chuyện rất vui. Tôi thích thời gian này trong năm. - Adam có vẻ rất căng.

Tôi cũng thế. - Charlie cười. Mặc dù Carole phản đối việc chàng đi chơi, nhưng chàng vẫn quyết định đi, mong đợi chuyến du lịch của họ - Tôi nghĩ mặc dù anh đang bù đầu vì công việc, nhưng anh vẫn chuẩn bị lên đường. Anh vẫn đến với tôi chứ, phải không? Chàng hỏi để kiểm tra bạn. Và... chàng quá đỗi ngạc nhiên khi thấy bạn ngẫm nghĩ một lát. Chàng chỉ hỏi cho có lệ, nhưng Adam ngần ngừ rồi trả lời loanh quanh.

Tôi và Maggie đang bất bình nhau - Anh đáp - Cô ấy cho rằng chúng ta đi đến biển Caribê để săn gái. Cô ấy không thích thế.

Charlie cười rồi đáp:

Cô ấy nói thế là sai, nhưng Carole cũng không thích. Cô ấy nói chúng tôi nên ăn lễ Giáng sinh với nhau, và tôi nói tôi không thích lễ Giáng sinh. Tôi hy vọng Carole thông cảm, nhưng cô ấy không chịu. Việc này đối với Carole là việc phá vỡ tình duyên. - Nhưng chàng không muốn bị ai trói chân ở nhà. Nếu Carole không thích thì cứ tự nhiên. Chàng muốn cô chấp nhận bất cứ tật xấu gì của chàng, nếu có. Một trong những tật xấu của chàng là sợ những ngày lễ từ khi bố mẹ mất, và còn sợ hơn nữa từ khi Ellen qua đời.

Tôi rất buồn cho anh - Adam buồn bã đáp - Tôi sợ Maggie cũng nghĩ như thế. Buồn thay là họ không để yên việc này, nhiều người xem ngày lễ là ngày trọng đại. Phụ nữ rất trọng những ngày lễ, nếu mình không làm vừa ý

họ, họ sẽ chia tay mình.

Rõ ràng thế - Charlie đáp, giọng bức tức. Nhưng chàng cũng buồn vì chuyện Carole - Từ khi chàng nói cho nàng biết ý định của mình, hai người đã bất hòa. Chàng lại đi ba tuần, thời gian khá lâu khiến nàng sống vò vố một mình, nhất là họ mới trở lại với nhau. Họ không muốn đường đời có thêm chông gai trắc trở nữa. Chàng nghĩ vụ này khó mà duy trì được tình yêu giữa họ. Chàng không muốn mất nàng. Chàng sợ điều đó, nhưng sự lo sợ này không đủ sức giữ chân chàng lại. Sự lo sợ và việc chàng phải đi đều mạnh như nhau.

Và còn chuyện này làm cho tôi phân vân thêm, là cuối tuần vừa rồi, các con tôi đã gặp Maggie, chúng rất mến cô ấy. Charlie, thú thật với anh, tôi không muốn làm cô ấy giận. - Hơn thế nữa, anh không thích làm Maggie đau khổ, và chuyện anh đi sẽ làm cho cô khổ.

Anh nói sao? Vậy anh không đến à? - Charlie nghẹn ngào hỏi.

Tôi không biết. Có lẽ mọi chuyện đã đổi thay cho cả hai ta. Trong trường hợp này, cho tôi. - Anh không biết Charlie nghĩ sao về Carole. Thật khó nói. Anh nghĩ chính Charlie cũng khó xử. Anh và Maggie đã sống với nhau, đã yêu nhau.

Để tôi suy nghĩ về việc này rồi gọi lại anh sau.

Gọi cho tôi qua di động nhé. Tôi bận đi họp suốt buổi chiều. Nói thật là tôi bận tìm cách nộp tiền để cho một khách hàng được tại ngoại.

Chúc anh may mắn! Tôi sẽ gọi lại cho anh. - Charlie nói xong bèn cúp máy.

Đến gần năm giờ Charlie mới gọi lại cho Adam, cả hai người đều có vẻ căng thẳng. Adam đã trải qua cả buổi chiều tất bật, vừa tìm cách cho khách hàng ra tù, vừa tìm cách trốn tránh báo giới. Còn Charlie lo giải quyết các vấn đề tồn đọng cho xong vào cuối năm nhưng không vì thế mà chàng không nghĩ đến chuyện của Carole. Chàng thấy điều Adam nói rất đúng: Mọi việc đã thay đổi. Nếu chàng muốn tiến xa hơn thì chàng cũng phải đổi

thay. Chàng cảm thấy như mình sắp nhảy xuống từ mỏm đá vậy.

Được rồi, Adam. - Charlie nói, như thể chàng sắp đề nghị cả hai cùng nhảy ra khỏi máy bay không có dù - Chúng ta hãy thực hiện việc này thôi.

Thực hiện cái gì? - Adam có vẻ bối rối, nơi anh đang đứng nói điện thoại có nhiều tiếng người ồn ào. Anh đang ở trong tù, cố tránh xa báo chí. Tiếng ồn như trong nhà nuôi chim ở sở thú - Tại sao anh không đem Maggie đến du thuyền? Tôi thích cô ấy. Anh yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu anh. Chúng ta sẽ cùng vui. Nếu anh không đem cô ấy theo, anh sẽ khó sống nổi. - Chàng không muốn chịu trách nhiệm về việc này. Chàng thấy Adam đã quay lưng vào tường, có lẽ anh ta muốn đi cùng cô gái - Nếu anh muốn đem cô ấy theo, cứ tự nhiên. Tôi cũng sẽ mời Carole.

Charlie, anh là vị cứu tinh của tôi - Adam không muốn hỏi chàng, nhưng anh muốn đem Maggie theo - Tối nay tôi sẽ nói với Maggie. Còn anh thì sao?

Tôi rất thích cô ấy cùng đi, không biết cô ấy có đi được không nhưng tôi sẽ mời Carole. Nếu cô ấy không cùng đi, hay không đi, tôi nghĩ đây sẽ là sự mất mát lớn cho tôi, có lẽ lớn không thể tưởng tượng nổi. - Họ đã đặt nhiều hy vọng vào tình yêu, vào sự thành thật, can đảm, hy vọng, chàng không muốn các thứ ấy tiêu tan thành mây khói. Bỏ cô ấy mà đi vào ngày lễ, có thể làm cho tình họ tan vỡ, dù chàng muốn hay không.

Trời đất quỷ thần ơi! - Adam thốt lên và cười - Chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng ta nhỉ?

Tôi không dám nghĩ đến. - Charlie lo ngại đáp.

Phải, tôi cũng vậy. Thật đáng lo sợ. Nhưng anh làm việc này rất tốt, ít ra chúng ta cũng không ăn năm bậy bạ, hay phụ thuộc vào sự giúp đỡ của dân địa phương.

Nếu tôi là anh, chắc tôi không dám nói như thế với Maggie. - Charlie cười.

Dĩ nhiên là không. Khi nào anh đi?

Sáng mai.

Chúc thượng lộ bình an. Hẹn sẽ gặp anh vào ngày hai mươi sáu. Chúng tôi sẽ gặp anh vào ngày hai mươi sáu. Luôn thể nói với anh, tôi sẽ đưa Carole đi máy bay của tôi đến đây luôn, nếu cô ấy muốn. Anh hãy đưa cho cô ấy số điện thoại của tôi và nói Carole gọi cho tôi.

Tôi sẽ nói. - Charlie đáp.

Không, tôi mới phải cảm ơn anh.

Hai người cúp máy. Charlie ngồi nhìn vào khoảng không một lát. Adam nói đúng, mọi chuyện đã thay đổi.

Charlie rời văn phòng lúc 5h30, đi taxi tới trung tâm. Đến đây lúc 6 giờ, vừa lúc Carole đóng cửa văn phòng. Nàng rất ngạc nhiên khi thấy chàng, phân vân không biết có gì không ổn đây. Gần đây, có nhiều chuyện không ổn. Giáng sinh, năm mới. Chàng đi xa ba tuần. Việc này khiến cho ngày lễ của nàng kém vui. Thậm chí chàng không nhìn cây Giáng sinh của nàng.

Chào Charlie, có chuyện gì thế? - Carole có vẻ mệt mỏi. Cả ngày nàng đã phải làm việc vất vả.

Anh đến chào tạm biệt. - Chàng đáp.

Khi nào anh đi?

Ngày mai. - Nàng gật đầu. Có gì để nói nữa không? Khi thấy chàng trở lại, nàng nghĩ thế là xong. Cho nàng chứ không cho chàng. Nàng nghĩ chuyện này chắc chắn như thế, như lần nàng nói dối về mình. Theo nàng nghĩ khi người ta yêu nhau, người ta thường đi nghỉ lễ cùng nhau. Chàng không làm như thế. Những ngày lễ không nghĩa lý gì với chàng. Và có lẽ nàng cũng không có nghĩa gì với chàng cả. Carole cần người có tình cảm, chứ không cần người vô cảm như chàng, vì người vô cảm làm cho nàng đau khổ. Cuộc đời đã quá đau khổ rồi, nhưng nàng phải gắng sống.

Chúc anh thượng lộ bình an. - Carole nói, vừa nhét tập hồ sơ dày cộm

vào học bàn.

Anh cũng chúc em như thế. - Chàng bình tĩnh đáp.

Chúc em như thế cái gì? - Nàng không hiểu ý chàng. Nàng quá mệt không thể đùa với chàng được.

Em cũng đi du lịch mà chúc em thượng lộ bình an.

Em không đi đâu hết. - Nàng đứng thẳng nhìn chàng.

Có đi, hay ít ra anh hy vọng em đi... hy vọng em bằng... - Chàng lặp bập tìm lời khi nàng nhìn sững chàng.

Nếu em bằng lòng, anh rất muốn thấy em đi đến du thuyền với Adam và Maggie vào ngày hai mươi sáu. Anh ấy sẽ bay đến với anh và đem theo Maggie. Hôm nay bọn anh đã quyết định như thế.

Và anh muốn em cùng đi chơi luôn? - Cô kinh ngạc hỏi, cười với chàng - Có thật thế không?

Thật chứ. - Chàng đáp. Không lúc nào chàng thật như bây giờ - Anh muốn em đến du thuyền chơi với anh, Carole à. Em sẽ đi chứ? - Chàng hỏi - Anh hy vọng em sẽ đi.

Em sẽ cố. Em hy vọng anh hiểu cho rằng em không muốn bỏ hết để đi du lịch với anh. Em chỉ muốn anh ở đây mừng Giáng sinh với em, rồi đi với Adam vào ngày hai mươi sáu.

Anh biết. Anh không thể làm như thế được, nói chính xác là chưa làm được. Có lẽ đến một lúc nào đó anh sẽ làm được. Nhưng nếu em đến với anh, chúng ta sẽ sống với nhau hai tuần. - Việc này rất tuyệt cho nàng, và bây giờ cả cho chàng nữa. Ý kiến như thế rất tuyệt vời. Chàng mừng vì Adam đã gọi cho chàng.

Em nghĩ em không thể ở lại lâu hơn quá một tuần. Em có nhiều công việc phải làm. Để em xem đã.

Em muốn ở lại bao lâu tùy ý. - Chàng đáp rồi hôn nàng. Nàng âu yếm

nhìn chàng và hôn lại. Rồi họ đi taxi về nhà nàng, chàng ở lại đêm với nàng để ngày mai lên đường.

***

Tối đó khi Adam về nhà, anh đưa thẻ tín dụng cho Maggie. Cô đang ngồi đọc sách luật, khi anh đi vào, cô không ngẩng mặt nhìn. Anh để cái thẻ lên bàn.

Để làm gì đây? - Cô hỏi nhưng không nhìn lên. Cô vẫn còn giận anh về chuyện đi chơi. Ngày cuối tuần có con anh về chơi, chỉ là thời gian tạm nghỉ trong cuộc chiến của họ. Bây giờ họ trở lại cuộc chiến tranh lạnh.

Em cần đi mua sắm? - Anh nói. Anh tháo cà vạt vút lên ghế.

Mua để làm gì? Tôi không dùng thẻ tín dụng của anh, chắc anh hiểu rồi.
- Cô ném cái thẻ đi, anh bắt lấy, đứng sững.

Lần này em cần phải dùng thẻ. - Anh để cái thẻ xuống bên cạnh cô.

Tại sao?

Vì em cần nhiều áo quần. Nào là áo quần tắm, khăn tắm, xăng đan, đồ lót, anh làm sao kể cho hết? Em phải nghĩ ra các thứ cần thiết mà mua.

Nhĩ ra cái gì? - Cô vẫn chưa hiểu ý anh.

Cái gì em cần trong chuyến du lịch.

Chuyến du lịch nào? Chúng ta đi đâu? - Cô tự hỏi phải chăng anh đưa cô đi Vegas lại để làm lành?

Chúng ta sẽ đi St. Barts trên du thuyền của Charlie. - Anh nói như thể nhắc lại cho cô nhớ. Cô nhìn sững anh.

Không, anh mới đi trên du thuyền của Charlie, chứ không phải tôi. Anh nhớ không?

Hôm nay anh ấy gọi đến mời em. - Anh đáp nho nhỏ. Cô nhìn anh và để bút xuống.

Anh nói thật chứ?

Thật. Anh nói anh không muốn để em buồn, và anh nghĩ anh ấy cũng không muốn để Carole buồn. Anh ấy cũng sẽ mời Carole đi.

Ôi lạy Chúa, ôi lạy Chúa! Ôi lạy Chúa! - Cô hôn anh và chạy quanh phòng la lớn rồi nhảy vào vòng tay anh. Anh cười với cô.

Em đã hài lòng chưa? - Anh hỏi, thấy cô hài lòng ra mặt.

Rất hài lòng. Ôi lạy Chúa, em sẽ đi du thuyền với anh trên biển Caribê. Tốt, tốt! - Cô quay nhìn anh với vẻ biết ơn - Adam, em yêu anh. Em quá đau đớn khi anh định bỏ em để đi chơi.

Anh biết. - Anh lại hôn cô.

Em yêu anh thật - Cô nói rồi bá cổ anh - Em mong anh hiểu cho điều ấy.

Em yêu... anh cũng yêu em. - Anh nói rồi hôn cô.

Đến 26 tháng 12, họ sẽ cùng nhau đến vùng biển Caribê để đón năm mới.

Chương 23

Cuộc tranh cãi giữa Sylvia và Gray về việc ông gặp các con bà tiếp tục cho đến gần lễ Giáng sinh. Bây giờ đêm nào ông cũng ở tại nhà mình, và bà không ép ông ở lại nhà bà. Bà rất giận ông. Bà biết ông có lý do, nhưng theo bà thì ông đã đi quá xa vấn đề. Ông không muốn tiếp xúc với con bà. Hai ngày nữa Gilbert sẽ về, và hôm sau đến Emily. Gray vẫn bình chân như vại, ông không muốn đến gặp chúng.

Trong trận cãi vã mới đây, Sylvia đã hét lớn vào mặt ông:

Nếu anh cứ lo sợ về chuyện này, thì nên đến nhờ bác sĩ trị liệu tâm thần đi. - Họ cãi nhau hầu như hàng ngày. Vấn đề rất nóng bỏng đối với cả hai người - Nếu anh không muốn chữa, thì đọc sách tự chữa bệnh cho mình làm quái gì?

Tôi tự chữa được. - Tôi tôn trọng nguyên tắc của mình, và em cũng nên như vậy - Ông cau có đáp - Tôi biết giới hạn của mình. Gia đình làm cho tôi nổi điên.

Anh chưa biết về gia đình tôi.

Tôi không muốn biết! - Ông hét lớn rồi hăm hăm đi ra.

Sylvia rất buồn về chuyện đã xảy ra, nhất là về thái độ của Gray. Thái độ gay gắt của ông đã diễn ra gần một tháng nay, làm cho tình yêu của họ bị chao đảo. Niềm vui mà họ đã tạo ra cho nhau đã bay biến mất. Gilbert về nhà hai ngày trước lễ Giáng sinh, suốt hai ngày đó Sylvia không thấy mặt Gray. Khi con bà nói về ông, bà giải thích tình hình cho cậu ta nghe, nhưng ngay cả bà, bà cũng thấy việc này thật điên. Nhiều lần bà đã nói như thế với Gray, người lớn tuổi như họ thường biết điều hơn thế, nhưng ông không nghe, cứ chứng nào tật ấy, không chịu bỏ bớt hành động điên cuồng của mình. Ông say sưa ngụp lặn trong tình trạng điên khùng này như con heo say sưa trong máng ăn.

Điều duy nhất tốt đẹp nơi ông là do buồn nên ông say sưa vẽ. Ông vẽ suốt mấy tuần liền từ sau ngày lễ Tạ ơn, cho nên ông đã hoàn tất được hai tác phẩm, nhanh hơn mọi khi rất nhiều. Người đại diện cho ông rất mừng. Tác phẩm mới rất đẹp. Ông thường nói, khi ông khổ sở ông vẽ rất đẹp, tác phẩm mới này đã chứng minh lời ông. Ông khổ sở vì không có bà cho nên ông vẽ, vẽ cả ngày lẫn đêm.

Một đêm, ông thức khuya để vẽ thì chuông cửa nhà ông reo. Ông nghĩ chính Sylvia bấm chuông, bà đến để nói ông trở về với bà thêm lần nữa, nên ông không hỏi người bấm chuông là ai, mà cứ bấm máy nội đàm mời người gọi vào nhà. Ông để cửa phòng trên lầu không khóa, nhìn tác phẩm trên giá, cau mày như muốn chữa lại một chút. Chuyện giữa hai người đã trở thành trò chơi. Bà yêu cầu ông gặp các con mình nhưng ông từ chối. Bà nổi giận và ông cũng vậy. Trò chơi biến thành vòng luẩn quẩn. Bà không chịu bỏ cuộc, và ông thì không nhượng bộ.

Ông nghe tiếng cửa mở, bèn ngược mắt nhìn, cứ tưởng sẽ thấy bà, nhưng trước mắt ông hiện ra một thanh niên gầy gò như bóng ma đang nhìn ông.

Tôi xin lỗi... cửa mở... tôi không muốn làm cản trở công việc của ông. Có phải ông là Gray Hawk không?

Phải. - Ông đáp và ngạc nhiên nhìn anh ta. Anh ta là ai nhỉ, trông anh ta có vẻ bệnh hoạn. Tóc anh ta thưa và ngắn, mặt trông như thầy ma, còn cặp mắt sâu hoắm. Da anh ta màu chì, có vẻ như bị bệnh ung thư hay bệnh gì nguy kịch. Gray không biết anh ta là ai, đến đây làm gì - Anh là ai? - Ông hỏi, thắc mắc không biết anh ta vào nhà ông làm gì, nhưng ông nghĩ lỗi do mình không đóng cửa để người lạ vào nhà.

Người thanh niên ngần ngừ một lát, đứng yên tại chỗ.

Tôi là Boy. - Anh ta nói nhỏ như là không đủ sức để nói lớn.

Boy? - Gray hỏi lại, vẻ ngơ ngác. Ông cố nhớ một lát, bỗng trông ông có vẻ như người bị trúng đạn. Ông đứng yên tại chỗ, người tái mét - Boy ư? Ôi lạ Chúa. - Ông có nghĩ đến anh ta nhưng lâu rồi không gặp. Anh ta là chú

bé Navajo mà bố mẹ ông đã nhận làm con nuôi trước đây 25 năm, có tên là Boy. Gray chậm rãi bước đến trước mặt anh ta, nước mắt chảy xuống má ông. Đã 25 năm họ không thấy mặt nhau, nhưng Boy là bóng ma của quá khứ đời ông, luôn luôn ám ảnh ông, và bây giờ vẫn còn. Đây là cội nguồn sinh ra sự xung đột giữa ông và Sylvia. Bỗng ông tự hỏi, phải chăng đây là ảo giác. Boy có vẻ như bóng ma trong quá khứ vào dịp Giáng sinh. Gray quàng hai tay ôm ghì lấy người em nuôi và họ cùng khóc. Họ khóc cho tương lai, khóc cho quá khứ, một quá khứ bất bình thường, tuy họ sống xa cách nhau, nhưng đã cùng xuất thân từ một nơi và có cùng một nỗi đau - Chú làm gì ở đây? - Ông cố gắng hỏi qua giọng nghẹn ngào. Chưa bao giờ Gray cố tìm gặp Boy và nếu chú ta không đến đây, chắc sẽ không bao giờ ông gặp lại chú.

Tôi muốn gặp anh - Người thanh niên nói - Tôi bị bệnh. - Gray nhìn anh ta biết ngay. Người anh chỉ còn da bọc xương, gió thổi có thể bay.

Chú bị bệnh gì? - Gray buồn rầu hỏi.

Tôi bị bệnh AIDS. Tôi sắp chết. - Gray không hỏi tại sao Boy mắc bệnh ấy. Đây không phải là việc của ông.

Tôi rất buồn - Ông thành thật nói. Ông cảm thấy thương xót cho Boy khi hai anh em nhìn nhau - Chú ở đây phải không? Ở tại New York à? Sao chú tìm tôi được?

Tôi ở tại L.A. Tôi tìm anh trong danh bạ điện thoại. - Anh ta không nói cho Gray biết về đời mình - Tôi muốn gặp anh... một lần... tôi đến đây vì anh. Ngày mai tôi sẽ trở về.

Vào ngày Giáng sinh à? - Đi vào ngày này rất buồn.

Tôi đang điều trị, nên phải về. Tôi đến để giã biệt anh, nói ra có vẻ ngu ngốc, nhưng tôi nói thật đấy. - Sự thật bi đát là hai anh em không hề chào hỏi nhau. Ông thấy Boy khi chú ta còn nhỏ và lần cuối cùng gặp nhau là ngày đám tang bố mẹ họ. Sau đó Gray sống trong cảnh đóng cửa với quá khứ, bây giờ người thanh niên xuất hiện với cặp mắt sâu hoắm, đã mở toang

cánh cửa quá khứ trước mặt ông.

Chú khỏe không? Chú cần gì không? - Có lẽ chú ta cần tiền, ông thì không có nhiều. Nhưng Boy lắc đầu.

Tôi khỏe và không cần gì.

Chú đói không? - Gray nghĩ có lẽ ông nên làm gì cho Boy ăn, rồi ông hỏi chú có muốn đi ăn ở ngoài không?

Đi ăn ở ngoài, hay đấy. Tôi ở một khách sạn gần đây. Chúng ta ra ngoài ăn bánh hay cái gì được không?

Gray đi lấy áo khoác, và mấy phút sau, họ đi ra ngoài, đến quán ăn gần đấy. Ông gọi cho Boy cái bánh sandwich nhân thịt bò hun khói và lon cô ca. Boy chỉ muốn thế. Còn ông gọi cho mình tách cà phê và ổ bánh mì hình vòng. Rồi hai người nhắc đến chuyện quá khứ theo trí nhớ của mỗi người. Đối với Boy, chuyện ông kể thật khác với sự hiểu biết của mình. Chú chỉ biết bố mẹ họ già, không đi đâu nhiều, nhưng tàng tàng. Sau khi họ chết, chú về sống tại khu dành riêng cho bộ tộc cũ một thời gian rồi đến Albuquerque, cuối cùng đến L.A. Boy tự thú nhận mình làm “trao gọi” lúc 16 tuổi. Đời chú rất buồn. Không có gì bố mẹ họ đã làm trước đó giúp ích cho chú. Gray ngạc nhiên là Boy vẫn còn sống. Nhìn chú ta, khó mà hiểu nổi lý do nào đã làm cho chú còn sống sót và kỷ niệm xưa bỗng ùa về trong óc ông. Hai người không biết rõ nhau, nhưng vẫn nắm tay nhau và khóc với nhau. Boy hôn ngón tay của Gray, nhìn vào mắt ông.

Không biết tại sao tôi thấy cần phải gặp anh. Tôi nghĩ tôi muốn có người trên trái đất này nhớ đến tôi khi tôi chết.

Tôi luôn luôn nhớ chú, dù tôi chỉ gặp chú lúc còn nhỏ. - Ông chỉ nhớ Boy bằng cái tên, nhưng bây giờ ông thấy mặt chú, ông nghĩ chú có linh hồn, có trái tim, ông sẽ buồn cho chú, ông sẽ khóc chú và nhớ chú. Boy xuất hiện đến như ai đó đã tặng cho ông món quà, Boy đã đi đoạn đường xa ba ngàn dặm để gặp ông, để chào già biệt ông.

Tôi sẽ nhớ chú. - Gray nói nho nhỏ, nhìn chú em như cố ghi khắc hình

anh chú vào óc, ông nghĩ đến chuyện ngày nào đó ông sẽ vẽ Boy và ông nói ý ấy cho chú nghe.

Tôi rất thích anh làm thế - Boy nói - Người đời sẽ thấy tôi mãi mãi. Tôi không sợ chết - Chú nói thêm - Tôi không muốn chết, nhưng tôi thấy chết mà khỏe. Anh có tin vào Thiên đường không?

Tôi không biết tôi tin gì - Gray thành thật đáp - Có lẽ không. Nhưng với tôi, người ta có quyền tin hay không.

Tôi tin vào Thiên đàng, con người sẽ gặp nhau ở đấy.

Tôi hy vọng là không. - Gray cười - Có nhiều người tôi không muốn gặp, như bố mẹ chúng ta chẳng hạn.

Anh có được hạnh phúc không? - Boy hỏi. Tất cả mọi thứ nơi Boy đều phi thực, như hơi trong suốt. Gặp Boy, Gray như nằm mơ. Ông không biết trả lời sao với Boy. Ông được hạnh phúc cho đến những ngày gần đây. Ông khổ sở trong tháng vừa qua, vì chuyện cãi cọ, bất đồng với Sylvia, ông nói cho Boy nghe những chuyện ấy.

Tại sao anh sợ gặp chúng nó?

Nếu chúng không thích tôi thì sao? Nếu tôi không thích chúng thì sao? Rồi bà ấy sẽ ghét tôi. Nếu chúng tôi thích nhau, nếu tôi gắn bó với chúng, rồi tình cảm giữa chúng tôi tan vỡ thì sao? Thế rồi tôi sẽ không gặp chúng lại, hay là gặp chúng mà không gặp bà ấy. Nếu chúng là hai đứa con hư hỏng, làm chúng tôi bực mình thì sao? Những chuyện như thế rất rắc rối, tôi không muốn bị đau đầu.

Không đau đầu thì anh sẽ làm gì? Không có bà ấy thì đời anh sẽ như thế nào? Nếu anh không gặp chúng thì anh sẽ mất bà ấy. Bà ấy yêu chúng, và cũng yêu anh nữa.

Tôi cũng yêu bà ấy. Nhưng tôi không yêu con của Sylvia, và cũng không muốn yêu chúng.

Anh yêu tôi không? - Anh ta hỏi, và bỗng Gray nhớ nhân vật Hoàng tử

nhỏ trong cuốn sách của Saint Exupery. Cuối cuốn sách nhân vật này chết. Ông không biết tại sao ông lại trả lời câu hỏi của Boy. Ông là người chân thật, như thế họ là bạn bè, anh em ruột thịt từ lâu.

Yêu, tôi yêu chú, nhưng mới tối nay thôi, còn trước đó thì không. Trước đó tôi không biết chú. Tôi không muốn biết chú. Tôi sợ việc đó. Nhưng bây giờ thì tôi yêu chú, thật đấy. - Trong nhiều năm qua, ông không muốn biết Boy, cũng không muốn gặp chú, ông sợ đau đớn phải quan tâm đến Boy, sợ có gia đình. Điều mà Gray sợ là gia đình sẽ làm ông đau khổ, làm ông thất vọng. Nhưng Boy không nản chí, chú đến thăm Gray, như là cử chỉ thương yêu ông thuần túy. Đây là món quà mà không ai trong gia đình ông cho ông bao giờ. Món quà vừa đau đớn vừa đẹp đẽ, biểu lộ tình yêu chân thành.

Tại sao anh thương tôi? Vì tôi sắp chết ư? - Mắt Boy nhìn vào mắt Gray với vẻ ma quái.

Không, vì chú là gia đình của tôi. - Gray nói, giọng nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống má không ngớt. Cửa lòng ông rộng mở - Chú là người duy nhất trong gia đình còn lại của tôi. - Nói được những lời đó, ông thấy nhẹ người. Hai người nắm tay nhau trên bàn.

Tôi sắp ra đi - Boy thản nhiên nói - Vậy thì chỉ còn bà ấy ở lại với anh. Và các con bà ấy. Anh chỉ có họ và tôi. - Như thế không nhiều, Gray biết vậy. Năm mươi tuổi đầu mà có người thân yêu như thế là quá ít. Bố mẹ ông điên loạn, thế mà có nhiều con. Bố mẹ họ đã nuôi ba người con, tuy bê bối thật đấy, nhưng họ đã cố gắng hết khả năng của mình. Ngay cả những bức tranh của Gray, và sự bực mình đã gợi hứng cho ông, cũng do hai người đã nuôi ông và Boy tạo ra. Họ đã làm rất nhiều việc. Rất nhiều chứ không phải như Gray nghĩ. Bây giờ ông thấy rồi. Bố mẹ ông điên khùng và khả năng hạn chế, nhưng ít ra họ đã cố gắng, dù họ sống cầu thả, bê bối. Chính Boy cũng đã cố gắng hết sức để đến thăm ông. So với chú ta, Gray cảm thấy ông sống ít có tình cảm, cho đến khi gặp Sylvia, ông mới có tình cảm yêu thương. Nhưng bây giờ ông lại làm cho bà đau khổ vì ông lo sợ. Thực ra là do ông quá khiếp sợ.

Boy, tôi yêu chú. - Gray thì thào nói. Hai người ngồi đối diện nhau, nắm tay nhau trên bàn. Ông không sợ ai thấy, không sợ họ nghĩ gì. Bỗng ông không sợ những việc lâu nay làm ông sợ. Boy là người cuối cùng trong gia đình ông còn sống, và ông đã trốn chạy gia đình từ bao năm nay.

Tôi cũng yêu anh. - Boy nói. Khi hai người đứng dậy, chú có vẻ mệt mỏi và lạnh. Boy run run. Gray bèn đưa áo khoác của ông cho chú. Đây là cái áo khoác đẹp nhất của ông. Boy lấy cái áo khi ra khỏi quán, nhưng việc lấy cái áo có vẻ như là cử chỉ phù hợp của người sắp chết, người em mà ông không quen biết. Ông ước chi trước đây ông đi thăm Boy, nhưng ông đã không đi, không bao giờ ông nghĩ đến chuyện đó, hay thực ra có nghĩ, nhưng ông đã không thực hiện. Bây giờ ông nhận thấy ông đã chạy trốn khỏi gia đình, tránh né cuộc sống để khỏi đau đớn thêm. Boy đã làm cho ông hết lo sợ.

Tại sao tối nay chú không ở lại với tôi? - Gray hỏi - Tôi sẽ ngủ trên ghế nệm dài.

Tôi ở tại khách sạn cũng được. - Boy đáp. Nhưng Gray không muốn thế. Họ đến khách sạn lấy đồ đạc của Boy và trở lại nhà Gray. Boy nói sáng mai chú phải đi lúc chín giờ để kịp lên máy bay.

Tôi sẽ đánh thức chú dậy. - Gray hứa. Ông đưa chú ta vào giường, đắp chân cho chú, hôn lên trán chú. Ông cảm thấy Boy như là con trai mình. Boy cảm ơn ông và ngủ ngay trước khi Gray đóng cửa.

Gray vẽ suốt đêm. Ông vẽ phác thảo về Boy, rất nhiều bản phác thảo để khỏi quên nét mặt của chú và làm nền cho bức tranh. Ông cảm thấy như đang chạy đua với thần chết. Ông không ngủ suốt đêm, và đánh thức Boy dậy khi tám giờ, làm món trứng chiên cho chú ta ăn, Boy ăn chừng một nửa và uống nước trái cây, rồi nói mình phải đi. Boy gọi taxi để ra phi trường, nhưng Gray nói ông muốn đi với chú. Boy cười và hai người cùng đi. Chú phải đến phi trường lúc mười giờ để đi chuyến bay cất cánh lúc mười một giờ.

Sau khi Boy đã đăng ký xong, họ đứng sát bên nhau. Rồi nhân viên hãng

hàng không thông báo chuyến bay sắp tới. Boy có vẻ hết hoảng, Gray bèn ôm chú vào lòng và cả hai đều khóc. Họ khóc không những cho hiện tại mà cả cho quá khứ, vì quá khứ của họ rất đau khổ, họ đã mất cơ hội để thương yêu đùm bọc nhau, họ chỉ có thể tìm lại điều đó trong một đêm. Cả hai người đều đối xử với nhau rất tốt.

Chuyện đời rồi sẽ ổn hết - Gray nói, nhưng cả hai đều biết sẽ không ổn, trừ phi lý thuyết của Boy về Thiên đường là đúng - Boy, tôi thương chú. Hãy gọi cho tôi.

Tôi sẽ gọi. - Nhưng Gray biết Boy sẽ không bao giờ gọi. Đây có lẽ là giây phút cuối cùng, lần cuối cùng, sự đụng chạm cuối cùng. Bây giờ Gray đã mở rộng lòng đối với Boy, việc này làm cho ông đau đớn. Nhưng lần này sự đau đớn ngọt lịm, như lưỡi gươm sắc bén chém vào một phần cơ thể hay như việc bác sĩ cắt đứt phần tứ chi bệnh hoạn, thay vì để nó thương tổn nặng nề.

Khi Boy lên máy bay, Gray gọi theo:

Tôi thương chú! - Ông nói to nhiều lần để cho Boy nghe rõ. Khi Boy đến cửa máy bay, chú ta quay lại, cười với ông. Chú vẫy tay chào, rồi đi vào máy bay. Hoàng tử nhỏ đã biến mất. Gray đứng sững nhìn vào chỗ Boy đứng, khóc ròng.

Gray đi quanh trong phi trường một hồi lâu. Ông cần suy nghĩ, cần hít thở không khí để lấy lại bình tĩnh. Bây giờ ông chỉ nghĩ đến Boy, đến những lời chú ta nói. Nếu Boy không hiện hữu thì sao? Nếu Gray không gặp chú lại thì sao? Nếu Boy không lặn lội đến thăm ông thì sao? Hình như Boy là sứ giả của Chúa phái đến cho ông.

Đến mười hai giờ trưa thì Gray lấy điện thoại di động gọi cho Sylvia. Đã hai ngày nay ông không nói chuyện với bà. Và ông cũng không ngủ suốt đêm.

Anh đang ở phi trường. - Ông nói, giọng khàn khàn.

Em cũng vậy. - Bà ngạc nhiên đáp - Anh ở đâu? - Ông trả lời đang ở tại

cửa sổ máy, và bà nói bà đang ở cửa quốc tế đợi Emily. - Có gì không ổn à? - Có. Không. Vừa có vừa không, ổn rồi mà cũng không ổn. Chuyện đã không ổn, nhưng ít ra bây giờ thì ổn. Lần đầu tiên trong đời, ông cảm thấy thế - Anh làm gì ở phi trường? - Bà hỏi. Bỗng bà lo sợ ông bỏ đi đâu đó. Mọi việc giữa họ đang lâm vào bế tắc.

Anh tiễn em trai lên máy bay.

Em trai anh à? Anh đâu có em trai. - Rồi bà nhớ. Nhưng bà nghĩ chuyện này thật kỳ lạ.

Boy. Chúng ta sẽ nói chuyện này sau.

Anh ở đâu? - Bà lại hỏi và ông cúp máy.

Bà thấy ông đi đến phía bà, trông ông thật nhếch nhác, đầu bù tóc rối. Ông mặc cái áo len và quần jeans cũ, còn cái áo khoác ma chê quý hờn đã bị ông vứt đi từ lâu. Cái áo khoác đẹp ông đã đưa cho Boy mặc. Gray muốn Boy mặc cái áo đó. Trông ông như người điên, hay là họa sĩ, tóc tai có vẻ như không chải đã nhiều ngày. Rồi bỗng thành linh ông ôm bà vào lòng, họ khóc, ông nói ông yêu bà. Khi Emily từ phòng hải quan bước ra, cô thấy ông đang ôm bà trong lòng. Thấy thế, nàng cười sung sướng.

Sylvia giới thiệu họ, Gray căng thẳng, nhưng ông mỉm cười và bắt tay cô. Ông hỏi cô đi máy bay ra sao, rồi cầm lấy túi xách của cô. Họ đi qua phi trường, Gray quàng tay quanh vai Sylvia, còn Emily nắm tay mẹ. Họ về nhà bà, Gray gặp Gilbert ở đấy, và Sylvia dọn bữa trưa cho tất cả mọi người ăn. Tối đó, Gray giúp Sylvia nấu bữa tối, và khi nằm trên giường, ông kể chuyện về Boy cho bà nghe. Họ nói chuyện suốt mấy giờ liền, và sáng hôm sau, họ trao nhau quà Giáng sinh. Ông không có gì để tặng bà, nhưng Sylvia không cần. Các con bà nghĩ ông tàng tàng nhưng dễ thương. Ông rất ngạc nhiên là thấy mình thích chúng. Boy nói đúng.

Tối Giáng sinh, người ta gọi cho Gray. Boy đã chết. Người bạn của Boy gọi cho Gray, cho ông biết rằng Boy gửi cho ông cuốn nhật ký và một ít đồ đạc. Sáng hôm sau, Sylvia và các con đi Vermont, Gray cùng đi với họ và

vào một buổi chiều, ông đi ra ngoài tuyết lúc chạng vạng, đứng nhìn ngọn núi. Ông cảm thấy Boy ở bên mình, và nghe giọng nói của chú. Rồi ông đi nhanh vào nhà, đến chỗ Sylvia đang đứng đợi ông. Bà đứng trên hiên nhà, nhìn ông, và cười. Đêm đó, khi Gray đứng ngoài nhà với Sylvia, ông nhìn lên bầu trời đầy sao, nghĩ đến Boy và Hoàng tử nhỏ.

Chú ấy ở đâu đó trên trời. - Ông buồn bã nói, còn bà gật đầu. Họ quàng tay ôm nhau, dìu nhau đi vào nhà.

Chương 24

Carole, Maggie và Adam đi máy bay của Adam đến St. Barts. Đó là lần đầu tiên họ gặp Carole, mới đầu cuộc hội ngộ còn lúng túng, nhưng khi máy bay hạ cánh xuống St. Barts, thì Carole và Maggie đã trở thành bạn bè. Họ là hai người hoàn toàn khác biệt nhau. Trong khi Adam ngủ, Carole nói cho Maggie nghe về trung tâm và các em bé ở đây. Maggie nói về thời thơ ấu của mình, nói về lúc cô ở tại trung tâm và được nhận làm con nuôi, về lớp dự bị luật, về công việc mình làm và chuyện cô đã may mắn sống với Adam. Carole thấy quý cô ngay trước khi họ xuống máy bay. Cô đẹp, chân thành, tốt và rất thông minh. Carole cảm thấy không thể nào không thích cô, và Maggie đối với Carole cũng vậy. Họ cười thông cảm nhau về việc họ cùng tức giận chuyện Charlie và Adam định đi chơi với nhau vào dịp lễ, và họ mừng biết bao khi hai người không làm thế.

Thật, tôi quá tức! - Maggie thú nhận nho nhỏ. Carole cười.

Tôi cũng vậy... thật ra, tôi rất đau khổ. Charlie nói anh ấy không thích Giáng sinh. Chuyện này buồn thật. - Họ nói đến chuyện Charlie đã mất gia đình ra sao, và chuyện ba người đàn ông đã thân nhau như thế nào, Maggie rất mừng về việc họ gặp nhau. Rồi cô nói về việc cô đã ở với các con Adam vào ngày Giáng sinh, việc ấy rất tuyệt vời. Họ sẽ đưa các con anh đi trượt băng vào dịp cuối tuần vào tháng Giêng. Họ vừa kể hết những chuyện cơ bản thì Adam thức giấc, ngay trước khi máy bay hạ cánh.

Anh vừa ngáp vừa hỏi:

Hai người đã bịa chuyện gì để nói đấy?

Không nói gì hết. - Maggie đáp, miệng cười tươi. Rồi cô nói hy vọng mình sẽ không say sòng. Trước đây cô chưa lần nào đi du thuyền. Carole thì đi nhiều, nhưng chỉ đi thuyền buồm thôi. Maggie rất ngạc nhiên khi thấy Carole rất thực tế, mặc dù Adam đã nói cho cô biết Carole là con nhà giàu.

Anh sững sờ trước sắc đẹp của Carole, trước vẻ dịu dàng, thành thật của cô. Carole giản dị biết bao. Lần này Charlie xử thế rất đúng. Adam hy vọng chàng không làm hỏng việc, không sợ như trước. Bốn người cùng đi chơi với nhau chắc sẽ rất vui. Cuộc đời của họ đã khác trước rất nhiều.

Trước khi họ lên đường, Gray đã gọi cho Adam. Ông đang trên đường đến Vermont, và đã gặp các con của Sylvia. Mọi việc đều tốt đẹp. Adam không biết chuyện đã xảy ra như thế nào, nhưng Gray nói khi về, họ sẽ ăn trưa ông sẽ kể cho anh nghe.

Charlie đợi họ tại phi trường với thuyền trưởng và hai thủy thủ. Da chàng đã rám nắng. Chàng có vẻ thành thoi sung sướng, và rất mừng khi gặp Carole. Khi họ đến du thuyền, Maggie không tin chiếc du thuyền to và đẹp như thế này. Cô đi từ đầu đến cuối, nhìn khắp nơi, nói chuyện với các thủy thủ, hỏi họ việc này việc nọ, và khi thấy phòng của họ, cô nói cô cảm thấy mình như nàng Lọ Lem vậy. Cô nói chuyện đi giống như tuần trăng mật. Adam nghe nói, nhìn cô với ánh mắt gay gắt.

Ôi, vui lên - Cô trêu anh - Em không muốn lấy chồng đâu. Em chỉ muốn ở lại mãi trên thuyền. Có lẽ em nên lấy Charlie. - Cô vui vẻ đùa.

Anh ấy quá già. - Adam đáp rồi kéo cô vào giường. Họ không lên boong suốt nhiều giờ liền và khi họ lên, Charlie và Carole đang thư giãn. Carole trông hoàn toàn thoải mái. Nàng đem theo áo quần rất đẹp, quần jeans trắng và quần soóc, váy vải, áo khoác dài, lại còn đem theo giày đi trên boong nữa. Maggie nhìn thấy Carole có vẻ thích thú. Maggie đem theo nhiều áo quần sang trọng, cùng với quần soóc, đồ tắm. Carole nói cô rất đẹp. Cô còn quá trẻ, đẹp, thân hình kiều diễm, cho dù mặc đồ xấu xí trông cô vẫn đẹp. Quần áo của cô rất khác với quần áo của Carole, nhưng Carole nghĩ Maggie trong rất hấp dẫn. Trong mấy tháng sống với Adam; trông cô hơn nhiều. Áo quần cô mua không đắt lắm, nhưng tự trả tiền lấy.

Sau khi tắm xong, họ lên phòng để thay áo quần, rồi trở lên boong uống rượu ở phía sau như thường lệ. Adam uống Tequila, Charlie uống Martini, còn các cô uống rượu vang. Ngày hôm sau họ lên đường đi St. Ketts, nhưng

trước khi đi, các cô đi mua sắm ở bến cảng như Charlie đã hứa. Tối đó họ đi khiêu vũ. Mọi người trở về, mệt nhưng vui, và hôm sau ngủ dậy trễ.

Họ ăn sáng với nhau, rồi Charlie và Adam đi lướt ván trong khi Carole cùng Maggie đi mua sắm. Maggie không mua nhiều, còn Carole mua áo Pareos ở Hermès để mặc trong chuyến du lịch. Nàng đề nghị cho Maggie mượn một ít. Khi họ rời bến cảng lúc xế chiều ngày hôm đó, bốn người có cảm giác như thể họ sẽ đi mãi với nhau. Chỉ có đám mây đen duy nhất ở chân trời do Maggie say sóng trên đường đến St. Kitts và Charlie phải để cô nằm xuống trên boong. Khi họ neo thuyền ngoài hải cảng, cô vẫn còn hơi xanh, nhưng khi ăn tối, cô đã khỏe và họ ngồi bên nhau ngắm cảnh hoàng hôn. Những ngày sau đó đều tốt đẹp, họ chỉ buồn là chuyến đi mau hết quá. Thường thường chuyện vui chóng qua. Vèo một cái, đã đến ngày cuối cùng, đêm cuối cùng, lần bơi lội cuối cùng, đợt khiêu vũ cuối cùng. Họ ở đêm cuối cùng trên du thuyền, Charlie trêu Maggie về chuyện say sóng, nhưng cô đã khá hơn nhiều trong hai ngày sau. Thậm chí Adam còn dạy cho cô cách lái tàu. Charlie đã dạy cho Carole lướt ván có buồm, nàng có sức khỏe để chơi môn thể thao này, còn Maggie không chơi được. Tất cả đều không thích chuyến du lịch chấm dứt.

Carole chỉ có thể ở lại một tuần, còn Adam và Maggie cũng phải ra về sớm. Khách hàng của Adam kê ca, còn Maggie phải làm việc. Hai ngày cuối cùng, Charlie trở nên lặng lẽ, Carole nhận thấy thế, nhưng không nói gì cho đến đêm cuối cùng. Sau khi Maggie và Adam đã đi ngủ, nàng mới hỏi:

Anh có sao không? - Họ ngồi trên ghế kê ở boong, dưới ánh trăng và chàng hút xì gà. Đêm đó; thuyền thả neo ngoài cổng. Charlie thường thích thế, ở ngoài cảng yên lặng hơn ở bến tàu, vì người đi lại suốt đêm ở trên bến. Carole cũng thích thế. Nàng đã sống một thời gian tuyệt vời với chàng và những người khác.

Anh không sao. - Chàng đáp, nhìn ra vùng biển thân thuộc với chàng. Nhìn chàng, nàng biết tại sao chàng thích ở trên du thuyền. Mọi thứ có liên

quan đến chiếc Blue Moon đều tốt đẹp, từ buồng ngủ cho đến thức ăn và nhân viên được huấn luyện thành thạo. Cuộc sống ở trên du thuyền rất thoải mái, dễ chịu, khác xa với đời sống thực rất nhiều, không gặp điều gì rắc rối. Cuộc sống ở đây ưu đãi đủ thứ, người ở trên thuyền hoàn toàn được nuông chiều.

Em đã có một thời gian tuyệt vời. - Carole nói, miệng cười chúm chím. Nàng đã sống một tuần thoải mái nhất từ nhiều năm nay và nàng thích ở bên chàng. Chàng là người bạn đồng hành hoàn hảo, người yêu và người bạn tuyệt vời. Chàng nhìn nàng qua khói thuốc với ánh mắt kỳ lạ, khiến nàng cảm thấy lo sợ. Trong chàng có vẻ như đang có việc gì quan trọng.

Anh sung sướng vì em thích chiếc du thuyền. - Chàng nói, vẻ trầm ngâm.

Ai mà không thích?

Có người không thích, như Maggie tội nghiệp, cô ta bị say sóng.

Nhưng cuối cùng cô ấy cũng đã quen rồi. - Carole biện bạch cho người bạn mới. Nàng mong sẽ sớm gặp lại Maggie. Maggie muốn đến thăm trung tâm để xem sinh hoạt ở đấy. Cô ấy nói muốn làm luật sư biện hộ cho trẻ em khi đã tốt nghiệp trường luật.

Em lái thuyền giỏi lắm - Charlie khen cô - Và lướt ván buồm cũng giỏi. - Carole học các kỹ năng này rất nhanh. Nhiều lần nàng mang bình khí để lặn với chàng, và đeo ống thở bơi lặn với Adam. Họ đã sử dụng các thứ có sẵn trên thuyền.

Khi còn nhỏ, em rất thích lái thuyền. - Carole nói, vẻ băng khuâng. Nàng không thích rời khỏi chàng vào ngày mai. Nằm ngủ chung phòng với chàng, nép mình bên chàng và buổi sáng cùng thức dậy thú vị biết bao. Khi về nhà, nàng sẽ nhớ những cảnh ấy. Đối với Carole cuộc sống vợ chồng là nguồn hạnh phúc lớn nhất. Nàng rất ghét sống một mình, luôn luôn mơ ước có cuộc sống lứa đôi hạnh phúc. Charlie có vẻ cũng thích ngủ với nàng, chàng không ngại việc có nàng ngủ trong phòng mình - Khi nào anh về? - Carole

hỏi, cười với chàng. Nàng nghĩ chàng còn ở lại thêm một tuần nữa.

Anh không biết. - Chàng thần thờ đáp. Rồi chàng nhìn nàng với vẻ bối rối. Chàng đã nghĩ đến chuyện này suốt tuần. Nàng hoàn hảo về nhiều mặt, sinh trưởng trong một gia đình quý tộc, thông minh, vui vẻ, duyên dáng, là một người tình tuyệt vời có thể làm cho chàng vui. Chàng thích làm tình với nàng, thực vậy, không có gì nơi nàng mà chàng không thích, vì thế mà chàng lo sợ vô cùng. Điều đáng sợ nhất là chàng không tìm ra ở nàng có sự sai sót nào trầm trọng. Với những cô gái trước đây, bao giờ chàng cũng thấy họ có sai sót khiến chàng có cơ để từ giã họ. Nhưng lần này thì không. Chàng luôn nghĩ sẽ không kết hôn với ai hết, vì mọi người đều có sai lầm nghiêm trọng. Nhưng rồi chàng đã gặp người phụ nữ mà chàng không muốn làm nàng đau khổ, và ngược lại. Sống bên cạnh Carole, chàng thấy nàng không có sai sót nào đáng trách nên không biết tính sao với nàng.

Có điều gì đang làm cho anh bối rối thì phải. -Carole nói nho nhỏ. Nàng muốn biết điều đó là gì?

Chàng ngần ngừ một lát rồi gật đầu. Chàng luôn luôn thành thật với nàng.

Anh suy nghĩ nhiều về chúng ta. - Nhìn mặt chàng, Carole thấy sợ, vì giọng nói của chàng như hồi chuông báo tử. Chàng có vẻ bị day dứt về chuyện gì đó.

Về chuyện gì?

Chàng cười qua khóe thuốc. Chàng không muốn làm nàng lo lắng, nhưng chàng không nín được.

Anh tự hỏi tại sao hai kẻ sợ hôn nhân như chúng ta lại yêu nhau, gắn bó với nhau để làm gì. Rồi có người sẽ phải đau khổ thôi.

Nếu chúng ta đừng tạo ra những vết thương lòng cho nhau, thì không ai đau khổ hết. - Carole đáp. Nàng biết hiện có những điều làm cho chàng lo sợ. Thỉnh thoảng chàng muốn có không gian thoáng đãng, chàng đã sống cô độc cả đời. Nhiều lúc nàng có cảm giác chàng muốn cô độc, nên nàng phải

rời khỏi cabin của chàng, hay để chàng một mình tự lo liệu lấy công việc trên boong. Nàng cố đáp ứng theo nhu cầu của chàng.

Nếu anh không muốn lập gia đình thì sao? - Chàng hỏi. Chàng không tin mình sẽ lập gia đình. Có lẽ quá chậm rồi. Chàng đã 47, không biết mình có muốn lấy vợ nữa không. Cả đời đi tìm người phụ nữ hoàn hảo, bây giờ hình như chàng đã tìm ra, thì chàng lại tự hỏi phải chăng mình là người chân chính. Có lẽ không. Chàng đi đến kết luận như thế.

Em đã lập gia đình - Nàng bình tĩnh đáp - Chuyện đó không được tốt đẹp. - Nàng cười buồn.

Một ngày nào đó em phải có con.

Có thể. Mà cũng có thể không. Em đã có những đứa con ở chỗ em làm việc. Thỉnh thoảng em nghĩ thế là đủ. Khi em ly dị em tự nhủ sẽ không bao giờ lấy chồng lại. Em không thúc giục chúng ta thành hôn đâu, Charlie à. Sống như thế này, em hạnh phúc quá rồi.

Em không nên như thế. Em cần nhiều hơn nữa. - Chàng nói, cảm thấy mình có tội. Chàng không biết mình có muốn có con với nàng không. Chàng cảm thấy nếu không có thì giống như chàng đã mắc nợ nàng vậy. Chàng suy nghĩ nhiều về vấn đề này.

Tại sao anh không để em quyết định em cần cái gì? Nếu em gặp vấn đề khó khăn, em sẽ nói cho anh biết. Còn bây giờ, em không gặp chuyện gì khó khăn hết.

Rồi sẽ ra sao? Rồi chúng ta sẽ làm cho nhau đau lòng, phải không? Để cho chuyện này xảy ra rất nguy hiểm.

Anh nói sao, Charlie? - Nghe chàng nói, nàng lo sợ vô cùng. Hiện giờ nàng đã gắn bó keo sơn với chàng, nhất là sau một tuần sống bên chàng. Chàng đã trở thành một phần quan trọng trong đời nàng nên điều chàng nói đã làm cho nàng hoảng sợ. Chàng có vẻ như sắp rời xa nàng vậy.

Anh không biết mình muốn nói gì nữa - Chàng đáp và để điếu thuốc trên

cái gạt tàn - Thôi chúng ta đi ngủ thôi. - Khi họ đi ngủ, chàng làm tình với nàng, rồi cả hai ngủ ngay, không bàn thêm gì vấn đề này nữa.

Thoắt một cái đã đến buổi sáng. Họ phải dậy lúc sáu giờ, khi Carole bước ra khỏi giường, Charlie vẫn còn ngủ. Nàng tắm vòi sen, mặc áo quần xong thì chàng dậy. Chàng nằm trên giường nhìn nàng một hồi lâu. Bỗng nàng cảm thấy đây là những giây phút khủng khiếp nhất, vì nàng nghĩ đến cảnh chia ly. Trong chuyến đi, nàng không làm gì sai trái, không níu kéo mà cũng không gấn bó quá mức.

Nàng đã sống một cách tự nhiên, thanh thản. Nhưng nàng lại thấy rõ sự lo sợ hiện ra nơi mắt chàng; đồng thời chàng có vẻ đã phạm tội và ân hận vì mắc tội. Những dấu hiệu này nói lên điều gì đấy không tốt lành.

Charlie ra khỏi phòng để tiễn họ về. Chàng mặc quần soóc, áo thun ngắn tay, đứng trên boong nhìn họ xuống tàu nhỏ để vào cảng. Sau khi họ về rồi, chàng sẽ đi Anguilla ngay hôm đó. Chàng hôn Carole trước khi nàng xuống tàu nhỏ, và nhìn vào mắt nàng. Nàng có cảm giác chàng nói nhiều chứ không chỉ là lời giả biệt. Nàng không thúc ép chàng khi nào thì về nhà. Nàng nghĩ không nên giục chàng, và nàng đã nghĩ đúng. Nàng cảm thấy rằng chàng đang đứng lơ lửng trên bờ vực sâu.

Chàng vỗ nhẹ vào vai Adam, ôm ghì anh, rồi hôn lên hai má Maggie. Maggie xin lỗi vì đã say sòng. Họ cảm ơn chàng rồi ra về, chàng vẫy tay nhìn theo họ.

Khi chiếc tàu nhỏ chạy đi, Carole quay đầu lại nhìn chàng. Thấy chàng đứng trên boong vẫy tay chào họ, nàng cảm thấy như thể không gặp lại chàng nữa. Nàng đeo kính râm vào để khi lên bờ không ai thấy nàng khóc.

Chương 25

Khi Adam và Maggie về nhà, công việc dồn dập làm họ chóng mặt. Anh có ba khách hàng mới, các con anh nói chúng muốn gặp anh luôn, nhất là bây giờ chúng đã biết Maggie, còn bố Adam thì đau tim nặng. Ông đã ra viện một tuần rồi và mẹ anh thì gọi anh một ngày đến chục lần. Tại sao anh không về nhà thường xuyên hơn? Anh không quan tâm đến bố hay sao? Anh có chuyện gì không phải à? Anh trai của anh đến thăm bố hàng ngày. Adam chán nản nói rằng anh ấy chỉ ở cách đây bốn khu phố.

Maggie cũng làm việc như điên. Cô học để thi cuối năm, phải làm hai bài nghiên cứu để nộp, lại còn làm việc hút hơi ở quán Pier 92 nữa. Adam khuyên cô nên kiếm việc khác làm tốt hơn, nhưng tiền boia ở đây rất nhiều. Rồi hai tuần đầu tiên sau khi đi chơi về, cô bị cúm.

Khi Maggie đi làm trở lại, cô còn bệnh chưa khỏi. Cô không thể nghỉ thêm ngày nào nữa, nếu không sẽ bị đuổi việc. Một hôm khi Maggie đang làm vào buổi chiều thì Adam về nhà, thấy tờ giấy của chị giúp việc để lại nói rằng chị thôi việc. Nhà cửa dơ dáy bê bối. Anh biết Maggie mệt mỏi, nên anh định đem rác đi đổ và rửa bát đĩa trước khi cô về. Anh đổ giỏ rác trong phòng ngủ vào bao ni lông lớn. Trước khi buộc miệng bao, bỗng anh thấy có một vật đáng chú ý. Đây là cái que ống nghiệm màu xanh nhạt. Anh đã thấy cái que như thế này nhiều lần rồi, nhưng chỉ nhìn phớt qua, chứ không lâu như bây giờ. Anh dừng tay, lấy cái que ra, nhìn kỹ và ngạc nhiên vô cùng. Anh ngồi xuống trong phòng vệ sinh, nhìn sững vào cái que một lát rồi ném lại vào bao ni lông, buộc miệng bao lại, mặt cau có. Anh có vẻ hung hăng khi Maggie về nhà. Cô đi thẳng vào giường, nói rằng cô cảm thấy quá mệt.

Em mệt là cái chắc rồi. - Anh rít lên the thé. Anh đã lau chùi sạch sẽ nhà cửa, đang hút bụi thì cô về.

Anh làm gì đấy? - Cô hỏi khi anh đi nhanh quanh phòng.

Chị giúp việc thôi làm.

Anh khỏi làm việc đó, để em làm cho.

Thật không? Khi nào? - Anh giận dữ hỏi.

Lát nữa. Em mới đi làm về. Lạy Chúa, Adam, tại sao anh chạy quanh phòng như chiếc hỏa tiễn kêu ù ù thế?

Anh chùi nhà! - Anh rít lên qua kẽ răng. Bỗng anh quay nhìn cô, nét mặt hăm hăm.

Vì nếu không làm, anh sẽ giết ai đấy, mà anh lại không muốn làm thế.

Anh tức cái gì thế? - Maggie làm việc cả ngày quá mệt, nên bây giờ cô cảm thấy ê ẩm cả người.

Anh tức em chứ còn tức cái gì.

Em làm gì mà anh tức? Em đâu bảo chị giúp việc thôi làm đâu!

Khi nào em mới nói cho anh biết em có thai? Tại sao em giấu anh cái tin ấy? Trời ơi, Maggie, anh tìm thấy cái que thử thai trong sọt rác và nó báo dương tính, lạy Chúa! - Anh quá giận và hỏi tiếp - Em có thai khi nào?

Chắc vào ngày lễ Yom Kippur. - Cô đáp nhỏ. Từ lâu họ rất cẩn thận. Đây là lần duy nhất họ không đề phòng nhưng không ngờ lại có thai, những lần sau đó họ tiếp tục đề phòng nhưng hành động của họ chẳng khác nào mất bò mới lo làm chuồng, hay đại loại như thế.

Ôi, quá tuyệt! - Anh nói, vớt cái máy hút bụi dưới chân - Vào ngày lễ Yom Kippur à. Mẹ anh nói đúng. Đáng ra anh nên đi nhà thờ Do Thái mới đúng và không nên gọi cho em. - Anh ngồi phịch xuống ghế, còn cô bật khóc.

Quá ti tiện.

Có thai mà không nói cho tôi biết mới ti tiện. Cô định khi nào mới nói cho tôi biết?

Sáng nay tôi mới phát hiện ra. Tôi không muốn làm cho anh buồn. Tôi

định tối nay sẽ nói cho anh hay.

Rồi bỗng anh nhìn cô và nhớ lời cô đã nói.

Lễ Yom Kippur à? Em có đùa không? Lễ Yom Kippur vào tháng Chín. Lạy Chúa, bây giờ là tháng Giêng. Có phải em muốn nói vào ngày lễ Chanukah không? - Cô không phải người Do Thái nên có lẽ cô lẫn lộn các ngày lễ.

Không, lễ Yom Kippur. Chắc vào dịp cuối tuần đầu tiên khi em đến với anh. Đây là lần duy nhất chúng ta không đề phòng.

Kỳ diệu thật. Em có nhận ra suốt ba tháng qua em không có kính không?

Em nghĩ vì căng thẳng quá nên mất kính. Em thường mất kính lâu như thế. Có lần em không có kính sáu tháng liền.

Em có thai phải không?

Không, em không có thai cho đến bây giờ. - Cô rầu rĩ đáp.

Quá tuyệt. Có thai lần đầu. Chúng ta không cần cái trò nhức đầu này Maggie à. Khi em phá thai, chắc em sẽ khóc và mệt phờ suốt sáu tháng tiếp theo. - Trước đây anh đã trải qua những chuyện như thế này nhiều lần rồi. Anh không muốn trải qua chuyện này với Maggie hay với bất cứ ai khác. Rồi anh nhìn cô, mặt buồn bã và nghi ngờ - Có phải em âm mưu đưa anh vào bẫy để anh cưới em không? Chuyện này sẽ không thành công đâu.

Cô vùng ra khỏi giường, nhìn anh trừng trừng.

Tôi không muốn đưa anh vào bẫy! Tôi không yêu cầu anh cưới tôi, bây giờ cũng không. Tôi có thai, đây là lỗi của anh, chứ không phải của tôi.

Em làm quái gì mà có thai ba tháng mới biết? - Anh hỏi, đây là việc không thể tin nổi - Có thai lớn rồi phá cũng khổ. Có thai ba tháng mới biết, thật là điều kinh khủng.

Được rồi, để tôi lo. Tôi không ép anh cưới đâu mà sợ.

Tốt! Vì tôi sẽ không cưới! - Anh hét lớn vào mặt cô. Cô bèn đi vào

phòng tắm, đóng mạnh cửa.

Cô ở trong phòng tắm suốt hai giờ mới đi ra, khi ấy anh nằm trên giường, xem tivi, không nói với cô một tiếng. Hai người không ai ăn tối. Cô đã nôn ra hết khi ở trong phòng tắm, khóc cho thân phận mình.

Có phải vì thế mà em bị bệnh khi ở trên du thuyền không? - Anh hỏi, không nhìn cô.

Có lẽ. Em đã tự hỏi như thế, và khi về em bị bệnh, khi ấy em nghĩ có lẽ đúng. Vì thế mà em đã dùng que thử thai.

Ít ra em đã không đợi cho đến sáu tháng. Anh muốn em đi khám bác sĩ. - Anh nói, và cuối cùng nhìn cô. Trông cô rất bê bối, anh biết cô đã khóc vì mắt đỏ hoe, mặt tái mét - Em có bác sĩ quen không?

Tại chỗ em làm có một người. - Cô thút thít.

Anh không muốn em khám ở chỗ mấy ông lang băm. Ngày mai anh sẽ tìm bác sĩ cho em.

Rồi sao? - Cô hỏi, lo sợ ra mặt.

Để xem bác sĩ nói sao.

Nếu quá trễ không phá thai được thì sao?

Chúng ta sẽ bàn về chuyện này sau. Nếu không phá được, có lẽ anh phải giết em thôi. - Anh chỉ nói đùa, anh đã bình tĩnh nhưng cô lại bật khóc - Thôi, Maggie... đừng khóc... Anh sẽ không giết em đâu, nhưng anh rất buồn.

Em cũng vậy. - Cô đáp, khóc nức nở - Nó là con em. - Nghe Maggie nói, anh rên rỉ, trở người trên giường.

Chưa thành em bé đâu, Maggie. Hiện em mới có thai thôi. - Anh không muốn nói đến bào thai nữa, chứ đừng nói đến em bé .

Nếu em có thai thì anh tính sao? - Cô hỏi, hỉ mũi vào khăn.

Anh sẽ biết cách tính. Vì thế mà anh rất buồn. Thôi đi ngủ đi một chút,

sáng mai chúng ta sẽ bàn. - Anh nói rồi tắt tivi, tắt đèn ở bàn ngủ. Còn sớm, nhưng anh muốn ngủ. Anh cần quên chuyện này, đây là điều anh không muốn. Chuyện này chỉ xảy ra cho khách hàng, chứ không cho anh.

Adam à? - Cô hỏi nhỏ khi anh nhắm mắt.

Chuyện gì đấy?

Anh có ghét em không?

Dĩ nhiên không. Anh yêu em. Anh chỉ buồn thôi. Chuyện này chẳng vui tí nào hết.

Chuyện gì mà không vui?

Chuyện có thai chứ chuyện gì.

Em biết. Em xin lỗi. Anh có muốn em đi khỏi đây không? - Anh nhìn cô, cảm thấy tội nghiệp cho cô. Việc này cũng rất khó cho cô, nhất là sau khi cô có thai ba tháng. Anh biết có bác sĩ làm việc đó, nhưng làm khi thai mới bắt đầu chắc có lẽ sẽ dễ dàng hơn.

Không, anh không muốn em đi khỏi đây. Anh muốn giải quyết việc này thôi, ngay khi chúng ta còn có thể. - Cô gật đầu.

Có thật anh nghĩ rằng em sẽ rất khó khăn trong suốt sáu tháng không? - Cô hỏi, vẻ lo sợ. Việc này thật đáng sợ cho cô, đáng sợ hơn anh nhiều. Anh không thích sự bất tiện, chẳng lẽ nào cô cũng phải giải quyết. Thật rùng rợn cho cô.

Anh hy vọng không phải thế - Anh đáp - Thôi, ngủ đi em.

Cô trần qua trở lại cả đêm. Sáng hôm sau, khi thức dậy anh nghe cô nôn ọe trong phòng tắm. Anh đứng ngoài cửa phòng tắm, nhắm mắt. Tiếng cô nôn ọe rất to.

Thật khi. - Anh nói lớn rồi đi tắm vòi sen và cạo râu. Mười phút sau, cô đi ra. Anh để cửa phòng tắm mở để có thể thấy cô đi ra. Trông cô xanh lét. - Em có sao không?

Không sao. Em khỏe.

Khi mặc áo quần xong, anh pha trà và nướng bánh cho cô. Anh nói anh sẽ gọi cho cô từ văn phòng, rồi hôn cô và đi làm. Trên đường đến sở, anh nghĩ đến chuyện rùng rợn. Cô là người Thiên Chúa giáo. Nếu cô không chịu phá thai thì sao? Thật là quá rắc rối. Anh sẽ nói sao với các con? Hay nói sao với bố mẹ anh? Nghĩ đến đó, anh chịu không nổi. Đến văn phòng anh gọi cho bác sĩ ngay, và đến trưa, anh gọi cho cô tại nơi cô làm. Anh đưa cho cô tên hai bác sĩ, phòng khi người này bận không khám cho cô được thì đi khám người kia. Anh nói cô phải cố hết sức để khám một trong hai người ấy. Hôm đó cô gọi cho cả hai bác sĩ, dùng tên anh như lời anh dặn, và được họ hẹn gặp vào chiều hôm sau. Adam đề nghị đi với cô, nhưng cô nói cô có thể giải quyết chuyện này một mình, ít ra cô rất tuyệt về việc này, nhưng tối đó họ không nói gì với nhau. Cả hai đều căng thẳng.

Đêm mai, sau buổi hẹn, khi Adam về thì Maggie đã có mặt ở nhà. Hôm đó cô được nghỉ việc và khi anh đi vào, thì cô đang làm bài tập.

Công việc xong xuôi hết chứ?

Tốt đẹp. - Cô đáp, mắt không nhìn lên anh.

Tốt như thế nào? Ông ta nói sao?

Ông ta nói hơi trễ rồi, họ sợ em sẽ sa sút tinh thần, có thể tự vẫn hay có hành động gì đó nguy hiểm.

Vậy em sẽ làm việc đó khi nào? - Anh có vẻ vui mừng và cô im lặng một hồi lâu mới ngẩng mặt nhìn anh, cặp mắt mở to, mặt tái mét. Trông cô có vẻ không được khỏe.

Em không làm. - Anh nhìn cô trừng trừng, ngạc nhiên.

Nói lại coi.

Em không phá thai. - Cô đáp. Nhìn mặt cô, anh nghĩ cô nói thật.

Em sẽ làm gì với đứa con? - Chuyện này sẽ rất phiền phức, phải giải thích đủ chuyện, nhưng nếu cô thích thế, anh cũng sẽ bằng lòng theo. Dù

sao cô cũng là người theo Thiên Chúa giáo.

Em sẽ sinh con và nuôi nó. Em yêu anh và cũng yêu con của anh. Em thấy nó trong màn hình siêu âm. Nó nhúc nhích, nó đang mút ngón tay. Em đã có thai ba tháng rưỡi hay mười sáu tuần theo họ tính, và em sẽ không bỏ nó đi.

Ôi lạy Chúa! - Anh thốt lên, ngồi phịch xuống chiếc ghế gần đấy - Em điên rồi. Em giữ nó à? Anh sẽ không cưới em đâu, chắc em biết rồi chứ? Nếu em nghĩ anh sẽ cưới em, thì em điên rồi. Anh sẽ không lấy vợ lại, lấy em hay bất kỳ ai, dù có con hay không.

Em cũng sẽ không cưới anh - Cô đáp, ngồi thẳng người trên ghế - Em không cần anh cưới em. Em có thể tự mình lo liệu lấy. - Trước nay cô thường làm thế. Mặc dù cô rất lo sợ, nhưng cô sẽ không nói với anh như vậy. Cô đã nghĩ đến chuyện tự mình lo liệu việc này suốt buổi chiều. Cô quyết định sẽ không lấy gì của Adam hết cho dù cô bị cho thôi việc, bỏ học, sống bằng trợ cấp xã hội. Cô không muốn gì của anh hết.

Các con tôi sẽ nghĩ sao đây? - Anh hỏi, vẻ hoảng hốt - Chúng ta sẽ nói sao với chúng?

Em không biết. Chúng ta sẽ tính đến chuyện ấy vào ngày lễ Yom Kippur.

Ôi lạy Chúa, nghĩ đến ngày lễ Yom Kippur anh chỉ thấy ghét mẹ anh thôi. Anh không nghĩ đến chuyện có con.

Có lẽ đứa con rất quan trọng với em. - Cô thản nhiên đáp, nhưng Adam không muốn nghe cô nói thế.

Chẳng quan trọng gì đâu. Hai chúng ta đã bất cần mà có nó thôi.

Có lẽ thế. Nhưng em yêu anh và dù bây giờ anh bỏ em, thì em vẫn có đứa con này. - Cô cương quyết, không chịu lùi một phân. Cô đã thấy nó trên màn hình siêu âm. Cô sẽ không giết con của họ.

Maggie, anh không muốn có con. - Anh cố lý luận với cô.

Em cũng không, nhưng em đã có con rồi, em phải giữ nó. - Cô tỉnh táo

đáp một cách khỗ sở. Hai người phải đương đầu với nhiều chuyện.

Anh sẽ đi Vegas vào cuối tuần này. - Anh rầu rĩ nói - Khi anh về chúng ta sẽ bàn về chuyện này. Em hãy nghỉ ngơi cho đến khi anh về. Chúng ta suy nghĩ thêm cho kỹ, có thể em sẽ đổi ý.

Em sẽ không đổi ý. - Cô đáp như sư tử bảo vệ con.

Đừng bướng bỉnh.

Anh đừng quá ti tiện. - Cô nhìn anh, buồn bã.

Anh không ti tiện. Anh muốn cư xử đúng đắn trong việc này, nhưng em không chịu nghe lời anh. Giữ đứa con mà không ai muốn mới ti tiện. Anh không chuẩn bị để có con, Maggie. Anh không muốn lấy vợ lại. Anh không muốn có con nữa. Anh quá già rồi.

Anh rất ti tiện. Anh muốn giết thai nhi. - Cô nói, òa khóc, và anh cũng muốn khóc theo.

Anh không ti tiện! - Anh hét theo khi cô chạy vào phòng tắm lại, vừa muốn nôn mửa vừa muốn lách mặt anh.

Thời gian còn lại trong tuần không cải thiện được gì tốt hơn. Họ tránh không nói đến vấn đề này, nhưng nó vẫn treo lơ lửng giữa họ như quả bom nguyên tử sắp nổ. Anh mừng khi đi Vegas vào thứ Năm. Anh cần đi khỏi nhà lúc này. Anh ở lại cho đến tối Chủ nhật. Vào thứ Hai, anh ngồi đợi cô đi làm về. Anh ngồi trên chiếc ghế dựa với vẻ chịu đựng.

Ngày cuối tuần như thế nào? - Cô hỏi, nhưng không đến hôn anh. Cô buồn bã suốt ngày cuối tuần, phân vân không biết anh có lừa dối cô không, vì anh có vẻ buồn rầu. Cô không rời khỏi nhà, đêm nào ngủ cô cũng khóc, nghĩ rằng anh ghét cô và có lẽ bỏ cô; cô sẽ ở một mình với hài nhi, không bao giờ gặp lại anh nữa.

Tốt đẹp. Anh đã suy nghĩ nhiều. - Tim cô gần như ngừng đập khi đợi anh ra lệnh cho cô dọn đi chỗ khác mà ở. Cô đã trở thành cái gai trong mắt anh.

Anh nghĩ chúng ta phải cưới nhau. Tuần sau em phải đi với anh đến

Vegas. Anh phải đến đó nữa. Chúng ta sẽ lạng lẽ làm đám cưới và thế là xong.

Cô nhìn anh sửng sốt.

Anh nói thế là xong , nghĩa là sao? Có phải em phải ra đi với đứa bé hợp pháp không? - Cô đã nghĩ đến trăm ngàn chuyện đáng sợ, nhưng không nghĩ đến chuyện nào tốt đẹp hết.

Không, rồi chúng ta thành hôn, chúng ta có đứa con và sống với nhau, được không? Em sung sướng chưa? - Anh có vẻ không sung sướng, nhưng anh cố làm một việc đúng - Ngoài ra, anh yêu em.

Ngoài ra , em cũng yêu anh, nhưng em sẽ không kết hôn với anh. - Trông cô bình thản và cương quyết.

Em không kết hôn à? Tại sao không? - Anh ngạc nhiên hỏi - Anh nghĩ em muốn như thế mà.

Em không nói thế. Em nói em giữ đứa con. Em không nói em muốn có chồng. - Anh nhìn cô sửng sốt.

Em không muốn lấy chồng à?

Không, thật đấy.

Nhưng đứa bé thì sao? Tại sao em không muốn thành hôn?

Em không ép anh phải cưới em, Adam à. Và em không muốn thành hôn một cách lạng lẽ. Em muốn làm ồn lên cho mọi người biết em có chồng. Và em muốn lấy người muốn cưới em, chứ không lấy người bị bắt buộc phải cưới. Cảm ơn anh rất nhiều, nhưng câu trả lời của em là không.

Xin em vui lòng nói là em đang nói đùa. - Anh đáp, gục đầu xuống hai tay.

Em không nói đùa. Em không hỏi xin anh tiền, em cũng không kết hôn với anh. Em sẽ tự lo liệu cho mình.

Em sẽ bỏ anh ư? - Anh có vẻ hết hoảng khi hỏi.

Dĩ nhiên không. Em yêu anh. Tại sao em phải bỏ anh chứ?

Vì tuần qua em đã nói anh ti tiện.

Nếu anh muốn giết con chúng ta, thì anh đúng là người ti tiện thật. Nhưng nếu anh yêu cầu em cưới anh thì anh không ti tiện. Cảm ơn anh về việc này. Em không muốn thành hôn, và anh cũng không.

Muốn, anh muốn! - Anh hét to - Anh yêu em, anh muốn kết hôn với em. Bây giờ em có muốn không? - Trông anh rất nóng nảy, còn cô bình tĩnh hơn. Cô đã quyết định, anh có thể thấy rõ như thế - Em là người phụ nữ ượng ngạnh nhất mà anh từng gặp. - Cô cười và anh cười lớn - Không phải lời khen đâu nhé. Ôi, lạ Chúa, Maggie. - Anh bước đến, ôm lấy cô, hôn cô, đây là lần đầu trong tuần anh hôn cô - Anh yêu em, vui lòng thành hôn với anh đi. Chúng ta hãy cưới nhau, có con, có làm việc này một cách nghiêm túc.

Nếu như chúng ta thực sự nghiêm túc, thì chúng ta đã kết hôn với nhau, sau đó mới có con. Nhưng anh đã không cưới em, bây giờ tại sao lại muốn cưới?

Vì em có con. - Anh nói lớn gần như hét.

Thôi, cho qua đi. Em sẽ không kết hôn.

Khỉ mốc. - Anh nói, rồi đi đến rót một cốc Tequila uống một hơi.

Anh đừng uống nữa. Chúng ta sắp có con. - Cô nghiêm nghị nói. Anh nhìn lại cô với ánh mắt hằn học.

Khôi hài quá. Trước khi có con, anh đã thành dân nghiện rồi.

Đừng. - Cô nói nhỏ - Chuyện này sẽ ổn thôi, Adam. Chúng ta sẽ dàn xếp mọi chuyện tốt đẹp. Anh khỏi cần cưới em.

Nếu ngày nào đó anh muốn cưới em thì sao? - Anh hỏi, vẻ lo lắng.

Thì chúng ta sẽ cưới. Nhưng ngay bây giờ anh chưa muốn, em biết và anh cũng biết điều đó. Và một ngày nào đó chắc đứa bé cũng biết.

Anh sẽ không nói cho nó biết.

Anh có thể nói. - Thỉnh thoảng người ta có thể làm như thế. Bố phải cưới mẹ, vì... cô không muốn làm thế cho con mình. Và cô không muốn lợi dụng anh, cho dù anh bằng lòng làm việc này một cách nghiêm túc.

Tại sao em lại cao quý một cách kỳ cục như thế? Những phụ nữ anh đã dan díu đều muốn anh trả tiền mua hàng cho họ, muốn anh cưới họ, kiếm việc cho họ, làm hàng triệu việc cho họ. Em thì không muốn gì ở anh hết.

Được rồi. Em chỉ muốn con anh. À không, con chúng ta. - Cô tự hào đáp.

Họ đã biết trai hay gái chưa? - Anh hỏi với vẻ quan tâm. Anh không muốn đưa con này, nhưng vì họ đã có, nên biết nó là trai hay gái cũng tốt.

Hai tuần nữa em sẽ đi siêu âm lại. Khi ấy họ sẽ biết nó là trai hay gái.

Anh đi cùng với em có được không?

Anh muốn đi không?

Có lẽ muốn. Anh muốn biết con như thế nào. - Adam đã trải qua ngày cuối tuần, nghĩ rằng anh sẽ cưới cô, thế mà bây giờ anh thất vọng vì cô không đồng ý. Mọi việc về cuộc đời họ bây giờ có vẻ rất kỳ cục.

Tối đó, khi ăn tối, Maggie hỏi:

Anh sẽ nói sao với mẹ anh chứ? - Nghe vậy Adam lắc đầu.

Có Chúa mới biết. Ít ra bây giờ bà ấy sẽ có chuyện để nói cho sướng miệng. Chắc anh sẽ nói với mẹ rằng em có thai ngay buổi hẹn hò đi chơi đầu tiên, và em là người Thiên Chúa giáo, chắc bà sẽ không muốn anh cưới em đâu.

Hay quá!

Anh cúi người qua bàn, hôn cô và cười.

Maggie O' Malley, em điên rồi, vì có con với anh mà không chịu thành hôn với anh. Nhưng anh vẫn yêu em. Vậy cần quái gì. Đợi đến khi anh nói

cho Charlie và Gray biết rồi sẽ hay! - Adam cười và Maggie cười theo. Họ ăn xong bữa tối, nói rằng thỉnh thoảng cuộc sống trở nên kỳ cục như thế này. Cuộc sống của họ cũng thế, nhưng khi họ rửa xong đĩa ăn và đi ngủ, họ cảm thấy rất hạnh phúc. Đây không phải là chuyện họ muốn hay vạch ra kế hoạch, nhưng họ sẽ làm hết sức mình, dù chuyện này đi về đâu.

Chương 26

Sau ngày Carole rời khỏi thuyền của Charlie tại St. Barts, chàng không gọi cho nàng lần nào cả. Nàng gửi fax cho chàng để cảm ơn, nhưng nàng cảm thấy lúng túng, không muốn gọi cho chàng sau những gì chàng đã nói trước khi nàng ra về. Nàng không biết chàng đi đến kết luận như thế nào, nhưng nàng chỉ biết một điều là chàng cần thời gian. Đây là tất cả những gì nàng có thể làm được. Càng ngày nàng càng lo sợ, cho đến hai tuần sau chàng mới gọi cho nàng. Carole đang ngồi trong văn phòng thì điện thoại reo. Charlie báo chàng đã về, nhưng giọng có vẻ kỳ lạ. Chàng hỏi nàng có thể đi ăn trưa với chàng vào hôm sau không.

Chuyện ấy quá tuyệt. - Nàng đáp, cố làm ra vẻ tự nhiên, nhưng không sao che giấu được sự băn khoăn trong lòng. Nàng cảm thấy lo sợ vô cùng. Chàng có vẻ lạnh lùng, xã giao, và sau khi đồng ý đi ăn với chàng, nàng tự hỏi có nên hủy bỏ việc này không. Nàng linh cảm có chuyện gì đó sắp đến. Chàng không mời nàng đi ăn tối, hay nói chàng muốn gặp nàng vào tối đó. Chàng muốn gặp nàng để ăn trưa vào ngày hôm sau. Xa cách. Khoảng trống. Điều đó đã nói lên rằng chàng chỉ muốn gặp nàng vì lịch sự và để nói rằng chuyện giữa họ đã hết. Thái độ của chàng đã thể hiện rõ ý đồ của mình. Bây giờ nàng chỉ còn việc chờ đợi.

Sáng hôm sau Carole không bận tâm đến việc trang điểm bởi nàng nghĩ chẳng có gì quan trọng nữa. Chàng không cần nàng. Nếu chàng yêu nàng, muốn nàng, thì chàng đã gọi cho nàng từ trên du thuyền trong hai tuần qua, hay gặp nàng vào tối hôm trước. Nhưng Charlie không làm thế. Có thể chàng yêu nàng, nhưng không muốn nàng. Bây giờ nàng chỉ biết cố gắng đón nhận những gì sắp xảy ra.

Chào - Chàng nói, đứng e ngại nơi ngưỡng cửa văn phòng nàng - Em khỏe không? Trông em quá đẹp. - Nhưng chính chàng mới là người đẹp, chàng mặc com-lê xám sang trọng, da chàng rám nắng trông rất khỏe mạnh

và đàn ông. Còn nàng, sau một đêm lo lắng, mất ngủ, nghĩ đến chàng, trông bơ phờ, mệt mỏi.

Anh muốn đi ăn trưa ở đâu? - Nàng muốn việc đi ăn chóng xong cho rồi, nàng thấy hối hận vì đã không hủy bỏ việc đi ăn này. Rõ ràng chàng thấy cần phải giúp nàng để nói đôi lời. Chàng không muốn hủy bỏ cuộc hẹn. Chàng có thể gọi điện thoại cho nàng để từ giả nàng - Anh muốn đi ăn thật ư? - Nàng hỏi, không hăng hái lắm - Anh có muốn nói chuyện ở đây không? - Nhưng cả nàng và chàng đều biết nếu ở đây câu chuyện của họ sẽ bị gián đoạn. Trẻ con đi vào, rồi các nhà cố vấn, nhân viên tình nguyện sẽ vào tìm nàng. Mọi người đều có thể đi vào văn phòng nàng thoải mái.

Chúng ta ra ngoài thôi. - Chàng rất lịch sự và có vẻ hết sức căng thẳng - Carole lấy áo khoác, theo chàng ra ngoài. - Ăn ở quận Mo hay ở quán Sally? - Chàng hỏi. Nàng không quan tâm, vì với tâm trạng lo sợ, hồi hộp như thế này chắc nàng sẽ không ăn được gì cả.

Anh thích ở đâu cũng được.

Chàng đưa nàng đến quán Mo, ở đấy gần chỗ làm việc của nàng hơn. Họ đi bộ dọc theo khu phố, im lặng. Khi họ đi vào, Mo vẫy chào nàng, Carole cười chào lại. Mặt nàng sượng sùng, hai chân cứng đờ, còn đầu thì nặng như đeo đá. Nàng mong chuyện này nhanh qua đi để về lại văn phòng, ngồi khóc một mình cho thoải mái.

Họ ngồi vào bộ bàn ở góc quán và cả hai đều gọi món xà lách trộn. Chàng cũng không thấy đói.

Chuyến du lịch sau của anh vui chú? - Nàng lịch sự hỏi, rồi họ nhâm nhi xà lách hết nửa giờ. Nàng cảm thấy như người sắp lên đoạn đầu đài.

Nếu anh đã làm cho em buồn trước khi em rời thuyền, thì anh xin lỗi. Sau khi em về rồi, anh suy nghĩ nhiều về chúng ta. - Chàng nói. Nàng gật đầu, đợi giây phút này xảy ra. Nàng muốn bảo chàng hãy nhanh lên, nhưng cứ ngồi nhìn vào khoảng không. Nàng không muốn nghe những gì chàng sắp nói. Nàng chỉ ngồi và giả vờ lắng nghe thôi - Có nhiều lý do khiến cho

việc của chúng ta hòa hợp, nhưng cũng có nhiều lý do bất tiện, không phù hợp - Nàng gật đầu, muốn hét lớn - Chúng ta đều xuất phát từ tầng lớp thượng lưu, có nhiều lợi tức giống nhau. Cả hai ta đều có khuynh hướng muốn giúp đỡ người khác. Nhưng em ghét lối sống của anh. Em muốn nếp sống giản dị hơn - Chàng cười với nàng - mặc dù ngôi nhà của em không thua kém gì ngôi nhà của anh. Anh nghĩ em thích chiếc du thuyền của anh và em lái thuyền rất giỏi. Chúng ta không chạy theo tiền bạc của nhau. - Chàng nói liên tục cho đến khi nàng thấy mình sắp chết, và cuối cùng nàng nhìn chàng, muốn chàng chấm dứt việc làm tình làm tội nàng. Chàng đã nói quá nhiều rồi.

Charlie, cứ nói đi, em có thể chịu đựng. Nhưng xin anh nói nhanh cho. - Chàng kinh ngạc trước lời nàng.

Em nghĩ anh sẽ nói gì?

Nói: Hết rồi! Em sẽ chấp nhận việc đó. Anh đừng tô son điểm phấn vấn đề làm gì. Thậm chí anh cũng không cần mời em đi ăn trưa. Thực vậy, em ước gì anh không mời. Anh chỉ cần gọi cho em hay gửi email là đủ. Anh chỉ cần nói:

Em hãy biến đi, hãy đến chỗ khác mà chơi, thế thôi. Như vậy là quá đủ để em hiểu. Anh đã có dấu hiệu muốn rút lui từ ba tuần nay. Nếu anh muốn chia tay với em, cứ việc. - Nói hết những gì mình nghĩ, nàng cảm thấy nhẹ người. Chàng nhìn nàng với ánh mắt kỳ lạ, như thể chàng không biết nói gì bây giờ. Nàng đã nói hết phần chàng rồi.

Có phải đã hết đối với em rồi không?- Chàng hỏi và có vẻ khổ sở khi đợi nàng đáp. Nàng ngần ngừ một lát, rồi quyết định nói hết sự thực với chàng. Nàng không có gì để mất.

Không, đối với em thì không bao giờ hết. Em yêu anh, thích anh, rất vui và hạnh phúc khi ở bên anh. Em thấy anh rất tuyệt vời. Em thích nói chuyện với anh, thích chia sẻ công việc với anh. Em cũng thích ở trên du thuyền với anh cùng những người bạn của anh. Thậm chí em thích cả mùi thuốc xì

gà của anh và thích ngủ với anh nữa. Nhưng đây chỉ là những sở thích của em. Chúng không phải là sở thích của anh. Nếu đúng như thế, thì anh cứ chia tay với em đi. Em sẽ không đến ngồi đây để thuyết phục anh làm điều mà anh không muốn.

Chàng ngồi yên nhìn nàng một hồi lâu sau đó nhìn vào mắt nàng rồi mỉm cười.

Có phải em nghĩ như thế không? Có phải em nghĩ rằng hôm nay anh đến đây để nói với em chuyện giữa chúng ta đã hết rồi không?

Phải. Thế em phải nghĩ như thế nào? Trước khi em rời thuyền, anh nói đủ thứ chuyện vô nghĩa về việc lo sợ về chúng ta. Rồi khi em ra về, suốt hai tuần anh không nói với em một tiếng. Hôm qua anh gọi cho em, giọng như tên đồ tể, mời em đi ăn trưa mà không ăn tối. Cho nên em đoán anh sẽ chia tay với em. Cứ làm thế đi, Charlie. Nếu anh muốn làm thế thì cứ làm. - Nàng không lo sợ nữa. Nàng có thể sẵn sàng đương đầu với chuyện này. Nàng đã trải qua nhiều đau khổ rồi. Từ hôm đến giờ nàng đã tự nhắc nhở mình như thế.

Khi ở trên thuyền anh đã đi đến kết luận như thế. Nếu em muốn chia tay thì cứ chia tay đi, đừng làm những chuyện buồn cười. Đừng đợi cơ hội đến rồi mới ra tay. Anh đã dẹp sang một bên chuyện tìm cho được sai lầm tai hại nơi người yêu, rồi đau khổ, lo sợ người yêu chết hay sợ họ bỏ đi, hay hóa ra người yêu chỉ tầm thường. Nếu em muốn chấm dứt thì cứ việc. Còn nếu đây là chuyện nhà cửa bê bối, chúng ta sẽ cùng nhau dọn dẹp sau. Này Carole, em có muốn kết hôn với anh không? - Chàng nhìn thẳng vào mắt Carole, nàng nhìn lại chàng sững sốt, miệng há hốc.

Sao? - Nàng ngạc nhiên hỏi.

Em có muốn làm vợ anh không? - Chàng cười, nói và nước mắt chảy ra trên mặt nàng.

Anh hỏi cưới em tại quán Mo à? Hỏi ở đây sao? Tại sao vậy?

Vì anh yêu em. Có lẽ tình yêu là vấn đề cốt lõi, còn chuyện khác chỉ là

râu ria trang điểm.

Em muốn nói tại sao anh hỏi cưới em tại quán Mo này? Tại sao anh không đưa em đi ăn tối, hay đến thăm em vào đêm qua? Tại sao anh hỏi em một việc quan trọng như thế này tại đây? - Nàng cười ra nước mắt, trong khi chàng đưa tay qua bàn nắm tay nàng.

Đêm qua anh phải gặp các luật sư, phải hoàn tất vấn đề tài chính trong năm cho cơ sở. Đêm qua anh không thể gặp em được. Anh cũng không muốn đợi cho đến đêm nay. Em đừng quan tâm đến việc này, được không?

Carole nhìn chàng một hồi lâu với nụ cười nở trên môi. Chàng thật điên, nhưng điên một cách dễ thương. Chàng đã làm cho nàng lo sợ, tin rằng chuyện tình của họ đã hết. Thì ra chàng muốn cưới nàng. Nàng chồm người qua bàn, hôn chàng.

Anh làm cho em khổ sở đến phát điên. Vâng, em muốn kết hôn với anh. Vậy khi nào chúng ta tổ chức?

Tháng Sáu được không? Chúng ta sẽ hưởng tuần trăng mật trên du thuyền. Hay là bất cứ khi nào em muốn. Anh cứ sợ em sẽ trả lời không.

Dĩ nhiên em không trả lời như vậy. Tháng Sáu tuyệt đấy. - Carole vẫn không tin chàng đã hỏi nàng. Cả hai đều cảm thấy như giấc mộng.

Anh sợ em không có thì giờ để lo tổ chức đám cưới. - Chàng nói. Nhưng chàng đã quyết định rồi, chàng không muốn đợi lâu hơn nữa. Đã đến lúc chàng cần phải lấy vợ.

Em sẽ lo mọi việc hoàn hảo. - Sau khi chàng trả tiền, họ đi bộ về trung tâm trông rất thoải mái và vui vẻ. Nàng không ngờ kết quả lại được suôn sẻ như thế này.

Anh yêu em. - Chàng nói rồi hôn nàng, họ đứng ngay bên ngoài trung tâm mà hôn. Người qua lại nhìn họ và cười. Tygue đi ăn trưa về, thấy thế, anh ta cười và trêu họ.

Vui vẻ rồi chứ? - Anh hỏi và mở cửa vào trung tâm.

Rất vui. - Carole đáp, cười với anh ta. Rồi nàng hôn người chồng tương lai trước khi chàng trở về. Nhiệm vụ của chàng đã xong.

Chương 27

Chuyện của Adam và Maggie thế là dàn xếp xong, mặc dù không vui. Họ quyết định không nói cho các con anh biết cho đến khi bụng Maggie đã lớn, khoảng hai tháng nữa thì có thể nói. Và họ cũng định sẽ không báo cho mẹ anh cho đến khi các con anh đã biết. Anh thấy vấn đề này sẽ khó giải thích cho các con hiểu. Anh cũng tin Rachel sẽ có nhiều chuyện để nói.

Anh bận nhiều việc với khách hàng, nhưng vẫn cố gắng đi với Maggie đến phòng siêu âm hai tuần sau đó. Thai nhi khỏe mạnh, và là con trai. Khi Adam và Maggie nhìn nó nhúc nhích, họ đã khóc. Maggie đã có thai bốn tháng.

Tuần sau đó, Adam phải đi Las Vegas, và anh hỏi cô có muốn đi với anh không. Lúc này đúng dịp cô nghỉ hai ngày, nên rất thuận tiện cho cô. Anh rất hưng phấn, vì anh có dịp để thư giãn và ăn mừng thai nhi khỏe mạnh. Maggie ngủ nhiều, hầu như ngày nào cũng đau, nhưng cô cố gắng không kêu ca. Con trong bụng khỏe thì mẹ đau.

Khi họ bay đi Las Vegas, cô cảm thấy khỏe hơn. Một khách hàng quan trọng của anh là ca sĩ, sẽ biểu diễn ở đây hai ngày. Nhưng anh nói anh chỉ có thì giờ ở lại đây hai đêm và Maggie còn phải về để làm việc.

Họ bay đến Las Vegas trên máy bay của Adam, ở tại khách sạn Bellagio, Maggie rất thích khách sạn này. Cô còn sung sướng hơn nữa khi Adam cho biết khách sạn đã dành cho họ căn hộ lớn, có phòng ăn, phòng họp, và giường ngủ rộng cô chưa từng thấy. Họ đã đến sớm, đủ thì giờ để ngủ trên giường một giấc trước khi ăn tối. Phần biểu diễn mà họ muốn xem đến mười hai giờ khuya mới bắt đầu. Trước khi xuống lầu ăn tối, Adam có việc phải làm. Anh muốn sử dụng phòng họp, nên đóng hết cửa lại. Hai người đàn ông mặc com-lê đến và như lời Adam đã yêu cầu, cô mời họ vào phòng. Khi cô mở cửa phòng họp để mời họ vào, cô thấy trên bàn có bó hoa hồng thật lớn và chai rượu Cristal ngâm trong xô nước đá. Adam cười với

cô.

Maggie, vào phòng đi. - Anh ra dấu cho cô vào cùng với hai người đàn ông mặc com-lê, họ cũng cười với cô.

Anh đang làm gì thế? - Có cái gì kỳ lạ đang xảy ra ở đây, nhưng cô không biết là chuyện gì. Mọi người có vẻ đều biết, trừ cô - Cái gì sắp xảy ra phải không? - Cô có vẻ nghi ngại. Cô đã mặc áo quần chỉnh chu để ăn tối, chiếc áo dài màu hồng và đôi giày cao gót. Adam đã dặn cô mặc cái gì đó cho đẹp. Áo quần đều chật hết, nhưng bụng cô vẫn chưa lớn lắm. Thân hình cô vẫn đẹp như xưa, chỉ hơi đầy đặn và cô đã nới phần trên áo rộng ra một chút.

Chúng ta sắp làm đám cưới, chuyện sắp xảy ra như thế đấy - Adam đáp - Anh không hỏi em, mà chỉ nói cho em biết thôi. Nếu em gây chuyện rắc rối cho anh, Mary Margaret O' Malley, anh sẽ không để cho em ra khỏi phòng cho đến khi nào em bằng lòng.

Anh đùa với em đây à? - Cô hỏi, miệng cười toe toét. Cô rất kinh ngạc.

Chưa bao giờ anh thật như bây giờ - Adam đáp và bước đến đứng bên cô, vẻ hãnh diện - Nếu không có anh, thì em sẽ không có con đâu. Đây là thẩm phán Roenstein và phụ tá là Walter. Họ đến đây để làm lễ thành hôn cho chúng ta. Walter sẽ làm nhân chứng.

Chúng ta thành hôn à? - Cô nhìn anh, nước mắt giàn giụa.

Phải, đúng thế.

Mẹ anh có biết không?

Ngày mai bà sẽ biết. Anh muốn nói cho các con anh biết trước. - Anh đã nghĩ đến mọi việc và bác bỏ sự chống đối của bà. Maggie luôn luôn muốn kết hôn với anh, nhưng không nghĩ anh phải cưới cô. Nhưng bây giờ anh nghĩ rõ ràng anh muốn làm đám cưới.

Ông thẩm phán thực hiện buổi lễ, Maggie khóc khi trả lời câu hỏi của ông. Adam đeo nhẫn cưới vào tay cô, anh đã mua chiếc nhẫn vàng ở cửa

hàng Tiffany hôm qua. Anh cũng mua cho anh một chiếc. Walter ký vào tờ khai giá thú với tư cách là nhân chứng. Đến tám giờ tối hôm đó, mọi việc đều xong. Khi hai người còn lại một mình trong phòng, anh hôn cô. Cô chỉ nhấp một tí sâm banh, vì cô không được phép uống rượu.

Bà Weiss, anh yêu em - Adam nói rồi cười với vợ - Không sớm thì muộn anh vẫn cưới em, dù em không có thai. Có thai thì cưới sớm hơn thôi.

Anh sẽ cưới à?

Chắc chắn rồi. - Anh đáp, giọng cương quyết. Cô bàng hoàng sửng sốt.

Họ ăn tối tại nhà hàng Picasso, rồi đi xem buổi biểu diễn ca nhạc vào lúc nửa đêm. Cô nhìn chiếc nhẫn trên tay liên tục và cũng thích nhìn nhẫn của anh.

Đêm đó, sau khi làm tình xong, anh lăn ra ngủ. Cô bèn hích vào vai anh. Anh nhúc nhích mà không tỉnh hẳn.

Ơ, cái gì?..- Anh yêu em... - Adam lầm bầm nói.

Em cũng yêu anh... em đang nghĩ đến chuyện này.

.... Ngày mai hãy nói... bây giờ anh mệt quá...

Em nghĩ em sẽ theo Do Thái giáo. Em muốn cải đạo. - Cô tỉnh ngủ. Anh mơ màng ngủ tiếp, nhưng cố gắng gật đầu.

... Ngày mai ta nói tiếp... em yêu... ngủ ngon... - Rồi anh chìm vào giấc ngủ. Cô nằm bên cạnh anh, nghĩ đến những chuyện đã xảy ra. Đêm ấy là đêm tuyệt vời nhất trong đời cô.

Chương 28

Ngày hôm sau Adam gọi cho mẹ. Người ở Brooklyn Bridge có thể nghe giọng bà nói từ Long Island rất rõ.

O' Malley à? Cô ta là người Thiên Chúa giáo phải không? Anh định giết tôi à? Anh là đồ cặn bã của xã hội! Anh sẽ làm cho bố anh lên cơn đau tim lại đây! - Bà dừng lại thật lâu sau mỗi câu, và câu nào cũng lên án anh thậm tệ.

Cô ấy sẽ cải đạo. - Bà vừa ngưng hét thì nghe anh nói thế, liền vội nói anh là đồ hư hỏng đáng tởm.

Có phải anh bỏ đi khỏi nhà vào ngày lễ Tạ ơn là để đến với cô ta không? - Bà hỏi, và lần này anh cười. Anh sẽ không để cho bà làm anh đau đầu nữa. Bây giờ anh đã có Maggie, có người anh yêu, có đồng minh rồi.

Vâng, đúng như vậy. Con đã có một quyết định đúng đắn.

Anh điên rồi. Có phụ nữ theo Do Thái giáo ở khắp nơi, mà anh lại đi lấy người Thiên Chúa giáo! Tôi mừng là anh không cưới cô ca sĩ bụi đời mà anh đang làm đại diện. Nếu thế chắc anh còn tệ hơn. - Đối với nhận xét bà vừa nói và với lời lẽ coi thường Maggie, anh nghĩ không nên cãi làm gì, cứ để cho bà xem đây là chuyện tồi tệ. Bà đã nói thế từ 42 năm nay.

Và mẹ này, chút nữa con quên, xin báo mẹ biết là chúng con sắp có con, vào tháng Sáu này.

Ôi, lạ Chúa! - Bà hét lên, giọng bà hét to đến nỗi ở xa tận Nebraska cũng nghe.

Con nghĩ mẹ muốn biết tin vui. Con sẽ gọi lại cho mẹ sau.

Tôi không có lòng dạ nào để nói tin này cho bố anh biết. Tin này sẽ giết ông ấy mất.

Con không tin - Adam bình tĩnh đáp - Nhưng nếu mẹ muốn nói cho bố

biết, trước hết mẹ nên đánh thức bố dậy đã. Con sẽ gọi cho mẹ sau. - Nói xong, anh cúp máy.

Khi Maggie vào phòng, cô to lắng hỏi:

Bà nói sao? - Họ vừa về lại New York, Adam đã gọi cho các con trước sau đó mới gọi cho mẹ, các con anh đều khỏe. Chúng nói chúng rất thích Maggie và mừng cho anh.

Bà ấy rất sung sướng - Adam đáp, miệng cười vui vẻ - Anh nói với bà rằng em sẽ cải đạo.

Tốt.

Một tuần sau, ba đôi bạn bè gặp nhau để ăn tối tại nhà hàng Le Cirque. Charlie mời họ, chàng định sẽ báo tin vui cho họ biết.

Họ đến đúng giờ và được dẫn vào bàn kê ở chỗ đẹp nhất trong phòng. Ba người phụ nữ đều xinh đẹp, mỗi người một vẻ. Họ gọi đồ uống, nói chuyện vui vẻ trong vài phút, rồi Charlie báo cho họ biết rằng chàng và Carole đã đính hôn và sẽ cưới vào tháng Sáu. Mọi người đều vui. Rồi Adam nhìn Maggie với nụ cười đồng lõa.

Hai người có chuyện gì bí mật phải không? - Charlie thấy hai người trao nhau ánh mắt.

Chúng tôi đã cưới nhau vào tuần trước rồi - Adam nói rồi nhìn vợ cười - Và chúng tôi sẽ có con vào tháng Sáu. - Mọi người đều reo lên mừng rỡ.

Chúng ta bị qua mặt rồi! - Charlie nói và cười thoải mái. Chàng mừng cho họ, Carole và Maggie liền tính đến ngày hài nhi chào đời. Đám cưới của Carole sẽ được tổ chức trước ngày Maggie sinh hai tuần, cho nên Maggie có thể đi dự đám cưới họ được.

Gray hỏi:

Còn chuyện đi du lịch vào tháng Tám trên du thuyền Blue Moon thì sao? - Ông lo lắng ra mặt và mọi người đều cười.

Càng thuận tiện cho chúng ta. - Charlie đáp. Chàng nhìn mọi người và tất cả đều gật đầu.

Chúng tôi đem theo cháu bé được không? - Maggie hỏi.

Mang theo cháu và chị vú - Charlie khẳng định - Mọi người đều có thể đi. Sylvia này, tôi hy vọng chị cũng đi. - Tất cả đều đồng ý, họ sẽ có một nhóm gồm sáu người, chồng dâu vợ đầy vui vẻ, khác với trước kia chỉ có ba người độc thân.

Ô, nhân tiện tôi xin báo tin này, - Gray lên tiếng, ông cười sung sướng - tôi đã dọn đến ở với Sylvia vào tuần trước. Bây giờ tôi sống với Sylvia chứ không ở lại nữa. Tôi có tủ áo quần, có chìa khóa nhà, có tên ở chuông cửa và tôi có thể trả lời điện thoại.

Tôi nhớ các nguyên tắc ấy - Maggie nói và cười sung sướng - Anh chị đã ăn lễ với nhau chưa? Chỉ khi nào đã làm thế mới gọi là yêu nhau. - Cô nhìn Adam và anh nhăn mặt.

Tôi đã làm rồi. - Gray trả lời câu hỏi của cô về việc nghi lễ. Ông nói ông đã đi Vermont với Sylvia và các con bà, đã ăn mừng lễ Giáng sinh với họ. Tuy lo sợ trong lòng, nhưng ông đã vui vẻ đón lễ với họ, Emily và Gilbert đã về châu Âu vào tuần trước, ông hứa sẽ đến Italy với chúng, ở chơi một tuần trước khi ông và Sylvia đi chơi trên chiếc Blue Moon, ông nghĩ rằng, vì Charlie sẽ có Maggie và Carole trên du thuyền vào đầu năm mới, nên thế nào chàng cũng mời Sylvia.

Ông nỗ lực vẽ bức chân dung của Boy để kịp trưng bày vào buổi triển lãm trong tháng Tư. Ông muốn bức chân dung này sẽ là bức quan trọng nhất trong phòng, nhưng ông sẽ không bán nó. Ông định để lại treo ở nhà Sylvia, và xem đây là bức chân dung người thân trong gia đình. Cho đến khi Boy chết ông mới xem anh là người em trai của mình. Nhờ Boy hai người mới gặp lại nhau vào những giờ phút cuối.

Hai anh chị định sao đây? - Adam hỏi đùa, vì mọi người đều đã cưới nhau - Khi nào hai người sẽ kết tóc se tơ?

Không bao giờ! - Cả hai cùng đồng thanh nói và mọi người lại cười.

Anh chỉ nên cưới nhau tại Portofino vào mùa hè sau, nơi hai người đã gặp nhau. - Charlie đề nghị.

Chúng tôi quá già rồi, không nên cưới nhau nữa. - Sylvia đáp. Bà đã 50, còn Gray thì ba ngày nữa là tròn 51 - Và chúng tôi không muốn có con.

Tôi cũng đã nghĩ như thế. - Adam e ngại nói, chàng cười và âu yếm nhìn Maggie. Cô cảm thấy đỡ hơn trong mấy ngày qua.

Thảo nào mà cô say sóng trên du thuyền. - Charlie nói khi chàng nhớ lại cảnh Maggie ở trên du thuyền.

Phải, chắc vậy - Maggie then thùng đáp - Khi ấy tôi không biết mình có thai.

Họ vui vẻ chúc tụng nhau suốt buổi tối. Như thường lệ, ba người đàn ông uống nhiều rượu. Vì dịp vui, nên các bà không ngăn cản họ, không khuyên họ bớt uống. Họ đã uống nhiều rượu vang Pháp hảo hạng.

Khi họ chia tay nhau ra về, kế hoạch đã vạch, ngày gặp nhau lên đường đã ấn định. Mọi người đều ghi lên giấy cho nhớ ngày cưới của Charlie và Carole. Maggie báo cho họ biết ngày cô sẽ sinh, và họ cũng ghi nhớ ngày gặp nhau trên chiếc du thuyền Blue Moon, như thường lệ hàng năm. Những ngày tháng vui vẻ đang chờ họ phía trước.

Chương 29

Mặc dù Carole đám cưới lần thứ hai, nhưng là lần đầu của Charlie, nên sau khi đã bàn bạc nhiều, cô đành chấp nhận ý muốn của bố mẹ là lễ cưới phải được tổ chức ở St James. Buổi lễ gọn nhẹ, lịch sự và đúng quy cách. Charlie mặc đại lễ, áo đuôi tôm thắt cà vạt trắng. Carole mời Sylvia làm chủ hôn và Maggie làm phụ dâu. Carole mặc áo dài màu hoa cà nhạt, giản dị nhưng lịch sự, tóc cài hoa lan chuông, tay cầm bó phong lan màu trắng. Khi cô khoác tay bố đi giữa nhà thờ, trong rất quý phái. Gray và Adam làm phụ rể cho Charlie. Sau buổi lễ, tất cả hai trăm thực khách đều đến dự tiệc tại nhà hàng Yacht Club ở New York. Lễ cưới đúng với tập tục cổ truyền, ngoài số khách mới có đông đảo trẻ em ở trung tâm đến dự cùng Tygue và một số nhân viên tình nguyện đi theo để giữ trật tự. Dĩ nhiên Gabby và Zorro cũng đến, và Carole đã thuê một nhóm ca sĩ nổi tiếng ở Harlem đến hát. Ban nhạc chơi cho đến ba giờ sáng mới nghỉ.

Carole đích thân sắp xếp chỗ ngồi của khách, và ngay cả bố mẹ cô cũng có vẻ vui. Charlie sau khi khiêu vũ với cô dâu, đã khiêu vũ với bà Van Horn, và Carole nhảy với bố. Không như hầu hết các đám cưới, họ không có số bà con mà cô không muốn gặp mặt. Thật vậy, ngoài bố mẹ ra, không có ai là bà con của cô dự lễ, chỉ có bạn bè tham dự thôi.

Sylvia xinh đẹp trong chiếc áo dài màu tím nhạt, cả bà và Carole cùng chọn áo này tại cửa tiệm Barney. Bà mang hoa tử đinh hương và hồng trắng nhỏ. Còn với Maggie thì tìm áo cho phù hợp với cô là điều rất khó. Cuối cùng họ mua cho cô cái áo dài dạ hội có màu giữa tím nhạt của áo Sylvia và hoa cà của Carole. Áo cô có màu đỏ nhạt, và hoa hồng cô cầm trên tay cũng cùng màu. Đến ngày cưới, do áo quá chật, nên cô thở không nổi. Thai nhi đã lớn, nhưng trông cô vẫn đẹp. Cô còn trẻ và sắp làm mẹ, nên rất khó đi đứng.

Carole nói cô rất vui trong lễ cưới, và nhìn cô, người ta đều công nhận

như thế. Cô đã khiêu vũ với Charlie, Adam, Gray, Tygue, một số bạn bè cũ, nhưng hầu như suốt đêm nhảy với Charlie. Mọi người đều đồng ý chưa bao giờ họ thấy cặp vợ chồng nào hạnh phúc như thế. Họ ăn uống, khiêu vũ và cười vui suốt đêm.

Âm nhạc rất hay đến nỗi ngay cả ông bà Van Horn cũng không rời khỏi sàn nhảy được, Sylvia và Gray nhảy bản Tango quá đẹp khiến mọi người phải thán phục. Còn Adam không thể nào giữ Maggie ngồi yên một chỗ. Mỗi lần anh quay lại tìm cô, là cô đã nhảy với ai đấy rồi, dĩ nhiên ở gần đó. Để theo dõi cô cho dễ, cuối cùng anh phải nhảy với cô. Cô không ngồi yên vì quá vui. Cô nhảy liên tục. Khi buổi lễ chấm dứt, cô mới chịu ngồi và nói với Adam rằng cô không biết đau ở đâu, ở lưng hay ở chân.

Anh đã bảo em đừng làm quá sức rồi mà. - Anh la cô.

Em khỏe. - Cô cười đáp - Hai tuần nữa mới đến ngày sinh mà.

Đừng chủ quan. Nếu em nhảy nhiều, có thể không lâu đến thế đâu. Anh không hiểu tại sao em có thai tám tháng rưỡi mà trông vẫn hấp dẫn vậy. - Hai người ở trong số những người cuối cùng ra về.

Khi ấy Carole ném thẳng bó hoa về phía Sylvia, bà bắt lấy bó hoa, miệng rên rĩ. Tối đó Charlie và Carole ở lại tại nhà cô và sáng hôm sau họ đi Monte Carlo để đến du thuyền. Họ sẽ đi du thuyền đến Nice để hưởng trăng mật ba tuần. Carole rất lo sợ khi phải rời công việc ở trung tâm.

Khi cặp vợ chồng mới cưới vào xe, những người khách cuối cùng ném cánh hồng vào họ cho đến khi xe chạy đi. Còn Adam phải giúp Maggie vào chiếc Limousine thuê, vì cô không thể vào ra chiếc Ferrari được nữa.

Khi họ lên thang máy, cô ngáp, và đi ngủ trước Adam, đây là trường hợp ngoại lệ. Cô đã quá mệt và khi nằm bên cạnh anh, trông cô như quả núi nhỏ. Anh hôn má cô, bụng cô rồi tắt đèn. Bây giờ họ rất khó ôm ấp nhau. Anh nằm là ngủ ngay. Nghĩ đến đám cưới của bạn, Adam ngủ liên tục hai giờ liền, cho đến năm giờ sáng thì Maggie kéo anh.

... Ở ở... chuyện gì thế.

Em sắp sinh rồi. - Cô thì thào nói, giọng hơi lo lắng. Anh quá mệt không thức nổi. Như mọi người trong buổi tiệc, anh uống rượu vang xả láng - Adam, anh yêu... dậy đi... - Maggie cố ngồi dậy trên giường, nhưng bụng co thắt đau đớn. Cô đưa tay kéo chồng, còn tay kia ôm bụng.

Xiii ì... anh đang ngủ... em cố ngủ lại đi... - Anh đáp rồi quay người đi chỗ khác. Cô cố làm theo lời anh, nhưng không thờ nổi. Tình hình thật đáng sợ vì chuyển biến quá nhanh.

Đến gần sáu giờ, cô không lôi tay anh mà còn lay anh dậy, vì khi ấy những cơn đau làm cho cô thờ hồn hển. Tình trạng không ổn rồi. Cô quá đau.

Adam... anh phải dậy thôi... - Cô không thể bước ra khỏi giường, cố làm cho anh ngồi dậy, nhưng anh hôn gió cô rồi ngủ tiếp.

Đến sáu giờ rưỡi, cô phải dấm vào anh thùm thụp và réo tên anh. Lần này anh giật mình thức dậy.

Cái gì? Cái gì thế? - Anh ngẩng đầu nhìn rồi thả xuống gối lại thật nhanh - Ôi, khi thật... cái đầu. - Rồi anh nhìn cô. Mặt cô nhăn nhó đau đớn, và dù đau đầu hay không, anh cũng vùng dậy hỏi - Em khỏe không?

Không... Em không... - Cô òa khóc, không nói nên lời - Em sắp sinh, Adam, em sợ quá. - Vừa nói hết câu, cơn đau khác lại nổi lên. Những cơn đau nối tiếp nhau không ngắt.

Được rồi, đợi anh một lát. Anh sẽ dậy. Đừng lo. Mọi việc sẽ ổn thôi. - Anh nghĩ, phải bước ra khỏi giường và mặc quần, nhưng đầu nặng như chì.

Không ổn đâu... em sắp sinh... bây giờ!

Bây giờ à? - Anh ngồi dậy, nhìn cô.

Bây giờ! - Cô khóc.

Em không thể sinh bây giờ. Còn hai tuần nữa mới đến ngày. Trời ạ, Maggie... anh đã bảo em đừng nhảy nhiều rồi mà. - Nhưng cô không nghe anh nói gì. Cô chỉ nhìn anh với cặp mắt dại đi, và anh nhảy ra khỏi giường.

Gọi 911! - Cô hồn hển nói qua nhưng cơn co thắt.

Ôi khi... được rồi... - Anh bấm máy gọi 911 nhưng mắt vẫn nhìn dán vào cô. Cô bắt đầu rặn. Anh nói với cô phụ trách tổng đài điện thoại ở 911, họ báo họ sẽ cử bác sĩ đến ngay, báo anh mở khóa cửa, ở nhà với cô và nói cô thôi chứ đừng rặn nữa.

Anh làm theo điều họ nói, nhưng cô hét lên vì những cơn co thắt làm cô quá đau đớn. Những cơn co thắt nối tiếp nhau, không có quãng trống để thở.

Maggie... nào, em yêu... hãy thôi đi, thôi... chứ đừng rặn!..

Em không rặn, nó tự ra. - Cô đáp, nhăn mặt đau đớn, rồi hét lên một tiếng thật lớn, thật rùng rợn -Adam! - Nó ra rồi. - Anh nắm hai chân cô, nhìn đứa bé chào đời vừa khi các bác sĩ đến. Đứa bé tự ra đời, Maggie nằm ngửa trên gối hụt hơi còn Adam đỡ lấy đứa bé. Các bác sĩ nhìn anh, cả hai người đều khóc.

Làm tốt lắm! - Bác sĩ nói, rồi đỡ lấy bé trên tay Adam đưa cho người khác. Người này lau sạch cho bé, rồi đặt nó lên bụng Maggie. Adam nhìn hai mẹ con, kinh ngạc và tiếp tục khóc. Khi họ đắp chăn cho Maggie. Cô cười, thanh thản như không có chuyện gì xảy ra. Họ cắt rốn cho em bé, và bé nhìn anh như thể họ đã gặp nhau ở đâu rồi.

Bé đã có tên chưa? - Người y tá hỏi.

Charles Gray Weiss. - Adam đáp, trù mến nhìn vợ.

Em tuyệt quá! - Anh nói nhỏ với Maggie. Anh đang quỳ xuống nền nhà gần bên đầu cô.

Em quá sợ? - Cô đáp nhỏ.

Còn anh thì say. - Adam cười. Tại sao em không thức anh dậy sớm hơn?

Em đã đánh thức anh rồi! - Cô cười và ôm lấy đứa bé.

Anh hứa, lần sau em hãy nói khi anh mới ngủ, anh sẽ nghe liền.

Xe cấp cứu đợi ở dưới lầu, nhưng trước khi xe chạy đi, Adam gọi cho Carole và Charlie. Anh đánh thức hai người dậy, nói cho họ biết Maggie đã sinh. Họ sung sướng khi nghe tin này. Sáng ấy họ cũng dậy sớm để đi Monaco.

Adam gọi cho Jacob và Amanda từ bệnh viện, bác sĩ để cho Maggie và em bé về nhà vào tối hôm đó. Hai mẹ con đều khỏe mạnh, Maggie rất muốn về nhà với Adam. Cô nói đây là ngày hạnh phúc nhất trong đời cô. Đứa bé thật tuyệt vời.

Tối đó khi Adam thiu thiu ngủ, đứa bé nằm trong nôi ở gần họ, Maggie thọc tay vào người anh. Anh giật mình ngồi dậy, nhìn vợ.

Cái gì đấy? Em có sao không? - Anh giữ lời hứa, tỉnh táo ngồi dậy ngay.

Em khỏe. Em chỉ muốn nói em yêu anh.

Anh cũng yêu em. - Anh đáp, rồi nằm lại xuống giường, kéo cô sát vào người - Anh rất yêu em, Maggie Weiss. - Anh cười rồi ngủ lại.

Chương 30

Mọi người lên chiếc du thuyền Blue Moon vào ngày một tháng Tám, đúng như kế hoạch đã định. Maggie và Adam đem theo em bé và bà vú, như Charlie đã mời họ. Họ bắt đầu chuyến hành trình ở Monte Carlo, như mọi lần trước, đánh bài một đêm, đến St. Tropez, rồi khi đã chơi chán ở đấy, họ đi Portofino. Các bà đi mua sắm, các ông thì nhậu nhẹt, họ bơi lội, đi dạo ở quăng trường khi đêm xuống và ăn thạch. Họ cũng khiêu vũ ở các phòng trà ca nhạc. Khi họ lên đường, chú bé đã được hai tháng, chú có cặp mắt to sáng, thân hình rắn chắc như Adam và tóc vàng như Maggie.

Buổi sáng, sau khi họ đến Portofino, Gray và Sylvia đi thăm nhà thờ San Giorgio, rồi tối đó tất cả đi ăn ở nhà hàng nơi họ đã gặp nhau. Gray vừa đến thăm các con của Sylvia về, nên bây giờ ông vui vẻ hơn nhiều, ông và Emily đã nói chuyện về kỹ thuật vẽ tranh, còn với Gilbert, hai người đã thành bạn bè, ông thừa nhận với Charlie rằng Sylvia đã nói đúng, các con bà rất ngoan. Ông thú nhận với bạn rằng: - Bà ấy đúng trong nhiều chuyện. - Tối đó mọi người đều uống chúc mừng hai người. Hôm ấy là ngày kỷ niệm một năm họ gặp nhau.

Khi mở chai rượu vang khác, Adam nói:

Tôi vẫn nghĩ hai anh chị nên cưới nhau.

Họ đã chính thức sống với nhau bảy tháng. Sylvia nói rằng thời gian chưa đủ lâu, vì họ chỉ mới gặp nhau một năm. Những người khác đều xúm vào chiêm chọc, Charlie và Carole hẹn hò nhau tám tháng trước khi cưới, còn Adam và Meggie chỉ có bốn tháng thế mà mọi việc đều tốt đẹp. Bốn người đều hạnh phúc, chưa bao giờ họ hạnh phúc như bây giờ.

Chúng tôi không cần cưới nhau. - Sylvia đáp, còn Gray cười và nhìn bà, nói rằng bà đã nói vậy khi ông sợ không dám gặp con bà.

Tôi không muốn làm hỏng chuyện đang tốt đẹp. -Sylvia nói nho nhỏ.

Chị sẽ không làm hỏng đâu - Charlie đáp - Gray là người tốt.

Một năm nữa chắc tôi cũng không dám nghĩ đến điều này. - Sylvia thản nhiên đáp.

Tốt - Adam lên tiếng - Sang năm chúng ta lại sẽ đến đây. Khi ấy xem chị sẽ nói sao. - Mọi người lại nâng ly chúc mừng hai người.

Chương 31

Ngày hết sức nóng nhưng bầu trời rất trong xanh. Nếu ngừng nói chuyện, mọi người sẽ nghe tiếng côn trùng và chim kêu. Khi đám du khách uể oải đi lên đồi, trời không một gợn mây. Không khí quá nóng khiến họ không đi nổi, thế mà mới có mười một giờ trưa.

Người phụ nữ mặc chiếc váy màu trắng bình dị và áo sơ-mi trắng tay dài, mang bó hoa hồng đỏ, chân đi xăng đan đỏ. Bà đội chiếc mũ rơm lớn, mang nhiều vòng tay màu ngọc lam. Đi bên cạnh bà là người đàn ông mặc quần trắng áo sơ-mi xanh, mái tóc bạc rậm dài. Đi phía sau họ là hai cặp vợ chồng, cả hai người phụ nữ đều đã có thai.

Sáu người đi vào nhà thờ San Giorgio ở Portofino. Vị linh mục đang đợi họ. Đây là đám cưới lần thứ hai của Sylvia, nhưng trước nay bà không làm đám cưới ở nhà thờ, còn Gray thì chưa lấy vợ lần nào.

Cô dâu chú rể đứng ở trước bàn thờ, vẻ trịnh trọng. Vị linh mục hướng dẫn họ trao nhau lời thề nguyện và bốn người bạn đứng nhìn họ. Khi vị linh mục nói chú rể có thể hôn cô dâu được rồi, chú rể liền òa khóc.

Rồi Sylvia và Gray quay lại với các bạn. Cả Carole và Maggie đều có thai. Charlie và Adam có vẻ hãnh diện, không phải vì các bà vợ của họ, mà hãnh diện vì cuối cùng hai người bạn của họ cũng cưới nhau. Họ đứng trong nhà thờ nói chuyện một lúc lâu, thả vài cây nến, rồi chậm rãi đi xuống đồi và dừng lại ở quảng trường, Sylvia và Gray nắm tay nhau.

Họ ăn tiệc cưới tại nhà hàng mà họ đã gặp nhau hai năm về trước cùng ngày. Họ đã từ hai nơi đến đây, gặp nhau rồi sống hạnh phúc bên nhau.

Charlie nâng ly chúc mừng:

Chúc Sylvia và Gray trăm năm hạnh phúc!

Chàng nhìn vợ. Con họ sẽ chào đời vào tháng Chạp, đó là đứa con đầu

lòng. Con thứ hai của Adam và Maggie sẽ ra đời vào tháng Mười, hai năm sau ngày họ bắt đầu sống chung với nhau.

Hai năm đã trôi qua, mọi người đều sống trong hạnh phúc, bận bịu công việc rồi làm đám cưới, sinh con; các con riêng của họ đều vui vẻ, sự nghiệp của họ đều thăng tiến. Maggie đã vào trường luật. Trung tâm của Carole ngày càng lớn mạnh.

Chiều đó, mọi người đều trở lại du thuyền và bơi lội. Tối đó họ ăn trên thuyền. Sylvia và Gray đã chia sẻ tuần trăng mật với các bạn. Hình như mọi người đều cho rằng chuyện họ vui chơi với nhau là chính đáng, thích hợp. Và khi họ rời Portofino để đến các hải cảng khác, những kẻ một thời đã là dân độc thân, bây giờ đã không còn độc thân nữa.

HẾT